

Giới thiệu Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện

Thể loại: Ngôn tình, Sủng, Hệ Thống, Trọng Sinh, Mạt Thế, Xuyên Không, Nữ phụ, H (tùy từng thể giới), HE.

Hai mươi lăm năm thanh xuân vui vẻ, cô cảm thấy việc không có một mối tình nào thật sự chẳng là gì. À, cô không phải là gái ế không ai thèm nhé! Cô không muốn có mối quan hệ khác phái nào chỉ vì cô biết căn bệnh ung thư máu này sẽ không để cô sống lâu đâu.

Vậy cho nên, yêu để làm gì cho lắm khổ đau nào! Vân Di sống trọn vẹn hai mươi lăm năm tuổi xuân thập phần vui vẻ, làm hết những điều mình muốn làm, chửi hết những người mình ghét, đến cuối cùng..... nhắm mắt xuôi tay một cách an an ổn ổn trên bàn làm việc.

Nhưng con mẹ nó, chết rồi mà linh hồn cũng không được xuống suối vàng uống canh Mạnh Bà là sao? Vì có gì lại lôi cô vào một cái hệ thống công lược nam thần trong khi cô không có tí ti kinh nghiệm yêu đương thế này? Còn phần thưởng, sống lại ư, nghĩ cái phần thưởng đấy to lớn lắm sao, cô mới.....

"Kí chủ! Cô không cần sống lại?" Con mèo đen khá ái tên Tiểu Hắc nào đó không biết từ bao giờ đã xuất hiện bên cạnh Vân Di, nghiêng đầu hỏi.

Vân Di mỉm cười, quay sang sờ mó hai cái tai đáng yêu của con mèo nhỏ, rất nghiêm túc nói: "A! Tôi rất cần phần thưởng này... rất rất cần. Tiểu Hắc, lần sau cho tôi một nam chính nào đó không biến thái nha!

Được sống lại mà không cần thì chính là kẻ ngu rồi. Mà cô thì không phải là kẻ ngu..... chắc thế.

Tiểu Hắc khinh bỉ trợn mắt. Kí chủ, cô làm ơn có tí tiền đồ được không? Bản meo chọn cho cô toàn những nam chính ưu tú như bản meo vậy!

Biến thái thì sao? Biến thái dễ thương mà, biến thái soái khí mà! Chẳng phải chính cô cũng giờ trò biến thái với bản meo đó thôi!

Bạn học cao lãnh: "Tôi không biến thái."

Idol âm hiểm: "Tôi chỉ âm hiểm thôi, không biến thái!"

Hòa thượng cảm dục: "Thí chủ, bản tăng phá giới vì người đã phạm phải điều cấm kị, biến thái?.... A di đà phật..... Thiện tai.... Thiện tai!"

IT xảo trá: "Biến thái? Biến thái ở đâu? Vân Di, tôi yêu em như mèo yêu cá, như chuột yêu gạo, như chim yêu rừng....."

Người máy hung bạo: "Xin lỗi, trong dữ liệu bộ nhớ của tôi không có từ biến thái."

Người sói dã tính: "Liếm người có được gọi là biến thái?"

Tiến sĩ cuồng loạn: "Tôi thừa nhận, tôi biến thái. Vân Di ~ mau đến đây ăn thịt người đi nào, nhân lúc nó vẫn còn tươi!"

.....

Ấy da, thật ngại quá các vị độc giả! Những nam chính này lại đi ra khỏi thể giới của họ mất rồi. Mau đi về đội đến lượt bị công lược đi, xùy xùy!

Meo meo, mọi người tò mò với hành trình công lược nam chính của Vân Di đúng không nào? Vậy thì hãy mau nhấn vào chương mới bắt đầu đọc truyện. Nghe Tiểu Hắc, không sai đâu!

*** Lời nhắn nhủ nhỏ ***

Nếu bạn nào định nhảy hố bộ truyện này. Lời khuyên chính là... hãy cố gắng kiên nhẫn đọc hết thể giới đầu. Bắt đầu các vị diện tiếp theo, đảm bảo sẽ không làm các bạn phải thất vọng.

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ -

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (1)

Vân Di ngáp dài, vươn vai thoải mái đứng dậy, đưa mắt lạ lẫm nhìn xung quanh. Ở đây là đâu? Sao toàn màu trắng xóa thế này? Tính chọc mù mắt lão nương hả?

Vân Di xoa xoa cổ, mệt mỏi thấy rõ trên gương mặt, cô nhớ rõ cô đang ngủ gật ở phòng làm việc cơ mà! Thế quái nào mà đã lạc trôi đến tận đâu thế này?

" Kí chủ! Chào cô!".

Giọng non nớt, vụn vặt dễ thương vang lên trong một khoảng không yên tĩnh, khiến cho Vân Di bị dọa sợ có chút giật nảy mình. Cô cảnh giác liếc xung quanh, cố gắng linh hoạt tìm chủ nhân của tiếng nói vừa rồi.

" Kí chủ! Bên trên!".

Nghe vậy, Vân Di vội vàng ngẩng đầu lên, đồng tử của cô bỗng co rút lại. Cô... đang nhìn thấy cái gì thế này... một con mèo đang bay?

Vân Di không tự chủ mà kích động đến tột độ. Mèo biết bay đấy! Là mèo biết bay đấy! Rất lạ a~ Ừc! Không những vậy đây còn là một bé mèo đen rất moe nữa chứ! A! Lão nương thật muốn cưng nựng nó mà.

" Kí chủ! Thỉnh cô lau nước miếng của mình đi! Nhìn cô đáng sợ quá " hệ thống nhỏ thu hết biểu hiện trên khuôn mặt của vị kí chủ mới. Nó khẽ rung mình một cái.

Vân Di cười ngượng ngùng " hi hi " hai tiếng, rất tự nhiên mà lau đi.

" Tiểu khả ái! Mau... mau mau đến đây cho ta ôm ngươi một cái a~ Nào... nào! Đừng sợ! Cục cưng lại đây nào! Lão nương sẽ yêu thương ngươi " khoe miệng Vân Di cong lên tạo nên một nụ cười hết sức ngọt ngào. Cô vẫy vẫy con mèo phía xa, xong còn dang tay ra, ánh mắt đầy mong chờ hướng đến mèo nhỏ.

Dưới con mắt của hệ thống, gương mặt hiện giờ của Vân Di chính là hiện thân của một kẻ đáng sợ. Nó không tự chủ bay lùi ba bước, nhấc cánh bay cao thêm một chút, đến khi cảm thấy đảm bảo khoảng cách độ an toàn giữa kí chủ mới và nó mới thôi. Máy móc sớm bị câu nói cùng hành động của Vân Di làm cho lạnh lạnh mất mấy phần. Lẽ nào kí chủ là một tên biến thái chính hiệu.

Tiểu Hắc ho nhẹ, hít một hơi, sốc lại tinh thần. Lúc bấy giờ nó mới bình tĩnh cất cái giọng dễ thương có phần nghiêm túc để giới thiệu.

" Khụ...khụ...Xin chào kí chủ! Chào mừng cô đến với không gian hệ thống. Tôi tên là Tiểu Hắc được thiết kế dưới dạng một chú mèo đen giảm bớt gánh nặng máy móc.... "

Tiểu Hắc đen mặt, thờ ắt ra "... Kí chủ, cô làm ơn đừng đưa cái dây nhỏ trước mặt tôi được không? Tôi mặc dù trông giống hình dáng mèo nhưng không đồng nghĩa tôi là mèo con đâu ".

Không biết Vân Di kiếm đâu ra sợi dây nhỏ ngoe nguẩy trên Tiểu Hắc. Cố gắng thu hút sự chú ý của nó, trong đầu hình dung cái vẻ mặt thích thú vờn dây của bé mèo nhỏ. Ai ngờ! Con mèo nhỏ vô tâm, lạnh lùng này lại hất luôn cho cô xô nước lạnh, làm cảm xúc đang hưng phấn tụt dốc không phanh.

Thấy kí chủ mình tỏ vẻ đáng thương, ủ rũ ngồi cấn áo một góc, ý muốn nói rằng tại sao ngươi lại phũ phàng như thế!

Tiểu Hắc cũng có chút buồn lòng. Nó thờ dãi thườn thợt, mặt có chút bối rối. Thôi được là lỗi do nó! Như thế đã được chưa? Tiểu Hắc bắt dĩ, bay gần xuống. Giọng nói có chút ăn năn.

" Kí chủ, cô không sao chứ, tôi xin lỗi... A a a...kí chủ...kí chủ... tay cô... đang sờ đi đâu thế? Đừng... chỗ đấy rất nhạy cảm... Kí chủ!... mau buông tôi ra...A...đừng sờ tại tôi... đừng... "

Tiểu Hắc trong một giây mất cảnh giác, liền bị vị kí chủ giao hoạt nào đó tóm sống. Mới đầu nó ra sức phản kháng nhưng sau cùng bị sức mạnh của Vân Di kìm giữ, Tiểu Hắc rút cuộc chỉ biết yếu ớt kêu cứu. Một lúc sau bắt lực cũng chao thua Vân Di, phó mặc cho cô sờ soạng khắp người mình...

" Kí chủ! Sao cô không hỏi mình tại sao lại xuất hiện ở đây?".

Vân Di ngáp dài lười biếng thả Tiểu Hắc ra, cô bật cười, thờ ơ nói.

" Tôi còn có thể hỏi gì được nữa! Chuyện chẳng phải đã rõ như ban ngày còn gì. Tôi bị xuyên không a~ Ở đây có hệ thống, đoán chắc phải đi làm nhiệm vụ rồi! Còn thân thể của tôi à? Adyzoo! Có thể đang bắt tình hay mắc phải bệnh gì phải nhập viện! Tôi nói đúng chứ hệ thống quân Tiểu Hắc dễ thương?".

Tiểu Hắc tròn tròn mắt, ngạc nhiên không thôi. Nó cứ tưởng rằng kí chủ mới này sẽ giống như mấy người kí chủ cũ của nó. Sẽ la hét ầm ĩ hoặc đặt câu hỏi linh tinh gì đó. Ấy thế mà kí chủ mới trông có vẻ như không lo lắng hay sợ hãi gì, thậm chí còn chẳng thèm đặt lầy nổi một câu hỏi. Tiểu Hắc gật gù, được, ngoại trừ có vẻ hơi biến thái ra thì đúng là không uống công người mà nó thấy chọn.

Tiểu Hắc mặt nghiêm lại, cất giọng đều đều cố gắng giải thích một lần ngắn gọn, hết sức súc tích cho Vân Di nghe.

" Nếu kí chủ đã nói thế thì tôi xin giải thích lần nữa. Thân thể của cô hiện đang trong trạng thái sống thực vật vì bị ung thư máu giai đoạn cuối. Nếu cô hoàn thành xong nhiệm vụ thì cô sẽ được hoàn toàn khỏi bệnh và bắt đầu cuộc sống còn đang dang dở ".

Được sống lại sao?

Vân Di phì cười, cô tặc lưỡi, chống cằm an tĩnh mà ngồi tiếp thu bé mèo đang thao thao bất tuyệt không biết chán.

Hừm! Nghe món quà có vẻ hấp dẫn đấy chứ! Không đến nỗi tệ.

"... Nhiệm vụ của cô là xuyên vào từng thế giới giúp nam chính thay đổi kết cục hoặc bị hắc hóa và chiếm đóng tình cảm. Đến mỗi thế giới thì tôi sẽ giúp kí chủ cung cấp thông tin của thế giới đấy. Còn nữa để tiện hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống tôi sẽ giữ nguyên tên của cô qua từng thế giới. Về quà tân thủ..."

"Được rồi" Vân Di trực tiếp cắt ngang, tùy ý mà phẩy phẩy tay. Cô đứng phắt dậy, vờn vai. Nom chừng là rất hào hứng, nhiệt tình lắm "Tôi đã hiểu! Mau đưa nhiệm vụ cho tôi. Còn quà tân thủ thì cứ vất tạm hộ vào túi đồ ấy".

Thoáng chốc bóng dáng Tiểu Hắc mờ dần trước mắt Vân Di, tuy vậy nhưng giọng nói vẫn còn vang lên trong tâm trí cô "Kí chủ! Mời cô bước vào cánh cửa trước mắt".

Vân Di cảm giác bản thân như nhẹ bẫng đi, cô liếc cái cửa phía trước. Vân Di hít một hơi, cô chép miệng, điềm tĩnh mà tiến vào...

[Mở cánh cửa nhiệm vụ. Bắt đầu công lược thế giới thứ nhất...]

Thời điểm mà Vân Di tỉnh dậy, cô ngó nhìn một lượt xung quanh, âm thầm đánh giá.

Ủ! Công nhận là giàu thật đấy! Đồ vật trong phòng phải thuộc hạng sang, nhìn sơ sơ cũng biết toàn đồ của hàng hiếm. Nhưng có một điều đặc biệt làm cô không khỏi cau mày...

CMN!

Sao phòng toàn màu hồng phấn thế này? Cảm tưởng khắp không gian đều ngập tràn trong màu hồng. Hừ! Từ này thì toàn màu trắng, giờ thì toàn màu hồng là thế nào? Đây chắc là đang toan tính chọc mù mắt lão nương có phải hay không?

"Tiểu Hắc, Tiểu Hắc!"

Vân Di thầm gọi trong đầu, thử liên lạc với mèo nhỏ xem có được không.

Rất nhanh bóng dáng Tiểu Hắc xuất hiện, bay lơ lửng trên đầu cô. Vân Di gật gù bĩu môi, ồ, hiệu quả làm việc cũng không tệ!

"Kí chủ! Cho gọi tôi?"

Vân Di khuôn mặt hầm hầm như muốn giết người, cô trừng mắt lên, gằn giọng nói "Tính cho tôi mùi màu hả? Sao chưa gì đã đá tôi vào mấy phòng lộn lộn thế này? Hừ?"

Tiểu Hắc chớp chớp mắt, ngây thơ trả lời "Do tính nhân vật mà! Kí chủ! Tôi không liên quan" nhưng chưa kịp để lời nói truyền đến tai người đối diện, trong đầu đã lập tức lại nghĩ một nẻo khác "Cho chết, ai mượn vừa rồi dám hành hạ tôi".

Vân Di khịt khịt mũi, "xì" một tiếng. Được rồi! Thôi bỏ đi! Lão nương không chấp cái khuôn mặt gian tà kia.

"Đưa cho tôi nội dung của thế giới này đi" Vân Di an tĩnh ngồi dựa vào tường, thư thái nhắm mắt lại, tiếp thu cốt truyện đang truyền tống vào đầu cô.

Chắc! Cũng không đau đầu như mấy quyển tiểu thuyết cô thường đọc. Thậm chí Vân Di thấy có chút khoan khoái, dễ chịu.

Tiểu Hắc đứng bên cạnh, mặt nó vênh vênh lên tự đắc khi nhìn thấy lông mày ai đó đang giãn ra.

Hừ! Đương nhiên cô được thoải mái như thế là nhờ hệ thống tài ba tôi rồi. Mau cảm ơn tôi đi! Đồ kí chủ biến thái!

"Ở thế giới này, nam chính tên Dương Thuần cùng nữ chính Mỹ Hạnh là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ. Nam chính là nhân vật cao lãnh, thông minh, hào soái, lại giỏi thể thao, tính cách lại rất trầm ổn. Dương Thuần là hiện thân của học bá của thanh xuân vườn trường, cũng là con người ta đáng mơ ước trong mắt của mọi người..."

Vân Di liếm liếm khóe môi hơi khô, thờ dãi rồi lại tiếp cốt truyện.

"...Cả hai nhân vật chính xuất thân từ tầng lớp trung lưu. Nữ chính khi còn nhỏ mới chuyển nhà đến, đã ngay lập tức bị cậu bạn hàng xóm kề bên thu hút. Dần dà yêu thầm cậu ta lúc nào không hay, nhưng bản thân Dương Thần lại chẳng hề mấy may, không hề biết. Hai người cứ vậy lớn dần lên theo thời gian, học chung trường. Bên cạnh nam chính bao giờ cũng có một Mỹ Hạnh kề bên, giống như hình và bóng..."

"...Mỹ Hạnh vì Dương Thuần đã cố gắng thi cùng trường đại học với nam chính. Vì vậy đôi bạn thân này lại tiếp tục làm bạn học trong suốt quãng đường của sinh viên. Kết thúc mấy năm học đại học, Dương Thuần được nhận học bổng ra nước ngoài phát triển tài năng vì năng lực vượt trội so với các đồng học của mình. Chẳng biết là huy ý hay vô ý mà cùng lúc ấy Mỹ Hạnh lại tỏ tình nói ra tình yêu thầm kín của mình. Có lẽ chính sự thật lòng với sự yêu sâu đậm của Mỹ Hạnh dành cho mình và hình như Dương Thần có tình cảm với Mỹ Hạnh nên nam chính đã quyết định từ bỏ suất học bổng bên nước ngoài, ở lại với nữ chính. Con đường sáng lạn từ đây cũng khép lại..."

"...Nhân vật phụ lần này mà Vân Di xuyên vào chính là bạn học cùng với Dương Thần và Mỹ Hạnh. Nói về xuất thân của chủ thể này thì đúng là không

thể ché vào đầu được. Từ nhỏ sinh ra đã là người được ngấm thìa vàng, một nàng tiểu thư đúng nghĩa. Chủ thể Vân Di ngay vào đầu năm nhất đã bị học lực của Dương Thần chinh phục, đến khi nhận ra cũng chẳng biết mình yêu thầm Dương Thuận từ bao giờ. Do cái tôi quá lớn nên đến khi mà Mỹ Hạnh và nam chính đến với nhau mới quyết định chôn vùi tình cảm tận sâu đáy lòng. Để rồi mãi sau này tiếc nuối mối tình thanh xuân đã qua của mình".

Tiếp thu xong cốt truyện Vân Di vươn vai, xoay qua xoay lại cổ cho đỡ mỏi. Cô lẩn qua lẩn lại trên cái giường màu hồng, thẫn thờ nhìn lên cái trần nhà.

Mục tiêu công lược lần này chính là cái vị học bá kia, cô phải giúp nam chính tìm ra con đường tiến tới trở thành tổng đài và chinh phục trái tim nam chính.

Cô chép chép miệng, kể ra lần này công lược cũng mức tương đối dễ. Mỗi tội là vương cô bạn thân trúc mã kia là hơi khó đối phó. Ách! Phiền quá! Thế mới nói thanh xuân vườn trường thật rắc rối.

Vân Di xoa mái tóc, liếc nhìn bầu trời tối om qua ô cửa sổ, lại đưa mắt qua chiếc đồng hồ treo tường.

Vân Di "..."

WTF

Mới có hai giờ sáng, con Hắc Hắc đáng ghét kia, trốn đâu rồi không biết, dám bắt lão nương xuyên vào giờ này, lão nương nhất định sẽ thịt chết nó.

Vân Di lười biếng thò chân xuống đất, đứng dậy tắt đèn trong phòng. Ánh sáng đèn điện vụt tắt, căn phòng bỗng chốc tối om. Qua từ khung cửa kính, ánh trăng mờ ảo, dịu dịu hắt chiếu lên căn phòng làm màu hồng thoáng chổng để chịu hơn hẳn.

Vân Di thoát một cái đã leo nhanh lên giường, cô ngáp dài buồn ngủ, mắt nhắm, mắt mở. Vân Di lẩm bẩm nói nhỏ với mình.

" Ăn được, ngủ được là tiên.... Oáp... ta chính là tiên " tiếng nói của Vân Di nhỏ dần và thay vào đó là tiếng hít thở đều đều.

Tiểu Hắc xuất hiện ra bên cạnh, liếc nhìn cô gái đang ngủ say sưa, thầm khinh bỉ. Ngủ như heo, tướng ngủ rõ xấu. Rõ ràng thuộc tính của chủ thể là người hay thức khuya. Tại sao lần nào cũng đổ tội lên đầu nó là sao? Quá oan ức mà!

Nói rồi Tiểu Hắc liềm mình đá nhẹ vào Vân Di cho hạ giận, rồi nhanh chóng chuồn mất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (2)

" Tiểu thư, tiểu thư. Đến giờ dậy rồi " tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo đấy là giọng nói nhẹ nhàng của bác Lam- quản gia của chủ thể vang vọng ở ngoài.

" Đến đây, đến đây!"

Vân Di ngáp dài, dụi dụi mắt, trở mình mà ngồi dậy. Cô vội vàng xỏ đôi dép bông màu hồng vào, lồm cồm đứng dậy, tặc lưỡi đầy chán nản. Haiz! Chủ thể đúng công màu hồng trong truyền thuyết. Đến cái dép cũng không tha.

Vân Di xoa xoa nhẹ mái tóc xoăn nâu làm cho nó rối tung cả lên, không hề giữ một chút hình tượng nào, mắt nhắm mắt mở, giọng làu bàu khó chịu.

" Phòng gì mà rộng thế, đi mỗi cả chân. Đúng là nhà thượng lưu có khác ".

Bác Lam nhìn thấy cô tiểu thư nhỏ mở cửa xuất hiện, lời chào trước mặt mình thì chỉ biết tròn mắt ra nhìn, không thốt lên được lời nào, vô cùng ngạc nhiên.

Như thường lệ thì bà sẽ gõ cửa để mang thức ăn sáng vào cho tiểu thư hoặc hôm nào lão gia và phu nhân ở nhà, bà có nhiệm vụ gọi tiểu thư dậy để xuống ăn sáng. Khi bà lên phòng thì tiểu thư đã quần áo chỉnh đẽ, an tĩnh đọc sách, ngồi ung dung nhấp nhấp vị cafe buổi sáng đón ánh nắng mặt trời mọc.

Từ nhỏ tiểu thư đã lão gia và phu nhân huấn luyện để trở thành một quý cô thực thụ. Vậy nên tiểu thư trước giờ trong đôi mắt của bà là một cô gái vô cùng tự giác, khí chất cao quý.

Nhưng giờ nhìn xem, thật không thể nhận ra nổi đây là tiểu thư yêu quý của mình.

Thấy quản gia ngây ngốc nhìn mình. Vân Di cắn môi, than thầm trong đầu, cô quên mất rằng tiểu thư nhà này gia giáo từ nhỏ, tính cách hoàn toàn hướng nội. Thôi không trách được quản gia, lỗi tại cô quá sợ ý.

Vân Di thoát cái đã thay đổi thái độ, gương mặt ngái ngủ vừa rồi lập tức thay bằng vẻ mặt điềm tĩnh. Aydzoo! Vân Di tự thấy phục mình. Cô nên đi nhận giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của năm không nhỉ?

Tiểu Hắc "... " kí chủ không có tiền đồ. Thật đáng xấu hổ.

" Bác Lam! có chuyện gì không? "

Quản gia nhắm mắt, đưa tay xoa xoa dụi dụi lại mắt mình. Chắc do bà từ nãy nhìn nhầm phải không? Đây mới là tiểu thư của mình. Từ này cái người lồi thò lếch thếch vừa rồi, chắc là do tưởng tượng thôi! Đúng rồi đó chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng!

Quản gia mỉm cười lấy lại bình tĩnh, rất chuyên nghiệp nói.

" Tiểu thư! Tôi mang đồ ăn sáng lên. Hôm nay lão gia và phu nhân đến công ty sớm nên không thể ăn cùng tiểu thư được ".

" Tôi biết rồi, bác để lên bàn cho tôi, xong bác xuống trước đi lát tôi xuống " cô gạt đầu, đỡ lấy khay thức ăn từ quản gia. Đợi quản gia đi khỏi thì mới từ từ đóng cửa phòng lại.

Vân Di rất nhanh đã xử lí đồ ăn sáng, thay một bộ quần áo, ưng ý ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương thấy vừa lòng mới bước xuống.

Phải công nhận một điều rằng chủ thể của Vân Di sở hữu một gương mặt khá diễm lệ. Mắt hạnh long lanh, đôi môi đỏ mọng, sống mũi thẳng, làn da trắng như bạch ngọc. Mái tóc nâu óng ả buông xõa trượt xuống hai bờ vai mảnh khảnh. Thoạt nhìn tổng quát là một mỹ nữ có vẻ đẹp cao lãnh khó gần.

Gia đình chủ thể này có mỗi mình chủ thể là con gái nên hết mực cưng chiều. Chỉ cần là thứ gì mà chủ thể thích thì nhất định đều có thể lấy được.

Bạn hỏi tại hạ là tại sao chủ thể không dùng quyền và tiền ép Dương Thuần đến với chủ thể à? (nhún vai) Làm sao mà tại hạ biết được! Có thể là do chủ thể muốn một tình yêu tự nguyện chăng?

Vân Di bước xuống từ chiếc xe sang chảnh, cô thong dong đi bộ vào trường.

Chắc là khá quen với sự xuất hiện của cô nên cũng không có người bàn tán lắm. Mà nếu có thì cũng có thể là mấy bé tân sinh viên dễ thương thôi.

Có lẽ với những tiết mới mở đầu của buổi sáng, sinh viên chưa có tiết mấy nên trường cũng khá ít người. Lác đác cũng chỉ vài lớp học.

" Tiểu Hắc, bay như thế không sợ người khác phát hiện à? "

Tiểu Hắc cười rất tươi " Không sao, không sao, có mỗi mình cô nhìn thấy tôi thôi. Còn lại không ai nhìn thấy tôi cả ".

Vân Di " ừ " một tiếng không mấy bận tâm, tiếp đó bỏ thêm một miếng bím bím vào miệng mà thật sự trông chẳng hợp với hình tượng cao quý của mình. Hừ! Làm như cô quan tâm vậy. Lão nương thích là được, có hiểu không?

Tiểu Hắc đang định lên tiếng nhắc nhở nhưng lại bị Vân Di khế liếc nhìn một cái, toàn bộ lời phải nói đang định thốt ra, đành ngậm ngùi nuốt trở lại.

Phải cười thật tươi, thật thân thiện. Trong lòng con mèo nhỏ nước mắt sắp thành sông được rồi. Hic! Nếu không phải sáng nay Vân Di nói bóng nói gió thì nó sao có thể khổ sở như thế này.

" Tiểu Hắc bỗng dưng tôi đau vai quá, rất muốn đánh ai đó. Tiểu Hắc nghĩ thử xem, không biết thịt mèo máy có ngon không nhỉ? "

Kí chủ à! Cô có biết lời mình nói đáng sợ đến mức nào không? Đi tù đấy!

Tiểu Hắc khịt khịt mũi đáng thương, rõ ràng nó nhớ chắc chắn là khi ấy kí chủ đã ngủ say sưa lắm rồi. Thế quái nào mà chuyện nó đá kí chủ, cô ấy có thể biết được cơ chứ.

Vân Di! tôi biết lỗi rồi! Đừng đánh tôi, đừng làm thịt tôi. Thịt mèo máy không ngon chút nào. Chỉ làm cô đau răng lên thôi. Tha cho tôi đi kí chủ dễ thương!

Thế nên sáng nay, Tiểu Hắc của chúng ta vô cùng ngoan ngoãn, rất biết điều, một mực lấy lòng Vân Di. Nguyên làm chân chó đi theo sau.

[Ting: Mục tiêu xuất hiện].

Lập tức trước mặt Vân Di hiện lên một bảng thông báo kèm hình ảnh vị trí hiện tại của Dương Thuần.

Vân Di bước vào phòng học, cô đảo mắt một lượt khắp phòng, nháy mắt rất nhanh đã phát hiện ra được mục tiêu.

Không hổ danh nam thần, công nhận rất đẹp trai. Khuôn mặt nghiêm nghị, đôi mắt hẹp dài rũ xuống chăm chú vào quyển sách trước mặt, cánh môi mỏng khê mím, lông mày hồ phách cau lại, điệu bộ suy tư. Tuy nhiên vẫn không giấu nổi tư chất nho nhã thư sinh trên người, đến việc chống cằm lật từng trang sách đang đọc thôi cũng toát lên vẻ cao siêu hơn người rồi.

Chậc! Đây có nên gọi là hiệu ứng cánh bướm không nhỉ? Soái thật, chẳng trách chủ thể có thể bị say nắng trước Dương Thuần.

" Kì chủ! tôi đi trước nhé! Có gì cô cứ gọi tôi " Tiểu Hắc thấy vậy, liền quay trở không gian nhường lại việc chính cho Vân Di.

Cô tùy tiện phát phát tay, sau đó thẳng hướng chỗ Dương Thuần mà đi.

" Tôi có thể ngồi đây không?".

Dương Thuần rời mắt khỏi quyển sách quay sang giọng nói vừa rồi, bất giác ánh mắt mong chờ của Vân Di đang phi về phía mình, không nói gì, chỉ khẽ nhích sang một bên, nhường chỗ cho. Xong rồi lại cầm đầu vào đọc sách tiếp.

Ồ! Lạnh lùng hơn cô nghĩ. Quả nhiên xứng vai nam chính, đối cái gì cũng không có hứng thú nhất định.

Chậc! Điều này châm ngòi khơi dậy hưng phấn của Vân Di. Hay đấy! Được! Dương Thuần, chào mừng cậu đến với sự công lực của lão nương.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thế giới 1 - Công lực bạn học cao lãnh (3)

" Dương Thuần! Tớ mang mua nước cho cậu này. Đúng vị cậu thích nhé!" Một giọng nói ngọt ngào pha chút nhí nhảnh vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của Vân Di. Cô buông điện thoại đang nghịch xuống, ngẩng mặt nhìn nơi phát ra giọng nói.

Nụ cười của Mỹ Hạnh bỗng chốc cứng lại, trừng lớn nhìn người con gái đang ngồi cạnh Dương Thuần. Hàng loạt câu hỏi xuất hiện lờn vờn quanh đầu Mỹ Hạnh, bám lấy không ngừng.

Ai đang ngồi kế bên cậu ấy thế kia. Tại sao Dương Thuần lại cho người khác ngồi cạnh? Chẳng phải chỗ đấy là cậu ấy giữ cho mình sao?

Vân Di nhận rõ được ánh mắt khó chịu của Mỹ Hạnh, mặc dù có chút thoáng qua nhưng rất nhanh biến mất.

Cô phì cười, không ngờ nữ chính là kiểu bạch liên hoa trá hình đấy. Mỹ Hạnh trông có vẻ không có gì đặc biệt lắm nhỉ? Chỉ là khuôn mặt có chút thanh tú, dễ nhìn khiến người khác có thể cảm nhận được sức sống trong đó. Đặc trưng là một cô nàng năng nổ, sôi động.

Mỹ Hạnh tiến đến chỗ Dương Thuần, chen giữa Vân Di và nam chính, mỉm cười duyên dáng, chia chai nước trước mặt Dương Thuần.

" Dương Thuần! Cậu mau uống nước! Bạn cậu à? Sao tớ lại chưa gặp bao giờ vậy ".

Dương Thuần chỉ giữ nguyên vẻ mặt chẳng mấy quan tâm đến, rất kiệm lời gật đầu thay cho lời cảm ơn. Xong lại chuyên tâm đọc sách.

Mỹ Hạnh cảm thấy hơi ngại, sờ sờ sống mũi, trực tiếp hỏi luôn Vân Di, mặc dù bản thân chẳng muốn một chút nào.

" Chào cậu! Tớ tên Mỹ Hạnh. Cậu tên gì?"

" Vân Di " Vân Di lười biếng nhả ra hai chữ đáp, gọn gàng và súc tích.

"Vân Di... Ồ! Hóa ra cậu cũng là người học chung lớp. Xin lỗi, lớp nhiều sinh viên quá, tôi không nhớ hết ".

Vân Di xoa xoa cằm, tặc lưỡi rồi quay đi. Hoàn toàn không để lời nói của Mỹ Hạnh vào trong.

Mỹ Hạnh lúc này càng khó chịu hơn, cô ta thờ ắt ra rồi xoay người bắt chuyện với Dương Thuần. Nói thật ra, cái tên Vân Di này không phải là cô không biết. Phải thú thực rằng, người này quá nổi tiếng. Lời đồn cũng rất nhiều. Nào là Vân Di là con nhà giàu, kiêu ngạo, không coi ai ra cái gì, còn nữa đến giáo viên còn phải nể mấy phần. Thật sự danh tiếng không hề tốt chút nào. Nên hầu hết ai trong trường đều rất ghét, vì vậy cô ta không có nổi một người bạn.

Linh tính con gái của Mỹ Hạnh mách rằng không nên để Vân Di lại gần Dương Thuần, người này là một kẻ nguy hiểm. Cô ta trông có vẻ như mối đe dọa của mình và Dương Thuần. Không! Chính xác ra thì bất kì người con gái nào đến gần Dương Thuần đều xấu xa tất.

Nào! Nào nữ chính! Đừng để phòng tôi thế chứ. Vân Di cười giễu cợt trong lòng, ngó thấy Mỹ Hạnh như đang muốn xù lông với mình. Muốn đấu với tôi ư? Cố gắng lên cô gái! Lão nương đang rất mong đợi đây.

Mấy tiết trôi qua nhanh chóng, Vân Di không thể đếm được cô ngủ gật trong lớp. Ách! Sao học lại chán như thế?

Nó làm Vân Di nhớ lại cái thời kì học tập đen tối của sinh viên mà cô đã từng trải qua. Cô cảm giác mình hình như già thêm chục tuổi. Thiên a~ cô muốn nghỉ ngơi.

" Kí chủ! Nếu tính tuổi thật của kí chủ thì cô mới có hai mươi lăm tuổi thôi " Tiểu Hắc tốt bụng nhắc nhở lên tiếng trong đầu Vân Di.

A! Con mèo hư này, dám đọc trộm suy nghĩ của cô. Aydzoo! Đây đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Thật không ngoan!

" Tiểu Hắc! Thịt mèo " Vân Di nhàn nhạt lên tiếng.

Lập tức ai đó ngoan ngoãn, bắt chế độ tôi không biết gì hết khiến cho Vân Di khá hài lòng. Ủ! Cũng biết nghe lời đấy chứ nhỉ!..

Cuối cùng nuốt xong được hai tiết buổi sáng thì đã quá trưa. Haiz! Rốt cuộc thì lão nương cũng được về.

Vân Di vui vẻ thu dọn sách vở thật nhanh không thèm để ý hai nhân vật chính bên cạnh mình. Hôm nay chỉ là màn ra mở đầu thôi, còn rất nhiều điều hay ho ở phía trước đang đợi.

Thế nhè! Giờ cô muốn ăn... cô đói sắp ngất ra ở đây được rồi này. Các cụ nói rồi, có thực mới vực được đạo. Không có gì bỏ bụng thì lấy hơi sức đâu mà công lược.

Tiểu Hắc "...~ (' _ ') ~..." kí chủ, mặt mũi cô vút hết nơi nào rồi!

" Vân Di, em lên đây cho tôi gặp " tiếng giáo viên vang lên lạnh lạnh ở phía xa, thu hút không biết bao nhiêu là sự chú ý.

Vân Di mặt ỉu như cái bánh bao nhúng phải nước, như chó vừa mất xương. Cô giáo đại nhân à! Có thể để hôm sau không? Em đói muốn chết rồi. Cô xem! Người ta ra về hết rồi kia!

Nhìn những ánh mắt hiếu kì đang nhìn mình như đang xem trò vui, Vân Di " xì " một tiếng, khoác chiếc túi xách lên vai, cao ngạo bước xuống, buông lời cảnh cáo.

" Hóng hót vào chuyện người khác là không tốt ".

Cô thông thả mà bước đi, bỏ lại những ánh mắt ghen ghét, dè bỉu, khó chịu phía sau.

Đến khi phòng học không còn một sinh viên nào, cô giáo mới cất tiếng hỏi Vân Di " Vân Di! Tại sao môn nào em cũng học khá, còn môn của tôi em lại học yếu như thế. Em rốt cuộc có muốn tốt nghiệp hay không đây?".

Vân Di nhún vai, chớp mắt ngây thơ, tỏ vẻ làm sao mà em biết được. Do chủ thể mà, lão nương vừa mới xuyên vào tối hôm qua.

Cô giáo khề day day thái dương điệu bộ hết sức khổ sở, biểu lộ tại sao tôi lại có một sinh viên như em cơ chứ. Nếu không phải hiệu trưởng căn dặn nói đi nói lại đây là nhân vật quan trọng, thủ thực bản thân tôi cũng không muốn dây dưa gì với em.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng thành công thu hút sự chú ý của Vân Di và cô giáo. Nhận được ánh mắt hiếu kì đang nhìn mình, Dương Thuần khề ho nhẹ, nhàn nhạt giải thích.

" Em quên sách ".

Mắt cô giáo bỗng sáng lên như kiểu chết đuối vớ phải khúc gỗ " Dương Thuần! Vừa hay đúng lúc, em giúp tôi dạy kèm Vân Di nhé! Em ấy học kém môn này quá mà sắp tốt nghiệp đại học rồi. Đã là bạn cùng lớp thì nên giúp đỡ nhau. Em dám từ chối, tôi nhất định sẽ hạ điểm quá trình của em ".

Ấy ấy! Cô giáo trẻ, cô đang lạm dụng quyền chức bắt ép sinh viên đấy. Đó là phạm pháp nha! Vân Di rất bất đắc dĩ mà lắc đầu nguây nguây.

Cô giáo vì sợ Dương Thuần từ chối, tìm hết cách để chặn đường. Dương Thuần nhú mày một lúc, rồi cũng gật đầu đồng ý.

" Thật sao! Tốt quá! Cảm ơn em Dương Thuần " cô giáo mừng rơi nước mắt. Thế là yên tâm rồi, củ khoai lang nóng hổi này cũng không phải đến phiên mình bồng tay nữa. Coi như mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ...

Vân Di nhớ đoạn này có xuất hiện trong thông tin của cô. Vào lúc trước, cô giáo cũng nhờ Dương Thuần dạy kèm cho chủ thể nhưng cô nhớ Dương Thuần đâu có đồng ý nhanh như vậy nhỉ. Cô giáo còn phải bày đủ cách cuối cùng cậu ta mới đồng ý mà!

Đúng là người khó hiểu. Lại nói, chủ thể vì quá ngại ngùng, xấu hổ khi để người mình thích chứng kiến mặt xấu của mình như vậy, cái " tôi " rất lớn nên lạnh lùng mà từ chối luôn. Lập tức bỏ về.

Sau khi bàn giao hết công việc, Vân Di mới được cô giáo thả cho về. Vậy đấy! Lão nương đói đến mức không thể lê thân đi được nữa. Cô giáo à! Cô làm em hao tổn thể lực quá!

" Á! Mẹ kiếp! Cậu tính hù chết tôi hả?" Vân Di giật bắn mình, cô vút vút trái tim đang nhảy dựng của mình. Tự dưng vừa bước ra khỏi cửa thì thấy bóng dáng Dương Thuần đứng lì lì một chỗ. Hại chết con tim yếu đuối của cô lờ một nhịp.

Dương Thuần gấp quyển sách lại, nhìn thoáng qua Vân Di rồi nhanh chóng bước đi. Nói là bước đi nhưng hình như cậu ta cố tình đi chậm. Vân Di chẹp miệng, đây là tính đợi cô sao?

Cô vội vàng tiến đến thật nhanh, theo bước chân Dương Thuần " Chẳng phải cậu có chuyện muốn nói với tôi à! Cậu nói đi! Tôi đang nghe đây ".

Dương Thuần bỗng khựng lại, nhú mày rồi lại giãn ra, cất giọng trầm ổn lạnh lùng vốn có của mình, cậu ta nói.

" Tôi từ giờ sẽ dạy kèm cậu học. Vì vậy mong cậu chấp hành đúng quy tắc của tôi ".

" Được, tôi đồng ý " Vân Di bĩu môi, cô còn tưởng việc gì " Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi về trước ".

Cậu ta gật đầu, Vân Di chỉ cần có thể như thế, liền vội vàng cao chạy xa bay. Đói! Cô muốn ăn.

Đợi đến khi bóng dáng Vân Di biến mất khỏi hành lang, Dương Thuần mới lảng lạng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh(4)

Vân Di trừng người đối diện mà hận không thể ăn tươi nuốt sống. Dương Thuần chậm chậm dùng những ngón tay thon dài lật trang sách, mái tóc khê rủ xuống che đi đôi mắt hẹp dài đầy lạnh lùng, không thêm liếc Vân Di lấy một cái, nói.

" Cậu có nhìn tôi nữa cũng không giải quyết hết được bài tập đâu. Mau làm bài đi nếu không trưa nay không được nghỉ "

Vân Di nhăn nhó, nhìn đồng bài tập chất cao hơn cả cái đầu của cô mà không nói nên lời. Dương Thuần, cậu ta chính là ác ma đội lột người. Từ khi cậu ta nhận dạy kèm cô học thì lên một kế hoạch hết sức tỉ mỉ học tập cho cô. Hận không thể đem hết thời gian của cô để vui đùa sách.

Vân Di nói nhỏ trong đầu.

" Tiểu Hắc, tôi được phép giết chết nam chính không "

" Kí chủ, cô giết nam chính là nhiệm vụ thất bại cô, cô sẽ không được về thế giới của mình đâu ".

Tiểu Hắc thật thà nhắc nhở kí chủ đang muốn phá hoại của mình.

Vân Di hừ lạnh, ừ thì cô vẫn không thắng được nam chính lợi hại, đành phải ngoan ngoãn làm bài tập tiếp.

Thấy Vân Di đang thay đổi khuôn mặt liên tục, Dương Thuần có chút buồn cười, không ngờ cô gái đầy kiêu ngạo đang phải đấu tranh với lũ bài tập mà mình giao. Nhìn đúng là rất dễ thương.

Vân Di nhìn bài tập đã voi đi hơn nửa, gật gù đắc ý, cuối cùng cô cũng được nghỉ.

" Hôm nay đến đây thôi, cậu nghỉ đi, tôi phải về rồi "

Dương Thuần đứng dậy dọn sách vở, Vân Di vui vẻ nhìn Dương Thuần, tốt quá cuối cùng đại ác ma đã về. Vân Di cười cười.

" Cậu về cẩn thận "

Dương Thuần gật đầu rồi đi về. Chỉ đợi có thế, cô liền lao nhanh lên phòng, mấy tuần gần đây vì vương bận Dương Thuần mà cô đã bỏ bê sở thích đọc truyện ngôn tình của mình, thử nghĩ mà xem nằm ung dung vắt vẻo gối nhún gối bím bím, thêm một cốc nước ngọt, ôm một đồng truyện to dùng thì đúng là có gì bằng.

" Ô! Cháu có phải bạn của Vân Di không. Cháu tên Dương Thuần nhì ".

Bước chân của Vân Di bỗng dừng lại, đưa cô há. Có phải nhất thiết trùng hợp như thế không.

Vân Di chộp bát com nhìn hai người đối diện đang vui vẻ nói chuyện mà thầm thở dài, cô biết thể nào cũng lão phu nhân cũng mời Dương Thuần ở lại ăn com mà. Lại còn kéo tay Vân Di nói thăm.

" Mẹ tạo cơ hội cho con đấy, mẹ biết thừa là con thích cậu ta nha, đừng có dẫu mẹ, mẹ biết hết "

Còn lão gia thì mặt đầy dao găm nhìn Dương Thuần biểu thị, tiểu tử, ngươi dám cướp con gái của ta.

Vân Di thật sự không biết nên khóc hay cười nữa. Bố mẹ chủ thể thật vui tính mà.

"Cháu và Vân Di quen nhau lâu chưa " mẹ Vân Di niềm nở gấp thức ăn cho Dương Thuận.

Dương Thuận khách sáo gật đầu cảm ơn nói. "Bọn cháu học cùng nhau từ đại học "

Vân Di cảm nhận được ý cười càng đậm trên khuôn mặt lão phu nhân. Cô quyết định giả ngơ, tiếp tục ăn cơm.

"Mai hai đứa đi chơi đi. Học cũng nên nghỉ ngơi một chút " Mẹ Vân Di đưa ý kiến đôi mắt đầy mong chờ câu trả lời từ Dương Thuận.

Dương Thuận cười từ tốn " Vâng! Cháu cũng nghĩ như vậy "

Thấy Vân Di không nói gì, lão phu nhân liền đá nhẹ cô. Cô chán nản đồng ý.

"Được rồi! Cậu vào nhà đi " Dương Thuận nhìn khuôn mặt đầy lười biếng của Vân Di, phì cười.

Cô gật đầu, buồn ngủ quá " Đi đường cẩn thận "

Bỗng Dương Thuận đưa tay xoa nhẹ đầu Vân Di khiến cho cô tròn mắt nhìn Dương Thuận. Chắc nhận thức được hành động của mình, Dương Thuận bối rối thu tay về, khuôn mặt vì thế mà hơi đỏ.

" Khụ, có cái lá trên đầu cậu. Thôi tôi về đây "

Vân Di xấu hổ gật đầu. Đến khi không thấy Dương Thuận nữa khuôn mặt ngại ngùng e thẹn thay bằng khuôn mặt nhàn nhạt chẳng mấy để tâm.

" Tiểu Hắc, tiến độ công lược thế nào rồi "

Tiểu Hắc xuất hiện, bay lượn lơ theo bước chân của Vân Di. " Dương Thuận đối đến kí chủ đã đến mức độ hào cảm tốt, kí chủ, cô không có tình cảm gì với Dương Thuận à "

" Chắc là có, lửa gần rom bao giờ chả cháy, huống chi tôi còn phải đi công lược người ta "

Kí chủ, cô nói như thế, sao khuôn mặt chẳng biểu cảm gì vậy, thật không hiểu cô có tình cảm không nữa. Haizzz, đừng trách nó, bởi nó người máy chẳng thể hiểu được tâm tư con người khó đoán kia.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (5)

" Cái con bé này, tui lên xem nào, đi chơi với người mình thích mà làm như đi đưa đám hả. Hay do hồi hộp quá "

Vân Di chán nản ngáp dài mấy cái, liếc nhìn bà mẹ đang vui vẻ chọn đồ đi chơi cho con gái. Thật không hiểu nổi là cô đi chơi hay mẹ cô đi chơi nữa.

" Nào, mặc thử đồ này cho mẹ xem. Chắc, muốn cưa đổ cậu ta thì phải xinh chứ. Này này, mặt con đừng ngạc nhiên như thế, mẹ biết mà "

Mẹ à, có nhầm lẫn gì không, đó là chủ thể thích chứ, cô chỉ đi công lược cậu ta "

Tiểu Hắc "... " kí chủ, khác nhau hả?

Nhìn mình trong gương Vân Di dờ khóc dờ cười, rõ ràng là mấy bộ váy màu hồng này cô đem giấu hết rồi, thế quái nào mà mẹ cô lại lấy ra được. Bây giờ trông cô không khác gì con búp bê màu hồng.

" Kí chủ, cô có vẻ thích mẹ của chủ thể nhỉ " Tiểu Hắc lượn lơ bay qua trước mặt Vân Di, tò mò hỏi.

" Có lẽ vậy " Không thích sao được, vì mẹ của chủ thể có phần nào rất giống người mẹ quá cố của cô.

" Được rồi, cậu không cần nhìn cười đâu "

Dương Thuận khẽ ho, quay mặt ra chỗ khác bật ra tiếng cười, song nghiêm túc nhìn con người đang cao ngạo đang ửng đỏ lên vì tức.

" Rất dễ thương " Dương Thuận thật thà đánh giá nói.

" Tôi biết "

Nói rồi Vân Di " xì " một tiếng, không thèm quan tâm đến Dương Thuần, nhanh chóng bước vào khu vui chơi. Dương Thuần công nhận là giờ cậu mới thấy Vân Di vô cùng trẻ con hết mức.

Thật ra nói hôm nay vui cũng không hẳn, bởi cô đã qua cái nhìn cái gì cũng thấy lấp lánh, nên hai người chỉ cùng lăm đi dạo rồi đi về thôi. Haiz, may mắn là Dương Thuần không chăm chú vào đọc sách, nếu không cô đang nghĩ mình đi với cục gỗ mất.

Thấy còn khá sớm nên Dương Thuần quyết định đạp xe quanh công viên, bên cạnh đấy cậu ta cũng không quên kiểm tra công thức của môn của cô. Cục băng à, cậu không thể tha cho tôi một buổi được à.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (6)

Vân Di đeo tai nghe vào, vẽ mặt mặt tràn đầy chán nản, bật to âm thanh lên, tiếng nhạc to giúp cho cô tỉnh táo được phần nào, nhắm nháp đồng công thức khó nuốt mà Dương Thuần bắt học thuộc. Cũng sắp tốt nghiệp rồi, Tiểu Hắc thật đáng đánh, sao lại đá cô vào đúng lúc nước sôi lửa bỏng này chứ, một muốn chết.

Vân Di lạnh nhạt ngẩng đầu lên nhìn Mỹ Hạnh đang tràn đầy tức giận.

" Vân Di, cậu mau đi ra ngoài gặp tôi ".

Cô thông dong bỏ một chiếc tai nghe xuống, thờ ơ nhìn Mỹ Hạnh.

" Bạn học này, cậu có quyền gì mà bắt tôi ra gặp cậu, tôi nhớ không nhầm chúng ta cũng đâu thân đến mức gặp nói chuyện riêng, nhỉ? "

Mỹ Hạnh tức đỏ mặt, hét to, thành công thu hút vô vàn ánh mắt cùng nhưng lời nói bàn tán.

" Cậu kiêu ngạo vừa thôi. Chẳng phải giàu hơn tụi này một tẹo là có quyền khinh thường người khác hả. Còn nữa, tôi cấm cậu qua lại với Dương Thuần "

Vân Di cười đầy trào phúng, ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào Mỹ Hạnh khiến cho cô ta khí thế vơi đi ba phần.

" Phải, tôi là vậy đấy, thích thế nào là quyền của tôi, sao nào, có vấn đề gì không "

" Cậu... cái đồ không biết xấu hổ..."

" Mỹ Hạnh, đủ rồi " Giọng Dương Thuần lạnh lùng vang lên, cắt đứt câu nói của Mỹ Hạnh.

Vân Di lười biếng ngáp dài mấy cái, Haizzz, Dương Thuần, sao giờ cậu mới xuất hiện, mau mau lôi nữ chính của cậu đi hộ tôi với, cô ta đang phát điên rồi.

" Dương Thuần, cậu...cậu lại giúp cô ta sao, tôi mới là bạn thân của cậu mà. Cậu... tôi không cho ai được quyền lấy cậu ra khỏi tôi, Dương Thuần, cậu chỉ có thể là của tôi "

Mỹ Hạnh gắt gao nhìn Dương Thuần, đôi mắt có hằn vệt tơ máu đỏ ngầu. Tiếng xì xào to nhỏ nhìn về phía Vân Di thiếu thiện cảm càng nhiều. Làm như cô quan tâm ý. Nói nhiều lên, dù gì cũng có giết được cô đâu, thoải mái đi.

Dương Thuần cau mày khó chịu " Đừng nghĩ là bạn thân thì muốn làm gì thì làm. Tôi không nhớ khi nào tôi thành vật sở hữu của cậu. "

Mỹ Hạnh hừ một tiếng, mặt sa sầm lại, giậm chân bỏ đi.

" Dương Thuần, đau, cậu dám cốc đầu tôi, tôi đang ngủ...oáp... hôm qua ôn bài ngủ muộn " Vân Di hé mắt nhìn Dương Thuần.

Cậu tùy tiện ném quyển sách sang bên cạnh, ngồi đối diện Vân Di, nói.

" Có ai như cậu không, cãi nhau mà có thể ngủ được "

Vân Di dụi dụi mắt, vờn vai cho tỉnh ngủ " Đây, tôi có cãi nhau gì đâu. Chẳng qua thấy hai cậu thân thiết quá, không tiện làm phiền "

Dương Thuần khoe mắt có chút co giật, khẽ ho hai tiếng, khuôn mặt có chút đen " Được rồi, cậu mau làm hết đồng bài tập này cho tôi ".

Nói rồi, Dương Thuần lôi không biết bao nhiêu sách ra, đôi tay thon dài linh hoạt nhanh chóng đánh dấu bài tập cho cô. Vân Di tròn tròn mắt nhìn mực

màu đỏ đầy bất mắt đang cứ thế hiện dần lên trang giấy, cô nhớ là đâu có treu chọc cậu ta gì đâu, hừ, đây rõ ràng là lấy thù riêng gộp làm chung mà.

Vắt chiếc bút, Vân Di nằm dài trên bàn, ôi trời ơi, giờ mới xong, quay sang bên cạnh thì không biết Dương Thuần đi đâu. Mà thôi, cô mặc kệ, mệt lắm rồi, bàn tay giờ mắt luôn cảm giác.

Đôi mắt lướt qua chỗ Dương Thuần, bỗng dừng lại chiếc điện thoại đang nằm ngoan ngoãn trên bàn.

Vân Di đảo mắt xung quanh, tốt, rất ít người ở trong lớp. Cô rón rén trộm điện thoại. Hà hà, để trộm xem trong điện thoại của người có gì không, ta phá hết. Dám bắt trộm khổ sở như vậy.

Chiếc điện thoại được cô mở màn hình, Vân Di bỗng sững người lại. Trong màn hình là một cô gái đang ngủ rất ngon lành, làn gió nhẹ khẽ thổi làm rối mái tóc khiến cho tóc chuyển động êm dịu như những gợn sóng ngoài biển khơi, miệng cô có chút mỉm cười giống bông hoa mùa xuân tươi sắc, mặc dù là chụp trộm nhưng quả thực là rất đẹp. Nhưng quan trọng nhất là....người trong ảnh rõ ràng là cô mà.

Vân Di vội vuốt màn hình lên, mặt nổi ba vạch đen, CMN, Dương Thuần, cậu còn bày đặt cài mặt khẩu.

Cô chán nản để điện thoại vào chỗ cũ, trong đầu thầm gọi.

" Tiểu Hắc, ra đây "

Chẳng mấy chốc, bóng dáng mèo con đầy khả ái xuất hiện trước mặt cô.

" Kí chủ, cho gọi tôi "

" Tiểu Hắc, mau xem hộ tôi, tiến độ công lược "

Đôi mắt Tiểu Hắc bỗng sáng lên rồi từ từ trở lại bình thường " Kí chủ, chúc mừng cô, Dương Thuần từ thích đã chuyển thành yêu thích. Kí chủ, cô đã hoàn thành nhiệm vụ một - công lược nam thần lạnh lùng hoàn thành. Vân Di, cô còn một nhiệm vụ nữa là giúp Dương Thuần trở lại con đường trở thành boss là được "

Vân Di ngạc nhiên " Nhanh vậy sao, được rồi, không còn việc gì nữa, mau đi đi "

Tiểu Hắc gật đầu rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (7)

Vân Di nhìn kết quả của mình cảm thấy cũng không tệ, không uống công cô cắm đầu vào học. Trong trường mình trang trí lộng lẫy, phải rồi, hôm nay là ngày tốt nghiệp của khóa sinh viên năm cuối. Chắc, đây cũng chính là ngày quyết định Dương Thuần có đi nước ngoài hay không.

Từ hôm mà phát hiện ra chiếc điện thoại của Dương Thuần có để ảnh mặt mình. Cô vẫn cư xử bình thường, hình như cậu ta cũng không phát hiện ra điều gì. Điều mà Vân Di thắc mắc đó là từ ngày mà Mỹ Hạnh gây rối cho cô thì còn lại là không có một chút động tĩnh nào cả.

Lễ tốt nghiệp diễn ra rất nhanh chóng, Vân Di thật sự rất buồn ngủ, nói thật ra thì lễ tốt nghiệp luôn là thứ cô cảm thấy chán nhất cả kể là hồi trước lần bây giờ.

Vân Di ngẩng đầu ngắm nhìn đám mây nhẹ trôi trên bầu trời trong xanh, cô có chút thờ dãi. Cái cuộc sống tấp nập, vội vàng, và đầy ganh đua kia phải chăng đã quật ngã cô gái cùng với ngọn lửa nhiệt tình của tuổi trẻ, sự ngây thơ, mơ mộng, đã bị hiện thực cuộc sống tàn khốc làm cho thức tỉnh. Vân Di bật cười, từ khi nào mà cô trở già như thế nhỉ.

" Cậu đang nghĩ gì mà ngơ ngẩn thế "

" A! Sao cậu dám cốc đầu tôi "

Vân Di nhăn mặt nhìn người đối diện.

" Uống nước không? " Dương Thần lắc nhẹ chai nước trước mặt cô cười cười.

Vân Di gật đầu, đón lấy chai nước mát lạnh từ tay Dương Thuần, cố ý hỏi. " Giáo sư, từ này tìm cậu hả? "

Dương Thuần khó hiểu nhìn Vân Di " Sao cậu biết? Có người nói cho cậu hả "

" Không có, chẳng qua là tôi bất gặp, tiện lời nên hỏi vậy thôi "

Cậu ta thoải mái dựa lưng vào ghế đá bóng của Dương Thuần đổ dài ra phía sau khiến cho cô khẽ tặc lưỡi, đúng là nam chính có khác, đẹp không góc chết.

" Giáo sư nói muốn tạo điều kiện cho tôi sang nước ngoài du học để có thể phát triển tài năng " Dương Thuần quay sang hỏi Vân Di " Cậu nghĩ sao? "

" Còn sao được nữa? Cơ hội tốt thế cậu mau đi đi "

Dương Thuần có chút hơi mất mát hiện ở khóe mắt, cậu liền quay đi luôn. Giọng nói không dấu gì chút thất vọng " Thật ra, tôi có một số vấn đề đang rất phân vân, tôi sợ, khi mà tôi quyết định đi rồi thì lại không còn cơ hội nữa "

Vân Di chợt phì cười " Chà! Vấn đề của cậu cũng rắc rối quá nhỉ. Cậu mau nói đi, biết đâu tôi lại giúp được cậu thì sao "

Dương Thuần chợt quay lại nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Vân Di " Cậu thật sự muốn nghe "

" Ừ "

Phải mất một lúc sau Dương Thuần mới trầm ổn nói lên được. " Vấn đề của tôi... chính là cậu "

Nụ cười của Vân Di bỗng cứng lại, mặc dù cô biết Dương Thuần đối với mình chính là yêu thích đi, nhưng có phải câu trả lời của cậu ta nên là Mỹ Hạnh chứ nhỉ. Cô nhớ không nhầm theo kịch bản thì chắc chắn là Mỹ Hạnh đã tỏ tình với Dương Thuần rồi chứ, đây đúng là câu trả lời mà Vân Di không thể ngờ đến.

" Tôi... chợt nhớ là mình còn một số việc chưa làm, tạm biệt "

Vân Di rất nhanh chóng đứng lên liền bị Dương Thần giữ tay lại.

" Có cần tôi phải nói ra hẳn không, Vân Di, tôi thích em. Vì em, tôi không muốn đi nước ngoài. Tại sao em không giữ tôi lại. Tôi chắc chắn là em hiểu rồi vì sao cố tình không hiểu. Vân Di, em có thích tôi không? "

Vân Di lạnh lùng gỡ tay Dương Thuần ra, cười khinh bỉ, lạnh nhạt nói.

" Thích tôi? Nực cười. Cậu nghĩ tôi cũng thích cậu giống như Mỹ Hạnh thích cậu à? Thế thì cậu nhầm rồi, đừng tự đề cao bản thân vậy chứ. Cậu rõ hơn ai hết là tôi có tình cảm với cậu hay không. Tôi đối với cậu chẳng qua có chút hảo cảm vì lợi dụng cậu để qua môn thôi. Cảm ơn vì đã giúp tôi, còn nữa, nhìn lại bản thân cậu, cậu... căn bản không xứng với tôi "

Vân Di nói xong không cần để ý khuôn mặt sa sầm của Dương Thuần mà lãnh đạm bỏ đi.

[Cảnh báo kí chữ: Giá trị hắc hóa của nam chính đang tăng]

Tiếng máy móc ngay lập tức vang lên trong đầu của Vân Di.

Tiểu Hắc nhanh chóng lượn qua lượn lại xuất hiện trước mặt Vân Di " Kí chủ, cô có cần thiết phải nói quá đáng vậy không, đến tôi là máy móc cũng cảm thấy uất ức thay cho nam chính "

Vân Di hất nhẹ tóc ra đằng sau gáy

, thoải mái rồi đi không quên lờm Tiểu Hắc " Việc của tôi đừng có quản. Tôi tự có chừng mực "

Dương Thần nhìn bóng dáng mà cậu nhớ thương luôn khắc sau vào trong lòng đang rời đi của Vân Di, bàn tay mà cầm tay cô đầu đây vẫn còn đọng lại hơi ấm mềm mại, khẽ nắm thật chặt lại. Đôi mắt khép lại ẩn chứa sự đau thương. Cậu không xứng ư, Dương Thuần cười tự giễu, đúng rồi là tự cậu đa tình. Vân Di, tôi có nên hận em không? Có lẽ...Câu hỏi mà đến chính cậu cũng không trả lời được.

Dương Thuần lặng lẽ bỏ đi với bóng đầy cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (8)

Vân Di ung dung bỏ miếng bím bím vào miệng đôi chân vắt vẻo đung đưa, gương mặt chăm chú vào đọc truyện. Tiểu Hắc nhàm chán ngồi bên cạnh.

" Kí chủ, nay là ngày nam chính trở về ".

" Tôi biết " nói rồi lại bỏ thêm một miếng vào miệng.

Tiểu Hắc hậm hực, nhanh chóng bay đến chắn trước quyền tiểu thuyết. " Kí chủ, sao cô còn chưa hành động "

Vân Di cụt hứng ném quyển truyện đi " Tiểu Hắc, tôi nói này, cậu bảo tôi Dương Thuần về nước hơn chục lần rồi. Nếu cậu rảnh như thế mau mau tìm chuột mà bắt đi. Phiên quá đi, cẩn thận không tôi đem làm thịt "

Tiểu Hắc "... " Kí chủ, tôi là mèo máy mà, không bắt chuột được và làm ơn đừng nói mấy câu đáng sợ thế chứ, tôi ăn không ngon đâu mà (T^T)

Vân Di liền nhanh đứng dậy, tìm túi xách.

" Kí chủ, cô định đi đâu à ".

" Công ti tôi có bản hợp đồng quan trọng, tôi đi kí hợp đồng rồi về " Vân Di nói rồi nhanh bước ra khỏi nhà để mặc Tiểu Hắc đã chậm rãi tiếp thu.

Tiểu Hắc trong lòng thầm khinh bỉ kí chủ của mình, cô mà cũng có lúc chăm chỉ như thế hả, trước giờ toàn cho thư kí làm việc thay còn mình ung dung ở nhà làm sâu gạo. Tôi thấy thật thương thay cho nhân viên của cô.

Vân Di sáng khoái nhún ga, cánh vật hai bên đường cứ thế nhanh chóng lướt qua.

Cô ngay sau khi tốt nghiệp xong đại học liền tiếp quản công ty. Bạn đừng hỏi, thế bố mẹ Vân Di đâu, haiz, đương nhiên là như bao cặp vợ chồng trong quyền tiểu thuyết khác rồi... đi du lịch a ~. Còn hảo tâm hơn, đi đâu về cũng chụp ảnh khoe thính mọi nơi gửi về cho đứa con gái xấu số đang chăm chỉ làm việc * chăm chăm nước mắt khuôn mặt đầy đáng thương *

Tiểu Hắc "... " kí chủ, cô đúng là không biết xấu hổ.

Vân Di tiêu soái bước vào công ti, đầu đầu cũng vang lên chào của nhân viên, cô cũng gật đầu đáp lại. Ai mà không biết Vân Di là con gái rệu của chủ tịch vừa có tài vừa có nhan sắc, chưa kể đến từ khi cô tiếp quản, công ti ngày càng phát triển, mặc dù rất ít khi xuất hiện nhưng xử lí công việc lại rất tốt. Lại đối xử với nhân viên vô cùng tốt nên ai cũng rất yêu quý và kính nể.

" Thư kí Trần, buổi kí hợp đồng thảo luận sắp diễn ra, cậu đã chuẩn bị cho tôi những tài liệu tôi yêu cầu chưa " Vân Di đôi mắt chăm chú nhìn dữ liệu trên máy tính, đôi tay linh hoạt không ngừng lướt trên bàn phím.

" Boss, mọi thứ đã sẵn sàng. Tôi nghe nói bên đấy hay gây khó dễ, tốt nhất chúng ta phải cẩn thận".

" Không cần phải lo, chúng ta đi " Vân Di gấp máy tính lại, đứng dậy sửa sang lại rồi rời đi.

Bản hợp đồng đối với công ti cũng khá quan trọng. Chắc, hai người kia mau về đi, cô còn trả lại công ti, tâm trạng Vân Di gào khóc dữ dội. Cô mà không vì nguyện vọng của chủ thể là tiếp quản công ti phát triển hơn thì Vân Di đã bỏ trốn đi chơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (9)

Sau khi đọc một loạt các thỏa thuận, Vân Di ưng ý gật đầu, không tệ, cô đọc xong cảm thấy lợi ích đối với công ti mình vô cùng nhiều. Liền nhanh tay kí, bản hợp đồng chính thức có hiệu lực.

" Tôi không cần biết công ti các anh có âm mưu chuyện gì nhưng tôi rất mong hai bên không vi phạm, ảnh hưởng đến lợi ích của công ti " Vân Di cười lạnh lùng quan sát khuôn mặt giắt mình của đối phương.

Là người từng trải, sao cô lại không biết miếng ngon từ trên trời rơi xuống này, đâu ai cho không ai cái gì mà không có chút lợi dụng nhau.

" Boss, không ngờ công việc lại thuận lợi vậy "

Thư kí Trần lái xe vui vẻ hát ngâm nga cùng điệu nhạc đang phát ra từ xe ô tô.

Vân Di ngáp dài " Cậu đừng chủ quan, biết đâu lại xảy ra bất lợi thì sao. Thôi dù sao cũng thành công rồi, thông báo nhân viên mau hoàn thành nhanh

công việc hôm nay công ty tổ chức liên hoan ".

Tuấn Trần cười, Vân Di, cậu đứng là rất hay tùy hứng tiêu tiền. Bố mẹ cậu mà biết cậu như thế liệu có giết cậu không nhỉ. Mà thôi, tính cách cậu như thế này đã khiến cho tôi thật sự có ấn tượng tốt từ lần đầu gặp.

" Thưa kí Trần, cậu mà nhìn tôi thêm lúc nữa là tôi hiểu lắm cậu đang thích tôi đấy hơn nữa mau chú tâm vào lái xe đi, tôi chưa muốn chết sớm vì tai nạn giao thông đâu "

Vân Di chăm chú nghịch điện thoại mặt tỉnh bơ nói.

Tuấn Trần ngại ngùng ho vài tiếng rồi nhanh chóng quay đi. Bị nói trúng tim đen quả thật là xấu hổ.

" Chủ tịch, họp đồng đã kí thành công "

Thư kí khép nép báo cáo, không dám nhìn con người cao lãnh phía trước.

" Vậy sao, ra ngoài đi "

Cậu thư kí khẽ thở, sợ quá, lần nào cậu báo cáo tình hình là y rằng ra chiến trường đánh giặc vậy, căng thẳng quá. Chủ tịch đúng là người đáng sợ.

Hàng lông mi dài khẽ rung động, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng hiện lên đầy mệt mỏi, vắt chiếc kính ra, Dương Thuần khẽ xoa nhẹ đôi mắt vì ngồi máy tính quá lâu. Cảm lấy cốc rượu, màu đỏ của rượu sóng sánh đảo quả đảo lại, đẹp đến mê hoặc.

Dương Thuần một hơi uống sạch, cậu bước đến cửa kính ngắm nhìn sự mỹ lệ lấp lánh của ánh đèn, sự lung linh của thành phố, lòng có chút khó chịu. Lôi chiếc điện thoại vuốt ve, hình ảnh hiện lên là cô gái nhỏ đang ngủ say sưa, khuôn mặt có ửng hồng đôi môi đỏ mím cười, cảm tưởng những cảnh vật xung quanh dù có đẹp đến mấy vẫn chỉ để làm nền cho cô ấy.

" Vân Di, tại sao bao nhiêu năm rồi mà tôi vẫn không thể gỡ em ra khỏi tâm trí của tôi. Tại sao tôi không thể hận em,... tại sao tôi càng yêu em nhiều hơn... tôi sắp phát điên vì em rồi Vân Di... "

Dương Thuần cô độc, giống như bóng dáng của cậu đang hòa lẫn vào sự lạnh giá và đen tối của một đêm đông.

Dương Thuần kìm nén vội vàng vợ áo khoác tiến ra ngoài.

Vân Di gương mặt vì uống ngà say mà ửng đỏ lại khiến cho cô càng thêm quyến rũ hơn. Công ty tổ chức liên hoan nên cô mới bị không ít đồng nghiệp mời rượu. Vân Di cười, ha ha, họ nghĩ chuốc say được cô sao, đừng có mơ, cuối cùng thì sao, đương nhiên cả một đám gục trước cô rồi. Từ lượng của cô rất tốt, nhớ hồi trước ở cuộc sống thực tại không ai là đối thủ của cô, chắc, có lẽ chủ thể là người ít uống rượu nên cô vẫn nên kìm uống ít một chút.

Thời tiết buổi đêm làm cô khá lạnh, kéo áo vào để tiếp thêm hơi, cô rất ghét trời lạnh nhưng biết sao được thời tiết mà. Vân Di cuối cùng cũng được về đến nhà.

[Ting: Cảnh báo - Nam chính xuất hiện]

Vân Di lơ mơ nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đang đứng trước cửa nhà, nhíu mày, nam chính sao chưa gì đã xuất hiện trước khi cô tìm đến thế.

Vân Di tắt đèn xe, cố ý bước xuống xe. Ánh mắt cao ngạo liếc nhìn Dương Thuần.

" Chà, xem ai đây, đã lâu không gặp nhỉ, sao không vào trong nhà chơi "

Vân Di đánh giá Dương Thuần, thời gian làm cậu ta trưởng thành, khuôn mặt đầy nghiêm nghị lạnh lùng, chín chắn và... khụ khụ...đẹp trai quyến rũ của trưởng thành hơn.

" Em uống rượu " Dương Thuần lạnh giọng hỏi.

" Đúng, tôi uống sao đâu liên quan đến cậu nhỉ " Vân Di cười giễu cợt.

Dương Thuần im lặng.

" Được rồi, tôi đã có thành ý mời cậu vào nhà mà cậu không vào thì thôi, tạm biệt "

Nói rồi, Vân Di cất bước đi liền bị Dương Thuần nắm lấy tay giữ lại. Vân Di giật giật khóe miệng.

" Cậu không thấy tình cảnh giờ giống hệt 5 năm trước à, sao nào, chưa gì mới gặp lại tính tỏ tình với tôi à "

Dương Thuần kéo Vân Di lại gần, mạnh mẽ mà bá đạo hôn lên môi cô. Vân Di thì sao hiển nhiên là tròn mắt nhìn khuôn mặt Dương Thuần được phóng đại.

Vân Di cố đẩy ra nhưng cậu ta không cho cô như ý, đến khi không còn cách nào nữa, Vân Di cắn thật mạnh vào môi Dương Thuần đến cô cũng cảm

nhận sự tanh nồng của máu thì phải nói Vân Di lực mạnh đến thế nào.

" Cậu bị điên rồi ".

Vân Di tức giận gào lên, cố gắng hít thêm không khí để lấy oxy.

Khác với suy nghĩ của cô, Dương Thuận chỉ nhẹ nhàng tháo chiếc khăn đang quàng cổ xuống quần xung quanh cổ cho cô, rồi thấp giọng nói.

" Em mau vào nhà đi trời rất lạnh, tôi đi trước "

Nói rồi để mặc Vân Di đơ như pho tượng khởi động xe rồi bỏ đi.

Vân Di phải mất một lúc mới tỉnh, cô lảo đảo rồi gọi bảo vệ đưa chìa khóa xe, kéo chiếc khăn còn hơi ẩm hương thơm nam tính lên cao một chút che khuôn mặt ửng đỏ của mình rồi vào nhà.

Dương Thuận đập mạnh tay vào vô lăng, đôi mắt hằn lên tia máu, cậu đã không kìm sự nhớ nhung mà hung bạo hôn lên cô ấy, liệu cô ấy có ghét cậu hơn không... Lau máu mặt bên khóe môi, Dương Thuận vẫn nở một nụ cười... môi Vân Di thật ngọt, rất muốn hôn cô ấy lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thế giới 1 - Công lược bạn học cao lãnh (hết)

Vân Di thờ ơ nói " Cô có chuyện gì mau nói đi, tôi chắc là không đơn giản là mời đi uống nước đâu nhỉ "

Mỹ Hạnh nhấm nháp một chút cafe nhìn Vân Di " Tôi muốn xin lỗi cô vì năm đấy đã nói những lời không phải ".

Vân Di cảm thấy buồn cười, cô có nên thấy vinh dự khi được nữ chính xin lỗi không nhỉ.

Chắc, nữ chính lâu không gặp có khác cũng từ 5 năm trước sau buổi lễ tốt nghiệp. Mỹ Hạnh giờ có không còn nét ngây thơ mà trở nên thành thục, có chút dịu dàng trầm ổn hơn xưa. Vân Di thầm nghĩ có lẽ cô gái bạch liên hoa hồi nào cũng đã vật bộ mặt ấy đi và cảm nhận vấn đề một cách tốt hơn, không còn nóng cạn như trước.

" Được rồi, coi như tôi nhận xin lỗi của cô. Tôi đi được rồi chứ "

" Từ từ, thật sự thì tôi mời cô ra đây để có một số chuyện cô cần phải biết... "

Vân Di trầm ngâm chẳng mấy chốc lái xe về công ti. Cô đang bận tâm về những lời nói lúc nãy của Mỹ Hạnh

"... Cô còn nhớ hôm tốt nghiệp không "Mỹ Hạnh phân vân hỏi.

Vân Di vuốt nhẹ vài lọn tóc đang rối của mình, thờ ơ nói " Chuyện quá khứ đã qua thì cho nó qua đi, làm sao phải giữ lại trong đầu "

" Cô thật sự không nhớ " Mỹ Hạnh cau mày, thờ dãi.

" Cô nên nói thẳng, tôi vốn là một người không thích lòng vòng "

" Được, nếu cô đã nói vậy " Mỹ Hạnh uống nước lấy hơi nói tiếp " Thật ra, hôm tốt nghiệp tôi có tỏ tình với Dương Thuận..." Mỹ Hạnh vội đề ý nét mặt của Vân Di, thấy cô gật đầu liền nói tiếp.

"...nhưng cậu ấy từ chối tôi, Dương Thuận nói cậu ấy cũng định hôm nay sẽ thổ lộ với người mà cậu ấy thích...thật ra đối với tôi mà nói thì đó là một điều khá sốc. Cậu ấy yêu ai, cậu ấy không hề có tình cảm với mình ư và vô số câu hỏi cứ thế quanh quẩn trong đầu tôi... đột nhiên hình ảnh của cô hiện lên trong đầu tôi. Mặc dù thực sự không muốn hỏi nhưng vẫn không sao kìm lại. Và tất nhiên là Dương Thuận không nói cho tôi. Tuy nhiên tôi vẫn hiểu chứ, bởi ánh mắt cậu ấy nói lên tất cả..."

Vân Di cười " Cô kể với tôi làm gì, tôi không có hứng thú nghe câu chuyện thất tình của cô "

" Không, ý tôi không phải thế, cô nghe tôi nói đã nào " Mỹ Hạnh vội thanh minh " Một lúc sau tôi bắt gặp khuôn mặt tái đi của Dương Thuận, gắng hỏi cậu ấy cũng không trả lời. Và không hiểu tại sao tối hôm ấy Dương Thuận lại chuẩn bị đồ để ra nước ngoài luôn. Đến gia đình cậu ấy và tôi cũng khá bất ngờ. Tối hôm chia tay cậu ấy uống rất say, nói cũng rất nhiều như " không xứng... hận... không có tình cảm...lợi dụng..." đến lúc ấy tôi hiểu vì sao cậu ấy quyết tâm đi vậy thì ra là do cô. Haiz, nói sao nhỉ...ừm...tôi chưa gặp một Dương Thuận như vậy bao giờ... tôi hiểu cô quan trọng đối với cậu ấy như thế nào, có lẽ chính vì vậy tôi hiểu được thế nào là nên buông tay đối với những thứ không thuộc về mình, vì trước giờ tôi luôn cố chấp nên mới có những sai lầm như thế... tôi chỉ muốn nói với cô như thế thôi, bạn trai tôi còn đang đợi ngoài kia, tôi phải đi rồi "

Mỹ Hạnh đứng dậy ngó Vân Di một cái, nói một câu rồi bỏ đi " Tôi nói ra chuyện này không phải để cô tỏ ra thương hại tôi mà mong cô hãy đáp lại tình cảm của Dương Thuần, hôm qua cậu ấy mới về nước. Tạm biệt... "

Kết thúc hồi tưởng nét mặt của Vân Di hơi mệt mỏi. Phiên phước quá đi.

" Tiểu Hắc "

" Kí chủ, có chuyện gì sao " Tiểu Hắc xuất hiện chớp mắt nhìn Vân Di.

" Vì sao tôi giúp Dương Thuần lên trở thành tổng tài, công lược thành công rồi mà vẫn chưa được thông báo xong nhiệm vụ là sao "

Tiểu Hắc ngượng ngùng, hai bàn tay mèo mềm mại ăn năn chọc chọc vào nhau tỏ vẻ đáng thương " Xin lỗi kí chủ, cô có thêm nhiệm vụ phụ tuyến nữa "

Vân Di ".. =.. " Tiểu Hắc lần nào bày ra cái mặt này là y rằng có chuyện xin xỏ, hừ, được rồi cô không thể nào cưỡng nổi cái mặt mèo long lanh dễ thương kia " Nhiệm vụ là gì? "

Tiểu Hắc thấy kí chủ mình ngầm đồng ý thì vui vẻ, cái đuôi vì thế cũng ve vẩy theo, không uống công nó bày kể đáng thương " Nhiệm vụ của kí chủ phải kết hôn với Dương Thuần, khi kết hôn xong cô có thể hoàn thành thể giới thứ nhất "

Vân Di xoa thái dương, thờ dài đầy bất lực " Được rồi, cậu mau đi đi "

Tiểu Hắc vừa biến mất, Vân Di vừa bước vào công ti, tiếp tân liền báo với cô " Boss, có người vừa tìm cô, hình như là bên đối tác vừa kí hợp đồng "

Vân Di gật đầu, trong đầu nghĩ tại sao không thấy Tuấn Trần liên hệ gì với cô

" Alo, thư kí Trần, cậu đang ở đây, sao bên đối tác gặp mặt mà cậu không thông báo lịch cho tôi... được...tôi biết rồi "

Vân Di tắt máy, trong mắt không giấu gì một tia nghi ngờ. Vì sao việc đối tác sang bên công ti mà thư kí Trần cũng không hề biết.

" Sao cậu lại ở đây " Vân Di bước vào trong phòng bắt gặp Dương Thuần đang cầm bức ảnh của cô để trên bàn làm việc đắm đuối nhìn, tay vuốt ve rất dịu dàng. Vài sợi tóc rũ xuống che đi đôi mắt lạnh lùng nhuộm màu của sự buồn bã.

Vân Di "... "

Dương Thuần thấy Vân Di vội vàng bỏ bức ảnh xuống, vẻ mặt như không có chuyện gì, nhẹ nhàng hỏi cô " Em đến rồi hả "

Vân Di cởi áo khoác treo lên, mặt không quan tâm đến Dương Thuần " Đây là công ti tôi, tôi không ở đây thì ở đâu, cậu tại sao lại ở đây, tôi nhớ là tôi có mời cậu đến đâu " nói rồi liền ngẩng lên lạnh lùng nhìn Dương Thuần " Cậu...vẫn chưa hiểu ý tôi sao "

Dương Thuần đến gần Vân Di dơ bó hoa hồng trước mặt, mỉm cười nói " Tặng em ". Dường như không để ý sự lạnh nhạt và lời nói của Vân Di.

Vân Di "... " sao cô cảm thấy có vài năm không gặp nam chính càng khó đối phó hơn thế " Xin lỗi, tôi không thích hoa hồng, cậu cứ để ở kia, coi như tôi nhận quà của cậu rồi, mong cậu về đi tôi còn làm việc "

" Trưa nay em muốn ăn gì, tôi dẫn em đi "

" Dương Thuần, cậu hiểu tôi nói gì sao "

Đôi mắt Dương Thuần ánh lên sự vui mừng thấy rõ " Em vừa nói tên tôi, đã bao lâu rồi tôi không được nghe gọi tên tôi nhỉ "

Vân Di có chút tức giận, nam chính à, cậu phát bệnh hả. " Cậu đừng để tôi gọi người mang cậu ra ngoài, tôi không có thời gian để rảnh rỗi đùa với cậu.

" Tôi không đùa với em, tôi chính là đối tác của của em, đối với tôi từ trước tới giờ chưa hề có sự đùa giỡn nào " Dương Thuần nghiêm túc nói " Cũng giống như tình cảnh tôi dành cho em, tôi rất yêu em " nói xong giọng nói của Dương Thuần có chút mềm mỏng, đôi mắt nhìn thẳng Vân Di đầy thật thà.

Vân Di đập tay vào mặt, thật phiền quá " Vậy nếu tôi không chấp nhận thì sao, cậu định làm gì "

Giương mặt của Dương Thuần như bừng sáng " Tôi nhất định sẽ theo đuổi em đến khi em đồng ý tình cảm của tôi "

Vân Di nhếch miệng cười " Cậu không nghĩ..., cậu càng làm thế tôi càng chán ghét cậu hơn sao "

" Dù em có chán ghét tôi, tôi vẫn nguyện theo đuổi em, em... mấy năm nay đều không yêu ai, đây không phải vì đợi tôi sao "

Vân Di bật cười, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng về Dương Thuần " Cậu dám điều tra về tôi, Dương Thuần, cậu đừng tự mình đa tình thế...tôi vốn dĩ...um "

Chưa để cho Vân Di nói hết, Dương Thuần đã kéo Vân Di lại mà hôn cô, nụ hôn lần này không còn hung bạo như lần trước mà nhẹ nhàng, Dương Thuần dịu dàng mon chóm bờ môi cô. Cậu dễ dàng nhanh chóng tách môi Vân Di khi cô cố gắng hít thở không khí. Nụ hôn ngọt ngào diễn sẽ diễn thật lâu nếu

không có sự xuất hiện của Thư kí Trần.

" Boss, tôi vào nhé, có tài liệu gửi cho cô, tôi gọi bên đối tác rồi, họ nói có chủ tịch của công ti họ sang bên ta... boss "

Tuấn Trần bước vào phòng nhận ra không khí ám muội, vẻ mặt của Vân Di thì đồ lụng, còn người đàn ông tuấn tú thì nhìn mình đầy dao găm và khó chịu, kiểu như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Hình như cậu vào không đúng lúc thì phải " Boss...nếu cô đang có việc thì tôi xin đi trước "

" Không cần, cậu cứ để tài liệu trên bàn làm việc cho tôi, báo cáo việc tôi giao cho tôi " Vân Di sau khi lấy được không khí, mặt không biểu cảm, trực tiếp coi Dương Thuần như không khí.

Dương Thuần phì cười " Nếu em đã có việc thì tôi về trước nhưng những lời tôi nói không phải là đùa, hẹn gặp lại em " nói rồi Dương Thuần bèn bỏ đi mặc kệ khuôn mặt đen như mực của Vân Di.

Vân Di bơ phờ, mặt mày không thêm để ý tới quyển truyện trước mắt, Dương Thuần đúng là âm hồn không tan.

Cả mấy tháng nay, Dương Thuần thực hiện lời nói của mình bằng cách từ sáng đến tối dính lấy cô không rời khi cô đuổi thì lấy lí do là đối tác vì công việc, CMN, công việc cái nổi gì bám đuôi cô thì đúng hơn, đã thế ngày nào cũng tặng hoa nhiều đến mức hoa của thành phố hầu như ở trong công ti và nhà của cô, đã thế còn câu kết với bố mẹ của chủ thể chuyển hẳn sang nhà cô sống. Tin đồn của cô Và Dương Thuần cứ thế xuất hiện trên vô số các trang báo vì vậy mà chuyện của cô cả công ti đều biết.

Vân Di ghét bỏ đập người đang nằm trên giường mình " Cậu mau ra khỏi phòng tôi, cậu tốt nhất dừng ngay mấy việc vô bổ đang làm đi "

Dương Thuần chớp chớp mắt cười " Tôi sẽ dừng lại nếu em đồng ý lấy tôi "

Vân Di thờ dãi " Nếu thế thì cậu sẽ dừng lại phải không "

Gương mặt của cậu đầy ngạc nhiên, vội vàng lao đến ôm lấy Vân Di, lời nói vì vui mừng có chút lộn xộn " Em...đồng ý lấy tôi sao... tôi không nghe nhầm chứ "

Vân Di lẳng lặng gật đầu. Dương Thuần cười tươi ôm càng chặt lấy Vân Di hơn, cậu không nghe nhầm, Vân Di...cô ấy thật sự đồng ý lấy cậu rồi.

" Bỏ ra... tôi khó thở " Vân Di vỗ nhẹ lưng Dương Thuần, cậu tính giết tôi chết hả.

Dương Thuần nghe thế háp tấp bỏ tay ra, quỳ trước mặt Vân Di lấy chiếc khăn đưa trước mặt Vân Di. Đôi tay vì thế có chút run run.

" Em...đồng ý lấy tôi nhé "

Vân Di đỏ ửng quay sang chỗ khác, gật đầu đầy ngượng ngùng " Tôi... đồng ý "

[Ting: Chúc mừng kỉ chủ, hoàn thành nhiệm vụ. Bắt đầu quay lại không gian hệ thống, thời gian đến ngược...3...2...1]

Trước mặt Vân Di bỗng tối lại, cô cảm nhận được sự hạnh phúc vỡ òa trên khuôn mặt Dương Thuần trước khi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phiên ngoại Dương Thuần

Tôi và cô ấy học với nhau từ năm nhất đại học, đối với tôi mà nói thì Vân Di lúc ấy không trong tầm để ý và quan tâm của tôi.

Theo để ý thoáng qua của tôi thì cô ấy chính là dành cho mọi người một cái nhìn kiêu ngạo, lạnh nhạt và khó gần. Vì tính cách như vậy nên danh tiếng của cô ấy ngày một khó nghe, cũng khó kết bạn.

Năm tháng đại học cứ thế qua đi chẳng mấy chốc tôi còn tầm nửa năm nữa thì tôi tốt nghiệp.

Sự ồn ào của lớp học, tiếng nói chuyện nhiều đến mức khó chịu bỗng vì giọng nói êm dịu thanh thoát vang lên khiến cho tôi chú ý.

" Chào cậu, tôi có thể ngồi đây được không "

Đó là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện, ánh mắt của cô ấy khẽ nheo lại đợi chờ câu trả lời từ tôi cùng một nụ cười tươi... Thật gần!!! tôi... lần đầu tiên nhìn cô ấy một khoảng cách gần như thế.

Vì sự ngạc nhiên ấy mà tôi đã đơ trong vài giây rồi để che giấu sự bối rối của mình mà nhàn nhạt gật đầu. Vân Di rất tự nhiên mà ngồi cạnh tôi, tôi còn có thể cảm nhận hương thơm thoang thoảng của cô ấy. Cô ấy rất xinh đẹp, đẹp một cách tinh xảo.

Tôi không biết rằng mình đã vô thức quan sát hành động của cô ấy, cách Vân Di vén tóc, hàng mi dài khẽ rung nhẹ khi cô ấy bật tiếng cười nhỏ hay điệu bộ nhíu mày suy tư của Vân Di.... đúng là thu hút.

Tôi buồn cười trong lòng khi cô ấy thẳng thừng đối đáp với Mỹ Hạnh và điệu bộ chán nản khổ sở tiếp thu môn học. Quả thật tôi thấy Vân Di rất giống một đứa trẻ nhỏ, còn đầu bộ dạng cao lãnh, kiêu ngạo mà người khác bàn luận về cô ấy. Đúng là miệng lưỡi thiên hạ, đúng là không nên tin.

Tôi cố ý ở lại khi nghe cô giáo nhắc muốn gặp riêng cô ấy, lấy cớ là quay lại lấy sách để nhận dạy thêm cho Vân Di khi cô giáo bàn về việc học của cô ấy. Bản thân tôi cũng không rõ chính mình bị làm sao nữa, chỉ là có ý nghĩ muốn giúp cô ấy.

Thời gian giúp cô ấy học cứ thế trôi đi. Chợt nhận ra rằng việc trêu đùa cô ấy thật thích thú. Tôi thích cái cách mà cô ấy giận dỗi, thỉnh thoảng trừng mắt với mình khi được tôi giao cho một núi bài tập. Tôi rất hồi hộp nghe được lời đồng ý của Vân Di đi chơi cùng với tôi khi mẹ cô ấy đề nghị. Cả đêm ấy tôi mất ngủ, nghĩ đến việc đi chơi với cô ấy, lên kế hoạch thật tỉ mỉ... liệu đây...có được gọi là hẹn hò không như trong mấy quyển sách không nhỉ?

Hình như cô ấy không có hứng thú với mấy trò chơi ở khu công viên thì phải, tôi tưởng con gái hầu hết đều thích đến những nơi này chứ. Lần sau nhất định phải tìm hiểu kĩ sở thích của cô ấy mới được.

Tôi rất tức giận khi Mỹ Hạnh tìm Vân Di gây chuyện, tôi mong là cô ấy không hiểu nhầm gì cả, tôi với Mỹ Hạnh chỉ bạn hàng xóm từ nhỏ. Tuy vậy tôi cũng có thất vọng... mong cô ấy... ghen...vì tôi.

Tôi biết Vân Di lấy điện thoại của tôi mà nghịch, với tính của cô ấy nhất định là cô ấy sẽ tìm cách mà trả thù tôi. Tôi đã cố tình để lại điện thoại để nhìn được về mặt của cô ấy khi thấy điện thoại của tôi, tuy vậy ngoài sự ngạc nhiên ra thì cô ấy không biểu cảm gì... thật sự tôi thấy có chút mất mát. Tôi phải cài mặt khẩu bởi sợ rằng nếu cô ấy mở được điện thoại tôi sẽ biết được tôi chụp trộm cô ấy rất nhiều... cô ấy có nghĩ tôi là kẻ biến thái không nhỉ?

Mỹ Hạnh đã tỏ tình với tôi, cậu ấy nói cậu ấy thích tôi từ rất lâu rồi, tôi khá bất ngờ không nghĩ cô bạn từ thuở thơ ấu có thể thích mình. Chỉ là tôi đối với cậu ấy ngoài bạn bè ra thì không một chút nào tình cảm khác cả. Tôi nhận rõ được nỗi buồn trong đôi mắt của cậu ấy... thật xin lỗi vì không đáp tình cảm của cậu. Tôi hỏi Mỹ Hạnh về cảm giác của tôi, cố gắng dành nhiều thời gian bên cô ấy, muốn nhìn thấy cô ấy, vì nụ cười của cô ấy mà có thể làm bất cứ việc gì khiến cô ấy vui, gặt gao mong muốn ánh mắt của cô ấy chỉ có thể nhìn một mình mình... và rất nhiều thứ tôi không thể nhớ nổi. Mỹ Hạnh nở một nụ cười buồn, cậu ấy nói đó chính là yêu.

Tôi... yêu Vân Di ư. Nếu vậy, tôi nhất định phải nói cho cô ấy biết rằng tình cảm của tôi dành cho cô ấy.

Hôm nay là ngày tốt nghiệp của chúng tôi, tôi nhận được lời mời của giáo sư để ra phát triển tài năng, tôi rất phân vân...nếu tôi đi rồi, cô ấy sẽ quên tôi chứ. Tôi nhất định hôm nay sẽ tỏ tình với cô ấy...

...Hóa ra từ trước tới giờ là một mình tôi tự đa tình, mơ tưởng về một chuyện tình, hạnh phúc với cô ấy. Cô ấy nói tôi không xứng với cô ấy vì gia thế hay hình thức? Tôi... hận cô ấy, trước giờ Vân Di chỉ lợi dụng tôi sao, tôi sắp phát điên vì cô ấy rồi. Tôi... lần đầu tiên biết uống say vì một người con gái, lần đầu tiên biết khóc vì một người con gái và lần đầu tiên biết ném trái tim vị thất tình.

Tôi học cách trốn chạy, trốn khỏi nỗi đau của hiện tại, tôi đã nhận lời mời của giáo sư. Ngày đi, trong tôi đâu đó vẫn mong ngóng một bóng hình quen thuộc.... muốn cô ấy có thể giữ chân tôi lại nhưng rồi hy vọng của tôi lại bị dập tắt...cô ấy không đến. Tạm biệt, tình yêu đầu của tôi.

5 năm, thời gian đủ để quên đi một người. Vậy tại sao tôi lại không thể nào quên đi được cô ấy. Thời gian giúp tôi nhận ra, tôi chẳng thể nào hận được cô ấy, thậm chí là yêu cô ấy sâu đậm hơn.

Tôi thành công kí hợp đồng với công ty cô ấy. Phải nói Vân Di là một người rất giỏi, công ty của Vân Di phát triển được như bây giờ là hoàn toàn dựa vào thực lực của cô ấy.

Tôi đã không kìm nén được nỗi nhớ nhưng mà đến tìm cô ấy khi tôi vừa về nước, rốt cuộc tôi cũng là thất bại trước tình yêu của cô ấy... Mối cô ấy thật ngọt.... tôi lại chạy trốn rồi, tôi sợ vì nụ hôn ấy mà cô ấy lỡ ghét bỏ tôi thì sao? Nhưng rất muốn hôn cô ấy nhiều hơn nữa...

Bản hợp đồng chẳng qua là cái cớ mà tôi gặp cô ấy. Tôi để vụt mắt cô ấy một lần rồi, lần này nhất định sẽ không để cô ấy chạy thoát nữa.

Tôi đọc rất nhiều quyển tiểu thuyết, họ nói muốn theo đuổi người con gái mình yêu thì phải "mặt dày" lên, lúc đấy tôi đọc không hiểu mặt dày là gì. Giờ mới biết rằng phải bám dính lấy cô ấy. Tôi tặng rất nhiều hoa, tặng đồ, bữa tối lãng mạn,.... bởi đây là cách mà sách nói với tôi, tất cả những việc này vì cô ấy.

Tôi còn học cách mua chuộc tình cảm bố mẹ Vân Di để có thể chuyển vào nhà cô ấy... chúng tôi có được coi là đôi vợ chồng không nhỉ?

Cảm giác con tim của tôi như muốn vỡ tan ra vì hạnh phúc, cô ấy...cô ấy...Vân Di chấp nhận lời cầu hôn của tôi. Vân Di yêu tôi, cô ấy thật sự yêu tôi.

Vân Di cho dù em đồng ý hay không yêu tôi nữa thì cũng đừng mong tôi cho em đi. Em...mãi mãi chỉ là của tôi, đừng hy vọng ai có thể cướp em khỏi tay tôi...

- -----

Dương Thuần mặt bỗng tối đi. Lạnh lùng vắt chiếc khăn sang một bên, túm cổ áo Vân Di. Lạnh đậm hỏi.

" Cô là ai? Cô không phải cô ấy "

" Vân Di " khó thở giọng lạc đi " Dương Thuần, anh bị sao vậy, anh nói gì em không hiểu...khụ khụ...Mau buông em ra, khó thở quá "

" Đừng giả bộ, đôi mắt cô ấy không vô hồn như cô " Dương Thuần siết chặt cổ áo hơn. Đôi mắt đỏ ngầu, hơi thở tỏa sự nguy hiểm.

"... em không hiểu... Dương Thuần... mau buông ra, em sắp không thở được rồi "

Dương Thuần ghét bỏ, thả cổ áo Vân Di ra, lạnh nhạt nói một câu trước khi bỏ đi.

" Tôi không cần biết cô đã làm gì nhưng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, bằng không đừng bao giờ thách thức sự kiên nhẫn của tôi. Lòng tốt của tôi có giới hạn. "

Hương thơm của rượu vang khiến cho Dương Thuần mê mẩn, ngắm nhìn hình ảnh cô gái tươi cười trong ảnh, Dương Thuần cười khổ... Vân Di giờ em đang ở đâu, em lại bỏ tôi đi sao. Em dù có trốn đâu thì tôi có chết cũng nhất định buộc em bên mình...nhất định...sẽ khiến em là của tôi mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (1)

Tiểu Hắc nhìn Vân Di đầy thắc mắc " Kí chủ, cô là đang định làm gì mà cần đến giấy và bút vậy "

Vân Di lười nhác đáp " Chẳng có gì đặc biệt, chỉ là có chút rảnh rỗi nên giết thời gian vậy "

Tiểu Hắc tò mò liền chăm chú nhìn tờ giấy của Vân Di mới ngạc nhiên " Kí chủ, không ngờ cô có tài vậy. Cô vẽ đẹp thật, y như Dương Thuần luôn "

Vân Di bật cười " Tiểu Hắc, làm gì mà kinh ngạc đến thế, chẳng qua tôi muốn có chút kỉ niệm lần đầu làm nhiệm vụ " nói rồi Vân Di liền hạ bút xuống " Tiểu Hắc, tôi nghỉ ngơi đủ rồi, mau tiến vào thế giới tiếp đi "

Tiểu Hắc trầm ngâm, không ngờ kí chủ của mình lại giấu tài vậy, chắc, kí chủ đúng là quá thần bí. Khi nhìn việc công lược ở thế giới đầu thật sự nó rất thần phục Vân Di, cô kiểu như quả bom nhỏ im im rồi cho một cú nổ thật lớn. Vân Di, vẫn là nên điều tra lại lai lịch của cô ấy một chút.

" Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, cậu có nghe tôi nói không đấy "

Vân Di thấy Tiểu Hắc đơ ra liền khua tay trước mặt tiện thể nheo cho mấy cái. Ai mượn mặt Tiểu Hắc dễ thương là gì.

Tiểu Hắc ho nhẹ nhắc nhở " Kí chủ, thỉnh tự trọng "

Xì, còn bày đặt làm sang.

" Tiểu Hắc, tôi vẫn thắc mắc, cậu...là trai hay gái "

Tiểu Hắc "... kí chủ, cô hết chuyện để hỏi rồi hả? " Hừm, kí chủ ngu ngốc, tôi là mèo mấy trai hay gái đều không quan trọng "

" Thế cậu...giới tính thứ ba hả? " Vân Di kinh ngạc kêu lên.

Tiểu Hắc "... kí chủ, hôm nay nào cô bị hỏng rồi " Bắt đầu mở nhiệm vụ tiếp theo...3.. "

" Từ từ Tiểu Hắc, tôi còn một điều thắc mắc nữa " Vân Di buồn cười khi nhìn Tiểu Hắc đen mặt, giận dữ ra mặt, cái con mèo ngốc.

" Hừ, tôi chỉ giải đáp một câu hỏi nữa thôi nha, yêu cầu không hỏi linh tinh "

" Được, được " Vân Di cười cười nghiêm túc " Sau khi tôi trở về không gian hệ thống thì Vân Di thế giới cũ thì sẽ thế nào? "

" Ừm, sẽ có hệ thống đảm nhiệm nốt thế giới đấy. Cô còn câu hỏi nào nữa không? "

" Không còn nữa, mau tiến vào thế giới tiếp theo đi "

[Mở cánh cửa nhiệm vụ: Tiến vào thế giới hai...3...2...1]

Vân Di nhúu mày vì có người lay cô, chớp mắt tỉnh dậy.

"Chị Vân Di, hết giờ nghỉ rồi, chúng ta mau quay lại thôi "

Cô gái gọi Vân Di dậy nhìn cô đầy sợ sệt, đứng im không dám động đậy.

"Được rồi, cô ra ngoài trước đi "

Nghe tiếng đóng cửa, Vân Di mới âm thầm để ý xung quanh, chắc, đồ đạc trang điểm khá nhiều, quần áo cũng không kém.

"Tiểu Hắc, đừng nói với tôi là lần này liên quan gì đến showbiz nhé "

"Bingo, kí chủ giỏi quá, cho cô một tràng vỗ tay "

"Phi, ta mới không cần. Thôi, mau đưa tôi nội dung đi "

Vân Di thoải mái tiếp nhận thông tin mà Tiểu Hắc nạp vào đầu.

"Đây là thể giới của thần tượng. Nam chính tên là Song Hoàng là một diễn viên kiêm ca sĩ không được nổi tiếng. Mặc dù có ngoại hình cùng khuôn mặt đẹp, hát hay, diễn xuất cũng không tệ nhưng chỉ dành được diễn viên phụ có lẽ vì chưa gây ấn tượng mạnh với quần chúng nên sự nghiệp vẫn cứ dậm chân tại chỗ chẳng thể nào tiến lên được..."

Cô suy nghĩ hồi "Tiểu Hắc, sao lại vậy, không có nữ chính sao "

"Đừng rồi kí chủ, thể giới này là công lược nam chủ hắc hóa, không có nữ chính "

Vân Di gật gù tỏ vẻ hiểu rồi tiếp thu tiếp.

"...nam chính là kiểu người vì mục đích mà có thể làm bất cứ việc gì. Về ngoài ôn nhu, bản tính lương thiện, vô cùng tốt bụng chính là một khuôn mặt được Song Hoàng tôi luyện tới mức thành thực như kiểu chính bản chất của anh vậy nhưng chỉ là để che giấu bản tính nguy hiểm đầy thủ đoạn thôi. Để đạt được điều mong muốn, anh ta đã không ngần ngại sử dụng quy tắc ngầm, nịnh nọt không biết bao nhiêu kẻ, dần dần bị người khác, lừa gạt, dụ dỗ càng lún sâu vào con đường ngõ cụt, đường cùng để rồi biến thành kẻ điên sát nhân hàng loạt mạng người..."

Vân Di tiếp thu mà không khỏi đen mặt, ayzaaa, không ngờ lần này cô lại đi công lược thể giới có khẩu vị lại mặn như vậy.

"... Nhân vật nữ phụ lần này mà Vân Di xuyên vào chính là nhà sản xuất nổi tiếng. Chủ thể là người vô cùng tài năng, vừa là nhà sản xuất, đạo diễn kiêm cả biên kịch. Những tác phẩm mà cô ấy làm có lượng thu nhập cùng độ nổi tiếng phải nói làm cho người ta choáng ngợp. Khởi nói, để đạt như vậy chủ thể là người nói dễ nghe là chu toàn còn nói khó nghe chính là khó tính. Chỉ cần một trong số diễn viên không vừa ý cô lập tức đuổi thẳng cho dù có người đỡ đàng sau hay người nổi tiếng đều không thương tiếc. Tuy nhiên vẫn rất nhiều người lao đầu đơn giản vì chỉ cần đóng được một tác phẩm dù chỉ là sản phẩm âm nhạc thôi, cũng đủ để nổi như cồn rồi..."

"... Song Hoàng vì con mồi béo bở thể này làm sao mà bỏ qua được vì muốn được nổi tiếng nên đã cố gắng không ngừng dùng mị hoặc để chủ thể chú ý đến mình. Tiếc rằng, số nữ nam mà Vân Di gặp còn nhiều hơn số com mà cô ăn, chưa kể đến leo lên giường với cô đâu phải truyện để nói thể chắc cả khối người đã leo lên rồi thì dù Song Hoàng có quyến rũ sao đi chăng nữa cũng chủ thể cũng không bận tâm thậm chí có phần chán ghét. Dần dần, Song Hoàng nhận ra không thể lay chuyển được liền từ bỏ đổi mục tiêu mới. Vì vậy mới nói chỉ chủ thể chỉ là nữ phụ qua đường..."

Vân Di thoải mái xoay cổ "Tiểu Hắc, nhiệm vụ thể này là quá đơn giản rồi cần gì đến lượt tôi ra tay "

"Kí chủ, mong cô xem xong nhiệm vụ "

[Nhiệm vụ: Công lược Song Hoàng khiến cho anh ta yêu thật lòng và giúp Song Hoàng đạt đỉnh cao của ảnh đế và đỉnh cao của âm nhạc.]

Tiểu Hắc cho hiện lên nhiệm vụ mới, nói "Kí chủ, mặc dù là Song Hoàng muốn quyến rũ chủ thể nhưng thật chất anh ta chẳng có tình cảm với chủ thể. Hay nói đơn thuần chính là muốn lợi dụng độ nổi tiếng của chủ thể để làm bàn đạp mà tiến "

Vân Di ngáp dài "Tôi hiểu rồi, cậu mau đi đi "

Tiểu Hắc biến mất, Vân Di chỉnh lại chút trang phục, điềm tĩnh bước ra ngoài.

Tiếp nhận kí ức của chủ thể, người gọi cô vừa nãy tên là Thu Hương trợ lí riêng của chủ thể. Mang tiếng là khó tính, coi trời bằng vung nên ai cũng rất sợ chủ thể nhưng vì miếng cơm manh áo nên dù ghét cay ghét đắng không ai dám làm càn.

Vân Di xuyên đúng lúc chủ thể đang dự định làm một phim chuyển thể do chính cô ấy sáng tác, đây chính là ngày mở máy. Là đạo diễn của bộ phim đương nhiên là Vân Di rồi.

Thấy Vân Di bước đến, mọi người tự động lùi ra ba bước.

" Mau bắt đầu quay đi " Vân Di tao nhả ngòi xuống mở quyển kịch bản, lướt qua một lượt. Không hổ danh là chủ thể, cốt truyện rất hay, cuốn hút.

Trong căn phòng rộng vang lên tiếng quát lớn.

" Sao cứ chỉ lại cứng ngắt như thế? Cô còn muốn diễn không? Không thì cút cho tôi "

"... Anh đang diễn chứ không phải tán gái. Lại còn bày đặt liếc mắt đưa tình. Mau chỉnh lại cho tôi "

"... Cười tươi lên, cô tính đem khuôn mặt đưa đám này đi đâu "

"..."

" Thu Hương, nước "

Thu Hương luống cuống, vội vàng nhanh chóng lấy nước đưa cho Vân Di " Chị, nước của chị đây "

Vân Di uống một ngụm mà cảm thấy cái thanh quản của mình dễ chịu hẳn. Từ sáng giờ cô gào thét nhiều quá rồi, họng luôn cả giọng mất.

Vân Di lạnh đạm đứng dậy, bỏ đi không quên lạnh lùng cảnh cáo.

" Nếu không muốn mất việc thì cảnh sau quay cẩn thận cho tôi, bằng không tất cả cầm đồ của mình cút hết cho tôi. Tôi không muốn nuôi một lũ phế vật. "

Vân Di đi không khí ngột ngạt dường như giảm bớt được phần nào. Ai cũng như trút bớt được gánh nặng, cũng không ai dám phản nản hay kêu ca gì bởi họ biết boss từ xưa nay chưa bao giờ đùa, nói được thì làm được. Vì thế mọi người lại vội vàng chuẩn bị cho cảnh quay tiếp. Cầu mong mình không nằm trong danh sách bị đuổi việc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (2)

Vân Di mệt nhọc đứng dậy " Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây, nghỉ đi "

" Chị Vân Di, có cần em đưa chị về không " Thu Hương rụt rè nói.

" Không cần. Cô mau về đi "

Cái không khí lạnh buốt đêm làm Vân Di thanh tỉnh hẳn. Kéo cái áo khoác lại một chút, Vân Di đảo mắt dựa theo trí nhớ của chủ thể mà lấy xe.

Nhìn bầu trời đêm, cô khẽ thở dài, biết là quay phim sẽ là muộn nhưng mà quá mệt mỏi đi.

[Ting: Nam chính xuất hiện]

Tiếng máy móc thông báo vang lên cùng kèm theo hình ảnh Song Hoàng đang đứng gần ở xe cô.

" Chào giám đốc "

Vân Di liếc nhìn người, lạnh nhạt đáp một tiếng " Anh là ai?"

" Tôi là Song Hoàng " Song Hoàng nở nụ cười. Cảm giác anh ta vô cùng vô hại.

Nam chính đứng là thật cẩn thận và thông minh. Không nói mình là ca sĩ hay diễn viên đơn giản chỉ là một tên khiến cho nó trở nên một cách mập mờ.

" Anh cần gì ở tôi "

Song Hoàng đưa cho Vân Di một cái khăn choàng cùng một cốc cafe còn nóng. " Giám đốc, tôi thấy hôm nay cô rất vất vả nên đặc biệt mang cho cốc cafe nóng, trời chuyển đông rồi cô cũng nên chú ý một chút chứ "

Vân Di bật cười, đôi mắt lạnh lùng nhìn Song Hoàng " Tôi nói này anh Hoàng, thứ nhất, anh tính cho tôi uống cafe để tôi mất ngủ à, thứ hai, xin lỗi tôi không quen sử dụng đồ của người khác. Điều quan trọng, tôi với anh không quen, việc gì phải quan tâm như thế "

Song Hoàng cười đầy ôn nhu " Giám đốc là hiểu lầm tôi rồi, tôi thuộc quản lý của công ty mà giám đốc lại làm chủ. Thân là nhân viên sao lại không quan

tâm đến chủ được chứ. Sao lại nỡ không quen được. "

"Được rồi, coi như tôi nhận tâm ý của anh, còn đồ thì anh nên cầm, tôi không có hứng thú " Vân Di vừa nói vừa mở cửa bước vào xe, kéo hạ cửa kính xuống " Anh đi được rồi đây " xong cô liền khởi động xe rồi đi.

Song Hoàng vẫn đứng đấy, gương mặt ôn nhu dần lộ ra ánh mắt lạnh nhạt, chán ghét. Đem tất cả đồ bỏ hết vào thùng rác " Thật bẩn "

Rồi nhanh chóng lên xe, chẳng mấy chốc chiếc xe mất hút trong màn đêm.

Vân Di khoan khoái bước ra khỏi nhà tắm, sấy cho khô mái tóc liền gọi " Tiểu Hắc "

" Kí chủ, cô có việc gì không "

" Ở thế giới thứ nhất, cậu có phát cho tôi nhiệm vụ phụ tuyến. Giờ cậu cũng nên nói luôn nhiệm vụ phụ tuyến đi chứ "

Tiểu Hắc xoa xoa cổ mình đắm chiêu suy nghĩ.

Hức, dễ thương quá, Vân Di liền tóm luôn Tiểu Hắc cưng nựng. Cái con mèo máy này hề làm bất cứ động tác gì cũng khiến cho người khác yêu thích.

Tiểu Hắc xù lông "...kí chủ, yêu cầu cô bỏ tay "

Vân Di cười tươi, xoa đầu Tiểu Hắc " Được rồi mà, mau suy nghĩ đi. Tôi không làm ảnh hưởng gì cậu đâu "

Tiểu Hắc "... " kí chủ, cái tay cô đang làm loạn trên người tôi, sao lại không ảnh hưởng được, nhất định lần này nó phải nâng cấp hệ thống để trở thành người mới được. Không thể cứ để kí chủ háo sắc sảm sỡ mình mãi được.

" Kí chủ, nhiệm vụ phụ tuyến thì phải đến thời điểm nào đó mới có thể mở ra được..."

Tiểu Hắc " = " kí chủ, sao chưa gì cô đã ngủ nhanh như thế.

Thoát khỏi tay Vân Di, Tiểu Hắc khẽ vỗ tay, lập tức điện tắt hết căn phòng chìm vào màn đêm vốn có của nó, còn vang lên tiếng thờ đều đều của cô gái trẻ. Nhéo nhéo cái má trắng mền của Vân Di " Đáng ghét, ai mượn bắt nạt tôi, vất vả cho cô rồi " rồi chuồn thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (3)

" Chị Vân Di, bên ban truyền thông muốn phỏng vấn chị về dự án mới của phim.. "

Vân Di ậm ừ gật đầu nghe Thu Hương thông báo lịch làm việc của cô, một bên nghịch điện thoại " Tôi không muốn đi, cô hủy cho tôi "

" Vâng, em sẽ hủy. Công ty mình đang muốn làm một sản phẩm âm nhạc, chị định thế nào ạ "

" Ca sĩ là ai? "

" Là Song Hoàng ạ "

Động tác chơi điện thoại của Vân Di dừng lại " Song Hoàng? "

Thấy Vân Di thắc mắc, Thu Hương vội giải thích " Song Hoàng là ca sĩ thuộc quản lí ở công ty mình, nghe nói lần này Song Hoàng sẽ đưa ra một ca khúc mới, có lẽ là tên tuổi của anh ấy hơi chìm nên chắc là chị không nhớ là đúng rồi. Vậy chúng ta cứ làm như mọi khi giao bên tổ thiết kế xử lí."

Vân Di tắt điện thoại đứng dậy " Không cần, lần này kịch bản tôi muốn làm, cô bản bên phụ trách của Song Hoàng sắp xếp cho tôi buổi hẹn gặp riêng với anh ta "

" Vâng, em sẽ làm ngay " Thu Hương nhanh chóng ghi vào quyển sổ nhỏ. Ca sĩ này may mắn thật, chắc xong tác phẩm âm nhạc này danh tiếng nổi lên cũng không ít. Thật ra cô làm thư kí lâu vậy không còn lạ gì tính của Vân Di là tùy hứng a ~

Vân Di lười nhác bỏ một viên kẹo vào miệng rồi rùng mình một cái, ngọt quá, cô ghét bỏ ném cả túi vào thùng rác, Vân Di đưa mắt ngấm nhìn một đám người đang diễn kịch không khỏi nhú mày.

" Cô... không cần diễn cho tôi "Vân Di ánh mắt hắt về một cô gái đang diễn không xa " Cả anh kia nữa"

Không khí trong căn phòng bỗng trùng xuống, vốn dĩ từ nãy cũng có một chút náo nhiệt giờ thì hơi thờ của ai đấy đều nặng nề.

Cô gái kia tức đỏ mặt " Đạo diễn, vì có gì cô dám đuổi tôi "

Vân Di nhún vai, khuôn mặt biểu lộ tôi thích thế đấy, làm sao. " Tôi vì sao lại không được đuổi cô " Vân Di cười lạnh hai tiếng " Cửa ra về phải, không tiễn "

Nói rồi, cô quay sang với ekip làm phim " Hôm nay như vậy thôi, nghỉ đi "

Vân Di ra hiệu cho Thu Hương lại gần rồi nói " Hai diễn viên vừa rồi do công ty mình phụ trách hay công ty khác "

Thu Hương khép nép " Đây là do công ty khác ạ "

Vân Di nhún mày " Cô mau hủy hợp đồng đồng thời sa thải luôn cho tôi người đã giúp đỡ hai diễn viên này vào kịch bản của tôi, đừng để trường hợp này xảy ra lần nữa "

Thu Hương toát mồ hôi lạnh, sợ sệt, xót thương cho hai diễn viên vừa rồi, đặc tội với ai thì đặc tội sao lại chộc đúng boss của cô cơ chứ. Đợt này cô về lại phải cầu may rồi, mong sau boss giận đừng lấy sang cô. Thiện tai, thiện tai~

" Giám đốc, cô có vẻ mệt mỏi nên nghỉ ngơi một chút "

Sau khi cho đoàn ekip nghỉ cảnh quay, Vân Di bất thành linh bị một giọng nói ám áp phía sau làm cho giật mình. Cô liền quay lại.

" Giám đốc, chào cô " Song Hoàng mỉm cười gật đầu chào với Vân Di " Cô còn nhớ tôi chứ, giám đốc "

" Tôi có tên " Vân Di lạnh nhạt đáp " Tôi nghĩ rằng chiều nay chúng ta sẽ có cuộc gặp mặt chứ không nghĩ lại được gặp nhau sớm như vậy "

" Tôi đang có việc đi qua đây nên tiện đường ghé vào xem biết đâu lại học hỏi thêm được một chút gì đó " Song Hoàng có chút hài hước trả lời câu hỏi của cô.

" Thật tiếc, chúng tôi vừa quay phim xong " Vân Di trong lòng thầm khinh bỉ, phi, đồ nói dối không chớp mắt. Nếu cô mà không nghiên cứu nguyên tác chắc cũng tin anh ta sái cổ rồi.

Trong nguyên tác có nhắc đến việc Song Hoàng bắt đầu gây dựng mối quan hệ với chủ thể bằng cách dàn dựng kiểu gặp mặt khéo léo như vô tình. Chủ thể vì không còn lạ gì mấy chiêu trò này nên rất ghét. Phải nói rằng, ai vào trong cái thế giới showbiz không phải tiêu hồ ly thì cũng là cáo giả, mà chủ thể vốn dĩ đã quá lão luyện rồi chút mảnh khõe vật vãnh này sao qua được mắt cô. Chính vì vậy mà không dưới chục lần Song Hoàng tí nữa thì bị sa thải.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (4)

Song Hoàng khôn khéo đáp " Chi bằng thế này, dù sao giám đốc nghỉ rồi, tôi mời giám đốc đi ăn, tiện thể bàn luôn công việc, ý cô thấy thế nào, Vân Di "

" Cũng được, theo ý anh đi. Chỉ cần gọi tên tôi là được không cần cậu nệ việc xưng hô " Vân Di tùy ý gật đầu.

Nhận thấy đối phương đang ngấm bắt đèn xanh cho mình, Song Hoàng thoải mái, dịu dàng cho Vân Di chai nước khoáng, đôi mắt đong đưa ý cười " Xe tôi để đây không xa, có thể cho phép tôi vinh dự được đưa quý cô đi được không? "

Vân Di phì cười " Anh rất có tài ăn nói đấy, được rồi, anh mau đi lấy xe đi, tôi sẽ gọi điện cho trợ lý đi trước "

Sau khi bóng Song Hoàng khuất dần, giọng Tiểu Hắc mới vang lên đánh giá " Kí chủ này, nam chính có diễn xuất tốt thật "

Vân Di uống một ngụm nước nhỏ, gật đầu đồng tình với Tiểu Hắc " Haiz, anh ta thật thận trọng, đối phó với anh ta làm tôi tốn nhiều chất xám quá. Tôi nói này Tiểu Hắc...Phụttttt... "

Vân Di chưa kịp nói hết câu đã không tự chủ phun hết ngụm nước nhỏ nhoi đáng thương ra ngoài, tròn tròn mắt nhìn bé shota ăn mặt như một quả gấc tí hon trước mặt " Tiểu Hắc, cậu đấy hả? "

Tiểu Hắc vui vẻ nhìn biểu cảm ngạc nhiên, suýt rớt cằm của kí chủ. " Kí chủ, cô thấy thế nào, hà hà, tôi tự nâng cấp hệ thống, cô từ giờ đừng hòng bắt nạt tôi nha... kí chủ...cô mau buông tôi ra... đừng cọ má vào mặt tôi nữa...kí.chủ...."

Tiểu Hắc yếu ớt phản kháng, cảm thấy thật nghiệt ngã cho số phận của mình, cứ tưởng nâng cấp hệ thống là sẽ thoát khỏi bộ móng vuốt biến thái của kí chủ, ai ngờ, kí chủ nhìn thấy mình thập phần phấn khích liền lao tới ôm chặt không buông.

" Tiểu Hắc, cậu không thể trách tôi a. Ai mượn cậu lại dễ thương như thế, không những vừa đáng yêu lại còn là một tiểu shota soái ca nữa chứ "

Tiểu Hắc "... một mối xoa trán, biết thế biến lại thành mèo cho khỏe " Kí chủ, không đùa nữa, tôi đến để thông báo cho cô, mức độ hảo cảm của nam chính dành cô đang ở mức trung bình, thậm chí hôm nọ còn bị xuống thành âm, may mắn hôm nay là tăng đến mức trung bình "

Vân Di nghiêm túc một bên dờ dờ lơ lửng lơ lơ Tiểu Hắc, một bên thì mặt tỉnh bơ tiếp thu lời Tiểu Hắc.

" Kí chủ, mong cô bỏ cái tay đang làm loạn trên người tôi ra bằng không tôi lại hóa thành mèo đấy " Tiểu Hắc hừ lạnh nhìn Vân Di.

" Được rồi, được rồi, tôi sẽ bỏ tay đừng biến lại thành mèo nữa, đợi khi nào tôi chán rồi thì cậu hãy biến thành mèo "

Tiểu Hắc "... tôi trở thành xiếc thú cho cô đấy hả? " Kí chủ, cô có muốn xuất hiện độ hảo cảm của nam chính không, nếu cô yêu cầu thì tôi có thể khởi động chức năng đấy cho cô "

Vân Di xua tay " Không cần, tôi thích tự do công lược, đừng làm phiền phúc như thế "

Tiểu Hắc gật đầu " Nếu kí chủ đã nói thế thì theo cô vậy, nhưng lúc nào cần, kí chủ cô nói với tôi để tôi xoát độ hảo cảm cho cô. Thôi không còn gì nữa tôi đi trước đây "

Tiểu Hắc trước khi đi khỏi còn không định biết bao nhiêu dấu son đỏ chói trên mặt do thủ phạm Vân Di gây ra.

Hương thơm quần hút từ thức ăn tỏa ra làm cho bụng Vân Di có chút cồn cào. Vân Di đảo mắt nhìn người đối diện, ho nhẹ trực tiếp nói thẳng vào vấn đề " Anh muốn làm một sản phẩm âm nhạc theo khuynh hướng như thế nào? "

Song Hoàng trầm ngâm suy nghĩ " Tôi nghĩ bài hát lần này của tôi hướng nhiều về sự đổ vỡ về tình yêu "

Vân Di gấp một chút thức ăn vào bát của mình, thong thả ăn, đói chết cô rồi " Anh có mang bản thu âm bài hát của anh. Nếu có đưa cho tôi "

Song Hoàng nhanh chóng mang headphone bật sẵn nhạc cho cô.

Tiếng hát nhuộm màu của sự đau thương, giai điệu trầm lắng, giọng hát lay động lòng người như muốn bóp nát trái tim của người nghe, chưa kể đến lời bài bộc lộ hết những tâm tư tình cảm của chàng trai trẻ dành cho cô gái khiến cho Vân Di có chút ngán ngạn, cô không ngờ rằng nam chính lại có một giọng ca hay, thiên phú như thế.

Tháo chiếc headphone xuống Vân Di như còn lắng đọng lại cảm xúc của bài hát, mãi một lúc sau cô mới lên tiếng " Tôi sẽ viết kịch bản vào tối nay xong sẽ gửi cho anh, anh đưa cho tôi gmail của anh "

Nhận được sự nhiệt tình trong lời nói của Vân Di, Song Hoàng vẫn giữ một nụ cười khiêm tốn " Cảm ơn cô đã quan tâm đến tác phẩm của tôi "

Sau khi trao đổi số gmail Vân Di lơ đãng hỏi " Vậy nam chính trong MV này là do ai đóng "

" Là tôi "

" Nữ chính để tôi tham gia vậy...thế nào...anh liệu có ưng ý không " Vân Di nhăm nháp một chút rượu đắng. Liếc mắt nhìn sang Song Hoàng.

Cô nhận rõ một tia thoáng ngạc nhiên của Song Hoàng rồi biến mất.

" Thật vinh dự cho tôi, được cô đóng là điều quá tuyệt vời, tôi sao lại không ưng ý cho được " Song Hoàng không tiếc lời xu nịnh đối với Vân Di.

" Quyết định vậy đi, tôi cũng sẽ đầu tư cho sản phẩm lần này của anh. Chắc, nếu thành công thì nhớ mời tôi một bữa đấy " Vân Di trêu đùa nói " Tôi còn có việc đi trước, cảm ơn vì bữa ăn "

" Đương nhiên rồi, tạm biệt " Song Hoàng cười lịch thiệp đáp.

Vân Di đi, Song Hoàng thoải mái ngồi dựa vào ghế, đôi mắt ngược nhìn trần nhà. Anh không nghĩ rằng lần này lại thành công như vậy...con người kia... đây là yêu thích anh đi. Vậy thì đã làm sao, Song Hoàng nhếch miệng cười khinh bỉ, cuối cùng chắc mình cũng trở thành đồ chơi của cô ta, chơi chán rồi cũng sẽ vất đi cả thôi...toàn một lũ người dơ bẩn như nhau...cũng đứng ở cái thế giới này làm gì có ai được sạch bóng như viên ngọc trai, đến anh còn cảm thấy kinh tởm chính bản thân mình. Nếu đã nhận được sự hứng thú của cô ta vậy mình sẽ lợi dụng bằng hết mới được.

Sự đói khát, việc bị hành hạ, đánh đập, tiếng gào khóc của những đứa trẻ nhỏ trong quá khứ hiện lên đầu thoáng qua của Song Hoàng khiến anh khó chịu. Cảm chiếc áo khoác, bàn tay không tự chủ nắm thật chặt, ánh mắt hận thù bị chìm sâu trong đôi mắt. Đúng vậy, anh sẽ không bao giờ để tình huống xảy ra như vậy nữa. Song Hoàng tự nhủ rồi lạnh lùng đứng dậy bỏ đi....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (5)

Vân Di bước ra từ phòng tắm nên vô cùng dễ chịu, cô mở laptop ra nhận được sự phản hồi từ Song Hoàng mới mỉm cười. Chắc, vì để tăng độ hào cảm với nam chính mà về đến phòng mình là cô lao đầu vào nghĩ cốt truyện, dựng kịch bản.

Sấy khô tóc xong, Vân Di thả mình vào chiếc giường êm ái, lăn qua lăn lại. Từ khi đến thế giới này lần đầu tiên cô mới được một ngày nghỉ ngơi như thế này, thật là thích quá đi mất.

* Ding *

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Vân Di với tay lấy. Hóa ra là cô thư kí rụt rè Thu Hương gọi.

"Chị Vân Di, bên của ca sĩ Song Hoàng vừa nói chị đồng ý tham gia làm nữ chính sản phẩm âm nhạc lần này "

"Đúng, sao thế "

Thấy Vân Di thừa nhận, Thu Hương có chút khóc không ra nước mắt. Boss à, lịch của chị đã nhiều lắm rồi mặc dù biết chị tùy hứng nhưng thế là quá tùy hứng "Chị, có nên suy nghĩ lại chút không. Bởi mình còn đang vướng thêm bộ phim chị đạo diễn nữa, như thế ổn chứ "

"Ý cô nói là tôi không được làm Hừ "

Nhận ra điều bất ổn trong lời nói của Vân Di, Thu Hương bỗng rụt cổ lại "Không...không em không có ý đó, em lập tức sắp xếp lịch lại cho chị "

Vân Di đầu dây bên kia buồn cười, trêu chọc cô thư kí nhỏ này cũng vui phết nhỉ "Bộ phim mà tôi đạo diễn cũng sắp đến đoạn kết rồi nên cô không cần lo lắng. Còn nữa giúp tôi thông báo bên truyền thông, bảo họ truyền tin MV mới sắp ra của Song Hoàng cho tôi, càng rộng càng tốt. Lịch chuẩn bị sắp đóng máy bộ phim cũng gửi cho ekip làm phim. Đồng thời gọi điện cho tổ thiết kế làm cho tôi trailer về bộ phim sau đó tung lên các trang mạng cho tôi. Cô rõ chưa?"

"Em rõ rồi, em lập tức làm luôn "

Cúp máy, Vân Di hài lòng. Thật ra việc mà chủ thể cho Thu Hương làm thư kí bởi nhìn ra được năng lực làm việc của cô bé. Đúng là không tồi nha.

Chuyện mà Vân Di đóng MV làm rầm rộ ban truyền thông, tin tức lan truyền một cái chóng mặt. Phải biết rằng diễn xuất của chủ thể là cực phẩm, mặc dù những tác phẩm cô tham gia có thể tính trên đầu ngón tay nhưng thật sự điều trở thành huyền thoại. Chưa kể đến, chủ thể là một người rất kiêu ngạo chưa bao giờ đóng tác phẩm cho một MV nào. Điều đấy đã đủ hot rồi. Vì vậy, MV là này của Song Hoàng làm nhiều người kì vọng rất nhiều.

"Vân Di, cô thấy món này tôi nấu thế nào " Song Hoàng ân cần gấp một chút thức ăn cho Vân Di.

Cô gật gù "Rất ngon, tôi thích "

"Cô thích là tốt rồi, nào, thử thêm món này nữa đi " Song Hoàng cười ôn nhu.

Không khí trong phim trường có chút quỷ dị khi nhìn Vân Di. Bọn họ đợt này gặp hiện tượng mặt trời mọc đằng tây nhiều à nha. Cô ấy có bao giờ cho họ một cái nhìn tốt vậy đâu. Chưa kể đến, theo cách nhìn của họ thì Song Hoàng xuất hiện bên Vân Di ở khu phim trường hơi nhiều thì phải. Boss có bao giờ để người khác thân mật như thế này đâu trước giờ đều một mình, ai trong số họ cũng biết được ả ý, haiz, thôi chuyện riêng của boss, tốt nhất không nên tò mò không thì có mà rước họa vào thân.

Vân Di vừa ăn thêm một miếng vừa suy nghĩ. Chỉ là cô nói dạ dày cô không được tốt nên rất kén thức ăn. Ai biết được, Song Hoàng liền tự mình nấu cơm đều đều mang đến cho cô. Được cái là cơm anh ta nấu ngon, cực kì hợp khẩu vị của Vân Di.

Cô lấy đôi chop chop bát cơm trước mặt, ừm, nam chính bắt đầu hành động hơn rồi nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thân Cường Yêu Thành Nghiện* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (6)

Bởi vì thời gian đóng máy bộ phim của Vân Di đạo diễn sắp diễn ra cộng thêm dạo này cô đang chuẩn bị tham gia MV của Song Hoàng nên bận bịu đầu.

Nhìn bầu trời tĩnh mịch buổi đêm, Vân Di thở dài đến nỗi nhe. Cô mệt muốn chết rồi.

" Anh vẫn chưa về hả "Vân Di thấy bóng người đằng xa, không cần nhìn cũng biết là ai.

" Tôi đợi cô, lên xe đi, tôi đưa cô về " Song Hoàng đỡ lấy chiếc túi của cô, mở cửa xe đưa Vân Di lên. Thái độ một mực ân cần, quan tâm.

Vân Di gạt đầu rồi bước lên. Song Hoàng nhanh chóng khởi động xe, chiếc xe cứ thế lao đi trong màn đêm.

" Không nghĩ rằng, hôm nay cô lại bận thế này "

" Ừm, tại sắp kết thúc phim rồi, có rất nhiều việc phải làm "

" Vất vả cho cô rồi " không khí trong xe yên tĩnh rơi vào yên tĩnh.

Tiếng hít thở đều đều của Vân Di, cô khẽ tựa quây mình. Tất tiếng động cơ của xe đi, Song Hoàng quan sát người nào đó đang ngủ đến nhàu mày khó chịu. Anh cởi áo vest mình ra, đắp lên người cô, vặn to máy sưởi lên một chút. Vân Di lúc này mới thoải mái yên tĩnh ngủ.

Song Hoàng mở cửa bước ra ngoài, châm một điếu thuốc lá, màu hồng than ẩn hiện cùng với sự huyền ảo của khói thuốc làm bóng dáng Song Hoàng trông thật cô độc. Điếu thuốc lá còn đang cháy dở, tinh thần của Song Hoàng phần nào phần chấn lên hẳn. Nhẹ nhàng bước vào xe.

Ánh đèn đường hắt nhẹ ánh sáng vào gương mặt đang say sưa ngủ trong xe, Song Hoàng lặng im ngắm nhìn đến chút thất thần, Vân Di ngủ trông dễ thương đến kì lạ, cả người cô cuộn tròn như một con gấu nhỏ tránh rét mặc dù biết cô hẳn là một nữ hiểm cô, nhưng do thường ngày tính cách Vân Di dịu dàng, khó gần làm mất đi nét mặt tự nhiên của cô nên chắc hẳn có người nhìn ra vẻ khả ái dễ thương của Vân Di hiện giờ. Song Hoàng suy nghĩ, tính tới thời điểm bây giờ, anh cũng coi như là có chút thân thiết với Vân Di, nhờ danh tiếng của cô mà anh nổi tiếng lên được không ít. Không biết bao nhiêu lời mời tham gia các show diễn, các kịch bản. Lượng fan cũng lượng người quan tâm đến anh tăng lên một cách rõ rệt.

Không ngờ mọi chuyện lại tốt đẹp đến nỗi như thế. Song Hoàng lúc mới đầu tiếp cận Vân Di đã chuẩn bị sẵn tâm lí thất bại, không ngờ rằng tiếp cận cô thật phần dễ dàng như vậy. Thậm chí còn muốn tham gia MV lần này của anh, chuyện này đối với làng giải trí là chưa bao giờ xảy ra. Song Hoàng từ khi tiếp xúc với Vân Di nhiều lúc anh vẫn cảm thấy có một điều gì đó rất khó nói của cô. Song Hoàng cười khổ, không biết rằng anh đang tính kế hay bị ngược lại đây.

Dù sao, so với những người anh từng tiếp xúc thì...Vân Di...cô ấy vẫn còn tốt hơn những người cũ chán...

" Đến nơi rồi, sao không gọi tôi dậy "

Vân Di giọng ngái ngủ, lơ mơ nhìn Song Hoàng.

" Tôi thấy cô ngủ ngon quá, không nỡ đánh thức " Song Hoàng cười.

Vân Di lắc cổ cho dễ chịu, lúc sau mới đáp " Cảm ơn đã đưa tôi về, phiền anh rồi "

" Tôi không thấy phiền " Song Hoàng khách sáo đáp " Cũng muộn rồi, cô cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, mai tôi sẽ đón cô đi "

" Không cần " Vân Di lắc đầu từ chối " Tôi tự đi được "

" Không sao, được phục vụ một quý cô xinh đẹp là điều vinh dự cho tôi " Nói rồi Song Hoàng tỉnh nghịch nháy mắt.

Vân Di khẽ cười " Thế cũng được "

Song Hoàng nhún ga đi nhanh trên đường, hương nước hoa của hoa hồng trên áo vest của nhẹ nhàng vờn quanh chóp mũi của Song Hoàng làm cho anh có chút si mê...loài hoa hồng...hợp với Vân Di nhỉ...một chút kiều sa...một chút của quyến rũ và một chút của...hiếm độc.

" Kí chủ, tôi đến thông báo tin vui cho cô đây "

Vân Di vừa vào đến phòng, thay nhanh bộ đồ ngủ thì bất thành linh giọng của Tiểu Hắc làm cô suýt rớt tim ra ngoài.

Nhận ra khuôn mặt đờ đờ sát khí của kí chủ nhà mình, Tiểu Hắc cười cười " Kí chủ, đừng giận. Chúc mừng cô, độ hảo cảm của nam chính dành cho cô thăng cấp lên thành bạn bè rồi "

Vân Di ngao kiều hất mặt lên tự đắc " Đương nhiên, không uống công bỗng cô nương dắc lòng nghĩ kế giúp đỡ nâng anh ta lên "

Tiểu Hắc: "... " Sao cứ cảm thấy muốn cho kí chủ ăn đánh nhĩ.

Vân Di mặc dù nói thế nhưng cũng trên nét mặt thoải mái hẳn ra. Lao lên giường tiện thể ôm luôn bé shota đang ngủ ngon.

" Kí chủ, cô mau buông tôi ra...Ặc..Ặc... sao cô ôm chặt thế " Tiểu Hắc giãy dụa, phản kháng.

" Tới nay, người bồi trầm ngủ. Ngoan, nếu không ta lập tức đem người làm thịt lẩu mèo " Vân Di đe dọa, mắt bắt đầu lờ mờ.

Tiểu Hắc: ".T^T.." * vô cùng ủy khuất chấm chấm nước mắt * Kí chủ, người ta giờ thành người rồi mà cô vẫn dọa như thế, tôi kiện công an bắt chết nhà cô. Tổng chết cô vào tù cho chưa dám bắt nạt tôi.... Huhu....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (7)

Vân Di đi xuống từ chiếc xe hơi trong bộ đồ kiêu xa bước đi kiêu ngạo trong thảm đỏ, ánh sáng của đèn flash thi nhau hướng về phía cô. Hôm nay là ngày họp báo ra mắt công chúng về bộ phim mà Vân Di đạo diễn.

Nhớ đến ngày đóng máy, cô thậm chí còn không có thời gian ăn, ngủ. Toàn bộ đều dồn vào bộ phim.

Không khí trong hội trường vô cùng náo nhiệt, những câu hỏi cứ thế đặt ra không ngớt, Vân Di thỉnh thoảng sẽ trả lời một số câu hỏi còn toàn bộ đẩy hết cho những diễn viên trả lời. Cô lười biếng, chống cằm nhìn linh tinh.

" Vân Di, nghe nói cô mới đồng ý tham gia một MV mới "

Cả hội trường đang xôn xao bỗng nhiên nghe được câu hỏi từ một phóng viên liên im lặng. Câu hỏi này mặc dù không liên quan đến bộ phim nhưng nhận rất nhiều điều quan tâm.

" Phải " Vân Di ung dung trả lời.

" Theo chúng tôi thấy cô chưa bao giờ đồng ý tham gia một MV nào, vậy điều gì khiến cô đồng ý tham gia "

" Tùy hứng " Vân Di nhún vai trả lời thản nhiên.

Cả hội trường lập tức cảm thấy một đàn quạ bay quá...câu trả lời này thật... quá thẳng thắn.

" Tôi nghĩ rằng MV lần này, cô tham gia vì có Song Hoàng đúng không. Cô và Song Hoàng có quan hệ gì. Chúng tôi đã mua một thông tin từ nhóm paparazzi, họ đã chụp rất nhiều lần cô và Song Hoàng đi thân mật với nhau " Một nhà báo bạo gan nói.

" Xin lỗi đây là đời tư, mong cậu đừng hỏi những câu không liên quan " Thu Hương vội vàng lên tiếng liền bị Vân Di dơ tay ngăn lại.

Cô lạnh lùng nhìn, nhếch miệng cười " Từ khi nào chuyện của tôi lại đem ra để hỏi vậy "

Dường như nhận được không khí lạnh đập thẳng vào sống lưng, tất cả mọi người không tự chủ rùng mình một cái. Quá đáng sợ.

Có người khéo léo lập tức chuyển chủ đề. Buổi họp lại diễn ra sôi nổi như trước và suôn sẻ kết thúc.

" Chị Vân Di, chị có gì dặn em " Thu Hương nhận được sắc mặt của cô không được tốt, thầm run sợ trong lòng. Bao nhiêu năm kinh nghiệm, mách bảo Thu Hương rằng sắp có bão a.

" Cô mau lấy tất cả các tấm ảnh từ paparazzi và đập tất tất cả các bài báo liên quan đến chuyện giữa tôi và Song Hoàng. Cô rõ chưa "

Thu Hương kinh ngạc, cô tưởng rằng Vân Di sẽ cho người đánh chết mấy cánh nhà báo bởi cô biết Vân Di trời sinh ghét nhất ai hóng hớt chuyện của cô. Thế mà, Vân Di lại chú ý đến danh tiếng điều mà cô ấy chẳng bao giờ quan tâm. Thu Hương đi làm điều mà Vân Di giao, trong đầu một đồng câu hỏi nghi vấn...có lẽ nào...là vì Song Hoàng như lời mấy người họ bảo...không thể nào. Thu Hương lắc đầu, bước đi.

Vân Di ngáp dài buồn ngủ, tất tưởi về mấy cái tin về bộ phim sắp ra của cô. Vệ sinh cá nhân xong, Vân Di liền leo lên giường. Bấy giờ, cô mới phát hiện mình có tin nhắn từ Song Hoàng.

" Tôi xem phần phỏng vấn hôm nay rồi, thành thật xin lỗi cô "

" Không có gì, tôi chẳng quan tâm, anh không phải lo lắng " Vân Di nhắn tin trả lời.

Rất nhanh cô nhận được tin nhắn hồi âm từ Song Hoàng.

" Tôi biết cô đã chặn hết tin tức từ mấy bài báo lá cải, hay thế này, mai tôi đến đón cô sớm rồi nấu ăn cho cô "

"Được, cái này thì tôi không từ chối " Vân Di vô cùng hưng phấn nhấn tin, ayzaa, ai mượn mấy món Song Hoàng nấu ngon lắm cơ.

Tiểu Hắc đọc được ý đồ của kí chủ trong lòng không khỏi khinh bỉ một phen, đồ ham ăn.

Ánh sáng của buổi sớm nhẹ hắt lên khuôn mặt ngủ say giấc của Vân Di, cô nháy nháy mắt vươn vai tỉnh dậy, vệ sinh cá nhân xong, Vân Di bước ra ngoài.

" Anh đến sớm thật "

Song Hoàng đang nấu cơm, nghe tiếng Vân Di quay đầu lại mỉm cười dịu dàng.

" Chào buổi sáng, tôi sợ cô hôm qua tham gia họp ăn linh tinh nên lo sáng cô đói mới qua sớm nấu ăn cho cô "

Vân Di nhón một miếng thức ăn trên bàn bỏ vào miệng, khuôn mặt đầy mãn nguyện.

Đừng hỏi vì sao Song Hoàng lại có thể vào được phòng cô, đương nhiên là cô đưa cho chìa khóa rồi.

Song Hoàng bê thêm một đĩa nữa để lên bàn, phì cười con người nào đó đang chăm chú nhìn đĩa thức ăn sáng rực cả mắt khụ khụ hai tiếng " Cô...thật là sao mặc như thế này.. "

Vân Di nghe thế, ngoảnh nhìn bộ váy ngủ của mình, gương mặt biểu thị tôi thấy có làm sao đâu.

" Haiz, tôi cũng là đàn ông đấy " Song Hoàng bắt đầu đi thờ dài.

Vân Di cười, đứng dậy khẽ nâng cằm Song Hoàng vuốt nhẹ, cho gương mặt anh đối diện gương mặt mình, ánh mắt kiêu mị nheo lại, giọng nói ả ý vang lên " Ý anh...là muốn tôi "

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (8)

Song Hoàng đơ người, hai mắt cứ thế nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt. Vân Di không giữ nổi nét bình tĩnh liền ôm bụng cười ngặt ngẽo.

" Nhìn anh kìa, anh nghĩ tôi nói thật sao "

Song Hoàng khuôn mặt khôi phục lại, quay ra đặt nốt món còn lại lên trên bàn " Xong rồi. Cô mau ăn đi "

Vân Di có chút bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt tươi như hoa kìa " Anh giận hả "

" Đâu có " Song Hoàng vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

Vân Di "... " hừ, anh còn lừa ai, mỗi lần làm ra khuôn mặt thế y rằng là bùng nổ lừa gạt. Chắc, chỉ là gương mặt này thật khó có người nhìn ra.

Cô chẳng màng đến Song Hoàng nhiệt tình ăn uống. Vân Di thờ phào đặt đĩa xuống, no thật.

Song Hoàng tự động thu dọn đồ, đem hết cả đồng bát đĩa đi rửa.

" Song Hoàng? "

" Hừ " Song Hoàng vẫn đang chăm chú rửa bát đáp lại lời Vân Di.

" Nếu tôi nói... muốn anh thì sao " Vân Di vừa nói vừa dùng ngón tay vuốt dọc theo sống lưng Song Hoàng, giọng vô cùng ní non.

Song Hoàng đánh rơi cả cái đĩa đang rửa dở quay đầu lại ngoảnh nhìn Vân Di.

" Không nghĩ anh Hoàng lại mẫn cảm vậy "

" Vân Di, tôi đang rửa, để lát nữa đùa " Song Hoàng nụ cười có chút vắn vẹo.

" Ai đùa với anh " Vân Di hừ nhẹ, ngồi xuống bắt chéo chân " Tôi thấy hay anh chuyển về đây sống cùng tôi đi. Tôi vừa mất anh rồi " cô bá đạo nói " Anh thấy sao, đồng ý chứ "

Song Hoàng bước đến bên Vân Di nhìn cô như muốn thu gọn tất cả biểu cảm vào trong mắt của mình " Là em nói nhé "

Vân Di mạnh bạo kéo cổ áo Song Hoàng lại đặt cho anh một nụ hôn nhẹ rồi thả ra, khẽ liếm môi một cái " Tôi... chưa bao giờ rút lại lời nói của mình. Tôi đi thay quần áo, anh đợi tôi "

Đến khi trong phòng bếp còn mỗi mình Song Hoàng, anh bất giác sờ lên đôi môi mình, thừa nhận rằng...anh thật sự muốn hôn lên đôi môi kia lần nữa.

Trên xe cả hai người đều im lặng chẳng ai nói với ai câu gì. Cuối cùng vẫn là Vân Di phá lệ nói trước " Tối nay tôi qua chỗ anh cùng thu dọn đồ chuyển đến nhà tôi "

" Em thật sự muốn tôi sống với em "

Xe đã nhanh chóng dừng trước công ty.

" Anh Hoàng, anh đang lo lắng điều gì "

" Sợ em sẽ ân hận " Song Hoàng tắt máy, nghiêm túc nói.

" Anh biết không, tôi chưa bao giờ ân hận điều gì. Cả kể việc tôi đối với anh. Anh yên tâm, dù quá khứ ai đối xử với anh như thế nào tôi không cần biết, tôi chỉ quan tâm rằng anh chính là tương lai của tôi. Tôi sẽ không từ bỏ anh. Trước giờ Vân Di tôi không bao giờ biết nói không giữ chữ tín "

Mặc dù trước đây, anh còn nghe nhiều lời đường mật hơn từ rất nhiều người phụ nữ khác, xong rồi sao, họ chỉ coi anh là thứ đồ chơi, chán rồi vứt. Anh cũng quen rồi.. nhưng không hiểu vì sao anh nghe lời cô nói, thật sự một mực muốn tin đây là sự thật...

" Nghe lời em, tối nay tôi sẽ chuyển sang nhà em "

Hôm nay là ngày đầu tiên quay MV, nội dung trong MV được Vân Di xây dựng cốt truyện về một chàng trai đang yêu cô bạn thân tri kỉ tuy nhiên anh phát hiện ra chính mình mang bệnh khó chữa. Cố gắng kìm nén trái tim đang kích động vì cô gái mà anh yêu. Anh đứng trên lựa chọn bày tỏ hoặc lặng lẽ chôn sâu tình cảm của mình xuống...cuối cùng chàng trai trẻ đã cố gắng tạo điều kiện cho cô gái tìm kiếm một tình yêu mới và quyết định bóp nát tình yêu nở rộ như một đóa hoa...hoa tàn cũng chính là chàng trai trút hơi thở cuối cùng, anh không hối hận, anh cũng đã nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cô lần cuối cùng...như vậy cũng đủ rồi. Nhưng một điều anh không biết rằng, cô gái mà anh thầm yêu mến cũng trao trọn trái tim cho anh...hai trái tim cùng hướng về nhau cùng nhịp đập đều rồi vì sự lầm lỡ mà để hạnh phúc tuột khỏi tầm tay.

Cảnh quay đầu tiên cứ thế diễn ra vô cùng tốt, thời gian nhanh chóng cũng chuyển dần về tối. Song Hoàng lái xe nhanh về phòng mình, anh và cô cùng dọn dẹp loáng cái đã thu dọn xong.

" Anh ít đồ thật, chả bù cho tôi " Vân Di nhăn mặt nhớ lại núi đồ của mình.

" Em là còn gái mà...uống chút nước đi "

Vân Di nhận lấy cốc nước từ Song Hoàng không khách khí tu hết một hơi.

" Em tối nay nên ở lại đây ngủ, ngày mai chúng ta sẽ gọi xe đến chuyển đồ sang nhà em "

Vân Di gật đầu " Tôi muốn đi tắm "

" Để tôi bật nước nóng cho em " Song Hoàng đứng chuẩn bị cho cô.

Vân Di vui vẻ vùng vẫy trong hơi nước ấm, thật dễ chịu a~

" Kí chủ, a...a... tôi không nhìn thấy gì hết "

Vân Di "... " chưa đánh đã khai.

Bé shota Tiểu Hắc đỏ mặt ngượng ngùng quay mặt ra chỗ khác...ơ mà quái lạ, mình là hệ thống quân mà sao lại xấu hổ được.

Vân Di vẫn nghịch nước, trêu chọc Tiểu Hắc " Bé con, có muốn vào đây tắm với tôi không "

" Hừ, ai thêm " Tiểu Hắc khinh bỉ đáp.

" Không thì thôi. Xi. Nói đi, cậu có chuyện gì "

Tiểu Hắc sực nhớ ra việc cần nói " Kí chủ, chúc mừng cô, tiến độ công lược của cô đã được đẩy lên, nam chính bắt đầu có độ hảo cảm thích cô "

Vân Di thur giãn ừ một tiếng, Tiểu Hắc bỗng vừa che mắt vừa nhét cho cô một viên kẹo.

Vị ngọt ngào tan chảy trong miệng, cô như thấy khỏe ra hẳn, thắc mắc hỏi Tiểu Hắc.

" Gì đây "

" Kẹo bỏ xung thể lực đấy. Yên tâm nó free. Thấy cô hơi vất vả nên tặng cho cô "

Vân Di cảm động nhào đến ôm Tiểu Hắc " Cảm ơn hệ thống quân dễ thương "

Kí chủ...ngực...ngực cô đang sát người tôi. Tiểu Hắc chết đứng, mau chóng xốc lại tinh thần, vội vàng biến mất. Chắc khoảng một thời gian nữa nó mới xuất hiện được mất.

" Em... đang làm gì vậy " Song Hoàng thấy Vân Di bước ra không khỏi day day hai bên thái dương. Nhìn cô kia, ai đòi lại quần độc một cái khăn tắm thế.

" Biết làm sao được, tôi đâu có mang theo quần áo đâu mà quần áo cũ thì bị bẩn rồi " Vân Di bĩu môi giải thích.

" Thôi được rồi, em mau vào phòng tôi lấy tạm quần áo tôi để mặc. Tôi nấu một chút ăn nhẹ cho em rồi, thay nhanh còn ăn "

Vân Di nghe thấy thế dùng tốc độ nhanh nhất có thể để thay đồ.

" Tada~ anh thấy thế nào, đẹp không?"

Vân Di quay một vòng cho Song Hoàng xem. Anh không tự chủ che mũi ngăn cảm dòng máu nóng đang chảy ra. Sao cái áo sơ mi tầm thường mặc lên người cô lại quyến rũ như thế.

" Em...đang thách thức tôi sao?" Song Hoàng kích động kéo Vân Di lại gần hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Cố gắng dút ra khỏi nụ hôn nhưng thật sự anh cảm thấy khó khăn, nói hơi xấu hổ nhưng thật ra nụ hôn đầu của anh là do Vân Di cướp mất. Bản thân anh, mặc dù phải đi diễn nhưng anh rất coi trọng giữ gìn danh tiết.

Buông Vân Di ra, cô đề nén dục vọng, Song Hoàng cất giọng khàn khàn " Em mau ăn trước đi, tôi nhớ còn một số việc chưa làm " nói rồi bước thật nhanh vào trong phòng, đóng cửa lại.

Cô đắc ý cười, cho chưa, tôi cố ý đấy, ai mượn anh làm tôi công lực lâu như thế mới nhích lên một chút hảo cảm. Ôi,sao hôm nay cảm thấy món ăn nào cũng ngon hơn bình thường nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (9)

Sau khi giao cho bên chuyển đồ đến nhà Vân Di, Song Hoàng chờ cô đến địa điểm quay MV tiếp theo. Cảnh quay lần này sẽ chủ yếu quay cảnh nam chính đi tìm người có thể chăm sóc cho người con gái anh yêu, để rồi cố nén đau thương trao bàn tay người mình yêu đến một người đàn ông khác mà không phải mình.

Cảnh này chính là điểm nhấn của MV nên việc đòi hỏi cách diễn xuất vô cùng lớn. Dù bản thân không muốn nhưng Vân Di vẫn phải bắt buộc cho Song Hoàng đảm mưa để tăng tính tiết.

" Cắt " Vân Di dứt khoát nói, xót xa nhìn Song Hoàng ướm nhẹp. Biểu hiện Song Hoàng rất tốt tuy vậy thỉnh thoảng vẫn mắc một lỗi nhỏ, Vân Di vì con người cầu toàn nên đã nhất định quay lại cảnh đấy. Báo hại anh ta đảm mưa cả mấy tiếng đồng hồ.

" Khăn đây, lau đi " Vân Di đưa khăn cho Song Hoàng, mặt có chút ần năn.

" Ừm " Song Hoàng nhoèn miệng tiếp nhận chiếc khăn từ tay cô

" Anh mau đi thay quần áo khác đi kéo ồm " Cô thúc giục.

" Em lo cho tôi? " Song Hoàng nheo mắt cười cười.

" Không lo cho anh, chẳng lẽ tôi lo cho tôi " Cô lờm anh.

Kéo tay Vân Di lên, Song Hoàng đặt một nụ hôn nhẹ " Phải rồi, em nên lo cho em hơn là lo cho tôi ".

Cả ekip "... " hai người làm on đùng show ân ái ở đây nữa được không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vân Di, tới đến Song Hoàng lên con sốt cao đến mức ngất đi.

" Anh tỉnh rồi " Vân Di thấy Song Hoàng mở mắt nhìn mình " Anh còn đau không "

Song Hoàng đầu hơi choáng váng, ngó thấy chai dịch đang treo lơ lửng trước đầu " Nhìn thấy em, tôi hết đau rồi "

" Anh lúc này mà còn nói linh tinh được, nếu thấy trong người không khỏe thì phải nói ra cho tôi biết chứ. Tại sao cứ âm thầm chịu đựng như thế? " Vân Di nổi nóng, quát " Nếu tôi không mau chóng phát hiện ra thì anh sẽ ra sao? "

Song Hoàng ngạc nhiên, anh không nghĩ rằng cô vì lo cho anh mà tức giận. Thật dễ thương.

" Nằm im cho tôi, tôi đi nấu chút cháo cho anh. "

Nghe tiếng lạch cạch phát ra từ phòng bếp, anh cảm nhận hương vị ngọt ngào chạy thẳng vào tim.

" Thế nào, ngon không? " Cô chớp mắt mong chờ.

" Rất ngon, em nấu gì cũng ngon. " Song Hoàng ăn hết đặt bát cháo xuống, thật thà nhận xét.

Vân Di hất mặt " Đương nhiên, bốn cô nương mà lại " cô toan đứng dậy thì bị Song Hoàng bắt tay lại " Tôi buồn ngủ, em giúp tôi ngủ đi. "

Vân Di tròn mắt, anh ngủ thì liên quan gì đến tôi.

Song Hoàng bày mặt đáng thương " Nhưng tôi lạnh lắm. "

Vân Di "... " CMN hóa ra cô là cái túi sưởi của anh ta đấy hả!

Liếc thấy cô không phản ứng gì, anh liền kéo cô vào nằm với mình. " Ngủ đi, ngủ đi, Vân Di em không được cắn tôi như thế, hài hạ người ốm là không tốt " Song Hoàng ôn nhu xoa tóc cô.

Biết được cô đã ngủ, Song Hoàng mới nói lỏng tay, vụng trộm sờ trên gương mặt kiều diễm của cô. Nếu cô biết, anh dơ bẩn như thế nào liệu còn đối xử tốt với anh như bây giờ nữa không. Bản thân anh đang tự nhắc nhở với mình rằng, anh đang lợi dụng Vân Di. Nhưng cảm xúc vẫn không kìm được rung động khi đến gần cô.

Song Hoàng thở dài, lén lút hôn lên trán Vân Di " Tôi mong em đối với tôi chỉ là người qua đường.. "

MV của Song Hoàng rất cuộc ra mắt công chúng, lượt view, comment, like trong 24h phát hành nhiều đến chóng mặt. Dẫn đầu các trang nghe nhạc trực tuyến. Vì vậy, anh nhận được rất nhiều show diễn trong nước và ngoài nước. Thậm chí nhận được lời mời tham gia rất nhiều chương trình thực tế.

[Tỉnh: Nhiệm vụ một hoàn thành: Giúp Song Hoàng thành công trong giới âm nhạc] tiếng máy móc vô thức vang lên trong đầu Vân Di, cô vẫn nhàn nhã xem tivi.

" Chào anh Hoàng, động lực nào khiến anh trở thành một ca sĩ nổi tiếng như bây giờ " một MC đặt câu hỏi cho Song Hoàng trong chương trình truyền hình trực tiếp.

" Nhờ người hâm mộ đã ủng hộ tôi,...đặc biệt là cô ấy " Song Hoàng lịch thiệp đáp.

" Anh có thể tiết lộ một chút về " cô ấy " cho chúng tôi được không? "

" Xin lỗi, thiên cơ bất khả lộ, không thể nói " Song Hoàng hài hước cười từ chối...

" Anh bị góc hã, sao tự nhiên lại nói ra như thế. Điều đấy là điều cảm kích đối với một ca sĩ, diễn viên như anh " Vân Di tức giận cốc đầu Song Hoàng một cái rồi đau.

Song Hoàng hì hì hai tiếng, ôm lấy Vân Di " Tôi muốn như vậy, em đừng giận mà. "

Vân Di khịt mũi, được, coi như anh lợi hại, lần nào cũng biết xoa dịu cô " Hình như mai anh có chuyến bay sang thành phố X để lưu diễn đúng không? "

Song Hoàng gật đầu chôn sâu hõm cổ vào cô, cái ôm lại chặt thêm một chút. " Ừ, lại phải xa em rồi...hay em đi cùng tôi? "

Cô lắc đầu " Hiện tại em đang viết một kịch bản mới, lần này em muốn tham gia nên không có thời gian rảnh. "

Song Hoàng ngẩng lên đặt cho Vân Di một nụ hôn sâu, mãi lúc sau mới lưu luyến rời đi. " Vậy em tham gia lần này diễn viên chính cùng ai? "

" Tư Giản. "

Song Hoàng nhú mày, Tư Giản chẳng phải nam diễn viên đang được ứng cử trong vị trí ảnh đế tương lai sao? Hừ.

" Tôi muốn xem kịch bản của em " Song Hoàng đề nghị.

Sau một hồi đọc, mặt Song Hoàng không thể đen hơn, trong kịch bản không biết bao nhiêu cảnh hôn, cảnh thân mật tình tứ.

" Á, Song Hoàng, anh tuổi cậu hả, sao cần cô em "

" Không thích..." Song Hoàng lăm bằm.

" Há?"

" Không thích em diễn cùng hần " anh khó chịu nhìn Vân Di.

Cô hình như người thấy mùi giấm nồng nàn thì phải? Vân Di quay lưng lại, ôm lấy Song Hoàng, thì thầm vào tai anh nói " Vậy nhân vật này dành cho anh đi, như thế anh không phải lo em sẽ thân mật với người khác nữa ".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (10)

" Chị Vân Di " Thu Hương hót hải chạy đến.

" Có chuyện gì?" Vân Di đang xem xét kịch bản lại, sửa đổi vài chỗ.

" Chị...chị đọc bài viết trên trang báo chưa? " Thu Hương vuốt ngực, điều hòa chút khí thở. " Chị, chị...mau nhìn " Thu Hương dơ chiếc ipad trước mặt cô.

Vân Di khó chịu, đập thẳng vào mắt cô là dòng chữ " Song Hoàng- ca sĩ nổi danh nhờ việc sử dụng các quy tắc ngầm " lướt xuống bài báo là những lời nói như " phan phui sự thật về việc Song Hoàng với bà đại gia, qua đêm với đại tiểu thư nhà họ C, v...v..."

" Dư luận đang xôn xao, không biết bao nhiêu chiều hướng công kích, lượng fan của Song Hoàng giảm rõ rệt " Thu Hương lập tức báo tình hình hiện tại " Bên những người bị nhắc tên không lên tiếng thành ra trả lời..." Thu Hương ngập ngừng vì nhìn thấy mặt Vân Di càng biến đen.

" Cô mau thu dọn đồ đạc hỗn độn, đừng để hôm sau tôi nhìn thấy bất cứ bài báo nào không hay như thế nữa. Điều tra người viết và người cho thông tin. Đánh cho bọn chúng thành phế vật ".

Thu Hương từng đợt nổi da gà đánh úp lên người cô. Cô chưa bao giờ thấy boss vô tình, lạnh lẽo như thế...

" Ừm, Vân Di..." Song Hoàng đau đầu, nghe điện thoại của cô " Em nghe tôi giải thích.."

" Mở cửa ra " Vân Di lên tiếng cắt ngang.

"..."

" Em nói anh mở cửa ra " cô nhắc lại lời mình nói một lần nữa.

Song Hoàng nghi ngờ bước ra mở cửa, Vân Di xuất hiện trước mặt anh, cô nhào đến ôm anh.

" Đừng sợ, tất cả mọi người có quay lưng lại với anh thì em sẽ không bao giờ, mọi chuyện để em lo ".

" Em đi từ thành phố A đến đây sao?"

Vân Di dụi dụi, vỗ nhẹ lưng Song Hoàng " Ừm, em vừa mới đặt vé máy bay, đến nơi tìm anh đầu tiên ".

Em có biết từ thành phố A đến thành phố X mất bao lâu không, tính ước chừng chắc cô vừa biết tin của anh liền lên máy bay đến đây luôn.

" Vân Di, tôi muốn giải thích cho em " Song Hoàng sợ, sợ rằng cô sẽ tin tất cả để rồi sẽ ruồng bỏ anh.

" Không cần giải thích, tất cả em đều không quan tâm ".

Anh cứ nghĩ rằng, khi biết tin này, cô sẽ chán ghét, phỉ báng anh, không cho anh một cơ hội....nhưng Vân Di cô ấy lại lo lắng cho anh, không quản dư luận mà đi một đoạn đường xa...chỉ vì anh.

Song Hoàng chợt nhớ đến lời nói hồi nhỏ của một người anh kính trọng " Nếu con sẽ gặp được một người tin tưởng con vô điều kiện, cho dù con có làm

vạn điều sai thì cũng chưa bao giờ khiển trách con, con hay giữ gìn đôi tay con không buông. Hãy nhớ, đây là người mà con đợi tìm bấy lâu nay và đừng bao giờ buông tay".

Hồi nhỏ anh chưa hiểu biết nên không thấm thía được, nhưng giờ...người đấy nói đúng. Vân Di...chính là người anh tìm kiếm lâu nay....đúng thế...cô sinh ra chỉ dành cho anh, mãi mãi không thể người nào khác, ngoài anh.

Song Hoàng thật ra tự ti về mình, anh quá chấp niệm về quá khứ...anh xuất thân là trẻ mồ côi. Những tháng ngày ở trong cô nhi viện, việc bị đánh giết thức ăn, đánh nhau để sinh tồn đã không việc gì quá xa lạ. Mang danh là cô nhi viện từ thiện nhưng lại ần danh nhận tiền trợ cấp của xã hội, bắt trẻ em lao động khổ sai, để béo bở cho bọn cấp trên. Bị bố mẹ ruột vứt bỏ, từ sớm Song Hoàng đã nhận ra được sự thối nát của xã hội này. Anh biết rằng, chỉ có địa vị, giàu có mới không ai có thể khinh bỉ, làm khó mình được. Làm cho những kẻ đã rũ bỏ, hành hạ anh sáng mắt, hối hận về điều mình đã làm. Nên Song Hoàng đã tạo ra một lớp bọc hoàn hảo, có điều ẩn sâu trong lớp bọc ấy là con rắn độc chỉ chờ cắn chết người khác.

Đâu ai nghĩ rằng, con rắn độc ấy chót rơi vào lưới tình con mồi của mình. Đến không dám làm hại....thậm chí chỉ một vết đau nhỏ của cô ấy cũng có thể làm cho anh xót thương cả mấy tháng trời... Vân Di...em thắng rồi...tôi thất bại, bại bởi chính tình yêu của em.

[Ting: Nhiệm vụ hai - hoàn thành: Khiến nam chính yêu sâu đậm]

Ngay ngày hôm sau, Vân Di họp báo, tuyên bố dập tắt những bài viết xấu về Song Hoàng, đồng thời công bố việc Song Hoàng và cô sắp cưới nhau. Ai cũng hiểu được ý đồ rõ ràng của Vân Di, đối đầu với Song Hoàng chính là đối đầu với cô....họ...chưa có ngu a~

" Em đâu cần làm thế! " Song Hoàng cung chiều búng mũi cô.

Vân Di liếc mắt nhìn Song Hoàng, cong môi " Không nói thế, để anh đi tán tỉnh cô gái khác hả? "

" Em ghen hả? " Song Hoàng nheo mắt, môi khẽ nhếch lên.

" Ai thèm! " Vân Di kiêu ngạo, hất mặt ra chỗ khác.

Song Hoàng cắn nhẹ vào cổ cô, sờ khuôn mặt Vân Di đang nhăn mày lại " Sau này nếu ai có ý định tiếp cận em, nên nhớ đây chính là dấu hiệu em đã có tôi. Em nhớ kĩ đấy,ngoài tôi ra em không cần ai nữa "...

Việc Vân Di kết hôn cũng đến được tai bố mẹ chủ thể, bố mẹ chủ thể liền yêu cầu một buổi gặp mặt. Đối với Song Hoàng, việc gây thiện cảm cho người khác là cực kì dễ dàng. Chẳng mấy chốc, bố mẹ chủ thể vô cùng ưng ý dặt tay con gái cho giao cho anh.

Vân Di "... " cô cứ cảm thấy mình giống con nuôi nhặt từ bãi rác về ý.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thân Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thế giới 2 - Công lược Idol âm hiểm (hết)

Kịch bản mà Vân Di viết cuối cùng cũng khởi mảy và hoàn thành một năm sau đó.

Cùng với sự xuất hiện của Song Hoàng hai người diễn vô cùng ăn ý. Được báo truyền thông và người xem hết lời tán dương, khen ngợi.

Trong năm vừa qua, Song Hoàng cũng ra không ít những bài vang dội nổi tiếng. Những ca khúc được đón chào nồng nhiệt trong nước và ngoài thế giới.

Song Hoàng tươi cười nho nhã, lịch sự đường hoàng đứng trên thảm đỏ nhận được giải ảnh đế của năm dưới ánh sáng hào quang khiến không ít người hâm mộ, ghen tị.

[Ting - Nhiệm vụ ba: Hoàn thành - Giúp Song Hoàng trở thành ảnh đế]

" Anh Song Hoàng, mặc dù không câu này không liên quan đến chủ đề cho lắm nhưng tôi và rất nhiều người hâm mộ ở đây vô cùng tò mò không biết bao giờ anh và chị Vân Di tổ chức hôn lễ "

MC sau khi đặt vô vàn câu hỏi liên quan đến sự nghiệp của Song Hoàng, bỗng chuyển hướng đến khán giả cùng đưa mắt mong chờ câu trả lời.

Song Hoàng trước vô số ánh mắt hướng về mình, ôn nhu, điềm tĩnh bước xuống khán đài, nhẹ nhàng nâng bàn tay của Vân Di đặt nụ hôn nhẹ nhàng, làm cho khán giả và khách mời ở đây "Ồ " lên ngưỡng mộ. Anh dẫn Vân Di từ từ lên khán đài, nhận lấy mic từ MC mới hướng đến mọi người và nói.

" Như đã nói ở trước, con đường thành công của tôi hiện nay nếu không có cô ấy thì không có tôi của hiện giờ " Song Hoàng ngừng một chút rồi nói tiếp " Việc chúng tôi định tổ chức hôn lễ đáng lẽ diễn ra một năm trước nhưng do điều kiện không cho phép nên không diễn ra như kế hoạch được...còn hiện giờ..."

Song Hoàng cúi xuống hôn lên môi Vân Di, thăm thì bên tai cô " Mình cưới nhau thôi em ".

Lần này, không chỉ dưới khán đài kinh ngạc mà còn cả những người trước màn ảnh nhỏ cũng kích động không kém.

Chỉ một câu nói nhỏ, cũng đủ biết nó ngọt ngào đến mức nào. Nhiều bài báo xuất hiện rầm rộ về tin " Ảnh đế rất sùng vợ " hay " Ảnh đế Song Hoàng nhất kiến chung tình với nữ đạo diễn tài ba Vân Di làm nhiều người ghen đến đỏ mắt ", " Câu chuyện tình lãng mạn giữa Song Hoàng và Vân Di ". Rất lâu sau này, tất cả các cô gái đều lấy hình tượng Song Hoàng làm mẫu người lý tưởng cho người yêu của mình, thậm chí cũng là nguồn cảm hứng viết truyện cho nhiều bộ phim và tiểu thuyết gia.

" Em mau lại đây ".

Song Hoàng vừa thấy Vân Di đi ra từ phòng tắm, túm cổ cô lại, vội vàng sấy khô tóc cho cô. Nhờ cô bị cảm thì sao.

" Anh muốn chúng mình tổ chức lễ cưới như thế nào? " Vân Di nghịch ngợm mấy sợi tóc nhỏ đang rũ xuống.

" Em thích diễn ra như nào mà yêu thích nhất. Tôi đều theo em hết " Song Hoàng cưng chiều vuốt má cô.

" Thế chúng mình tổ chức kiểu truyền thống đi, em không thích tổ chức kiểu sang trọng như bên Tây " Vân Di đắm chiều suy nghĩ. Tay không tự chủ xoa cằm

Song Hoàng phì cười, mỗi lần cô tỏ vẻ thế này làm anh rất muốn phạm tội. Dễ thương thật. " Em thật trẻ con ".

Anh mới là trẻ con, cả nhà anh đều là trẻ con. Hừ.

" Vân Di..." Song Hoàng liếc thấy cô tỏ vẻ giận, cắn nhẹ vào cổ cô.

" Đau " Vân Di nhăn mặt, lờm Song Hoàng.

"...Yêu em...tôi yêu em... em không được yêu ai khác ngoài tôi " Song Hoàng tha thiết nhìn cô.

Ngay lúc Vân Di định há miệng nói gì đó thì trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại. Song Hoàng không hề báo trước mà ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Anh hôn cô.

Nụ hôn của Song Hoàng cháy bỏng và nồng nhiệt y như trái tim anh vậy. Đầu lưỡi anh khuấy đảo trong khoang miệng Vân Di, lần tìm chiếc lưỡi dính hương của cô, mon trón, trêu đùa.

Hơi thở nóng rực của hai người hòa quyện vào nhau như là một thể. Cánh tay rắn chắc của Song Hoàng ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Vân Di, mạnh mẽ kéo sát vào người mình.

Ánh mắt của cô ngày càng trở nên mê ly. Cô đắm chìm vào nụ hôn của anh, không lối thoát.

Một lúc sau, môi Song Hoàng rời khỏi môi cô, kéo theo đó là một sợi chỉ bạc óng ánh. Đôi môi xinh đẹp của Vân Di bị hôn đến sưng tấy, mang theo vẻ quyến rũ mê người.

Vân Di thoát ánh mắt si mê của Song Hoàng, cô có chút bối rối, đồng thời âm lạnh lẽo của tiếng máy móc vang lên.

[Hoàn thành nhiệm vụ. Chuẩn bị rời khỏi thế giới 2: Thời gian bắt đầu đếm ngược 3...2...1..]

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (1)

Thấy kí chủ mình từ khi trở về không gian hệ thống ngoài vẽ xong hình Song Hoàng ra thì không mở lời nói mình câu nào. Tiểu Hắc cảm thấy vô cùng tủi thân.

" Kí chủ..." Tiểu Hắc lấy bàn tay trắng trẻo nho nhỏ kéo kéo áo Vân Di, khuôn mặt shota hảo soái trông vô cùng ủy khuất "... cô có chuyện gì giận tôi à? "

" Không có " Vân Di hừ lạnh đáp.

Tiểu Hắc "... Đây đúng là giận rồi! " Kí chủ, tôi thật sự nhớ là mình có trêu chọc gì cô đâu. Hu hu. Hay tôi cho cô đánh tôi một cái, cô mau hết giận nha!

" nói rồi bé shota nào đó nhắm chặt mắt hướng mặt mình về phía Vân Di.

" Được rồi, được rồi. Tôi không có giận cậu. Chẳng qua là vẫn không hiểu tại sao, cậu không báo trước. Thông báo một tiếng liền lời tôi trở lại không gian hệ thống ".

" Không phải, lần này không phải tại tôi, do máy tính hệ thống bắt buộc kéo kí chủ ra đây chứ, vì cô đã hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí máy tính còn cho cô ở đây chơi một thời gian ngắn mà." Tiểu Hắc lên tiếng bào chữa, thật sự là lần này nó đang phải xử lí, xóa sạch mấy cái hình ảnh đáng xấu hổ hôm nọ của Vân Di nên giao luôn cho bộ máy tính làm việc bởi thời gian sửa đổi khá là lâu. " Kí chủ, chẳng lẽ...cô còn việc gì ở thế giới cũ sao ".

Vân Di chắc lưỡi, toát lên vẻ lười biếng thường có " Thôi bỏ đi, mau đưa tôi tiến vào thế giới tiếp theo ".

Tiểu Hắc gật đầu, miễn là kí chủ không giận mình nữa, mọi chuyện còn lại đều có thể xử lí. Chứ việc bất hòa trong công việc rất khó làm ăn.

[Mở cánh cửa nhiệm vụ: Tiến vào thế giới ba...3..2..1..]

Vân Di xoa xoa cổ, mở mắt tỉnh dậy, liếc mắt, một tia thích thú hiện rõ trong mắt...oh yeahh..lần này xuyên...là cổ đại nha.

Đạp tung chăn ra, cô nhanh chóng bước xuống giường, xò vôi đôi hài, Vân Di lượn quanh phòng, nghiên cứu xung quanh. Đồ đạc ở đây toàn những thứ cô chỉ thấy trong tivi hay báo tàng. Thế mà giờ lại được cầm trên tay thế này, tuyệt vời thật.

" Tiểu Hắc, mau đưa nội dung cho tôi " Vân Di hưng phấn gọi lên trong đầu.

Nội dung nhanh chóng dung nạp vào trong não bộ Vân Di.

" Thế giới này nam chủ tên là Mỗ Hiên. Một người có tài sắc vẹn toàn. Thông minh tri thức, võ nghệ cao cường, vô cùng được người khác kính nể. Danh tiếng lẫy lừng, người người đến bãi sư đếm không xuể...

...Chủ thể Vân Di xuyên vào lần này là con gái của một thương gia, nói đơn giản thì chủ thể có hoàn cảnh vô cùng tốt, mặc dù cha mẹ không quá giàu có như quý tộc hay địa vị như các vị hoàng gia nhưng chí ít cũng được coi là tiểu thư khuê các... "

Vân Di mặt xuất hiện ba vạch tuyến đen xì. Thật muốn chửi tục. Nghe thì có vẻ tốt đấy, nam chính thì thân phận bất phàm, chủ thể xuất thân không đến nỗi tệ...CMN tất cả đều perfect trừ mỗi việc...nam chính... là hòa thượng a~

Vân Di thật sự cảm thấy một màn cầu huyết sắp diễn ra, không ngăn được hai dòng lệ tuôn rơi.

" Tiểu Hắc, sao cậu không báo tôi cạo đầu thành ni cô luôn đi " Vân Di phẫn nộ gào với Tiểu Hắc.

" Kí chủ, thật sự cô xuyên vào thế giới nào tiếp theo đều có sự sắp đặt nên.. nếu cô thích thì cũng có xuống tóc đi tu, miễn sao cô cảm thấy có thể công lược được. Kí chủ, cô yên tâm, cho dù cô không có cọng tóc nào trên đầu, tôi cũng không ghét bỏ cô " Tiểu Hắc nghiêm túc, dơ tay trước ngực tuyên hệ.

Vân Di tức giận cốc phát vào đầu Tiểu Hắc, đá cho Tiểu Hắc bay rõ xa " Thế cái đầu cậu ý! " rồi an tĩnh tiếp thu tiếp.

"... vì thương nhân luôn quan trọng may mắn nên việc lên chùa cầu may là điều thiết yếu. Chủ thể thường hay theo người nhà lên chùa kính Phật cầu may. Mà Mỗ Hiên lại chính là sư thầy trong chùa.

Mới lần đầu gặp mặt, chủ thể đã trót đem lòng yêu vị sư thầy này. Nhưng do ở cổ đại việc giữ gìn danh tiết cộng thêm việc yêu sư là đại nghịch bất đạo. Vì vậy, chủ thể cứ thế chôn giấu tình cảm để rồi sao này có chồng con, đến cuối đời vẫn còn nuôi tiếc mảnh tình thời thiếu nữ ".

Vân Di tiếp nhận xong, không khỏi xoa hai bên thái dương, lão thiên à, tôi đâu có đắc tội gì ông đâu, mà ông nở lòng nào đối xử với tôi như thế.

Cô phát hiện có chiếc gương đồng nhỏ, vôi đến soi. Ở không nghĩ lần này cô lại xuyên vào tiểu loli đáng yêu. Gương mặt đoan trang, đôi mắt to tròn, hai má phần nộn trông vô cùng khả ái. Vân Di bất giác đưa tay lên sờ ngực mình, dờ khóc dờ cười. Là cô nói nhầm. Mang khuôn mặt loli mà thân hình của thiếu nữ tuổi mười hai, chắc cũng may là tuổi nam chính hiện giờ không cách chủ thể là bao.

[Nhiệm vụ: Công lược hòa thượng Mỗ Hiên, làm cho y từ bỏ con đường Phật pháp mà lập công với triều đình]

Tiếng máy móc khô khản lại một lần nữa vang lên.

" Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, cậu mau ra đây cho tôi "

Tiểu Hắc xoa nhẹ cục u trên đầu, ái oán nhìn Vân Di " Có chuyện gì, kí chủ? "

" Thế giới này, sao không thấy nam chính hắc hóa hay phải tranh dành nam chính với nữ chính chính vậy " Cô thắc mắc hỏi.

Tiểu Hắc thờ dãi " Kí chủ, thế giới cô xuyên vào sẽ tùy nhiệm vụ được giao. Ở lần này cô chỉ cần công lược nam chính và dẫn dắt anh ta đi đúng con đường mà Mỗ Hiên phải đi. Cô đã hiểu chưa, kí chủ ngốc nghếch? "

Vân Di bĩu môi, con mèo hư.... cô không thèm quan tâm đến đồ đáng ghét kia nữa, bèn lấy kịch bản ra nghiên cứu lại.

Tiểu Hắc không thấy Vân Di nói gì, nhún vai, kệ cô nghiên cứu cốt truyện liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (2)

May mắn cho Vân Di, xuyên vào đúng lúc mở đầu câu chuyện. Chứ thật sự ném cô vào lúc chủ thể sắp lấy chồng... Vân Di dơ tay chịu thua.

Cô sau khi nghiên cứu xong cốt truyện, mới nghiêng cổ thấy sắc trời đang hừng sáng, làm nhác, chán nản gọi Tiểu Hắc.

"Kí chủ, cô có việc gì sao?" Tiểu Hắc xuất hiện tức thì, đề ý ai đó đang ưu nhã mà ngáp dài.

"Tiểu Hắc, tôi muốn giờ mở quà tân thủ, được không?"

Tiểu Hắc nhướn mày, đang yên đang lành, kí chủ tự dưng muốn mở hộp quà làm gì? Tuy nhiên Tiểu Hắc vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Biểu cảm của Tiểu Hắc làm cho Vân Di có chút buồn cười, chỉ là...cô đang chán thôi mà.

Bàn tay Tiểu Hắc khẽ vung lên, xuất hiện màn hình trong suốt, ấn nhanh vào mục trong màn hình.

[Ting: Mở quà tân thủ - Chúc mừng kí chủ nhận được "Quyển sách võ công"]

Tức thì, giữa không trung hiện lên một cuốn sách, từ từ rơi vào lòng Vân Di.

Cô lật đi lật lại mấy tờ, đôi lông mày nhíu lên, khóe miệng có chút co giật "Tiểu Hắc, cái này sử dụng làm sao?"

Tiểu Hắc tắt hệ thống, quay sang giải thích cho Vân Di "Kí chủ, đây là quyển bí kíp luyện võ công, chỉ cần cô chăm chỉ học hết bằng này, đảm bảo thiên hạ vô địch sẽ thuộc về cô" Bé shota không ngừng tặng bốc món quà vừa xuất hiện.

Cô lấy tay đập vào mặt đầy bất đắc dĩ...má nó...nói thế, ai tin. Đúng là giấy lộn mà.

Thấy kí chủ của mình toan vứt đi, Tiểu Hắc vội vàng ngăn cản. "Kí chủ, lời tôi nói là thật, không tin cô cứ luyện thử xem. Tồn thất thế nào, tôi chịu" Nói rồi còn vô cùng nghiêm khí nhìn Vân Di.

"Thôi được, có gì tôi sẽ luyện thử xem sao" không nỡ từ chối ánh mắt đang nhìn chăm chú đầy kì vọng, Vân Di đành tùy ý gật đầu.

Tiểu Hắc biến mất chưa được bao lâu bỗng có tiếng gõ cửa.

"Tiểu thư, người mau dậy đi, hôm nay người cùng phu nhân lên chùa cầu may cho gia chủ đấy, không thể chậm trễ"

"Người mau vào đi" Thanh âm êm dịu trẻ con mang chút ngái ngủ vang lên.

"Nô tỳ xin phép" Diệp Ly mở cửa tiến vào, trên tay là thau nước và khăn rửa mặt.

Do tiếp nhận kí ức của chủ thể, cô biết được Diệp Ly chính là nha hoàn riêng của chủ thể. Theo cách nhìn của Vân Di, ước chừng nha hoàn này hơn chủ thể vài tuổi. Dáng người nhanh nhẹn, vẻ mặt sáng, nhất là ánh mắt, mặc dù không gọi là xinh đẹp nhưng lại gây thiện cảm cho người khác. Được mẫu thân chủ thể chọn rất sát sao, kĩ lưỡng.

Dưới sự giúp đỡ của Diệp Ly và tỳ nữ, Vân Di mới xong được cái gọi là vệ sinh cá nhân. Nhìn trang phục rườm rà, Vân Di xoa trán mệt mỏi, tại sao đến nữ nhi thời này lại phải ăn mặc lấm tấm lớp áo phiền phức như thế.

Diệp Ly một bên chải tóc, một bên quan sát gương mặt chủ tử mình, trong lòng thắc mắc. Như thường lệ, vào mỗi buổi sớm, tiểu thư sẽ bắt nháo một hồi, làm loạn đủ trò rồi mới an phận để các nàng làm việc. Ấy thế mà, hôm nay vô cùng tốt tính, yên lặng phó mặc cho bọn cô hầu hạ.

Bản tính của chủ thể không phải xấu mà do tính nết ấy hơi phá phách, nghịch ngợm nên khiến không ít người trong nhà khổ sở.

"Tiểu thư, người có chỗ nào khó chịu?"

"Ayzaa, ta không có, chỉ là hơi mệt."

Cái nốt chiếc trâm lên đầu Vân Di, cô ngấm qua gương đồng ưng ý gây đầu. Không tệ nha. Thật khéo tay, nha hoàn thời nay tay nghề có thể sánh ngang với nhà tạo tóc hiện đại mất. Có thể biến mái tóc tổ quạ của Vân Di một thiếu nữ yếu điệu thướt tha. Thật đáng khâm phục.

"Người có cần nô tỳ mời đại phu cho tiểu thư không" Diệc Ly lo lắng nhìn cô.

"Không cần" Vân Di phát phát tay "Người mau dẫn ta đến gặp mẫu thân, chắc người đang chờ ta"

Diệc Ly vâng dạ, tay liền dìu cô đi.

"Phụ thân, mẫu thân, chúc hai người ngày mới tốt lành" Vân Di tươi cười chạy đến ôm lấy mẹ chủ thể.

"Cái tiểu hài tử này, sao lại để hai ông bà già ta đợi lâu như thế" phu nhân khiển trách, mắng yêu cô.

"Hai người còn trẻ, không già" Vân Di bĩu môi. Nịnh nọt nói.

Phụ thân Vân Di nhắc chén trà trong tay, cười "Tiểu cô nương, miệng lưỡi của con thật ngọt đấy..."

Vân Di lau mồ hôi trên mặt, nhận chút nước của Diệc Ly, đơ mắt nhìn con đường trước mặt. Đậu xanh rau má, xây đền chùa sao mà cao thế, tít trên núi, hại bốn cô nương mệt muốn chết.

Lên được đến cổng chùa oai nghiêm, hùng vĩ. Đến nơi rồi, Vân Di mừng rơi nước mắt.

[Ting: Nam chính xuất hiện].

Mẫu Thân Vân Di cúi đầu chào, đoàn người theo sau lập tức làm theo "Chào phượng trưng"

* Phượng trưng: người trụ trì ngôi chùa.

Vân Di trốn sau mẹ, lén lút ngó vào, thấy một thầy sư với một chòm râu trắng muốt, nụ cười đôn hậu, thân mặc áo cà sa, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt lớn nhỏ. Cô nghĩ, chắc phải nặng lắm.

Để ý bên cạnh là, một cậu thanh niên trong bộ mà quần áo nâu chùa, khuôn mặt tinh mịch, đôi mắt lạnh lùng sắc sảo, điềm tĩnh đứng bên cạnh sư thầy. Khớp với hình ảnh nam chính hiện lên trên hệ thống. Mặc dù, đã nhìn thấy trước nhưng hai bên vai Vân Di vẫn run rẩy...há há... nam chính đầu trọc.

Phượng trưng cười hiền hòa, chào đáp lễ "Chào các thí chủ, mời các thí chủ vào trong".

"Cậu bé này là..." Mẫu thân Vân Di nhìn Mỗ Hiên, thắc mắc hỏi phượng trưng. Phượng trưng và phụ thân Vân Di có chút thân thiết nên bà thường xuyên hay lên chùa, cũng rất quen thuộc các vị sư thầy, tiểu đệ nhưng bà chưa từng nhìn thấy cậu bé này xuất hiện.

"À, đây là đồ đệ mới của lão nạp. Tên đồ nhi là Mỗ Hiên. Nào, con mau chào mọi người đi." Nói xong, đẩy Mỗ Hiên lên phía trước. Hẩn hiểu ý, cúi đầu giới thiệu.

"Chào các vị thí chủ, bản tăng tên hiệu là Mỗ Hiên.."

"Ca ca, tên muội là Vân Di. Ca ca nhìn rất soái a~" Vân Di bỗng nhảy ra, bắt lấy tay Mỗ Hiên lắc qua lắc lại, mặt cười toe toét.

Mọi người "..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (3)

Mẫu thân Vân Di vội bịt miệng cô lại, kéo về phía mình, cười xấu hổ. "Tĩnh nha đầu, tùy tiện lắm. Con đừng để ý nha, Mỗ Hiên"

Mỗ Hiên đơ mắt một chút, không nói gì, gạt đầu.

"Mẫu thân, nhưng ca ca rất đẹp trai". Vân Di ương bướng, bỏ tay mẹ ra, ngược mắt nhìn, hồn nhiên nói.

"Vân Di" Mẫu thân Vân Di rít nhẹ, nụ cười vẫn giữ trên môi, néo vào eo đưa con gái nhỏ.

Cô xụ mặt, hừ, không cho nói thì thôi.

"Ca ca, huynh đang quét sân hả? " Trong khi gia khuyến đang bái Phật cầu may, Vân Di một mình lên ra ngoài tìm Mỗ Hiên, nhanh thấy hắn đang cầm chổi quét sân.

"Thí chủ, bản tăng là sư, không phải ca ca của thí chủ " Mỗ Hiên lãnh đạm vừa làm vừa đáp.

"Thế huynh làm ca ca của muội đi. Muội gặp ca ca liền đã thích ".

Mỗ Hiên khựng lại, không nghĩ rằng tiểu thư khuê các lại có thể nói những câu lớn mật như vậy. Không biết xấu hổ.

Liếc thấy, vẻ mặt tươi như hoa, Mỗ Hiên chấp tay trước ngực cúi người, nhàn nhạt nói "A di đà phật, thỉnh thí chủ đừng làm khó bản tăng. Bản tăng còn có việc, xin cáo từ " rồi y bước đi luôn.

"Ayzoo, huynh đừng làm thế mà ca ca " thấy vậy, Vân Di nhác váy đuổi theo.

Vân Di bám dính lấy Mỗ Hiên không thôi, hắn đi một bước, cô liền theo một bước. Cả một ngày, sau lưng Mỗ Hiên bao giờ cũng hiện hữu cái đuôi Vân Di lèo đèo theo. Ban đầu, hắn cố đuổi khéo, nhưng cô ngang bướng không đi. Mỗ Hiên lực bất tòng tâm, cuối cùng đành mặc kệ cô riu rít nói chuyện, còn mình thì một mực trực tiếp im lặng không đáp.

Vân Di "... " lão nương mỗi miệng lẩm rời nhá.

"Phụ Thân, mẫu thân, con có chuyện muốn nói hai người". Vân Di sau về được mẫu thân giáo huấn mới được ăn cơm. Ăn xong, cô nhanh nhẩu dâng trà, cười xu nịnh, giọng ngọt như đường

"Nói đi " Phụ thân Vân Di đỡ lấy chén trà từ tay cô, yêu chiều đáp.

"Con muốn xin lên ở chùa, để cầu may, tích đức cho gia đình mình ".

"Không được " mẫu thân Vân Di cắt ngang.

"Tại sao không cho con đi " Vân Di nghiêng đầu nhìn đầy vẻ đáng thương.

"Con lên đấy chỉ có phá phách thôi, chưa kể đến ở đấy cuộc sống nghiêm khắc vô cùng, chỉ e...con lên chưa đầy một ngày đã muốn về."

Vì phụ thân, mẫu thân của chủ thể là thương gia tiếp xúc với nhiều người khác bản địa vì vậy suy nghĩ cũng thoáng hơn người khác, nên hai vị không quá gượng ép hay hà khắc đưa con gái mình đi theo khuôn khổ tiểu thư khuê các khác. Đó cũng chính là một trong những lý do mà chủ thể có chút cá tính và nghịch ngợm như vậy.

Phụ thân Vân Di xoa xoa cằm " Cũng được, ta cho con lên đấy rèn luyện. Nếu khi nào con cảm thấy không trụ được nữa thì hãy quay về nhà "

Cô mừng rỡ, chạy đến đám vai cho cha " Cảm ơn phụ thân "

"Hai cha con nhà người...lợi hại lắm...thật tức chết lão nương mà " Mẹ cô hừ lạnh.

Tối hôm đấy Vân Di hí hửng cùng Diệc Ly chuẩn bị đồ.

"Tiểu thư, người có cần nô tỳ đi cùng người không? "

Vân Di lắc đầu, hất mặt ra oai " Không cần, ta muốn tự mình rèn luyện, vác người đi thì nói làm gì nữa ".

Diệc Ly cười trộm, không biết chủ tử sẽ chịu đựng qua được mấy ngày không nữa.

Vân Di nghĩ kỹ rồi, muốn công lực được vị hòa thượng kia thì nhất định phải xuất hiện thường xuyên bên cạnh, dính chặt như sam thì may ra có chút tiến triển. Thế nên việc xin lên chùa ở không tồi ti nào. Với lại, nói thật, cho cô cứ cách vài tháng lên bái Phật, chắc chưa kịp tấn công gì Mỗ Hiên thì đã chết mệt vì mỗi chân leo bậc thang rồi.

"Mỗ Hiên, con mau lại đây ".

Mỗ Hiên đang phơi nốt quần áo chùa thì nghe được tiếng phương trượng gọi mình, hắn nhanh chóng bước đến.

"Mỗ Hiên, ta muốn con giúp đỡ người mới vào. "

"Chào ca ca " Vân Di bước ra sau lưng phương trượng, nghe rằng với Mỗ Hiên, cô hôm nay được Diệc Ly búi tóc hai bên đơn giản mà rất dễ thương, gương mặt ửng đỏ do vừa leo mấy bậc thang về, bộ quần áo nâu chùa đặc trưng được mặc lên người cô càng toát nên vẻ năng động, mắt to tròn nhìn chăm chăm vào Mỗ Hiên không chớp mắt "A không, giờ muội phải gọi ca ca là sư huynh mới phải, đúng không sư huynh ~ " Vân Di ngân dài giọng, cười vui vẻ.

"Vậy hai con cứ làm quen dần đi, từ hôm nay con bé sẽ ở với chúng ta, con nhớ phải dạy bảo cẩn thận ".

" Vâng, con rõ rồi, sư thầy " Mỗ Hiên ngoan ngoan đồng ý...

" Sư huynh, muội nghe nói, huynh đọc kinh phật rất hay, huynh đọc cho muội nghe đi ".

" Sư huynh, ăn cơm chay có ngon không, muội thích ăn đồ mặn nhưng sẽ cố gắng ăn chay. Sư huynh thấy muội giỏi không? "

" Nè, nè sư huynh, huynh rất giỏi võ đúng không, huynh dạy muội đi. Muội thấy học võ rất oai nha "...

Vân Di nhảy chân sáo đi sau Mỗ Hiên, nói không ngớt.

" Thí chủ, bản tăng xin lỗi vì đã thất lễ...nhưng đã có ai nói thí chủ...rất phiền chưa? " Mỗ Hiên dừng bước, quay mặt hỏi cô.

" Chưa a~ người ta toàn nói muội rất dễ thương, lại khá ái đáng yêu, nhìn là muốn cưng chiều " Vân Di nghiêng đầu, giả bộ ngây thơ nói.

Mỗ Hiên "... chưa từng thấy người con gái nào có mức tự luyến cực đại như thế.

" Sư huynh à, sao huynh xưng hô xa lạ thế, dù sao chúng giờ cũng là đồng môn, huynh cũng nên thay cách gọi đi chứ " Vân Di hí hửng, bắt lấy tay Mỗ Hiên, sờ soạng, đường hoàng mà ăn đậu hũ của người ta.

Mỗ Hiên không biểu cảm gì, giật phắt tay Vân Di ra, không cẩn thận khiến cho móng cô tiếp đất, vô cùng ê ẩm " A di đà phật, nam nữ thụ bất thân, thỉnh kí chủ cách xa bản tăng một chút "

Vân Di "... hấn ta...hấn ta...tên hòa thượng kia chết tiết kia, nhất định cô ý đẩy cô ngã. Hừ, hừ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đợi bản cô nương công lược thành công, nhất định sẽ đề bẹp chết ngươiiiii.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (4)

Canh năm, trời vẫn còn tối đen như mực, tiếng gà vẫn còn chưa gáy, Vân Di mơ màng ngủ, gương mặt có lẽ mơ thấy gì đó trông vô cùng thỏa mãn.

" Á... á... á ai dám đập bản cô nương " Vân Di đau lòng xoa mông, đôi mắt tèm nhèm mờ, trừng người đối diện.

" Thí chủ, thứ lỗi cho bản tăng, do bản tăng gọi mãi không dậy nên quyết định lôi người thí chủ cho thí chủ tỉnh ngủ " Mỗ Hiên lạnh nhạt đứng trước mặt Vân Di. " Theo lịch của chùa, giờ Dần phải dậy để làm việc, mong thí chủ thông cảm "

Vân Di thấy mặt Mỗ Hiên liền dịu xuống, cười hi hi, đứng dậy " Là muội không đúng, không nên bắt sư huynh gọi nhiều như vậy, muội dậy liền "

Ta nhìn...

Vân Di vừa ngáp dài, vừa tưới rau. Thỉnh thoảng đập chết một số côn trùng đáng ghét. Cho chúng chùa, dám cắn cô.

" A di đà phật, mong thí chủ đừng sát sinh vô tội, kéo tạo nghiệp về sau". Mỗ Hiên đi qua, liếc nhìn nhàn nhạt nói.

Vân Di ".. (ㄟ_ㄟ).."

Cô thở hổn hển, xách được 2 xô nước bỏ vào vại mà hoa cả mắt, Vân Di chắc chắn là do thể chất chủ thể quá yếu, chứ đối với cô mười xô nước chả nhằm nhò gì, may mà trang phục nhà chùa phật vô cùng thuận lợi. Vân Di đứng dậy xoa cái eo, lau chút mồ hôi trên trán. Ngẩng đầu mới thấy được tia nắng ấm của buổi sớm len lỏi chiếu xuống sân chùa xua tan sương mù dày đặc của buổi đêm, làm cho cô cảm giác khoan khoái, dễ chịu. Lắng nghe nhịp đập của núi rừng, hòa mình với mẹ thiên nhiên, đầu óc còn nghe được tiếng chim hót. Tuyệt vời.

" Thì chủ, quần áo đang đợi thí chủ giặt " Mỗ Hiên lướt qua, nhắc nhở.

Ta nhìn...

Ta nhìn...

Ta nhìn...

..CMN...đậu xanh, ta không nhìn được nữa. Nói quách ngay từ đầu là đang nhắm vào cô đi, việc gì cứ phải cứ phải làm trò mấy cái vụn vặt này. Đúng là tiểu nhân, không xứng đáng làm nam nhi. Chẳng qua chỉ là sờ mó, ăn đậu hũ, làm phiền một chút, việc gì phải thù dai như thế.

Tiểu Hắc "... " ít nhĩ?

Vân Di ngày hôm nay, chạy đôn chạy đáo, hết làm việc, lại nghe giảng giáo lý, còn học võ, rèn luyện leo núi, trồng rau. Chưa kể đến cơm lại khó nuốt.

" Mỗ Hiên, con mau tìm Vân Di cho lão nạp, ta không thấy con bé từ sớm đến giờ " phương trượng vừa niệm kinh vừa nói.

" Vâng, để con "Mỗ Hiên đứng dậy, bước ra ngoài.

" Đây thì bắt giết quần áo này".

" Đây thì bắt bẻ này..."

" Đây thì cơm khó ăn ".

Mỗi một từ " này " Vân Di đâm thật mạnh vào thân cây để trút giận. Đánh đắm một lúc, cô mới ngồi xuống đất thở dốc, xoa xoa cái bụng đang rống lên biểu tình vì đói. Nhìn bầu trời đêm, không khí thoáng đãng làm cô phần chần chừ thần hồn lên. Bao nhiêu cực tức được xả ra hẳn khiến Vân Di dễ chịu vô cùng. Cố lên, nhất định phải cho nam chính biết tay. Cô phui tay đứng dậy, cười tươi tấn bước đi.

" Sư... huynh " Vân Di giật thót mình khi thấy bóng Mỗ Hiên đứng trước mặt, không tự chủ lùi một bước.

" Sư thầy sai bần tăng đi tìm thí chủ ".

" Huynh...huynh... đứng đây được bao lâu rồi ".

" Từ khi thí chủ bắt đầu hành hạ thân cây vô tội " Mỗ Hiên không biểu cảm đáp.

Định mệnh, thế là ngay từ đầu, hẳn nghe tất cả chẳng thiếu từ nào. Thế mà không lên tiếng, thôi xác định rồi. Cô run run.

" Đi thôi "

Ngoài dự đoán của Vân Di, Mỗ Hiên không trách phạt hay nói đạo lý với cô mà lại dẫn cô vào.... nhà bếp..

" Sư huynh, huynh dẫn muội vào đây làm gì? " Vân Di thắc mắc, nhón chân lên ngó thấy Mỗ Hiên đang buộc ống tay áo dài, cho gọn lại.

" Thí chủ kêu đói, không đúng sao? "

Thế...thế ý của hắn là nấu cho cô ăn hả?

Vân Di sung sướng nhảy chân sáo, nam chính thật xin lỗi vì đã nghĩ xấu về anh. " Ca, yêu huynh nhất ~ "

Mỗ Hiên híp mắt lại, hừ lạnh, cũng chẳng thèm đáp.

Đợi một lúc, hương thơm của món ăn bắt đầu quyến rũ, kích thích vị giác của Vân Di, cô chẹp chẹp hai tiếng.

Mỗ Hiên để thức ăn ra bàn gỗ nhỏ. Ôi trời, cũng cùng là mấy nguyên liệu chay sao vào tay Mỗ Hiên lại hấp dẫn thế chứ.

Vân Di vui mừng, bắt đầu vào ăn, thoát cái đã hết. Hic, ngon quá. Cô rất muốn ăn nữa.

" Thí chủ ăn xong chưa? "

" Xong rồi sư huynh, món huynh nấu thật ngon " Cô không bùn xin tiết kiệm, hết lời khen ngợi.

Mỗ Hiên không mấy quan tâm đến lời nói của Vân Di " Vậy thí chủ mau đi theo bần tăng "...

Vân Di nghiêng răng, hừ, cho cô rút lại mấy lời khen nam chính nhé. Cô cứ tưởng Mỗ Hiên lại lời mình đi đâu, ai ngờ sau ăn xong, sư huynh đáng yêu này lại phạt cô đứng tấn hết một nén nhang mới cho vào vì tội hành hạ thực vật và phải giữ tâm không cho bản thân mất kiểm soát.

Tiểu Hắc xuất hiện, nhìn thấy kí chủ mình thăm thương như thế thì vô cùng hả hê. Không nghĩ đến, sẽ có ngày kí chủ mình lại trông thảm như vậy.

" Cậu thử cười nữa xem, tin tôi cắt lưỡi cậu không?" Vân Di hung hăng đe dọa, chán nản liếc nhánh nhang đang nghi ngút khói. " Nói đi, hảo cảm nam chính thế nào rồi "

Tiểu Hắc kinh ngạc " Tôi đã nói gì đâu mà kí chủ lại biết " Được rồi, nó quên mất bản chất thật sự của kí chủ. " Độ hảo cảm của nam chính mới nhích lên một chút, mong kí chủ cố gắng "

Vân Di khoan khoái, cũng tốt, thu được một chút hảo cảm, không tệ. Ha ha, cứ từ từ đi công lược, không vội.

Tiểu Hắc rùng mình một cái, y chang lần nào kí chủ nở nụ cười thế này, chắc chắn là đang tính kế chuyện gì đó. Thôi, nên chuẩn trước là tốt nhất

Chương 27: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (5)

Mọi người trong chùa cảm nhận rõ Vân Di dường như bắt đầu thay đổi. Cô rất tự giác, một mực thực hiện những công việc trên chùa một cách tích cực và hoàn hảo. Khiến cho trụ trì vô cùng hài lòng, các vị đồng môn thì hết mực khen ngợi, học tập. Chưa kể đến, người nhà lên gặp mặt mà cái cảm rớt hẫng trên mặt đất, ngỡ mình nhận nhầm người. Vân Di cũng rất được các tín đồ ưa thích bởi tính ăn nói khéo léo, gây thiện cảm và việc thông thạo đọc kinh pháp, rất am hiểu nhiều thứ liên quan đến Phật.

Thấm thoát cũng hơn nửa năm trôi qua, độ hảo cảm mà Mỗ Hiên dành cho cô vẫn chẳng nhích lên lấy một tẹo. Vân Di cũng đã lẳng lặng tiếp thu gần hết cuốn sách mà cô nhận được quà tân thủ, Tiểu Hắc nói không sai, đây đúng là đúng là đồ cự phẩm a~. Đúng là Tiểu Hắc tốt nhất.

Đợt tuyết đầu mùa đầu tiên rơi xuống, từng bông, từng bông trắng xóa cả một mảnh sân chùa.

Vân Di dơ tay hứng bông hoa tuyết đang lặng lẽ rơi, mái tóc đen nhánh theo đó chảy dài trên bờ vai mảnh khảnh. Đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lạnh khoan khoái, môi nhỏ của cô khẽ nhếch lên, có chút vui thích.

Bước chân đặt xuống nền tuyết, Vân Di cảm nhận hơi lạnh buốt truyền qua đôi hài truyền thẳng vào chân, đôi chân không tự chủ bước thêm vài bước nữa, cô ngược nhìn lên bầu trời cao, mây trắng xóa một mảng rộng, những bông hoa tuyết êm ả từ từ bám lên mái tóc, trang phục của Vân Di như tô điểm thêm vẻ đẹp rung động huyền ảo.

"Thí chủ, bản tăng khuyên thí chủ nên vào trong, nếu không muốn bị nhiễm hàn "

Tiếng nói của Mỗ Hiên làm Vân Di ngưng ngẩn đắm chìm trong sự tuyệt diệu của tuyết, giật mình quay lại.

Y đứng dưới mái hiên trong cơn mưa hoa tuyết, thân mặc áo lam trắng khoác trên mình bộ cà sa, trên tay là chuỗi tràng hạt, tất cả toát vẻ thanh tịnh. Khuôn mặt của y nghiêm nghị, đôi mắt lạnh nhạt đang nhìn cô.

Nửa năm qua đi, Mỗ Hiên được phương trượng hết sức đào tạo, trở thành một đồ đệ có tiền đồ vượt xa cả sư phụ, danh tiếng lẫy lừng, từ đây cũng có rất nhiều người đến bái làm sư. Phải nói nổi tiếng vô cùng.

"Sư huynh, huynh đến rồi. "Vân Di nghiêng đầu, khoe miệng cong cong, ánh mắt dịu dàng, giọng nói thanh thoát, nhẹ nhàng như lông hồng.

"Nếu thí chủ không có đang không có việc gì thì mau đi lau dọn phòng phía Tây, sau đó nhớ học thuộc bản kinh sử, tối đến bản tăng sẽ kiểm tra ". Mỗ Hiên xoay người, cất bước. Không để ý mặt Vân Di đen thui dần.

Vân Di hích mũi, bặm môi, vội đuổi theo "Sư huynh, sư huynh à, Mỗ Hiên "

Bước chân Mỗ Hiên khựng lại, y ngẩn ra... vì Vân Di trước giờ toàn gọi ca ca, sư huynh và chưa bao giờ gọi thẳng tên ra y ra cả. Có chút lạ lẫm.

"Phù, sao sư huynh đi nhanh vậy, không đợi muội ".

"Thí chủ có gì muốn nói ".

"Huynh à, muội nhất định sẽ làm đầy đủ những việc mà huynh giao ". Vân Di tinh nghịch nháy mắt lộ ra hàm răng trắng đều, hai tay đứng đưa ra đằng sau lưng cố bước đều theo nhịp chân Mỗ Hiên "Huynh~ Dù sao, muội cũng ở đây khá lâu rồi, sao huynh lại xưng hô xa lạ như thế. Nào, huynh đọc thử một tiếng muội muội xem".

"Thí chủ, nam nữ thọ bất thân, mong thí chủ cách xa bản tăng một chút ".

Mỗ Hiên chấp tay, cúi đầu.

Vân Di "..."

"Sư muội, trông muội có vẻ bê nặng nhọc quá, đưa đây ta bê giúp muội ".

Vân Di khệ nệ bê một chồng sách do sư thầy giao thì thấy Đoạn Huy- sư huynh cũng là đồng môn cùng Vân Di, tươi cười trước mặt, rất tự nhiên mà đã đi voi nửa chồng sách ấy, cô ngượng ngùng cười đáp.

"Thật ngại, cảm ơn sư huynh ".

" Không cần khách khí ". Đoạn Huy sáng khoái cười.

Vân Di ở đây rất được yêu quý bởi các vị sư huynh, sư tỷ và sư đệ. Tính của cô rất cởi mở, gây thiện cảm, hay đi giúp mọi người cũng không có bản tính kiêu ngạo như các tiểu thư khuê các khác.

" Sư huynh, huynh đi đâu đấy? " Vân Di hỏi, bắt gặp được Mỗ Hiên phía trước, vẫy vẫy tay với y.

Sắc mặt Mỗ Hiên trông âm trầm, ánh mắt sắc bén, đôi lông mày nhăn lại. " Thí chủ, lát nữa thí chủ mau ra tưới hết vườn hoa phía trước chùa cho bản tăng ".

" Sư đệ, đệ làm vậy có quá đáng lắm không. Dù gì sư muội cũng làm rất nhiều việc rồi, nên cho nàng nghỉ ngơi chứ ". Đoạn Huy thấy bất bình lên tiếng thay, hẳn thấy từ sáng đến giờ thấy cô chạy lòng vòng làm việc không ngừng, chưa thấy nghỉ ngơi một chút nào.

Ai trong chùa mà không biết, Mỗ Hiên đặc biệt rất nghiêm khắc với Vân Di. Giao cho cô rất nhiều việc mà người khác khó lòng làm được. Ấy vậy mà, Vân Di thực hiện còn tốt hơn với sự mong đợi của mọi người.

" Không sao, việc nhỏ. Muội làm một tẹo là xong mà. Thôi, muội đi trước nha! " Vân Di nói xong, lấy lại đồng sách từ chỗ Đoạn Huy, cười trừ rồi cất bước.

" Đệ...đệ, ta thật chịu đệ rồi. Sư muội đâu có trêu gì sư đệ mà nhất định phải giáo huấn nàng ta như thế!"

Mỗ Hiên trầm ngâm nói " Việc sư phụ giao, huynh mau hoàn thành xong đi, đừng có hơi sức lo cho người khác ".

Đoạn Huy cuối cùng thở dài bước đi, haiz, vẫn là sư đệ lợi hại nhất.

Mỗ Hiên nhìn hướng Vân Di vừa đi, không biết ý vị gì...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (6)

Vân Di hí hửng, cô vừa lấy được một thông tin vô cùng tốt ở chỗ các sư huynh. Đó là cứ đêm muộn, Mỗ Hiên sẽ một mình ra luyện võ ở rừng trúc sau chùa. Hà hà, đây đúng là cơ hội hiếm để kiếm độ hảo.

Rất nhanh Vân Di đã lên kế hoạch một cách vô cùng tỉ mỉ.

Canh 3, một bóng dáng bé nhỏ, lén lút ngó đông, ngó tây, lén dần khỏi cửa gỗ tiến và tiến vào khu rừng trúc.

Tiếng lá rơi xào xạc, cây trúc đung đưa từng nhịp, gió đông khè lùa qua nhưng vẫn không cản trở lấy thân y nhanh nhẹn đánh võ. Những đòn đánh dứt khoát, chiêu thức hoa mỹ thoát tục, cách đánh linh hoạt.

Vân Di thương thức vô cùng nghiêm túc, dòng máu nóng từ trong mũi không tự chủ mà chảy ra.... Thiện tai, thiện tai. Cô thì là cô chỉ có xem sư huynh đáng yêu đánh quyền, chứ không phải xem cơ bắp thoát ần thoát hiện ở bụng đầu nha.

" Ai? " Mỗ Hiên tỏ ra hơi thờ ngụy hiểm, thanh âm sắc lạnh vang lên.

" Sư huynh, là muội " Vân Di ngượng ngùng cúi đi vệt máu gương mặt, hề hề nhìn Mỗ Hiên.

Y thu liễm hơi thờ ngụy hiểm lại, nhíu mày, chẳng nói chẳng rằng, bước đến bắt tay Vân Di ra, Mỗ Hiên nhăn mặt " Sao lại chảy máu? Thí chủ làm gì vào giờ này".

Cô xoa xoa cái cổ, ánh mắt lẩn tránh, mặt ửng đỏ như gấc, cảm nhận rõ hương vị quyết rũ cấm dục của Mỗ Hiên làm ảnh hưởng đến tinh thần kích thích mong muốn phạm tội của Vân Di.

" Muội bị vấp ngã, đêm muốn đi tiểu, mộng du nên đến đây ". Có chết Vân Di cũng không thừa nhận mình vì chút sa đọa vào sắc đẹp yêu nghiệt hòa thượng kia, mà chảy máu mũi.

Mặc dù biết Vân Di nói dối trắng trợn nhưng Mỗ Hiên chẳng thèm lật tẩy. Y ấn cô ngồi một mồn đá gần đó, khoác vội áo vải trắng thô sơ rồi vội đi đâu đó, để Vân Di ngẩn ngơ ngồi im một chỗ.

Lúc sau, Mỗ Hiên quay về, trên tay y là một nhúm cỏ xanh. Mỗ Hiên nắm nắm nhẹ cho nhúm cỏ ấy nhàu nát một chút, trực tiếp cho vào mũi của Vân Di.

" Để yên một chút, lát tự động không còn chảy máu nữa ".

Cô nghịch ngợm móng tay, chân vung vẩy theo. Trên mặt là ý cười nồng đậm." Sur huynh, huynh cứ làm thế này, muội càng yêu huynh hơn mất ".

" A di đà phật, sư không được phép vướng vào ái tình của nam nữ. Mong thí chủ, đừng buông những lời nói gây khó sử như thế. Bần tăng nghĩ, thí chủ nên không có những ý nghĩ như vậy " Mô Hiên tĩnh lặng nói.

Vân Di hừ lạnh, lườm Mô Hiên, cãi " Sư thì đã sao? Vắt áo cà sa xuống chả phải cũng là nam nhân! Có sao lạnh bắt muội không được yêu huynh?"

" A di đà phật, thí chủ có biết, một loại người cũng đã từng đem lòng yêu sư nhưng cuối cùng lại bị Phật tổ Như Lai trừng phạt đẩy xuống 18 tầng địa ngục ".

" Ai vậy? " Mắt Vân Di sáng lên, chăm chú nghe Mô Hiên nói.

" Là yêu quái ".

Vân Di "... " sao không đánh luôn vào mặt cô đi, nói thế khác nào bảo cô là yêu quái.

" Muội tuy không biết chuyện của sư huynh kẻ là có thật hay không, nhưng thật sự muội rất ngưỡng mộ nàng yêu quái kia. Có thể vì yêu mà chấp nhận hy sinh, bước chân xuống 18 tầng địa ngục đây ác mộng chỉ để đổi lại một tấm chân tình từ nhà sư...Muội ấy mà...nếu vào hoàn cảnh như vậy, cũng sẽ nhất định chọn như nữ yêu quái."

Vân Di cười rộ, ánh mắt chân thành mà nhìn đối phương, làn tóc của cô nhẹ nhàng được gió lùa qua mà tung bay, cô đưa đôi tay thanh mảnh mà vuốt nhẹ, vô tình nhặt một lá trúc đang từ từ rơi xuống, miết nhẹ " Đời người cùng như chiếc lá này, cơ hội sống chỉ có một, vậy tại sao không hết lòng toàn tâm, toàn ý ở bên người mình yêu. Đừng để đến khi phát hiện muộn màng mà ân hận hối tiếc cả đời"

Thật vậy, chủ thể này đã yêu Mô Hiên một cách sâu đậm, rũ bỏ cá tính của mình, bắt đầu học tập trở nên duyên dáng, thực nữ hơn....tất cả âm thầm... đều vì y. Rồi sao, đến cuối đời mảnh tình ấy cuối cùng cũng không thể nói cho người mình yêu chôn sâu cùng nắm mồ.

Lời nói của Vân Di đã sâu vào trong lòng suy nghĩ của Mô Hiên. Y đứng dậy, cất bước " Vân Di, về thôi, bần tăng dẫn thí chủ ".

Vân Di kích động, cao hứng. Oa, lần đầu tiên Mô Hiên kêu mình bằng tên. Cô ngoan ngoãn đứng dậy, giọng ngọt ngào " Muội đến đây ~"

Rừng trúc vẫn cứ đứng đưa trước gió, tiếng lá rơi vẫn thế xào xạc đến đau lòng. Hai con người, hai dòng suy nghĩ khác nhau, đều chìm đắm trong những cảm xúc riêng biệt không nói nên lời. Câu chuyện ở rừng trúc này vĩnh viễn là bí mật riêng của hai người...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (7)

" Sư muội, vậy là muội thật sự phải về nhà sao? Muội còn lên đây nữa không? " Đoạn Huy cùng mấy sư đệ chăm chú nhìn Vân Di cất gọn bao nải, đặt vô số câu hỏi, mặt buồn rầu.

" Muội về nhà theo ý của phụ thân và nương. Nếu có dịp, nhất định sẽ quay trở lại để rèn luyện." Cô cười tươi, trả lời chắc nịch.

Chả là thế này, sau gần một năm cho tiểu cô nương rong chơi ở ngoài, cuối cùng cũng thương con vất vả và cũng rất nhớ nên phụ thân Vân Di lập tức cho người lên đón cô về. Haiz, với lại cô cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Gần hết một năm mà tiến độ công lược vẫn chậm như rùa, thậm chí ngoài lúc Vân Di thù thế chiều thứ bất lấy tay mà nắm trộm Mô Hiên ra thì chẳng làm được gì hơn cả. Chắc, mặc dù bản thân rất muốn sờ thử cơ bụng rắn chắc kia...

Sáng sớm hôm sau, cô dậy rất sớm, xuống bếp phụ nấu cơm cùng chú tiểu, do từ đợt cơm nấu khó ăn đấy, Vân Di đã cố gắng học công thức nấu chay từ Mô Hiên và nhận trách nhiệm vai trò trong bếp, làm nốt những công việc thường ngày.

" Thí chủ,...hôm nay về sao?"

Vân Di đang vu vơ quyết lá rụng, vừa ngắm nhìn những hình dáng mới lạ của chúng, thì nghe giọng nói liền quay đầu lại.

" Sư huynh buổi sáng hảo. Đúng vậy a~ hôm nay muội về nhà này. Muội đi, sư huynh nhớ muội không? " Vân Di chu cái miệng, trông vô cùng dễ thương.

" Chúc thí chủ đi thượng lộ bình an, không tiễn ". Mô Hiên cúi đầu, chấp tay chào. Hờ hững lướt qua.

Vân Di giật giật cơ miệng...

(͡ ͡ ͡) ͡ ͡ ͡ ... tốt xấu gì cũng ở với nhau gần một năm trời, thế mà hần chỉ nói có một câu duy nhất rồi bỏ đi là thế nào. Không thể cho cô một bản mặt tốt hơn hả?

Quả thật, lúc cô tạm biệt phương trượng cùng các đồng môn, không thấy bóng dáng Mỗ Hiên đâu.

Vân Di lấy đà, nhảy một phát lên giường trông vô cùng sung sướng.

" Kí chủ, cô đúng là không có tiền đồ "

Tiểu Hắc xuất hiện đá đá cái tướng nằm của Vân Di.

" Gian khổ một thời gian rồi, giờ là lúc tôi phải hưởng thụ chứ. " Cô tặc lưỡi, đá ánh mắt gian manh về phía Tiểu Hắc. Khuôn mặt cực kì tinh ranh.

Người thấy mùi nguy hiểm, cậu bé lùi dần, nhưng tiếc rằng Vân Di đã nhanh hơn một bước, túm lấy Tiểu Hắc.

" Đi đâu mà vội thế, cục cưng, chị còn chưa cho đi mà. "

Tiểu Hắc cảm nhận rõ, gương mặt toát một lớp mồ hôi hồng, máy móc của mình lạnh lạnh hần,. Thiên a~ (Q^Q), mong phù hộ cho con sống sót quay trở lại hệ thống.

Vân Di sau khi về nhà, thực hiện tốt chế độ " ăn được, ngủ được làm tiên ". Ngoài ra, đã găm nhấm hết quyền sách võ công của Tiểu Hắc. Vác mặt moe ra xin xỏ phụ thân cho mời cao nhân võ để tỉ thí, khảo sát xem võ công liệu có thể sử dụng được không? Kết quả không tồi, cô thắng được tất cả trận đánh, đến nỗi số người được mời về càng ngày càng ít dần. Bởi các tên tuổi lần lượt bị Vân Di đánh gục, nên không còn là bao.

Tiểu Hắc nhếch miệng. Đương nhiên, đồ của hệ thống ta là hàng xịn, luyện tập cuốn đó, sao lại không thể thống nhất thiên hạ chứ.

Một đồn mười, mười đồn trăm. Cứ thế, tiếng tăm Vân Di được làm đề tài thảo luận rất nhiều.

Cô ngược nhìn mẫu thân đang vui vẻ đếm ngân lượng mà thu nhập được. Chắc thương gia vẫn là thương gia, mẫu thân ban đầu kịch liệt phản đối, nói rằng con gái không thể tham gia đánh đấm như nam nhân được, ấy vậy mà, sau khi thấy con gái mình trăm trận trăm thắng, có rất nhiều người muốn đến tỷ thí. Bèn lập bàn mở lấy 500 vạn lượng làm giá nếu muốn được tỉ thí. Vân Di nhìn con số mà muốn thổ huyết, số tiền to không thể tả được.

Tuy vậy, vẫn không ít người lao đầu vào bởi vì chỉ cần đánh thắng được Vân Di thì danh tiếng sẽ được chú ý, đương nhiên là tiền đồ sẽ rộng mở hơn rồi.

Tiểu Hắc "... " kí chủ, tặng cô võ công cao cường, để cô đi kiếm tiền hả?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (8)

" Mẫu thân, hôm nay con muốn lên chùa " Vân Di bĩu môi, nhìn nương mình đang chăm chỉ cầm bàn tính gỗ tính toán một cách cẩn thận.

" Được, được, mau đi đi " Mẫu thân cô tiện thể phẩy tay. Hừm, hôm nay thu được nhiều hôm qua hần mấy vạn lượng, ha ha, tốt lắm, tốt lắm.

Vân Di thờ dài, bắt đầu dĩ liên đứng dậy. Từ khi cô về nhà, cũng ước chừng tầm hơn hai tháng rồi, cũng nên xem nam chính thế nào rồi nhỉ? Thu dọn một chút đồ đạc, Vân Di cùng Diệc Ly lên đường.

" Tiểu thư, giờ cũng quá giờ Thân rồi, chúng ta hay nên để ngày mai đi "

Cô lắc đầu " Không, ta muốn đi ngay bây giờ, đi thôi" Nếu không ngày mai mụ mụ của cô lại lập bàn kiếm tiền tiếp, thì thời gian đâu mà cho Vân Di đi.

Nào ngờ, đang tung tăng đi trên đường, lão thiên gia bỗng nhiên nổi hứng kéo gọi cả một đám oanh nữ màu xám đến múa vui.

Từng giọt mưa như những hạt pha lê tí tách, tí tách rơi xuống, làm ướt đầm cỏ cây ven đường.

Thiên a~ Ông có phải nhất thiết phải chơi khó nhau như thế không? Còn một đoạn nhỏ thôi mà cũng mưa được.

Mái tóc Vân Di, lẫn trang phục của đều dính một chút mưa, tèm nhem như mèo con bị ướt. Hic, uống công cô làm mình lộng lẫy, xinh xắn, dễ thương để đi quyến rũ hảo cảm của Mỗ Hiên.

" Tiểu thư, chúng ta hay cố nốt một đoạn nữa nhé. Quanh đây, thật sự không có chỗ trú mưa " Diệc Ly sốt sắng, dáo dác ngó xung quanh, bắt lực nhìn Vân Di. Haiz, chắc phải vậy rồi.

Một đôi hài cỏ xuất hiện trước mặt Vân Di. Cảm thấy rõ, những hạt mưa không chảy xuống ướt nữa, cô kinh nhiên ngược lên.

" Thí chủ..."

" Sao...sao huynh lại ở đây " Vân Di lấp bắp, tròn mắt nhìn.

" Bần tăng... tiện đường " Mỗ Hiên ho hai tiếng quay đi, nói xong trực tiếp bật chế độ im lặng.

Nói dối, Vân Di khịt mũi khinh thường, áo vải trắng kia có chút rối, hơi có nếp nhăn mà Mỗ Hiên là người rất kĩ tính không bao giờ để quần áo như vậy. Cộng thêm việc, nếu thật sự y đi có việc thì không thể thiếu cái nón tre được cùng cái làn được. Điều cô tự hỏi, làm sao mà y biết cô sẽ xuất hiện ở đây.

Chả phải từng dạy cô, sư không bao giờ nói dối sao?

" Mỗ Hiên.... muội nhớ huynh " Ánh mắt đậm ý cười, đôi môi đỏ mọng tạo lên một vòng cong, tiếng nói dịu nhẹ vang lên như át hẳn tiếng mưa kia thấm thấu dần dần vào trái tim đối phương, nhon nhói lên một ngọn lửa đỏ. Đầu đây có nghe được tiếng chuông ngân vang, hương thơm thoang thoảng của nhang. Tất cả tạo nên sự yên bình đến kì lạ.

Mỗ Hiên cư nhiên ngẩn ra, không phản kháng như mọi lần, mặc kệ y phục của y ướt một nửa, không nói gì.

Diệc Ly "... " hu hu, chủ tử, nô tỳ muốn trú mưa.

Thấy Vân Di xuất hiện, cả đám người vô cùng phấn khởi, chạy ào đến hỏi thăm.

" Sư muội, nghe nói muội dạo này danh tiếng lẫy lừng lắm, đúng là được sư huynh Mỗ Hiên dạy bảo có khác " một sư huynh nhanh nhẩu vui vẻ nói.

" Đúng, đúng, sư tỷ lợi hại đến mức, một tay có thể quật ngã được mấy chục nam nhân. Oa, ngưỡng mộ tỷ chết mất " Sư đệ nhỏ, thao thao bất duyệt, ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ cứ thể ném không biết bao nhiêu ngôi sao vào mặt cô.

Mọi người xung quanh gật đầu hứng ứng. Mỗ Hiên chỉ lạnh nhạt đọc sách chẳng mảy may để ý.

Vân Di cười trừ, khoe miệng co giật liên hồi. Má nó, rốt cuộc tên nào đồn cô như kiểu quái vật như thế, cô mới chỉ đánh cho què hai mươi tên cùng một lúc thôi mà. Làm gì đến mấy chục.

Vì trời còn khá mưa to nên Vân Di quyết định viết thư gửi chim bồ câu báo cho phụ thân biết rằng tối nay cô sẽ ở đây. Sáng sớm mai sẽ quay về.

Thấy cô sẵn tay áo chuẩn bị nấu cơm, Diệc Ly thật sự muốn rút luôn hai con mắt ra ngoài...chủ tử biết...biết nấu ăn á. Từ trước đến giờ toàn thấy tiểu thư ăn chứ có xuống bếp bao giờ đâu. Chuyện này mà báo cho lão gia chắc ngài roi nước mất vì mừng mất.

Vân Di khinh bỉ một phen, làm như cô giống kiểu ăn hại lắm không bằng. Xi, chẳng qua là ta lười mà thôi. Nhá.

" Thí chủ, bần tăng có chuyện muốn hỏi? "

Vân Di đứng đưa bàn chân, ngẩng nhìn trắng sáng, đưa mắt nhìn Mỗ Hiên, nhoen miệng.

" Sư huynh, huynh muốn hỏi muội điều gì? "

Đôi mắt của cô được nhận ánh sáng dịu nhẹ từ mặt trăng nên thập phần long lanh có chút khả ái.

Mỗ Hiên cúi đầu, quay đi " Những điều thí chủ nói hỏi chiều...là thật sao? "

*** (Tung hoa) 30 chương rồi □□□□****

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (9)

Khỏe miệng Vân Di khẽ kéo lên " Ý huynh là... muội nói nhớ huynh hả? Đương nhiên là thật rồi ".

Mỗ Hiên lạnh nhạt, đáp " Bần tăng đâu có hỏi chuyện đây, thí chủ thật sự đã từng đánh với nam nhân rồi à ".

Cô gật đầu tự nhiên, nói dối không chớp mắt " Đúng a ~ Sur huynh, nhờ công huynh dạy muội đây ".

" A di đà phật, bần tăng giúp thí chủ học võ để thí chủ có thể phòng thân, tăng sức khỏe. Chứ không phải để thí chủ sử dụng vào những dục vọng xấu xa ".

Vân Di gật gù, nhìn chăm chăm vào Mỗ Hiên, rất biết điều lắng nghe. Đẹp trai thật, góc nghiêng cũng rất đẹp, sống mũi dọc dừa kia, đôi mắt sắc lạnh, môi thì...ôi thôi, chỉ muốn cắn cho một cái, cái yết hầu...rất quyết rũ. Đích thị là yêu nghiệt, nhìn chỗ nào thấy đẹp.

" Thí chủ, này giờ thí chủ có nghe bần tăng nói gì không?" Mỗ Hiên thấy một lúc lâu rất yên ắng, quay sang liền bắt gặp gương mặt si ngốc, có chút xấu xa của Vân Di.

" Có chứ, tất cả lời sư huynh nói, muội đều thấy đúng hết " Vân Di chống cằm, nghiêm túc nói.

" Nhắc lại những bần tăng nói "

" Huynh rất soái ~" Cô lật tức trả lời rồi vội bịt miệng mình. Đậu xanh, lỡ miệng rồi.

Mỗ Hiên lắc đầu, bắt lực đứng dậy, cô vội bắt lấy tay y, gấp gấp nói " Sur huynh, huynh... muội... năm nay liệu có thể đón năm mới cùng huynh được không? "

Y im lặng, lúc sau mới chậm rãi nói " Được "...

Thời gian đến năm mới chưa đầy một tháng, Vân Di vẫn thỉnh thoảng hay lên thăm chùa, thời gian còn lại cô đều tập trung tỉ mỉ để nâng cao sức bền của cơ thể.

Tiếng pháo tếp, nổ sôi nổi ở mọi nơi báo hiệu đêm giao thừa cận kề.

Gia khuyến đang tập trung làm lễ để chuẩn bị thời khắc chuyển giao, Vân Di liền đi gặp phụ thân và mẫu thân xin phép được đón năm mới ở chùa. Lúc đầu có bị phản đối, nhưng sau cô lại kiếm cớ vì muốn được hái lộc, tụng kinh cho năm mới tốt lành, khuôn mặt chuẩn bán manh.

Do dự một hồi, phụ thân cũng quyết định đồng ý.

Bước đến cổng chùa, Vân Di dường như nghe được tiếng tụng kinh phật đều đều, tiếng gõ mõ, âm thanh của chuông. Mùi thơm dịu dịu của hương nhang.

Liếc thấy Mỗ Hiên đang trụ trì đọc, Vân Di cười vẫy tay qua cửa sổ, thấy y gật đầu lúc bấy giờ cô mới nhẹ nhàng bước vào trong, ngồi xuống cùng mọi người đọc kinh Phật.

Sau khi xong, mọi người mới phát hiện ra sự xuất hiện của Vân Di. Cô tinh nghịch dơ một túi trước mặt.

" Muội có mang pháo tếp, đủ cả cho mọi người này "...

Tiếng lách tách, ánh sáng vụt lên rồi lại tắt, đâu đâu cũng xuất hiện quanh chùa, trông vô cùng bắt mắt.

" Huynh không chơi với muội sao? "

Vân Di thích thú nghịch hét pháo này sang pháo khác, đánh mất chỗ Mỗ Hiên đang an nhàn ngồi xem.

" Bần tăng, không thích nghịch mấy thứ đồ của trẻ con "

Vân Di "..."

Nghịch chán, Vân Di đứng dậy, phui bụi, chạy đến ngồi cạnh Mỗ Hiên.

" Sur Huynh, đêm nay thật nhộn nhịp, muội đi đâu cũng thấy hào hứng đón tết. A, đúng rồi, muội có cái này cho huynh ".

Nói rồi, Vân Di nhặn chóng rút ra một cái khăn tay được thêu hình hoa sen, từng mũi khâu trông rất chân thật, tỉ mỉ.

" Huynh phải nhận, không được từ chối tâm ý của muội. Huynh xem " cô vừa nói vừa dơ mười đầu ngón tay ra bằng bó cho Mỗ Hiên xem " Muội chưa làm bao giờ, tặng huynh phải học nên kim châm không biết bao nhiêu lần đây " xong còn giả bộ đáng thương vô cùng.

" Bần tăng tưởng tất cả các tiểu thư khuê các phải được học nữ công gia chánh từ nhỏ chứ " Mỗ Hiên không mặn không nhạt đáp.

" Nhưng phụ thân rất thương muội nên không bắt học " Cô chu môi cái lí " Nên...huynh phải nhận, không...muội ăn vạ ở đây." Vân Di toan nằm xuống.

" Được, bần tăng nhận " y lấy chiếc khăn từ tay Vân Di, cất vào trong ngực " Thí chủ, hài lòng chưa?".

Vân Di vui vẻ "Đương nhiên rồi "

Chiếc khăn tay khi người thiếu nữ tặng cho người khác giới, đó chính là lời gửi gắm tâm tư gửi cho người mình yêu. Vân Di mong rằng, Mỗ Hiên có thể được ân ý của cô.

Cô cứ thế bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất cho Mỗ Hiên nghe. Y thỉnh thoảng có gật đầu hay "ừ " một tiếng.

"Muội mong năm sau, năm sau nữa, và mãi mãi sau này đều có thể được đón thời khắc chuyển giao cùng huynh. Sư huynh, huynh có muốn cùng muội đón giao thừa mãi mãi không " ánh mắt Vân Di nghiêm túc, mong chờ nhìn về phía Mỗ Hiên. Không thấy chút cợt nhả thường ngày.

Mỗ Hiên mất mấy môi " Bàn tăng. "

Ánh sáng chói lọi của pháo hoa bỗng xuất hiện trong bầu trời, rực rỡ cả một khoảng trời.

" Giao thừa rồi, chúc mừng năm mới "

Mọi người trong chùa đều hứng khởi, ngắm nhìn từng đợt pháo hoa đẹp điểm lẹ.

Vân Di ngẩn người, tức giận, CMN, đúng lúc quan trọng thì bị phá mất.

" Sư huynh, huynh mau nói lại đi, muội không nghe thấy." Vân Di đáng thương, ôm chầm lấy Mỗ Hiên (Q^Q).

Y giật mình liền gỡ tay Vân Di đang ôm chặt lấy mình, mặt ba vạch hắc tuyết nổi rõ " Không nghe, mắt quyền lợi " tức thì, đứng dậy bỏ đi.

Vân Di khóc không ra nước mắt, rốt cuộc là định nói mình cái gì?

Câu hỏi đó, mãi mãi chỉ có mình Mỗ Hiên mới trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (10)

" Tiểu thư, người mau dậy đi, đừng ngủ nữa. Có chuyện lớn rồi!" Diệc Ly hốt hoảng, quên cả việc gõ cửa, xông thẳng vào trong phòng, dựng người Vân Di dậy.

Cô dụi dụi mắt " Chuyện gì thế? Sáng sớm đã ồn ào như vậy? "

" Người mau mau, ra nhận thánh chỉ " Diệc Ly gấp đến nỗi ăn nói lộn xộn, nhanh giúp chủ tử gọn gàng, nhanh chóng nhất có thể.

Vân Di ngẩn người. Thánh chỉ nào?

" Tiểu thư Vân Di tiếp chỉ...Phụng thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu viết... tiểu thư Vân Di tài võ công hơn người, nay giúp vua huấn luyện quân lính triều đình. Ban lệnh hồ phù, bắt đầu từ mai vào cung thi hành...khâm xư " Tiếng công công đều đều vang lên khắp sân viện nhà Vân Di.

" Đa ơn hoàng thượng "

Vân Di ngơ ngác đứng dậy tiếp chỉ, trong lòng một đồng câu hỏi thắc mắc, cô...từ khi nào được hoàng thượng nhìn trúng ấy vậy.

[Ting: Nhiệm vụ phụ tuyến - Trở thành người huấn luyện cho quân lính triều đình]

Phụ thân Vân Di khôn khéo sai người biểu công công vãi tờ ngân phiếu để đi dọc đường, tiễn người. Rồi họp gia tộc lại bàn việc của cô.

Vân Di lúc này đang được Tiểu Hắc ở bên giải thích.

" Kí chủ, do lần trước có tướng quân nghe được danh tiếng của cô. Bèn tò mò xem hư thực thế nào. Kết quả, bị cô đánh cho một trận. Ấn tượng vô cùng, nên quyết định bẩm báo vua xin cho huấn luyện đội binh lính. Chuyện là thế đấy. "

Vân Di đến cạn ngôn, lí do sao thiếu muối vậy.

" Kí chủ, cô có muốn xem ảnh không? " Tiểu Hắc gợi ý.

" Có, tôi muốn xem " Vân Di hào hứng, cô đặc biệt muốn biết mặt vị tướng quân này nha.

Tiểu Hắc đôi tay linh hoạt lướt một chút. Trên mặt liền hiện ra hình ảnh của một người đàn ông.

Cô khẽ xoa cằm, ừm, nhớ ra rồi. Người này, lúc ấy đặt rất nhiều ngân lượng yêu cầu cô tỉ thí với hắn hơn năm chục vạn. Cuối cùng thua không dậy được nữa, phải gọi người đến đón về. Nên Vân Di có chút ấn tượng, không ngờ lại là tướng quân.

" Đứng rồi, tôi quên mất không nói với kí chủ. Mức độ hảo cảm nam chính dành cho kí chủ, đã nâng bậc thành yêu thích. Kí chủ, cố gắng phát huy nha "

Tiểu Hắc nháy mắt, cổ vũ tinh thần.

Vân Di im lặng, trực tiếp kéo Tiểu Hắc, véo cho hai cái má sưng tấy.

" Hu hu, sao kí chủ lại hành hạ tôi như thế? " Tiểu Hắc siêu ủy khuất, roi lệ không thôi.

" Còn phải nói, rốt cục sao Mỗ Hiên có hảo cảm yêu thích với tôi, tại sao không báo? Tôi còn tưởng mình công lược thất bại rồi chứ. Mãi mãi không nhích lên được một tẹo. " Vân Di hùng hổ, hận không thể biến Tiểu Hắc thành bánh bao nhân thịt luôn bây giờ.

" Xin lỗi kí chủ...hệ thống đang phải nâng cấp nên thông báo cho cô hơi muộn " Tiểu Hắc ăn năn, hai tay chọc chọc vào nhau, đáng thương không thôi.

Vân Di thờ hất ra, hừ. Bỏ đi, mặt đáng yêu kia vẫn lợi hại nhất " Vậy hảo cảm yêu thích của Mỗ Hiên xuất hiện khi nào? "

" Đó là khi cô lên thăm chùa được Mỗ Hiên đến đón gần cổng chùa. Hào cảm một bước thành yêu thích kí chủ "

Vân Di lười nhác gật đầu, bước vào trong, mọi người trong gia đình có mặt đầy đủ. Có lẽ đợi mỗi mình cô.

Bàn bạc công việc một hồi. Ngắm nhìn binh phù trong tay, không ngờ rằng hoàng thượng lại đưa cho một thiếu nữ như cô cái lệnh bài lớn như vậy.

Lệnh hồ phù này lệnh bài trong quân đội, dùng chỉ huy, đặc huấn luyện. Có thể nói rằng, hồ phù này duy nhất chỉ một, tuy nhiên, hồ phù chỉ đứng sau long phù. Long phù vốn dĩ có hai thẻ bài, một cái do tướng quân giữ, còn lại hình như hoàng thượng vẫn cầm thì phải. Binh phù này được làm ra lệnh xuất binh, chỉ đạo đánh giặc. Vân Di trầm tư, từ đầu cô xuyên đến giờ, cốt truyện bị thay đổi khá nhiều... chắc sẽ không có biến cố gì chứ.

Ngay sáng hôm sau, Vân Di được người triều đình đến rước kiệu đón, hàng người bên đường nhìn hiếu kì vô cùng, tò mò ngó vào. Mẩu thân chấm chấm nước mắt...khô thân con gái tôi... ngân phiếu...cũng rất đáng thương... Thấy phu nhân mình khóc thương tâm, phụ thân vỗ vai an ủi, tự hào nhìn đứa con gái, trước giờ nữ tử có thể được phát thẻ bài cao như thế trước đây rất ít. Nói cho cùng, thế giới này cũng không quá cô hủ khái niệm " Trọng nam khinh nữ ". Nếu nữ tử nào có tài vẫn sẽ được trọng dụng...căn bản là rất ít.

" Vân Di, con đi chuyến này, nhớ phải làm rạng danh tổ tông. Nhất định phải cẩn thận, không được làm mình bị thương. Biết chưa? "

Cô cúi đầu kính lễ " Vâng, lời nói phụ thân, con nhất định sẽ khắc ghi, không còn sớm nữa, hai người vào nghỉ ngơi đi. Con xin phép lên đường "

Đi một đoạn đường xa, Vân Di cảm thấy thật sự cái mộng của mình không ổn. Có lẽ, chưa quen lắm việc ngồi xe ngựa. Diệc Ly bên cạnh thấy vậy, lo lắng nhìn chủ tử.

" Người khó chịu lắm sao, có cần nghỉ ngơi không? "

" Không cần, chắc cũng sắp đến nơi rồi " Vân Di trực tiếp xua tay, lắc đầu

Theo như sự phân phó của công công, cô phải lên hành lễ hoàng thượng xong mới được đến doanh trại.

" Tiểu nha đầu, còn nhớ ta không? " Hành lễ hoàng thượng xong, Vân Di được phép lui ra ngoài. Tướng quân từ đầu xông đến, gương mặt vui vẻ, hứng thú nhìn cô.

" Tiểu nữ Vân Di xin bái kiến tướng quân " Vân Di vô cùng lễ phép, cúi gập người hành lễ

" Không cần, không cần. Nếu so vị trí hiện tại trong quân đội, ngươi chỉ kém ta một bậc. Nên không cần khách khí như thế " Lý Hoành thấy nha đầu này rất thú vị, cách hành xử hôm nay và hôm lần đầu gặp khác nhau một trời một vực, ông xoa xoa chòm râu trước cằm, sắp tới sẽ có rất nhiều chuyện hay để xem đây.

Vân Di biết được phi nhỏ một phen, thú vị cái đầu người. Nhờ ơn của ông mà ta phải vác cái tấm thân đi làm mấy việc linh tinh. Làm mất thời gian đi công lược Mỗ Hiên của ta.

Sau một lệnh tập trung, quân lính nhanh chóng tập hợp, Lý Hoành nhìn qua một chút, oai nghiêm nói. " Từ nay sẽ có một người đến thay ta để huấn luyện các người, các người biết chưa? "

" Rõ " Đồng loạt vang lên

Vân Di mặc một y phục đơn giản, gọn gàng dễ hoạt động, vứt bỏ tất cả các trang sức rườm rà, cô buộc tóc dài của mình lên cao, cả người vẫn không mất đi vẻ cao quý đứng trước vạn nam nhân trông vô cùng khí phách.

"Ta là tên Vân Di, từ nay việc huấn luyện các người sẽ do ta đảm nhiệm"

Binh lính ở dưới lập tức nhao nhao lên, bởi không nghĩ người đảm nhận họ lại y rằng là một nữ hài tử nhỏ tuổi trông yếu ớt như cành liễu. Một số người không nhất trí, vẻ mặt khinh bỉ hiện rõ, giọng nói đầy vẻ giễu cợt.

"Muốn huấn luyện bọn ta, e rằng tiểu cô nương hay là quay về nhà mà thêu may, học chăm sóc cho phu quân tương lai của mình thì tốt hơn"

Tức thì, cả vạn người cười cợt thích thú.

Vân Di cười lạnh, nhảy từ trên cao xuống, lấy một cái côn nhị khúc dài ở gần đấy. Lấy thế bài trong người ra, dơ lên trước mặt bằng đầy quân lính, đứng đưa qua lại "Thấy cái này không, nếu hôm nay ai đánh thắng ta, lập tức thế bài này của người đấy. Chắc ai trong đây cũng rất rõ cái lệnh bài này rồi nhỉ?"

Nhất thời, xung quanh im lặng. Đùng ùa, có được thế bài kia, chắc chắn ai trong số họ đều có thể một bước lên tiên. Đây đích thị là miếng thịt ngon trời ban rồi.

Lý Hoành thích thú nhìn nha đầu trước mặt, ông không muốn giúp, bởi muốn được người khác nghe theo mình thì phải khiến người ta...tâm phục khẩu phục, bản thân ông đã ngã nón đối với nha đầu này từ lâu. Chỉ tiếc rằng...quân lính dưới kia.... Lý Hoành vô cùng nhàn rỗi ngồi xem kịch hay.

"Tiểu cô nương nói vậy, chúng ta không khách khí nữa" Khí thế lập tức bùng nổ. Dù sao họ cũng là đội tinh nhuệ của triều đình, sao có thể thua một tiểu nữ được.

"Mời, mỗi người có thể chọn cho mình một vũ khí yêu thích" Vân Di nhàn nhạt nói, hất mặt về đồng vũ khí cách đấy không xa. Lệnh bài này à, xin lỗi, cô không có ham.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, ánh nắng chiều tà nhạt dần, Vân Di ngắm nhìn xung quanh, thình thoảng thấy đàn chim sẽ bay về tổ muộn, đám mây nhẹ nhàng trôi chậm chậm trên bầu trời. Cô thờ dài, lười biếng nhảy xuống, liếc nhìn đồng người chất cao như núi.

"Bắt đầu từ mai, ai không nghe lệnh bốn cô nương, lập tức sẽ đánh cho tàn phế. Đã rõ chưa?"

"R...ồ" Tiếng yếu ớt, run run đáp trả. Họ bây giờ có chết cũng không dám khiêu khích người trước mặt. Vẻ mặt dễ thương, diễm lệ... ấy thế mà ra đòn vô cùng hiểm ác, một chiêu liền đánh gục bao nhiêu người. Có cho họ vàng cũng không bao giờ dám cãi lại nữa.

Lý Hoành nhìn đồng người trước mặt, lạnh sống lưng, toàn bộ binh lính triều đình đều bị Vân Di đánh cho bầm dập, rất an tĩnh xếp chồng lên nhau. Nhưng bản thân ông cũng không nấn nói cười, tự dung nghĩ đến hình ảnh mình trước kia lần đầu được lĩnh ngộ tài võ thuật của cô. Chắc câu chuyện này nhất định sẽ được truyền về sau mãi mãi nhất. Là một bài học nhớ đời cho binh lính.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (11)

Tất cả binh lính mới thực sự lĩnh ngộ được, cái gì gọi là...huấn luyện. Họ chưa từng bao giờ thấy việc luyện tập nó lại đáng sợ như thế.

Cứ nghĩ rằng Vân Di sẽ cho bọn hắn huấn luyện như bao thống lĩnh khác. Tuy nhiên, tất cả đấy chỉ là suy nghĩ mà thôi. Sự thật vô cùng tàn khốc.

Ai đời, tiểu ma đầu đấy, đóng cọc trên sân tập luyện cao độ khoảng bốn thước, được vây kín xung quanh bởi những hàng rào chắc. Lúc đầu, ai đấy đều cười, chán nản mà lác đác thờ dài, lối nghĩ của mấy tiểu cô nương có khác. Chắc định lại cho họ tập đánh vào những thân gỗ này đây. Mọi chuyện hết sức bình thường cho đến khi Vân Di sai người đó...Rắn...rắn đấy, đừng đùa, hết xô này đến xô khác cho đến lúc đấy đúng một thước mới thôi.

Nhìn mấy con rắn trườn qua trườn lại, làm mấy người mất hồn mất vía, một trận nổi da gà đánh úp vào từng người, rét run vô cùng.

"Thông lĩnh... người đừng nói cho chúng thần tập luyện ở trên nha"

"Chẳng nhẽ, ta dựng lên cho ta luyện tập à?" Vân Di nhàn nhạt nói, nhìn đám khóc không ra nước mắt còn nhún vai bồi thêm một câu "Yên tâm, rắn không độc, chỉ cần phải dưỡng thương mấy ngày thôi"

Mọi người "..."

Thế là huấn luyện chính thức bắt đầu. Lúc đầu, chỉ có mấy người trụ được, còn lại toàn bị rắn cắn cho ít nhất là vài phát. Tuy nhiên, dần dần bọn họ luyện được tính nhanh nhẹn, đầu kiểm tốt dần lên. Cuối cùng không ai bị ngã xuống nữa. Vân Di quả thực hài lòng với kết quả này.

Khi binh lính đáng thương thở phào vì qua được sự huấn luyện yêu ma đầu thì được thông báo học bắn cung.

Trái táo lơ lửng được đưa qua lại một cách chóng mặt. Vân Di tao nhã, một bên lau cung, một bên nhìn đám người đang đẩy thắc mác về phía mình. " Mỗi người sẽ có một trái táo để bắn. Bắn trúng sẽ được nghỉ sớm... còn không...ha ha...giữ tiểu đệ mình cho chắc bởi...trái táo sẽ được thay bằng tiểu đệ của các người ".

Tất cả tự giác che đậy quần mình, (T^T) sao lại có người con gái nào lại mặt tình bơ nói như thế cơ chứ, mắt nòi giống, người không đền được đâu.

" Thống lĩnh, quả táo chuyển động chóng mặt như thế làm sao mà bọn thần có thể bắn trúng được ".

" Không trúng? " Vân Di phì cười, rút một chiếc mũi tên, nhắm bắn nát quả táo. " Nếu các người ra trận chiến, ta hỏi các người, kẻ thù liệu có đứng im cho các người đánh không? "

" Kh.ông " Quân lính vô lực trả lời, mà đầu nói đúng nhỉ. Chiến trường khắc nghiệt, nếu không biết thì ra đây chỉ có một con đường chết mà thôi...

Nửa năm trôi qua, cô chưa một lần về thăm nhà, có chút nhớ nhung.

" Sư...huynh " Vân Di đang thần người, bất gặp Mỗ Hiên đi ra từ lều quân đội của tướng quân, cô sợ nhìn nhầm còn dụi mắt mấy cái. " Mỗ Hiên...đúng sư huynh rồi...Huynh ơi, muội ở đây " Vân Di vui mừng, chạy đến nhảy lên ôm chầm lấy.

Quân lính:Σ(° □ °) Thống lĩnh mặt lạnh, đáng sợ biến đầu mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (12)

Mỗ Hiên nghiêng mình, cố gắng đẩy Vân Di ra. " Thí chủ, thỉnh tự trọng ".

Vân Di làm mặt bán manh, nũng nịu, chớp chớp mắt trông cực kì dễ thương " Sư huynh, muội... cực kì nhớ huynh. Sao huynh lại xuất hiện ở đây? ".

Mỗ Hiên lạnh lùng, khó chịu nhìn đám quân lính đang muốn rút con mắt ra ngoài khi thấy Vân Di biến hóa như vậy, một tay liền tóm cổ áo cô nhấc lên. " Vậy bản tăng hỏi thí chủ làm gì ở đây? "

Vân Di cười khan hai tiếng nhận rõ sự tức giận trong lời nói của Mỗ Hiên, lí nhí giải thích " Hoàng thượng triệu tập muội vào để vào huấn luyện cho binh lính "

Mỗ Hiên hừ lạnh " Thế thí chủ huấn luyện cho tốt, bản tăng có việc đi trước "tức thì y liền bỏ đi.

" Ayzoo, sư huynh đừng làm thế. Muội thật sự nhớ huynh mà, chúng ta mau tìm chỗ nào để hàn huyên tâm sự nào. " Vân Di vắt cái thanh kiếm xuống, chẳng may may, nhảy nhót đuổi theo.

Binh lính "...." Cứ có cảm giác, thống lĩnh có cái đuôi nhỏ đang vẫy vẫy đằng sau. Chắc chắn họ bị hoa mắt rồi.

Cô liếc sắc lẹm nhìn đám người đang ngơ ngơ, buông lời đe dọa " Tập luyện cho tốt " thế rồi tung tăng đuổi theo vị nhà sư nào đó.

Được rồi, suy cho cùng đây vẫn là thống lĩnh ác ma của họ, tốt hơn hết là đừng dây dưa gì với nữ nhân đáng sợ này.

Sau khi Vân Di bằng mọi cách moi móc được thông tin của Mỗ Hiên mới biết được rằng, bên nước mình sắp có nguy cơ bị tấn công được quân mật báo, cho nên Mỗ Hiên được hoàng thượng mới đến với vai trò là quân sư để bàn tác chiến cách đối đầu với quân giặc.

Còn vì sao y được mời? Đương nhiên vì tài nhìn xa trông rộng, hiểu biết lại vô cùng thông minh. Nghe nói rằng, long phù còn lại đã từng được hoàng thượng ban xuống cho Mỗ Hiên nhưng y lại từ chối. Nam chính a ~ đều không phải người bình thường. Cô lắc đầu, than thầm.

Vân Di nhũn mày suy nghĩ, trong nguyên tác có nhắc đến việc nước nhà bị quân giặc âm mưu chiếm đóng. Phu quân đời trước của chủ thể cũng bắt buộc phải lên đường, tuy nhiên đó là năm chủ thể 17 tuổi. Hiện tại vẫn còn chưa đến bốn năm nữa. Tại sao lại xảy ra sớm như vậy? Lẽ nào bị Bug hệ thống.

" Thí chủ đang suy nghĩ gì?"

" Muội đang nghĩ huynh càng ngày càng soái, muội đang sợ có người khác cướp mất " Vân Di nghe rồi cười nịnh nọt.

Nhận được ánh mắt rất chi là nhàn nhạt của Mỗ Hiên, cô ngao ngán " Huynh à, muội nói thật đó. Nhớ may, huynh thích nữ nhân khác hơn muội thì sao? "

"A di đà phật, nhà sư không thể vướng vào thế tục chi lyến. Càng không được hoàn thực thành thân" Mỗ Hiên từ tốn đáp.

Vân Di thở hắt ra, lên tiếng phán bác "Nếu trong tâm huynh có phật thì dù huynh có uống rượu hay buông lời đường mật với người khác giới thì cũng không có làm sao mà. Vì vốn dĩ phật trong tim, không hề có thượng phạm".

Cô nói xong, bất giác cả hai người đều rơi vào trạng thái im lặng, cuối cùng vẫn là Vân Di lên tiếng trước "Sư huynh, muội xin lỗi...muội không nên nói sư huynh như thế".

"Không còn sớm, bản tăng xin cáo lui" Mỗ Hiên dứt khoát đứng dậy, bóng dáng y cứ thế bỏ đi.

Vân Di thở dài, cô bắt buộc phải nói vậy để thay đổi lối suy nghĩ của Mỗ Hiên...con đường công lược này...thật gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (13)

Từ khi mà Mỗ Hiên được hoàng thượng triệu tập đến, đương nhiên số lần cô gặp được Mỗ Hiên vô cùng nhiều.

Quân lính lúc đầu ngăn ngấm, họ nhận rõ thấy rằng, thống lĩnh của bọn họ lo là hơn xưa. Ví dụ, đang huấn luyện một cách hết sức nghiêm khắc nhưng chỉ cần thấy thấp thoáng bóng dáng của vị nhà sư kia, lập tức bày cái mặt đáng yêu, thập phần lấy lòng bay đến. Bản thân bọn họ cũng ngưỡng mộ sư thầy kia vô cùng. Đôi khi, còn muốn vị nhà sư xuất hiện nhiều hơn một chút để họ đỡ bị bắt huấn luyện những kiểu đáng sợ khỏi bàn tay của yêu ma đầu.

"Vân Di, cô nương có muốn tối nay cùng tại hạ đi xem hội thả đèn trời không?" Dạ Thần tràn ngập ý cười, ôn nhu nhìn cô.

"Cũng được, có thể xem xét" cắn một miếng hồ lô, Vân Di thoái mái trả lời.

"Được, vậy do cô nương quyết định"

Dạ Thần chính là nam nhân vật phụ trong cốt truyện, con trai trưởng của tướng quân. Đời trước chính là phu quân của chủ thể. Do một cơ duyên nào đó mà phụ thân chủ thể được bà mối giới thiệu Dạ Thần cho chủ thể. Kết quả, hai người se duyên nên phu thê. Tuy nhiên, hai người lại không có quan hệ tình cảm mặn mà gì với đối phương, chỉ trên danh nghĩa phu thê mà thôi.

Không nghĩ rằng, sự xuất hiện của Dạ Thần sớm hơn dự liệu, thậm chí hắn ta tự tìm đến cô vì ngưỡng mộ danh tiếng, bản thân lại nổi lên hứng thú, hiếu kì với Vân Di, phụ thân hắn hết lời ca ngợi cô nên cũng muốn lĩnh ngộ một lần xem sao. Haiz, cha con nhà này giống y như nhau.

Lại nói, cô giao tiếp với Dạ Thần thấy hắn ta nói chuyện khá hợp ý, cộng thêm với nghiên cứu cốt truyện thấy hắn ta cũng không phải loại tra nam trong truyền thuyết nên Vân Di cũng cho hắn một sắc mặt tốt.

"Thí chủ có vẻ nói chuyện rất vui?" Dạ Thần đi khuất, Mỗ Hiên xuất hiện tiến lại gần, y vẫn giữ ý nhàn nhạt trên mặt, tao nhã bước đi.

"Sư huynh, huynh đến lúc nào vậy. Muội còn lo đang định tìm huynh đây" Vân Di chớp chớp mắt, hết sức vui vẻ bỏ nốt viên kẹo hồ lô vào trong miệng.

"Chứ không phải thí chủ đang bận trò chuyện cùng nam nhân khác sao?"

Vân Di ngó khuôn mặt lạnh tanh của Mỗ Hiên, khúc khích cười "Huynh ghen hả? Huynh đừng lo, trong lòng muội chỉ có Mỗ Hiên mà thôi, không nghĩ đến nam nhân nào khác"

"Thí chủ đừng nói linh tinh" Mỗ Hiên quay đi, hừ lạnh một tiếng.

"Thôi nào, huynh đừng giận. Hay tối nay, muội cùng huynh đi xem thả đèn trời được không?" Vân Di đứng đưa tay Mỗ Hiên, cười sáng lạn.

"Bản tăng bận lắm, thí chủ tối nên đi cùng với nam nhân mà vừa mời thí chủ ấy"

"Sư huynh...nghe lên nha" Vân Di khuôn mặt gian tà, chọc chọc Mỗ Hiên.

"Bản tăng chỉ vô tình lọt tai thôi, thí chủ đừng suy diễn lung tung" Mỗ Hiên mặt không biểu cảm không dám nhìn sang Vân Di.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (14)

"Huynh thật là...muội chỉ trêu huynh vậy thôi. Huynh chưa gì phản bác nhanh như vậy.. lẽ nào có tật giật mình " Vân Di ẩn ý liếc Mỗ Hiên.

"A di đà phật, bản tăng xin phép đi trước "

Nhìn dáng vẻ như bỏ trốn của Mỗ Hiên, Vân Di phì cười ngẩng đầu nhìn đám mây nhẹ trôi, thở ra, xem ra cũng có chút tiến triển rồi nhỉ!

Màn đêm buông xuống, đám đông nô nức đổ ra đường, nói chuyện vô cùng rôm rả trên tay là những chiếc đèn lồng xinh xinh, đầu đầy còn tiếng cười đùa của trẻ con. Không khí náo nhiệt vô cùng.

"Cô nương... có vẻ không thích lắm nhỉ?" Dạ Thần nhìn gương mặt chẳng mấy bận tâm của Vân Di, cười khỏ nói.

"Không, rất vui mà " Nói bộ Vân Di còn tự chủ nắm lấy bàn tay, tươi như hoa.

Dạ Thần ngó xuống thấy bàn tay nhỏ đang nằm yên trong tay mình, vẻ mặt khả ái đang mỉm cười diễm lễ, nhất thời đỏ mặt " Khụ...vậy chúng ta nên đi nhanh nơi một chút ".

Vân Di lười biếng ngáp dài một tiếng, chán muốn chết.

"Vân Di, tại hạ đề ý cô nương rất thích đồ ngọt hay đằng kia có bán chút kẹo, ta qua bên đấy, được không? " Dạ Hiên gọi ý, khuôn mặt sáng khoải nắm chặt tay Vân Di thêm một chút.

Đúng là đằng có rất nhiều kẹo đa sắc màu, mắt Vân Di sáng lên, vô cùng sáng khoải kéo thật mạnh tay Dạ Thần đến chỗ đấy " Đi, đi, ta muốn ăn ".

Nhìn nữ nhân đang vui vẻ bỏ từng cái kẹo vào miệng, vẻ mặt biểu lộ càng phong phú. Dạ Thần có chút thích chí, cô nương này thật dễ thương.

Hương thơm thoang thoang của hoa sen khiến không khí êm dịu, trong lành tỏa ra xung quanh đình nghỉ mát làm con người ta khoan khoái đến lạ thường, hồ êm ả in đậm bóng trắng trên mặt nước, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng đập đuôi của mấy chú cá nhỏ. Dạ Thần do dự hồi lâu mới lên tiếng.

"Cô nương...cảm thấy tại hạ là người như nào? "

"Ừm...hào soái, tốt bụng, cha làm to, chung quy lại mẫu hình lý tưởng của các nữ nhân " Vân Di đứng đình vừa ăn vừa đáp.

Dạ Thần lau chút kẹo dính trên môi Vân Di, cúi đầu, giọng ôn nhu " Cô nương...nghĩ sao nếu tại hạ và cô nương cùng nghị hôn ".

"Ta..."

"A, cái gì vừa đập trúng đầu ta vậy " Dạ Hiên tức giận, xoa xoa cái đầu, đảo mắt đảo diếc nhìn xung quanh, phát hiện một thân y trắng đang tiến về phía đình chỗ Vân Di và hấn ngồi.

"Thí chủ, bản tăng có việc, mong thí chủ theo bản tăng một chuyến " Mỗ Hiên xuất hiện không nói hai lời, trực tiếp kéo tay Vân Di lôi đi, khí tức sắc lạnh tỏa ra nồng đậm. Mặc cho Dạ Thần đứng đấy ứ ớ. Phát hiện ra thì chẳng thấy bóng dáng người đâu cả.

"Sư huynh, có chuyện gì mà huynh tìm muội gấp thế?" Vân Di nghiêng đầu ngây thơ hỏi, một bên bị dẫn đi không thương tiếc. Trong lòng thì cười rử rươi, sao cô lại không biết Mỗ Hiên theo dõi mình từ tối đến giờ, cố tiếp xúc thân mật với Dạ Thần, ha ha, cuối cùng y cũng chịu lộ mặt.

"Chẳng nhẽ, thí chủ tính gần gũi với nam nhân như thế?"

"Muội thấy Dạ Thần nhìn cũng thuận mắt mà " Cô nhún vai hết sức vô tội " Huynh đang lo lắng gì sao? Xem kia, huynh nắm tay muội rất chặt còn chưa thả ra, lần đầu nha" Vân Di bật cười.

Mỗ Hiên ho hai tiếng, vội buông tay Vân Di ra, ánh mắt trốn tránh " Bản tăng lo cho danh tiết thí chủ không tốt ".

"Sư huynh không cần lo, muội cũng có chút rất thích Dạ Thần " Cô nheo mắt lại, miệng cong cong.

Mặt Mỗ Hiên sa sầm xuống, lòng cứng lại " Thế thí chủ quay lại mà gặp nam nhân đấy đi, xin lỗi đã làm ảnh hưởng đến thí chủ, bản tăng cáo lui ".

Mỗ Hiên dứt khoát bước đi.

Vân Di nhanh chóng chạy đến trước mặt y, không chút do dự nhún chân, tóm lấy cổ Mỗ Hiên đặt đôi môi mềm mại lên môi y. Một cổ ngọt ngào đánh thẳng vào tim đang loạn nhịp Mỗ Hiên. Y cứ thế trơ mắt nhìn Vân Di.

"Ngốc tử, huynh mau nhắm mắt vào cho muội " Vân Di gặm gù rít qua từng kẽ răng. Tên ngốc này.

Bầu trời bỗng rực sáng ánh sáng của đèn lồng từng chút bay lên, thấp sáng gương mặt mang vẻ đẹp vũ mị của Vân Di trước ánh mắt ngỡ ngàng của Mỗ Hiên. Cô nhẹ nhàng mấp máy đôi môi đỏ mọng.

"Mỗ Hiên, muội yêu huynh, mãi mãi chỉ yêu mình huynh, chỉ mình Mỗ Hiên mà thôi "

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (15)

Vân Di thương tâm, sau cái tối hôm thả đèn, Mỗ Hiên triệt để trốn cô, tìm mãi mà không thấy.

"Đây là cái cây thứ ba rồi " binh lính Giáp cho hay.

"Thống lĩnh, uy vũ thật, tay không có thể đón củi, gãy những ba cây " binh lính Tuất gật đầu hừng ứng.

Hai tân binh thì thào to nhỏ với nhau, hướng ánh mắt đầy ngỡ ngàng về phía Vân Di.

"Hai tên kia, mau rút đi chạy quanh khu huấn luyện cho ta " Vân Di hậm hực, ánh mắt như dao găm đá về phía Giáp, Tuất.

Hai người "... họ đã làm gì đâu, chỉ khen thôi mà cũng bị phạt.

Thế đấy, cả khu quân đội bị bao trùm không khí u ám, đáng sợ cùng với những bài huấn luyện yêu ma, ngày ngày phát ra những tiếng la hét inh ỏi vì đau tất cả đều từ Vân Di.

Lý Hoành thở dài, ai lại động vào tiểu ma đầu thế kia. Ông với nha đầu kia gần đây thật mệt mỏi, bận vô cùng, giấc ngoài có lẽ không sớm thì muộn sắp sang xâm lược nước nhà. Nên việc chuẩn bị đang ngày ráo riết, thế mà không biết ai rảnh hơi lại đem trêu chọc nha đầu này.

Lý Hoành thấy Vân Di hồ hồ binh lính nghĩ... càng ngày càng thuận mắt Vân Di này. Hay là...

"Tiểu thư, người có thư từ lão gia " Diệc Ly chải mái tóc mềm mượt của Vân Di, một tay rút bức thư đưa cho cô.

Vân Di lấy bức thư từ Diệc Ly, mở ra đọc một lượt, nhú mày. Tóm gọn trong bức thư là Vân Di trở về nhà nhận nghị hôn cho mình, bởi dù sao cô cũng đến tuổi nên tìm hiểu đối tượng, vừa hay có người đến hỏi cửa, muốn Vân Di về gặp mặt.

"Tiểu thư liệu có về không?" Diệc Ly cũng nắm được sơ sơ được tình hình, nhìn trộm Vân Di. Chắc chủ tử tính cách như vậy sẽ không đồng ý đâu.

Ai ngờ, Vân Di thản nhiên để bước thư xuống bàn, đứng dậy vươn vai, nói với Diệc Ly.

"Chuẩn bị chút đồ đạc mai về nhà, ta buồn ngủ rồi, người ra ngoài đi."

"Vâng, nô tỳ xin phép lui " Diệc Ly đóng cửa, nét ngạc nhiên vẫn còn thoáng trên mặt. Vẫn nên nhanh chuẩn bị đồ cho tiểu thư.

"Ôi, nhi tử của ta, xem con gầy như thế nào rồi này " nghe tin Vân Di trở về, lão phu nhân đã đứng đợi cửa từ sớm thấy Vân Di từ xa, một bước chạy đến, chăm chăm nước mắt, ôm chặt cô.

"Nương...ngạt chết con rồi " Vân Di mặt méo đi, sức mẩu thân thật khỏe.

"Mừng con về, ta nghe rất nhiều chiến tích của con, không hổ danh con gái ta " Phụ thân Vân Di xuất hiện, cười hiền hòa nhìn cô, hết lòng khen ngợi.

"Hai người vẫn tốt chứ " cô khi được yên vị trên ghế, liếc đôi phu thê nào đó, mặt mày hồng hào, xem ra không tệ.

"Ân, cũng được, ta và nương con sống rất tốt " Lão gia gật gù đáp lời cô " Lát nữa nhà bên sẽ đến gặp mặt con, đồng thời mang sính lễ, nhớ phải biết chuyện một chút ".

"Hào, con biết rồi " Vân Di ngoan ngoãn gật đầu.

Vì cô lâu rồi chưa về, mấy người trong nhà nói chuyện, hàn huyên không biết chán.

"Sao lại là huynh? Cả tướng quân nữa, sao ngài lại ở đây?" Vân Di há miệng, ngạc nhiên thốt lên, không nghĩ rằng nhà nghị hôn lại là nhà của Dạ Thần.

Được rồi, cô quên mất anh ta ở kiếp trước là phu quân của chủ thể. Đẳng nào cũng không thể rời khỏi mạch truyện chính.

" Cô nương, tại hạ là người muốn nghị hôn với cô nương. Tại hạ nhớ không nhầm đã từng nói chuyện này với cô nương ở hội thả đèn mà " Dạ Thần cúi đầu hành lễ với phụ thân, phụ mẫu Vân Di xong, mới quay sang nói chuyện với cô trong mắt có chút yêu chiều.

Lý Hoành cười ha hả " Nha đầu, ta nhìn trúng con rồi. Mau làm dâu ta đi "

Vân Di giật giật cơ miệng? Phụ mẫu Vân Di khẽ hých nhẹ tay, thăm thì " Con còn đứng ngơ đấy làm gì, không mau mời tướng quân vào ".

" Được rồi, từng thức giục con. Con biết mà " nói đoạn, Vân Di quay sang, cử chỉ nho nhã, ý cười hiện trên mặt " Nói chuyện ở ngoài không tiện, mời mọi người vào trong nhà ".

Cả đoàn người dẫn nhau vào trong, lúc đi vô cùng hứng khởi bàn về một tương lai tươi sáng của hai người trẻ.

Vân Di nhàm chán, nghe chuyện người tung kẻ hứng, thỉnh thoảng sẽ nhấp một chút nước.

[Ting: Cảnh báo - Nam chính hắc hóa]

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (16)

Vân Di nuốt nửa phụn cả ngụm trà, cô ho sặc sụa.

" Vân Di, con làm sao thế?" Mẫu thân cô thấy vậy vội hỏi.

" Không... không có gì đâu ạ " Vân Di lắc đầu, xua tay, cười trừ, CMN, cô có làm gì đâu mà nam chính hắc hóa.

" Tiểu Hắc, cậu ra đây " Vân Di nghiêng răng, thăm gọi trong đầu.

" Kí chủ thân yêu, có chuyện gì cần gọi tôi " Con mèo đen nhỏ liền xuất hiện trước mắt cô. Mặt đầy khả ái nhìn Vân Di.

Y rằng mỗi lần Tiểu Hắc quay về hình dạng mèo bày cái mặt như thế là đang rất giận cô " Mỗ Hiên đang yên đang lành tự dưng hắc hóa là sao?".

Tiểu Hắc nuốt cục tức vì nam chính biến đen, thở dài một cái " Ai mượn kí chủ đọc thư xong không cất đi. Khiến cho Mỗ Hiên thấy lạ khi cô không tìm hấn, bèn chạy đến xem cô xảy ra chuyện gì. Kết quả...lại đọc được bức thư phụ thân cô gửi. Giá trị hắc hóa tăng đột biến lên mức cao nhất ".

" Nói thế chẳng phải...Mỗ Hiên... hấn yêu tôi hả?" Vân Di mừng rỡ, cô còn đang tính show tình cảm của mình và Dạ Thần để kéo sự chú ý của y.

Tiểu Hắc lắc đầu " Chắc, thật ra thì suýt chút nữa kí chủ sẽ hoàn thành nhiệm vụ...tiếc rằng hảo cảm mới gần là yêu mà thôi. Cần phải cố lên một chút nữa ".

Vân Di tức muốn thổ huyết, chỉ cần một chút vậy mà không thêm cho cô.

" Hải tử nghĩ cái gì mà thần người ra thế?" Lão gia thấy Vân Di không lên tiếng, ho một tiếng thu hút sự chú ý của cô.

" Ha ha, có phải đang rất vui vì sắp được con dâu ta không?" Lý Hoành xoa chòm râu lún phún, đắc ý nhìn cô.

Vân Di "... " vui cái đầu ông.

" Phụ thân, người đừng làm Vân Di cô nương khó xử " Dạ Thần cười ôn hòa, ra dáng người bảo vệ hôn thê.

Vân Di "... " nào hai cha con nhà các người nhúng nước đến hồng rồi hả?

" Được, được, hai con mau dẫn nhau ra ngoài hít thở không khí một chút, làm quen nhau cho đỡ lạ lẫm " Lý Hoành khoái chí, đập tay một cái, phán.

Dạ Thần đứng dậy, xin phép phụ thân, mẫu thân Vân Di, bước đến chỗ cô đang ngồi. Trước ánh mắt đầy hy vọng của cha mẹ cô, Vân Di miễn cưỡng đứng dậy.

Dạ Thần hướng bàn tay về phía cô, tươi cười " Cô nương, mời ".

Vân Di " ha ha " hai tiếng, chuẩn bị đưa tay ra.

[Ting: Cảnh báo - Nam chính xuất hiện]

Vân Di chưa kịp giác ngộ, một thân y màu trắng lao vào, một cước đá bay Dạ Thần khiến cho hắn đập cả người vào thành tường.

Mọi người "... " chuyện gì vừa xảy ra vậy.

Mỗ Hiên khí lạnh tỏa ra xung quanh, mắt thấy Dạ Thần vẫn lồm cồm bò dậy, y bước đến, không chút lưu tình dẫm đạp hết sức vào người Dạ Thần. Làm cho khuôn mặt hắn méo đi, không kịp làm gì phản kháng. Máu cũng từ khóe miệng phun ra mấy ngụm. Chứng tỏ lực không hề nhẹ.

Mọi người lúc bấy giờ mới cuống cuống gọi gia nhân vào.

" Mỗ Hiên, sao lại là người? Mau dừng tay lại cho ta " Lý Hoành ngạc nhiên thốt lên, chạy vội vào ngăn cản.

" Sur..thầy " Mẫu thân Vân Di cũng ngạc nhiên không kém, tay run run chỉ.

Mỗ Hiên như không nghe thấy gì, mặc cho người khác ngăn cản. Y vẫn ra tay một cách điên cuồng và tàn bạo.

" Mỗ Hiên, huynh đừng đánh nữa, sẽ giết người đấy " Vân Di vội vàng ôm chặt lấy Mỗ Hiên, lấy sức kéo y ra.

Mỗ Hiên bỗng khựng lại, y mặt mày càng đáng sợ " Thí chủ...lo cho hắn "

" Huynh đừng làm thế, Dạ Thần thật sự không chịu nổi nữa "

Mỗ Hiên bật cười, gương mặt biểu cảm thập phần khiến người khác khiếp đảm. Y đập thật mạnh thêm một cú nữa làm cho người phía dưới đau không thể rên được.

Mỗ Hiên lãnh đạm bẻ Vân Di rồi phóng ra ngoài.

" Huynh...muội thả muội xuống " Vân Di ngó xung quanh không thấy bóng dáng của một ai qua lại, có chút không ổn.

Mỗ Hiên từ từ thả Vân Di xuống, nâng cằm cô ngẩng lên, đối diện với mắt mình " Thí chủ...nói, vì sao muốn làm hôn thê của tên đấy? "

" Muội... cũng đến tuổi cập kê, chuyện đấy hết sức bình thường mà " Vân Di ương bướng hất cằm mình ra khỏi tay Mỗ Hiên.

Y cười đến đáng sợ, đôi mắt lạnh lùng nhìn Vân Di " Thí chủ...đã từng nói...yêu bản tăng mà "

" Đây là hồi trước, huynh cũng tránh mặt muội, chứng tỏ huynh không hề yêu muội. Vì có gì bắt muội lại chờ đợi tình cảm mà huynh không bao giờ dành cho muội chứ. Ba năm...ba năm, huynh biết không...muội yêu huynh ba năm. Tình cảm này đến lúc phải bỏ rồi "

Mỗ Hiên ngẩn ra, bắt giắc y để tay lên trán, cười điên cuồng to hơn " Thí chủ... mẹ kiếp... nàng thử buông bỏ xem...ta có giết chết nàng không?"

Nói đoạn, Mỗ Hiên cúi xuống cắn thật mạnh vào môi Vân Di đến chảy máu, tiếp đến y cũng không quản cắn tiếp đến môi mình chảy máu. Mùi tanh nồng sộc thẳng vào mũi Vân Di.

Bấy giờ, Mỗ Hiên máy tách môi cô ra, nhẹ nhàng mơn chớn đôi môi mềm mại cho hai giọt máu hòa quyện vào với nhau, ép cô uống cho bằng được.

Đến khi, Vân Di khó thở mới tách ra khỏi môi cô. Ánh mắt y tối lại.

" Nàng đã uống máu ta. Từ giờ, nàng chính là của ta. Đừng hòng nghĩ đến nam nhân khác. Một là nàng sẽ lấy ta làm phu quân. Hai là ta và nàng cùng đồng quy vô tận " Mỗ Hiên ép mặt Vân Di sát mặt mình, gương mặt lạnh lùng đáng sợ.

" Hãy đợi tin của ta, đừng khiến ta nổi điên lên vì nàng " Mỗ Hiên cúi xuống liếm vết máu còn đọng trên môi cô rồi bỏ đi.

[Ting: Hoàn thành nhiệm vụ 1 - Công lược Mỗ Hiên].

Vân Di ngồi thụp xuống, vẻ mặt đờ ra khi thông báo nhiệm vụ... CMN...Nam chính thật quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thế giới 3 - Công lược Hoà thượng cấm dục (hết)

Vân Di lê lét được cái thân về đến nhà, cảm thấy cuộc đời thật sung sướng. Má nó, Mỗ Hiên bắt cóc cô xong, liền thả cô nơi hoang vu hẻo lánh, làm cô

tìm đường gần chết mới về được đến nhà.

Trong nhà vì con giông mà Mỗ Hiên mang tới vẫn đang rối loạn hết cả lên. Nghe nói, Dạ Thần bị Mỗ Hiên đánh cho gãy mất mấy cái xương sườn, nội tạng bị thương nặng, cả người đang không chỗ nào được lành lặn. Hiên đang được đại phu đốc lòng cứu chữa.

Chưa kịp ngồi ấm chỗ nghe mọi người đặt vấn câu hỏi, Vân Di lập tức nhận được thánh chỉ của hoàng thượng. Nội dung thánh chỉ có thể tóm gọn rằng cô được tứ hôn cho Mỗ Hiên hiện là nguyên soái. Không nghĩ rằng, tần suất làm việc của Mỗ Hiên lại nhanh như vậy.

Ai đấy nghe xong, mặt đen dần. Nhất là Lý Hoành, ông hừ lạnh, không thèm lên tiếng, phất tay áo, trực tiếp mang người nhà mình rời đi.

Nhà Vân Di bỗng chốc bao trùm một tầng mây đen, mặt mày hầu hết người trong nhà đều ủ dột, thập phần lo lắng. Danh tiếng của Vân Di không biết ai đồn đại ngày một khó nghe, phụ thân cô đã không tốn biết bao tiền bạc để áp xuống. Lần này, xem ra cả kế việc phụ thân cô không ưng thuận cũng phải đồng ý thôi...

Vân Di ngẫm chiếc là màu vàng úa rơi từ từ ngoài sân, bỏ thêm một viên kẹo vào miệng, nhắm nháp một chút, suy tư. Hai năm trôi qua nhanh thật.

Từ ngày mà hoàng thượng ban thánh chỉ xuống, Vân Di được Tiểu Hắc ngầm thông báo rằng, để có thể hoàng thượng đồng ý ban thánh chỉ xuống, Mỗ Hiên đã chấp nhận long phi, xuất binh, tình nguyện đi đánh tan giặc, lời hẹn không thắng không về. Y nhận được điều của mình mong muốn, nhanh chóng lên đường. Vốn vẹn giao lá thư gửi cho cô hai từ "Đợi ta!".

Vân Di thờ dài thườn thượt, tiếng tăm của cô bị dập tắt, chẳng còn đồn đại nào xuất hiện nữa. Phụ thân, mẫu thân Vân Di ngày thờ ngắn, thờ dài, không ngờ rằng con gái mình lại gả cho một hoà thượng. Tuy quân lính được Vân Di huấn luyện đưa ra hết chiến trường nhưng cô vẫn thỉnh thoảng triệu tập vào để huấn luyện những tân binh mới. Do được sự miêu tả từ các cao nhân đi trước nên cũng không một ai dám hênh hoang lên mặt với cô, chỉ mong sao có thể sống sót qua được ải huấn luyện mà trở về. Còn nói về phần Lý Hoành, ông lần nào gặp Vân Di đều trông giống như không khí mà lướt qua, không làm khó cô, cũng không nói chuyện, quan tâm như trước. Tín tức ngoài chiến trường cũng bật vô âm tín.

"Tiểu thư...tiểu thư ơi... Ngài ấy trở về rồi " Diệc Ly chạy thật mau, luống cuống chân tay báo cho cô.

"Ai cơ? " Vân Di nhường mảy suy nghĩ.

" Là... nguyên soái... ngài ấy thắng trận chờ về, giờ đang về đến kinh thành " Diệc Ly mấp máy môi, báo cáo tình hình tốt nhất có thể.

Vân Di vội vàng xò đôi hài nhỏ, chỉnh lại y phục, lao ra khỏi phòng, nhanh hướng về phía cổng mà đi. Thân hình dừng lại như bị đóng băng. Trước cổng nhà cô lần trong sân đang tập trung rất nhiều người, ồn ào vô cùng. Khắp dọc đường lá cờ nước nhà bay phấp phới, đoàn ngựa lớn nhỏ, không khí náo nhiệt vô cùng.

Thân hình cường tráng khoác lên mình bộ khôi giáp màu bạc như lần ất hết ánh sáng mặt trời. Tầm áo choàng theo gió bay lượn trong không trung, như ẩn như hiện.

Sau hai năm, Mỗ Hiên bớt đi vẻ thư sinh, lạnh lùng, thêm vào đó là vẻ oai hùng cùng thiết huyết máu tanh. Mái tóc ngắn đen tuyền mềm mại xõa trước trán, soái khí đến lạ thường.

" Vân Di, ta về rồi " Mỗ Hiên thanh âm trầm xuống nhìn nữ nhân mình ngày đêm mong nhớ. Bước chân không nhanh không chậm bước về phía cô, cánh tay với lấy ôm chặt Vân Di vào lòng, tham lam hít hương thơm ngọt ngào từ cô. Đường như muốn buộc chặt cô mãi không rời mình.

" Nguyên soái...haiz...mới về đến kinh thành việc đầu tiên đã tìm đến thống lĩnh rồi, còn chưa kịp bái kiến hoàng thượng " Một binh lính thấy cảnh này, thâm thì to nhỏ với người dân.

Mặc kệ những lời bàn tán kia, bàn tay Vân Di run run, ôm chặt lại thân hình to lớn của Mỗ Hiên. " Mỗ Hiên, mừng huynh chờ về "...

[Ting: Hoàn thành nhiệm vụ 2 - Giúp Mỗ Hiên lập công với triều đình.]

Sau khi báo công danh và nhận chức vụ, công danh, lộc phát từ hoàng thượng. Mỗ Hiên gấp rút tổ chức đám cưới. Khắp kinh thành mừng thắng trận chia vui cùng nguyên soái đại tài bằng cách cùng chung treo khắp nơi màu đỏ hỷ sự của đôi trai tài gái sắc này. Thậm chí còn được hoàng thượng tận tay nâng rượu chúc phúc.

Tiếng nhạc vui vẻ, tiếng cười nói diễn ra khắp một ngày. Náo nhiệt cả kinh thành.

Tiếng mở cửa thu hút sự chú ý của Vân Di. Cả ngày, cô mệt mỏi không thôi. Rước dâu, bái đường thân thân, đã không được ăn gì lại còn gì, bộ y phụ hỷ sự nặng muốn chết, chưa kể trên đầu cài vô số cây trâm trang trí rườm rà, Vân Di thật tức giận muốn giết người. Qua chiếc khăn, Vân Di nhận thấy xung quanh phòng được trang trí toàn màu đỏ chói mắt, chữ cung hỷ được treo khắp nơi.

Vân Di "... " sao cô lại không thể thích cái màu lòe loẹt này thế nhỉ?

Khăn chùm đầu nhẹ nhàng được nâng lên. Lộ ra khuôn mặt điểm lệ, thực nữ, quyến rũ, khả ái thu hết vào trong mắt của Mỗ Hiên.

Mỗ Hiên ánh mắt có chút si mê, sờ lên đôi má hồng của cô.

" Vân Di, nàng cuối cùng cũng thuộc về ta, mãi chỉ thuộc về mình ta ".

Mỗ Hiên trong thân y đỏ rực dần dần cúi xuống ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, nhẹ nhàng mon chơn cánh môi mềm mại. Gương mặt bất giác mỉm cười đầy si ngốc.

Cô dịu dàng đáp lại nụ hôn của Mỗ Hiên, khóe miệng cong lên, tiếng nói đứt quãng ở khóe miệng " Ta... yêu chàng, Mỗ Hiên ".

Tiếng tim loạn nhịp như muốn đánh vỡ lồng ngực của y, đứng rồi, nàng cũng yêu ta, không ai có thể cướp Vân Di khỏi tay ta...ha ha... đứng vậy...nàng ấy mãi mãi chỉ thuộc về mình ta mà thôi.

Mỗ Hiên dứt khỏi nụ hôn trượt dần xuống cổ cắn nhẹ lên cổ Vân Di một dấu vết đỏ hồng nhạt. Rồi hôn lên đấy, run rẩy ôm thật chặt lấy Vân Di, thủ thi như cầu xin.

" Hứa đi.. nàng mãi mãi chỉ có ta trong mắt nàng, vĩnh viễn không dung nạp thêm một ai ".

" Được...ta hứa với chàng " Vân Di ôn nhu mỉm cười điểm lệ, đặt nụ hôn lên khóe mắt của Mỗ Hiên, bất giác nhận thấy y cười mỉm cười... có lẽ đây là nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy ở Mỗ Hiên.

" Vân Di...ta yêu nàng..."

[Hoàn thành nhiệm vụ. Chuẩn bị rời khỏi thế giới 3: Thời gian bắt đầu đếm ngược 3...2...1..]

Tiếng báo hiệu máy móc vang lên, Vân Di nhận thấy mình dần dần bị rút ra khỏi cơ thể... tạm biệt huynh, Mỗ Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Phiên ngoại Mỗ Hiên

Ta từ nhỏ đã được sống ở trong chùa. Nghe trụ trì nói, bởi phụ thân, phụ mẫu xem tướng số của một thầy bói bảo rằng số ta vốn yếu mệnh nên phải sống ở chùa thì đám ra mới có thể sống sót. Ta không cảm ghét họ vì đã gửi ta ở chùa, đối với ta, tất cả mà nói thế nào cũng được, chẳng quan trọng.

Thế rồi, ta cứ từng bước lớn lên trong kinh Phật, sự đạo lý của Phật tử Như Lai, êm đềm trôi đi. Mãi cho đến năm ta mười bảy tuổi, bạn của trụ trì là một phượng trọng ở nơi xa ghé chơi, liền nhìn trúng ta, nhất khẩn năn ni trụ trì cho ta đi theo. Cuối cùng trụ trì đành phải hỏi ý kiến của ta, thấy ta gật đầu mới đồng ý cho ta theo phượng trọng.

Đến một nơi mới đối với ta chẳng có gì lạ, nơi đâu cũng vậy.

Việc làm quen với chỗ mới đối với ta vô cùng dễ dàng cũng không khác gì nơi cũ là mấy.

" Mỗ Hiên, hôm nay con cùng lão nạp đón một người quen cùng lão nạp " phượng trọng vuốt chòm râu, mỉm cười nhìn ta. Ta đương nhiên là ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn đám người trước mặt, bản thân chẳng có chút hứng thú tìm hiểu. Miễn cưỡng đành nghe lời phượng trọng, giới thiệu bản thân qua một chút.

Bất giác, một nữ hài tử chạy đến bắt lấy tay ta mỉm cười tươi, đôi mắt đen to tròn, khuôn mặt dễ thương, miệng liếng thoáng nói gì đó. Đó chính là lần gặp mặt của ta với Vân Di. Ấn tượng chính là nàng... rất phiền phức.

Một nữ nhân vô cùng rắc rối, quấy rầy ta không yên. Ta đi một bước, nàng ta liền nhắc chân theo một bước, chưa từng gặp nữ nhân nào thô lỗ và vô duyên như nàng ta đã thế mức tự luyện lại cực đại, người này đúng kiểu ta ghét. Đã ngu dốt còn bày đặt hiểu biết. Tất cả các vị thí chủ ta gặp, đều có vẻ thực nữ, dịu dàng, vì có gì nàng ta lại chẳng có một điểm gì như thế. Ấn nói sỗ sàng, động tí là buông lời đường mật với nhà sư. Miệng lưỡi lúc nào cũng lái nhải kêu ta là " Ca ca, sư huynh ". Hừ, ai là ca ca của nhà nàng. Nàng không nghĩ rằng mình sẽ bị quạ báo sao?

Ta thờ dãi một hồi, cuối cùng nữ nhân rắc rối ấy rốt cuộc cũng đi về...chỉ là... không nghĩ rằng, một thời gian sau nàng chuyển lên đây để tu luyện, học tập. Điều đáng xui xẻo ở đây là ta lại bị phượng trọng giao nàng cho ta. Đã thế, sao ta không cho nàng biết sự huấn luyện nghiêm khắc, bắt nàng bỏ ý định bằng được, biết điều mà từ bỏ, ta cũng có thể được an tĩnh mà tiếp thu những lời truyền thụ đạo lý của Phật tử...

Sau một ngày thử sức, buổi tối nàng ta lặn mất tăm. Phượng trọng sai ta mau đi tìm nàng về. Ta vâng, dạ rồi đứng dậy tìm kiếm... không nghĩ sẽ chứng kiến một màn đầy thú vị. Nàng ta hung bạo đánh lên thân cây không một chút lưu tình, miệng không ngừng nói ra sự âm ức của bản thân...nhìn nàng có chút đáng thương.

Phật tử từng nói " Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp ". Thôi, coi như ta làm phước giúp nàng qua họa nạn, tuy nhiên nàng ta vẫn nên bị phạt vì

không không chế được cảm xúc của mình...

Ta cứ nghĩ rằng, với tính cách của nàng ta sẽ nhất định từ bỏ, không ngờ lại ngày càng tiến bộ thậm chí là vô cùng xuất sắc, được rất nhiều người yêu quý. Việc ta nghiêm khắc cố ý làm khó, dạy dỗ nàng ta, nàng ta cũng làm tốt đến hoàn mỹ...

Nhìn nàng thích chí nghịch ngợm những bông tuyết nhỏ khiến ta muốn nắm nàng ta vui đùa một chút, lại sợ nhờ đâu nàng ta bị cảm thì sao? Nàng hỏi ta, vì sao không gọi nàng là muội, nhất định phải xưng hô xa cách như thế...ta không biết...chắc vì không muốn mình giống người khác. Muốn có gì đặc biệt trong mắt nàng chăng?

Nàng ấy gọi tên ta, lạ thật, tự dưng ta lại muốn nghe nàng ta gọi tên của ta.

Tuy biết rằng, nàng tính tình hoạt bát, năng động nên nghĩa hiệp giúp các vị sư khác rất nhiều, sư trong chùa lẫn tín đồ rất nhiều người thích nói chuyện với nàng ta... nhưng ta lại không thích mọi người yêu thích nàng ta như vậy...biết đâu nàng lại buông lời đường mật đến những người khác thì sao?

A di đà phật, ta vẫn nên là diệt chết tâm tưởng kia của nàng.

Ta vốn được phương trượng hết sức ưu ái dành thời gian đêm cho ta tập võ công ở rừng trúc. Không hiểu cách nào mà nàng có thể lò dò ra được chỗ này. Nhìn thấy dòng máu chảy ra từ mũi nàng ấy. Ta lo lắng vô cùng, nàng ta rớt cuộc va vào đâu mà chảy nhiều máu như thế. Nghe nàng giải thích việc xuất hiện ở đây một cách vô lý, biết đó là nói dối nhưng ta chẳng bận tâm...

...Biểu cảm nàng là sao, hãm mộ nữ yêu quái gốc nghiệt kia ư? Ngu nghiệt, con yêu quái đấy thì có gì để ngưỡng mộ. Nàng so với con yêu kia...tốt hơn nhiều.

Không nghĩ rằng nàng phải quay trở về sớm như vậy, lòng ta bỗng chốc nặng trĩu, vô lý thật...hồi trước, ta đã rất mong nàng ta rời sớm đi, sao giờ lại thấy khó chịu vậy, hay do ta bắt ép nàng quá khổ sở nên nàng ấy mới đòi về...ta không dám tiền nàng, chỉ lo không tìm được mà bảo nàng hãy ở lại...

Nàng đi rồi, ngày ngày bỗng chốc trở nên vô vị, ta mỗi ngày lại ngó ra cổng chùa để hy vọng...liệu có phải nàng lên không?

Ta nghe loáng thoáng qua, có vẻ dạo này nàng ấy rất nổi tiếng, tỷ thí võ với các nam nhân khác toàn thắng, sư huynh, sư đệ đều đưa ánh mắt ngưỡng mộ về phía ta vì họ nghĩ có thể do ta dạy nàng, ta không quan tâm...chỉ lo...nàng có bị thương hay đau ở đâu không?

Danh tiếng của ta càng ngày càng nhiều người biết, họ bái sư làm ta nhiều lắm. Thậm chí, hoàng thượng cũng từng lên gặp ta định trao lệnh long phù, giúp vua. Ta từ chối....nếu ta đi rồi sao, biết đâu nàng lên, ta lại không gặp được nàng.

Cũng từng có lúc ta suy nghĩ, hay mình đi tìm nàng nhỉ? Nhưng lại thôi...vì ta sợ, ta cảm nhận rõ, ở tâm mình đang rục rịch thay đổi...

...Nhịp tim ta bỗng đập nhanh lên trông thấy, có điều gì thôi thúc ta phải nhấc chân lên mà đi ra cổng. Mưa bắt đầu trêu hạt, phương trượng và mọi người thấy ta định đi đâu đó liền khuyên ngăn. Dù gì mưa cũng rất lớn, đường đi sợ sẽ nguy hiểm... ta mặc kệ, bỏ lời nói ngoài tai mà đi...

Ta gặp lại được nàng, trông nàng ướt nhẹp như một con mèo nhỏ, đến là buồn cười. Chân ta vô thức bước nhanh lên một chút, cố gắng lấy dù che cho nàng...nhất định đã sẽ cho nàng biết mọi trận vì tội dâm mưa...

" Muội Hiên...muội nhớ huynh "

Tất cả những lời mắng của ta, bỗng chốc nuốt trở lại. Giọng nói nàng ấy thánh thoát, hòa nhịp với mưa, êm dịu ngọt ngào, nụ cười tươi, đôi môi cong lại, ánh mắt nhìn ta dịu dàng. Ta...thấy toàn thân như nóng bừng, mạch đập của ta mỗi lúc càng nhanh...đường như, ta còn chẳng cảm nhận được sự lạnh buốt của mưa. Đó lần đầu tiên ta biết nói dối..

Nàng đúng là rất được nhiều người yêu quý, khi nàng xuất hiện, nhiều người đã vây kín để hỏi thăm nàng...hừ... vì thế mà dám để ta một xó không thêm hỏi han gì. Nàng nên nhớ người đón nàng là ta chứ!

Nàng nói nàng muốn đón giao thừa cùng ta, nghe vậy ta rất vui. Cảm thấy mong chờ vô cùng. Nàng từ hôm đấy cũng hay lên chùa nhiều hơn, ta... cũng không lo khi không thấy nàng nữa.

Tiếng đọc kinh Phật đều đều, đêm hôm nay là giao thừa, phương trượng giao cho ta phải trụ trì buổi đọc kinh. Ta biết là không phải nhưng mắt ta vẫn hay vô tình liếc qua ô cửa để đợi sự xuất hiện của nàng.

Ánh sáng nhỏ từ pháo hắt nhẹ lên về mặt của nàng làm ta có chút say mê. Nàng sau cùng cũng nghịch chán liền chạy đến chỗ ta nói chuyện. Nàng bỗng lôi tặng cho ta một chiếc khăn tay thêu hình bông hoa sen vô cùng tỉ mỉ. Nhìn những ngón tay đầy vết thương được nàng giấu kín sau lưng, làm cho ta có chút khó chịu. Sao nàng lại phải hành khổ mình như thế. Đối với ta chỉ cần nàng tặng, ta đều thích. Nàng ấy vẫn như trước, thao thao bất duyệt không biết chán, những câu chuyện chẳng rõ đầu đuôi.

Khuôn mặt nàng nghiêm túc nhìn ta, nàng nói, muốn mãi mãi sau này có thể đón giao thừa cùng ta....hình ảnh ấy... đó có lẽ là đêm giao thừa đẹp nhất của ta.

" Bản tăng mong thời khắc đẹp nhất, mãi mãi được đón cùng thí chủ ".

Đôi tai ta đỏ ửng, bỗng nói hết tâm tư của mình, ấy vậy mà...nàng bảo nàng không nghe thấy lời ta nói vì bị tiếng pháo hoa át đi, mếu máo bảo ta hãy nói

lại, hừ, không nghe thì mất quyền lợi.

Thế rồi sau hôm ấy, nàng giống như bốc hơi, bật vô âm tín, không chút liên lạc nào với ta.

Mãi cho đến khi ta nghe ngóng được người nhà nàng đi cầu may, mới biết được nàng đã nhận mệnh lệnh của hoàng thượng đi huấn luyện quân lính triều đình. Không được, nam nhân ở đây rất nhiều, nàng nhờ đâu bị ai đó lừa thì sao? Ta nhất định không thể để nàng bị các nam nhân ấy trêu đùa được.

Ta thấy khó chịu vô cùng. Tức tốc, gửi thư nhận tham gia làm quân sư cho quân đội hoàng thượng, rồi sửa soạn lên đường.

Xa xa ta thấy bóng dáng nàng cao ngạo, lạnh lùng, khí chất cường hào. Y phục đơn giản mà không mất đi vẻ tao nhã ở nàng... đây có phải người ta từng quen không? Nữ nhân mà lúc nào cũng bám lấy ta, một tiếng "huynh" ngọt miệng, xuất ngày bám dính ta không thôi. Ta giật mình suy nghĩ, nàng cũng đã lớn và khác xưa nhiều... có lẽ nàng không cần sự răn đe, bao bọc từ ta nữa.

Ta nhận ra rằng có một nam nhân nhìn nàng bằng ánh mắt si mê, hầu hết dành thời gian để nói chuyện với nàng... Nàng dường như, ít quan tâm tới ta hơn ngày xưa... dù sao, nàng sau này cũng sẽ lấy một nam nhân làm phu quân... nghĩ đến thôi đã khiến ta muốn tức điên rồi. Thật đáng ghét.

Không ngờ, nàng vậy mà đồng ý với tên đầy đi xem hội đèn lồng với hấn. Nàng...nàng không nhìn thấy hấn đang có ý đồ xấu với nàng à! Sao lại mất cảnh giác như thế. Nếu ta không ra tay biết đâu hấn đã làm điều gì với nàng, may cho nàng là ta phải đi theo nàng từ sớm đến giờ. Hừ, ngoài ta ra thì không có nam nhân nào tốt với nàng hết.

Nàng...cư nhiên dám...hôn...hôn...ta. Không phải ta đã nói với nàng, người xuất gia không được vướng vào tình cảm nam nữ sao.... nhưng môi của nàng ấy ngọt ngào quá. Tim mạch của ta lại bị rối loạn nữa rồi.

Thiện tai, thiện tai...

Ta đã trốn nàng, sau đêm ấy, ta không dám gặp mặt nàng. Ta đã ngồi thiền, tĩnh tâm nhưng không thể xóa đi hình ảnh của nàng...thậm chí còn thèm khát nàng hơn...ta điên rồi...

Ta quyết định đi một chuyến lên gặp phương trượng. Ngài ấy nói, ta đã trót vô tình rơi vào lưới tình mà ông Tơ bà Nguyệt đã giăng lên, phương trượng vô thức lắc đầu....ta yêu...rồi, yêu nàng ấy...ta phải làm sao? Trong tim ta giờ hình ảnh nàng thậm chí còn lớn hơn Phật tổ trong lòng ta.

Sau khi quyết định cuối cùng, ta đã xin phương trượng hoàn tục... ta không ân hận về quyết định này.

Siết chặt bức thư trên tay, ta nghĩ rằng khi quay về sẽ nói chuyện thật rõ ràng với nàng về tình cảm của ta...thế mà... Nàng... dám đồng ý đi xem hội hôn. Ha ha...cái gì mà nói yêu ta... cái gì mà nói muốn bên ta.. lừa dối...tất cả đều nói dối.

Ta vội vàng lao như điên hướng về phía nhà nàng mà đi...ta sợ sẽ muộn mất.Đúng như những gì ta nghĩ, người nghị hôn với nàng là hấn ta....Ai cho hấn dám chạm bàn tay dơ bẩn của hấn vào nàng... chút lí trí còn lại của ta cũng bị rút sạch, ta đánh người một cách không kiểm soát...nàng... vì hấn mà không lo mình sẽ bị thương mà cản ta...Vân Di...rốt cuộc trong mắt nàng, ta là cái gì?

Ha ha... nàng nói yêu ta, vậy mà dám bỏ đi tình cảm nàng dành cho ta... ta cho nàng hay, trừ ta ra từng hồng có nam nhân nào khác... dù biết là nàng sẽ đau đớn nhưng không kìm nén mà bắt nàng uống máu thề với ta. Ta nghe người ta nói, khi hai người hòa quyện máu vào nhau mà uống, nhất định sẽ mãi là phu thê... nàng chỉ có thể yêu ta... trong mắt nàng có ta là đủ.

Ta nhất định phải kiếm dây trói để buộc nàng với ta... đúng rồi... chỉ có thể ban hôn mới không thể nam nhân nào nhòm ngó đến nàng. Để có được nàng...đánh đổi cái gì đều không quan trọng.

Ta nhận lệnh nguyên soái cấp tốc mà lên đường, ta sợ chỉ ở thêm một khắc nào nữa sẽ không thể rời xa nàng được.

Ở chiến trường, ta đã lén cắt một lọn tóc của nàng mang bên mình làm bùa hộ mệnh, tay ta chắc chắn bàn tay sẽ nhuốm máu tươi nhưng đã làm sao...vì nàng chẳng điều gì có thể ngăn được ta...Vân Di, nàng không được ghét bỏ đâu đấy... Vân Di, nàng nhất định phải đợi ta...

Bước đến cổng thành, cuối cùng hai năm... hai năm ta sắp gặp được nàng rồi, Vân Di...

Nàng càng ngày càng diễm lệ hơn xưa, ôm nàng vào trong lòng, hít mùi hương thơm dịu nhẹ từ nàng làm ta an lòng... Vân Di... ta về với nàng rồi đây.

Vinh hoa, phú quý ư? Ta không cần, chỉ cần mình nàng là đủ... Vân Di, nàng thấy không? Mọi người đang chúc phúc cho đôi ta kìa...

Nàng nói yêu ta...đúng vậy, nàng trước giờ vẫn yêu ta... Nàng sẽ mãi không rời xa ta. Nàng hứa rồi, đúng không Vân Di... Vân Di chỉ thuộc về Mỗ Hiên...mãi mãi là của ta...

Mỗ Hiên chợt cười lớn, đứng dậy, ánh mắt đỏ ngầu như con thú bị thương...miệng lắp bắp.

"Vân Di, nàng bảo sẽ ở cạnh ta mà...đúng không?... tại sao lời nói của nàng không không có chữ tín vậy "

Vân Di ngơ ngác nhìn Mỗ Hiên " Mỗ Hiên, chàng sao thế...khụ... Mỗ Hiên, chàng làm gì vậy?" Vân Di nhìn con dao cắm vào ngực mình, phun ra một búng máu "Chàng...vì...sao lại... làm thế ".

Mỗ Hiên hất mái tóc đang rũ rượi lên cho gọn một chút, lau đi chút máu bị bắn lên mặt, cười điên cuồng nhìn Vân Di từ từ nhắm mắt, hơi thở cuối cùng " Ngươi...cần bản không phải nàng ấy... Vân Di, nàng nếu đã không thực hiện lời với ta thì ta còn sống trên cõi đời này làm gì...sinh mệnh của ta vốn dĩ đã ở trong tay nàng... Vân Di...cần bản...nàng không yêu ta " Mỗ Hiên chua xót, không chút do dự, lấy con dao đâm thẳng vào ngực. Cơ thể y từ từ ngã xuống, đôi mắt đầy đau thương, cố gắng hết sức ôm thi thể đã chết...đứng... nàng thấy không, Vân Di...máu ta và nàng đều hòa cũng nhau...mãi mãi là phu thê...

Dưới âm phủ, một đạo bóng mờ phiêu dật bước qua cầu Nại Hà. Hai bên bờ sông Vong Xuyên, từng đóa, từng đóa hoa bi ngạn đỏ rực nở rộ, như được tắm mình trong máu tình. Vân Di, hoa bi ngạn hút nước Vong Xuyên để sinh tồn, còn ta, ta cần tình yêu của nàng để sống.

Nàng không trốn được ta đâu Vân Di, dù có đầu thai chuyển kiếp, ta quyết không uống canh Mạnh Bà để mãi nhớ đến nàng, ta không thể quên cũng không được phép quên....

Cả nước ngày hôm sau, đau buồn khi dự đám tang của hai người tài giỏi, có công với đất nước. Cái chết của hai người cuối cùng vẫn là một bí ẩn... Chỉ tiếc...gây thương tâm cho bao người... nỗi buồn ám ảnh cho một mối lương duyên không thành.

Ta muốn hỏi nàng!

Tình...là gì?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (1)

Vân Di quay về hệ thống, thần sắc có chút khó chịu.

" Vân Di, cô không sao chứ?" Tiểu Hắc nhìn thấy cô thất thần như vậy, lo lắng.

Vân Di mệt mỏi, nằm xuống, ôm lấy Tiểu Hắc " Ngoan, tôi muốn ngủ một chút, tỉnh dậy sẽ tiến vào thế giới tiếp theo " tiếp đến vài phút sau là tiếng hít thở đều của Vân Di.

Con mèo nhỏ im lặng, không động đậy, mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt Vân Di. Lòng đầy suy tư.

Vén vài sợi tóc lòa xòa trước mặt cho cô, Tiểu Hắc lướt tay một chút, màn hình hiện lên một bảng số liệu khó hiểu, một dãy kí tự chưa nhìn thấy bao giờ.

[Có muốn thanh trừ cảm xúc của kí chủ không?] thanh âm khô khan của máy móc vang lên nho nhỏ.

" Có " Tiểu Hắc trả lời dứt khoát.

[Ting - Thành công] tiếng máy móc báo hiệu.

Tất màn hình đi, Tiểu Hắc lấy tấm thân nhỏ bé của mình ôm chặt Vân Di vào lòng vỗ nhẹ vào lưng Vân Di, làm cô đang nhú chặt mày cũng nói ra không ít.

" Kí chủ, đừng lo, tôi giúp cô không còn vương vấn gì với thế giới cũ nữa "

Tiểu Hắc lên thờ dài một tiếng, mỗi lần Vân Di công lược xong, cô quay trở lại hệ thống, Tiểu Hắc đều bí mật rút hết tình cảm của Vân Di ra. Không biết, cô... liệu có giết nó không nhỉ? Nhưng biết làm sao được, thà để Vân Di đánh chết còn đỡ hơn nhìn cô khổ sở như thế, nó cùng đâu còn cách nào khác.

Vân Di phác họa xong Mỗ Hiên để gọn vào một chỗ với tranh cô vẽ, cười thoải mái, vươn vai một chút, không ngờ rằng ngủ một giấc lại có thể dễ chịu như thế, tâm thanh thoi hẳn.

" Tiểu Hắc, mau cho tôi tiến vào thế giới tiếp đi "

" Cô chắc là mình khỏe hơn rồi chứ " Tiểu Hắc ái ngại nhìn Vân Di.

" Đương nhiên, bé yêu không cần lo " nói rồi còn hôn lên má tiểu shota một cái thật kêu. Ayzaa, sao có thể dễ thương vậy cơ chứ. Vân Di yêu thích không thôi.

Tiểu Hắc chùi chùi vết son trên mặt, thở hắt ra, lí nhí nói" Kí chủ biến thái " cùng với đấy là động tác nhanh nhẹn mở cánh cửa nhiệm vụ.

[Mở cánh cửa nhiệm vụ: Tiến vào thế giới bốn...3...2...1]

Tiếng quạt trần cột kết vang đều, hơi ẩm mốc trong không khí làm người ta khó chịu vô cùng, ánh sáng đèn điện vàng hắt lên trên bàn, lộ ra vô số tài liệu, giấy bút, lộn xộn.

Vân Di chớp mắt tỉnh dậy, nhú mồm, nhìn xung quanh. Một căn phòng ước chừng rộng hơn 10m, đồ đạc đơn giản, rất gọn gàng, trừ giấy tờ trên bàn ra có chút rối mắt ra thì chứng tỏ chủ thể là người ngăn nắp, có nề nếp. Xung quanh căn phòng làm người khác cảm nhận được u uất, lạnh lạnh, tối.

Rốt cuộc, Tiểu Hắc đã cô vào chỗ khi họ còn gáy nào đây không biết nữa.

"Tiểu Hắc, nội dung" Vân Di nghĩ, tốt nhất là tiếp thu xong cốt truyện rồi tính.

Lượng thông tin cứ từ từ rót vào não bộ Vân Di. Cô điểm tỉnh mà tiếp thu.

"Thế giới này, nam chính tên là Gian Ngôn, là dân IT. Hắn là người có chỉ số IQ cao hiếm thấy. Đáng nhẽ sẽ được chính phủ cho vào để phục vụ cơ mật của các nước. Tiếc rằng, Gian Ngôn là kẻ làm việc theo cảm hứng, hắn đã hack không biết bao nhiêu phần mềm, rối loạn thông tin quan trọng của bí mật quốc gia cho quân đội khủng bố. Hay thỉnh thoảng lướt ngón tay, nhấn vài đường điều khiển trên bàn phím có thể làm cho một công ty nào đó sập đổ trong một giờ, gây thiệt hại không nhỏ cho chính phủ, thậm chí thoải mái đào bới clip hời hợt, đen tối của các thành viên hội đồng tung lên mạng..

...nhận thấy mối nguy cơ tiềm ẩn to lớn này, chính phủ của nhiều nước hợp mặt cấp cao quyết định tổng giam Gian Ngôn vào một nhà tù đặc biệt cho những thành phần nguy hiểm nhất của xã hội. Với ý định sẽ cho hắn chết một gông ở trong đây.

Tiếc rằng, họ không đạt được mục đích của mình.

Gian Ngôn mới bước vào nhà giam, mới đầu đầu giống như những phạm nhân khác. Kiêu mà, mà cũ bắt nạt mà mới cộng thêm việc đáng người của hắn mảnh khảnh, da thì trắng, người gầy gầy, đáng về thập phần giống thư sinh, lập tức trở thành tâm điểm chú ý để trút giận của những phạm nhân ở đây. Đầu nghĩ rằng, chỉ trong một ngày liền thu thập hết người trong ngục, một bước trở thành trùm trong nhà tù, phạm nhân nhìn thấy hắn đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng, gấp mặt nhất định chọn đường vòng, phục vụ như một ông hoàng. Tiếng tâm lừng lẫy trong tù, đánh, giết người không chớp mắt nổi tiếng náo loạn một tay Gian Ngôn gây ra, chính phủ biết cũng làm ngơ.

Tuy nhiên, không biết một cách nào đó, Gian Ngôn mấy năm sau, trắng án, được ra tù. Từ đây nam chính, chính thức bị biến đen, tất cả các quốc gia một lần nữa đều đối mặt với sự sụp đổ trông thấy, Gian Ngôn từng bước khiến cho thế giới rơi vào cảnh hỗn loạn, giúp cho quân phản loạn đứng lên nắm quyền, nơi đâu cũng bị quân phản loạn, chém giết không thương tiếc. Còn hắn thì nhàn nhã cắn hạt dưa, ăn bỏng ngô, ngồi xem kịch vui, bản thân thì không có hứng thú làm người giữ quyền lực..."

Vân Di "..."

"... Chủ thể lần này Vân Di xuyên vào chính là một nữ cai ngục, quản lý nơi mà Gian Ngôn bị tổng vào tù. Bởi vì tính Gian Ngôn nhàn nhõ, thô lỗ, không coi ai ra cái gì khiến cho chủ thể ghét đến thậm tệ nên bất cứ chuyện gì cũng nhằm vào hắn. Kết quả, bị Gian Ngôn ép cho đến tự sát..."

Vân Di "... đây đúng kiểu nữ phụ nào tàn trong truyền thuyết. Haiz... Chính phủ còn nể mặt hắn ba phần, thế mà vị chủ thể lại đi đâm đầu vào chỗ chết...chắc chắn, thật hết chỗ nói.

[Ting: Nhiệm vụ - Công lược Gian Ngôn]

Cô đau đầu, xoa trán, quay sang nhìn đồng giấy lộn trên bàn làm việc, thu dọn gọn lại một chút. Vân Di đến bên cửa sổ, vén góc rèm cửa sang một bên, qua khung cửa, sự im lặng đến đáng sợ, mãi xa mới thấy bóng đèn mập mờ chiếu lên phòng giam. Thả tay ra, Vân Di bước đến bên tủ lạnh mini lấy ra một chai nước uống. Thời gian cô xuyên vào là giữa câu chuyện cũng vừa hay Gian Ngôn bị tổng vào tù được một ngày, không phải là quá muộn...chắc... chuyện lần này, hay đây!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (2)

Tiếng chuông từ sáng sớm đã vang lên. Vân Di khó chịu, lười biếng, đứng dậy vệ sinh cá nhân, thay nhanh quần phục rồi bước ra ngoài.

Bầu trời vẫn còn nhá nhem tối, trên sân đã đông kín người, tiếng nói chuyện ồn ã, có cả lời nói thô tục phát ra, tiếng chửi thề không dứt.

"Trật tự" Quân giáo hò to qua loa cầm tay, gắt gỏng. Bắn một phát súng "Mỗi người xếp hàng, đứng theo thẳng, bắt đầu chạy bộ".

Vân Di ngáp dài, mới có ba giờ sáng, không nghĩ phải dậy sớm như vậy. Nhìn đám người từ từ chạy, cô sờ chiếc súng lục bên hông, chắc, bởi mỗi người đều là những tù nhân phạm tội nặng, nên việc họ liều lĩnh đánh, gây thương tích cho cai ngục là chuyện hết sức bình thường. Vì vậy, mỗi người quản ngục ở đây đều được trang bị cho những dụng cụ như: súng lục, dùi cui điện, roi sắt, thuốc gây mê,... luôn bên mình, phòng bất trắc để sử dụng bạo lực.

" Vân Di, hôm qua cô không ngủ sớm hay sao, sáng ra lại ngáp dài nhiều thế " Trường Thanh đồng nghiệp của chủ thể, hých nhẹ cánh tay của cô, cười trên chọc.

" Ha ha, hôm qua có đọc quyển sách nên thức hơi muộn một chút " Vân Di xoa đầu, cười trừ.

Trường Thanh vừa đi quan sát, định tán dóc một chút với Vân Di thì lại phát hiện có đám ồn ào phía trước. Cả hai người vội vàng chạy đến.

[Ting: Nam chính xuất hiện].

Vân Di và Trường Thanh bước đến mới gặp được cảnh tượng cậu thanh niên đang nhàn nhạt cười, vung tay đâm vào mặt liên tục vào một người đàn ông to lớn đến nỗi mặt người ấy sưng húp lên như mặt heo. Đám đông xung quanh lặng như tờ, có mấy gã xung quanh cũng đang nằm ngửa dưới đất, mặt mũi sưng tấy cũng không kém, máu loang lổ khắp nơi. Rên hừ hừ, đau đớn.

Trường Thanh huýt còi, nhưng có người chẳng quan tâm đánh đấm vô cùng thoải mái, hoàn toàn để ngoài tai. Còn đám tù nhân tự động lùi đường tránh xa. Trường Thanh không biết làm thế nào, trước giờ anh ta toàn mấy giờ gác trực nhẹ nhàng, lần này xui xẻo bốc trúng vào ca trực buổi sáng, lúng túng không biết xử lí.

" Được rồi, anh tránh ra một chút " Vân Di thờ dãi, ngạo nghễ, tay linh hoạt rút chiếc roi da bên hông, trực tiếp quật mạnh.

Tiếng roi vung lên khiến người ta rợn người, đánh vào người chắc chỉ có nát thịt, cuối cùng thành công gây chú ý của một người. Giản Ngôn dừng tay nhìn cô gái ngược ánh sáng trước mắt, đôi lông mày hồ phách nheo lại, gương mặt thoáng nét ngạc nhiên, khóe miệng nhếch lên, bàn tay đầy máu vội vào chùi vào áo cam của tên vừa bị đánh. Nghiêm chỉnh đứng dậy, mái tóc mái dài rũ xuống, che mắt đôi mắt của hắn, vì người có làn da trắng nhợt nhạt nên buổi sớm càng làm nó trông có vẻ yếu ớt hơn, đáng thương hề hề nói.

" Cai ngục, mấy tên này hành hung tôi "

Mọi người "... " lập tức dựng ngón tay giữa lên.

Vân Di nhướn mày, tay vung vẩy nghịch ngợm chiếc roi da, vuốt nhẹ nhẹ, lạnh nhạt nói " Thế sao tôi lại nhìn anh đánh người ".

" Đây gọi là phòng vệ chính đáng, tôi sợ nếu không mấy người ấy sẽ đánh tôi chết " Gian Ngôn nói dối không chớp mắt " Nếu cô không tin, có thể hỏi mấy người ở đây " hắn quay sang quét mắt cảnh cáo nhìn đám người phía trước, ý bảo " nói khác, đảm bảo mạng các người không được yên ".

Vân Di đảo mắt qua mấy người ở đấy, nhận được cái gật đầu liên tục, không ai dám lên tiếng phản kháng. Cả kẻ mấy tên đang nằm phía dưới cũng run run, gật đầu lia lịa như sợ nếu không gật đầu ngày mai họ không nhìn thấy ánh sáng nữa.

" Đây, cô thấy chưa? Tôi không nói dối mà " Giản Ngôn ngậy thơ túi thân, hai ngón tay chọc chọc vào nhau trông chả ăn khớp với hình ảnh cao khêu của hắn.

Vân Di "... "

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (3)

" Được rồi, mọi người mau chạy đi " Trường Thanh sau khi gọi cho bộ đàm gọi bộ y tế đến, huy động những phạm nhân khác vào vị trí cũ để chạy.

" Vân Di, quần giáo vừa gọi tôi, đi theo để giám sát. Cô có thể lo cho mấy người này được không?"

" Được, không thành vấn đề, anh mau đi đi " Vân Di gật đầu, nhìn từng người đang được khiêng đi.

Tiểu Hắc lên tiếng trong đầu Vân Di, giải thích vụ việc ầu đã vừa rồi. Vốn dĩ là Giản Ngôn, hắn ta rất lười biếng mấy việc như tập chạy như thế này. Nên một mực định tìm chỗ nào đó ngủ cho hết thời gian, thì một đám người không phục hôm trước khi hắn đến, nhìn thấy vậy, rất ngứa mắt. Quyết định đánh cho một trận. Giản Ngôn ban đầu cũng chẳng muốn động tay, động chân gì cho mới, ai mượn mấy đám đó lải nhải quá.... kết quả ngứa tay nên đập luôn.

Theo cốt truyện, mỗi một thời gian sau chủ thể mới gặp mặt và bắt đầu hướng nòng súng khó chịu vào Giản Ngôn, lần này không nghĩ lại được sớm gặp nam chính như vậy.

Cô đỡ trán mệt mỏi, cắt gọn roi da vào bên hông, bước theo đám người đang đi.

" Không bị thương gì, tại sao không chạy " Vân Di thấy Giản Ngôn rất an tĩnh, đường hoàng nằm lên để hai người bảo hộ mang đi, về mặt dừng dừng.

" Có mà, tay tôi rất đau " Giản Ngôn dơ tay dính chút máu cho Vân Di xem

Vân Di "... " Đây là máu mà anh đánh người mà.

" Quần ngực, cô tên gì thế? "

" Vân Di " Vân Di nhàm chán đáp lời, mặt lạnh lùng lười biểu cảm.

" Tôi là Giản Ngôn, tôi là người mới vào hôm kia. Tên cô thật hay " Giản Ngôn cười rộ, chẳng quan tâm biểu tình lạnh nhạt của Vân Di.

" Đã biết, tôi có tài liệu về anh, hack phần mềm, làm sụp đổ công ty, rất nhiều tội danh" cô không khách khí liệt kê một loạt.

" Không ngờ mình nổi tiếng như vậy. Thế nào, có ngưỡng mộ tôi không?" Giản Ngôn đắc ý, ngẩng đầu nhìn Vân Di. Mái tóc vì thế cũng đung đưa theo.

Vân Di "... " ngưỡng mộ cái beep.

Cô vắt đai đeo đồ xuống cái bàn làm việc, mở cửa đón ánh sáng chiếu vào phòng cho điều hòa không khí ngột ngạt, mệt nhọc nằm lên giường, cuối cùng thì cô cũng được thay ca. Nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu Vân Di thậm trọng suy nghĩ tính toán cốt truyện một lượt nữa.

Ước chừng khoảng thời gian mà Giản Ngôn trắng án sẽ rơi vào tầm ba năm nữa. Thời gian từ nay đến ba năm nhất định phải hết sức đi công lực mới được.

Vân Di mở mắt tỉnh dậy, đã là bốn giờ chiều, đứng dậy chuẩn bị quần áo đi tắm. Tối nay cô có ca trực, đi ăn để lấy sức chiến đấu công lực.

Đối với công việc của chủ thể lần này, Vân Di cảm thấy nhẹ nhàng hơn hẳn. Tuy nói rằng, phải đi trông coi phạm nhân nhưng giờ giấc làm việc lại không quá mức bị chèn ép thời gian vì ở đây có rất nhiều người thay thế. Thí dụ, một ngày cô trực hai ca, còn lại sẽ là thời gian rảnh rỗi, nhưng tiếc rằng mặt xấu ở đây là... nếu bạn mà không có tinh thần cảnh giác cao với đám phạm nhân, sẽ mất mạng như chơi.

Từ khoảng thời gian bảy rưỡi tối đến mười giờ tối, phạm nhân sẽ được hoạt động theo ý mình, cũng chính là lúc khả năng xuất hiện trường hợp vượt ngục rất cao.

Trong tù này, vốn dĩ toàn thành phần nguy hiểm buôn bán vũ khí, bán chất cấm, giết người,...v...v nên gan của mấy người này rất to, cộng thêm việc lao luyện, tinh ranh nên đã không biết bao nhiêu vụ xảy ra nhưng không thành.

Chưa kể đến, trong này thậm chí phạm nhân bị giết một cách bí ẩn hay công khai là chuyện bình thường. Còn quần ngực nhiều lúc nhắm mắt làm ngơ vì sợ liên lụy đến mình. Nói trắng ra, ai mạnh người đây sống, kẻ yếu chỉ có con đường mà làm chân chó.

Vân Di xoa xoa khớp vai, chỉnh lại cái dây quai súng trường cho dễ chịu, chán nản nhìn xung quanh.

Bao quanh chính là những bức tường cao chắc chắn, dây thép giăng chặt chẽ, lưới điện cũng được cài vào. Bóng điện cao áp sáng trưng như ban ngày. Gây cho cảm giác áp bức người khác, giống kiểu một cái nhà tù to vậy.

Vân Di từ tối đến giờ gặp không biết bao ánh mắt đen tối của phạm nhân lượn qua lượn lại chiếu lên người cô, thì thầm to nhỏ. Vân Di trong lòng cười lạnh, ngu xuẩn.

" Vân Di, lại gặp cô rồi " Giản Ngôn hí hửng từ đâu chui ra, bước gần đến chỗ cô.

Vân Di liếc con người nhạt nhẽo đối diện.

" Tôi thấy cô một mình buồn chán nên đến nói chuyện với cô đây " Giản Ngôn hai tay đút túi quần, nhovn miệng cười với Vân Di. Thời điểm hẳn đứng trước mặt cô, Vân Di không ngờ rằng bộ quần áo tù màu cam của phạm nhân mặc lên người hẳn lại có chút soái khí như vậy, Giản Ngôn cao đến mức che mất ánh sáng của cô.

" Cảm ơn " Vân Di dừng dừng, chả thèm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Thế giới 4 - Công lực IT xảo trá (4)

Giản Ngôn vui vẻ kể chuyện hấn ta nghịch ngợm phần mềm chính phủ như thế nào, hay nói trong đây có những bí mật gì.

" Không sợ tôi tố giác anh hả?" Vân Di không mện không nhạt đáp.

"Tôi không cần" Giản Ngôn nhún vai, dơ tay như đây là điều hiển nhiên "Cô thích là được" nói rồi quay sang Vân Di cười thích thú nhìn cô "Đành nào cũng ở tù rồi, vài năm nữa cũng chả nhằm nhò gì với tôi" hai bàn tay của hắn đan vào nhau, dựa cả người vào tường, trông rất thoải mái.

Vân Di hừ lạnh, không thèm đáp, quay đi.

"Tôi biết là cô sẽ chẳng thèm để ý mà" hắn nhìn thấy vậy, phì cười.

Mấy chốc vang lên tiếng chuông báo đến giờ trở về phòng giam, Giản Ngôn dùng mấy câu chuyện mình kể dở với Vân Di, đứng dậy phui bụi "Cũng đến giờ tôi phải đi về phòng giam rồi, tạm biệt cô"

Vân Di phát tay, không thèm đoái hoài đến. Dù sao, cũng đến hết giờ cô canh gác rồi, nên đi nghỉ thôi...

Ở một góc khuất nào đó, từng ngụm máu cứ vậy phun ra, mặt mũi nhìn nhận ra không nổi, tiếng đánh vang lên không dứt, mãnh mẽ, vô cùng tàn nhẫn. Tiếng rên rỉ to nhỏ hoàn lẫn vào nhau. Giản Ngôn mỉm cười, ghét bỏ lấy một cái áo gần đây lau máu trên tay. Thật bẩn, tùy tiện ném đi. Hắn ngồi xụp xuống, tóm lấy tóc của gã mà hắn vừa đánh xong, hơi thở tỏa ra nguy hiểm, giọng nói sắc bén cảnh cáo, đảo mắt xung quanh.

"Chúng mày nghe đây, từ giờ bầy cứ thẳng khốn nào đưa ánh mắt bắn thù mà nhìn người con gái vừa rồi. Đừng trách sao mắt mình lại bị mù"

Nói xong, Giản Ngôn hết sức nhẹ nhàng đập đầu gã đấy xuống đất "oanh" một tiếng. Khiến mấy người ở đó rùng mình không thôi.

"Thằng này làm gương, rõ chưa?"

"Đại...ca... chúng em.. xin lỗi, đảm bảo không có... lần sau" đám tù nhân yếu đuối đáp.

"Tốt" Giản Ngôn sáng khoái đứng dậy, vờn vai "Chuyện hôm nay, đùa nào nói ra, sẽ không còn lỗi mà cảm nhận thức ăn, liệu mà giữ cái miệng chúng mày lại" rồi huyýt sáo vui vẻ, tiêu sái bước đi, mặc cho đám người sống không bằng chết ở dưới đất.

Đám tù nhân vô cùng ân hận, chẳng qua nhìn thấy nữ cai ngục kia đáng người chuẩn ba vòng, mặt thì xinh đẹp, đầy quyền rũ trong bộ quân phục màu đen thì... mẹ nó...thằng đàn ông nào chẳng phấn khích chưa kể đến ở trong tù lâu vậy toàn đàn ông, không có phụ nữ đâm ra lại thêm chút hương sắc, bọn họ chắc chắn rằng thiếu đi một nữ cai ngục cùng lắm là điều tra qua loa để cô lệ thôi, rồi cũng chìm xuống chẳng ai quan tâm cho mà xem.

Cũng vì thế mà hồi trước cũng có mấy việc xảy ra tương tự, kết quả số nữ ở đây tính được trên đầu ngón tay, trừ mỗi vài người ở bên tổ y tế là mấy nữ nhân già già, thì hình như bên cai quản có mỗi mình Vân Di là nữ. Thịt vào hang sói, không ăn sao được, không ngờ rằng lại chọc trúng người mà Giản Ngôn để ý, thôi thì nhịn còn hơn là mất mạng.

Giản Ngôn vào đến phòng giam, viên quản ngục cau mày, khó chịu, không có một chút nào sắc mặt tốt dành cho hắn "Đi đâu giờ mới về, tiếng báo hiệu tù rất lâu rồi mà".

Giản Ngôn cười xòa, cà lơ bước vào trong phòng, lười biếng đáp lời tên quản ngục một "Đi vệ sinh".

Nghe được tiếng chửi lầm bầm, thêm cả tiếng khóa cửa lạch cạch của cửa phòng giam phát ra, Giản Ngôn nhún vai, liếc ba người cùng phòng trước trước mặt.

"Đại ca, em vừa đổi ga giường cho đại ca. Anh xem có ưng ý không?" tên Hà Ứng vội nhường đường chỉ đến chiếc giường ở tận một cho hắn. Nghe giọng điệu biết ngay là sáu phần sợ sệt, bốn phần vuốt đuôi ngựa.

"Đúng...đúng, đại ca, chúng em vất vả để chuẩn bị cho anh đấy" hai tên còn lại rất ăn khớp gật đầu, nịnh nọt.

Thật ra, mới đầu đến đây, tên Hà Ứng này, người đậm chất giang hồ có tiền án đã từng giết nhiều người, cường bức phụ nữ chính là tên cầm đầu trong cái phòng này, tai tiếng ở tù này cũng khá, tuy nhiên sau khi chứng kiến được uy lực của Giản Ngôn, lập tức quay sang trở thành chân chó cho hắn. Hai tên còn lại là Sách La và Hồ Khai, tội danh là buôn bán thuốc cấm.

Giản Ngôn không thể hiện gì, ung dung bước đến giường, nằm xuống giường, từ kẽ răng phát ra "Cút".

Ba người gấp rút tránh ra xa nhấp có thể.

Ánh trăng hắt qua ô cửa sổ nhỏ sắt trên cao, Giản Ngôn mở mắt, suy tư. Cô gái Vân Di này làm cho hắn thấy có hứng thú.

Vân Di mà biết Giản Ngôn đối với mình có hứng thú...CMN...nhất định cô sẽ chửi tục lấy mấy câu.

Giản Ngôn khẽ xoa mái tóc mình, con buồn ngủ kéo đến, hắn ngáp dài, thôi thì, chơi đùa với cô ta chút vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (5)

Quạt trần cứ quay đều đều, lọc cọc phát ra tiếng khiến người khác vô cùng buồn ngủ.

Vân Di bước đi bước lại, hay tay chấp đằng sau, gương mặt nghiêm túc quan sát mấy người tù nhân kia lắp ráp đồ điện, trong thâm tâm không ngừng kêu gào vì bụng đang réo lên biểu tình.

Nói thẳng ra là mấy người ở đây đang phải làm việc để trả công cho chính chỗ ăn, ở của họ. Đâu ai cho không ai cái gì bao giờ. Tiện thể kiếm chút vốn cho quán giáo.

"Chán sao?" Giản Ngôn cười phát ra tiếng, nhìn thấy có người đang lờm hẩn không có chút thiện cảm nào.

"Chán? Trông tôi giống vậy lắm hả?" Vân Di phối hợp với Giản Ngôn nhếch miệng cười lạnh một cái.

"Ừm, mặt cô hiện hết lên kia, có muốn đến lắp đồ với tôi không?" Giản Ngôn cười, chân tự động gác lên bàn, trông rất ung dung, mặt cực kì gọi đòn. Mái tóc được vuốt lên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú của hắn.

"Mau làm việc đi, nghiêm túc vào cho tôi" Vân Di lười biếng đối đáp, trực tiếp mang doi ra đe dọa.

"Ha ha, tôi làm là được chứ gì? Đừng nóng" Thấy con nhím nhỏ bắt đầu dựng gai lên, Giản Ngôn nhún vai, chau môi, chăm chỉ ngồi làm việc, một mực rất nghe lời.

Mọi người trong phòng "..."

Nhờ Tiểu Hắc thông báo ngầm cho cô. Vân Di mới biết được rằng, sau một tuần trôi qua, Giản Ngôn chính thức làm đại Boss trong ngục lao. Tất cả phạm nhân ở đây đều quy phục hắn, điều Giản Ngôn nói chính lệnh trời ban. Tuy nhiên... tất cả điều ngầm ngầm theo lệnh Giản Ngôn đều không được thông báo cho ra ngoài.

"Vân Di, đến giờ thay ca rồi, cô mau đi nghỉ đi" Trường Thanh vẫy tay với cô. Khi Vân Di đến nói nhỏ với cô, hết sức trượng nghĩa, vỗ vai Vân Di.

"Cảm ơn anh, làm phiền anh rồi." Vân Di trao lại tấm thẻ mở cửa cho Trường Thanh, tiếp đây nở một nụ cười đầy cảm kích.

Trường Thanh đắc ý, lắc đầu, liền miệng nói "Không có gì, đừng khách khí" bước nhanh vào trong. Ha ha, đám người đồng nghiệp sẽ ghen tị với anh cho mà xem, nữ hoa khôi cái ngục lạnh lùng thân mật với anh nhất....ha ha... chẳng mấy chốc cô ta sẽ yêu mình đến tiều tụy, khiến đám người kia tức đến đỏ mắt cho mà xem.

Một khắc Vân Di đi, ý cười của Giản Ngôn dần thu lại, thay vào đó là ánh mắt sắc lạnh chiếu lên Trường Thanh. Hắn ném luôn mấy thứ đồ linh tinh đang cầm. Đôi chân thoải mái vắt vẻo, bắt chéo nhau gác trên bàn làm việc, vẻ mặt bất cần đời hướng phía anh ta, thái độ thể hiện rõ khiêu khích.

Trường Thanh "... tôi không nhìn thấy gì hết.

Vân Di bước về căn phòng nhỏ của mình, thở dài một lượt. Cởi nhanh bộ y phục, thay bộ quần áo dễ chịu nhất. Mới gọi Tiểu Hắc ra.

"Kí chủ, cô vẫn còn mệt hả?" Tiểu Hắc ngoan ngoãn bước lại gần Vân Di.

"Không, tôi hơi đói một chút. Cậu xem hộ tôi qua một tuần, hảo cảm của Giản Ngôn dành cho tôi thế nào?"

Cô tính nhầm số lần cô gặp được Giản Ngôn, chắc ước chừng trừ ngoài giờ ăn cơm, đi ngủ của phạm nhân thì hầu như lúc nào hai người đều gặp nhau. Để thuận tiện cho việc công lược, Vân Di đã thay đổi hết ca trực ở các dãy nhà khác tập trung mỗi dãy của Giản Ngôn.

"Độ hảo cảm mà nam chính dành cho cô, tính từ mức độ không thì mới nhích lên một chút. Chính là cảm thấy cô rất thú vị" Tiểu Hắc từ tốn, đưa đôi nhìn cô, một lòng thương cảm.

Vân Di "... giết giết cơ miệng, bật ngón tay giữa, Fuck Your Mother, thú vị cái con khi, Vân Di phần nộ không thôi, gương mặt cực kì muốn đánh người.

Tiểu Hắc "... Đạo này kí chủ của mình có vẻ hư.

Sao một hồi phá phách, Vân Di trầm ổn hít thở trở lại, thôi...không sao. Một chút hảo cảm nhỏ trong một tuần như thế cũng gọi có chút tiến bộ, còn hơn là không suy chuyển lấy một chút.

Đều quan trọng nhất bây giờ là cô phải kiếm cái gì đó bỏ bụng thì mới có sức được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (6)

" Vân Di, cô nhìn này, tôi bị khi dễ " Giản Ngôn đáng thương chạy đến, dơ khuỷ tay dính máu, xước da. Cả người trông tiêu tụy.

Vân Di "... " Đây là lần thứ ba anh chạy đến tố cáo tôi rồi đấy, trề lên ba há?

" Anh... thôi bỏ đi, nói, ai làm anh như vậy "

Giản Ngôn rất tự giác dẫn đường, cả người trông yếu đuối, mong manh, gương mặt cúi đầu, người kịch liệt run rẩy, sợ sệt, bám lấy tay cô không buông, chỉ người đối diện không xa đấy.

" Kia, là anh ta đã làm tôi bị như vậy. Vân Di, cô mau đòi lại công bằng cho tôi "

Người đối diện "... " lệ rơi tràn mặt. Người đòi công đạo là tôi mới đúng.

Vân Di than thở, lấy tay đỡ trán. Gương mặt bán manh của Giản Ngôn đang phi không biết bao nhiêu ngôi sao vào mặt cô.

" Anh kia, mấy người kia nữa... đúng... là mấy người đấy. Đi nhử hết cô ở khu vườn phía trước cho tôi "

" Quán ngục, cô có nên xem xét lại không? " Đám người phía trước ảm ức, rõ ràng người ăn đánh là bọn họ mà.

Thật sự, rất muốn lật bàn phần nộ. Nếu không phải năm lần bảy lượt, bọn họ bị Giản Ngôn đe dọa dựng vở kịch này, thì có chết cũng đâu dám động vào người của đại Boss. Chưa kể đến, máu mà trên tay Giản Ngôn rõ ràng lấy từ bọn họ. Sao Boss có thể nói dối trắng trợn là họ gâu khó dễ như thế. Oan uổng quá.

Vân Di cao ngạo, ngữ điệu thập phần tà khí " Muốn cãi?".

Được rồi, là họ quên, nữ cai ngục này là ác ma mới hiện nguyên hình. Vẫn nên là làm lui mà thi hành thi hơn.

Giản Ngôn thỏa mãn mỉm cười, trong lòng huênh hoang đắc ý.

Boss à, không ai tranh phụ nữ của anh đâu. Bọn tôi sợ rồi.

Ngày qua ngày, mọi chuyện vẫn diễn ra như thế. Người ta vẫn hay bắt gặp hình ảnh, từng tốp người dắt tay nhau làm sạch các khu đất. Tương truyền rằng, có thời gian cô không kịp mọc để nhử.

Dần dần, mọi người trong phạm lao và quán ngục ở đây truyền tai nhau, thăm thì nói, Vân Di càng ngày càng bao che cho Giản Ngôn yếu đuối khỏi nhưng phạm nhân đáng sợ, hung bạo. Trực tiếp đem roi da ra huấn luyện nếu không nghe lời.

" Động đến Giản Ngôn là động đến tôi. Mấy người nếu không muốn sống một gông đến chết ở tù, thì liệu mà xử sự "

Phạm nhân: (͡° ͜ʖ ͡°) chúng tôi báo án được không?

Vân Di ném mình lên giường, cả người thả lỏng hình chữ Đại, chán nản nhìn trần nhà.

" Tiểu Hắc "

" Tôi đây, kí chủ, sao giọng nói cô có vẻ khổ sở thế?"

" Tôi cứ nghĩ lần này, nam chính phải đáng sợ...ai ngờ... anh ta bị bắt nạt nhiều quá. Không những thế, chạy đến ôm tay tôi quyết không thả, kiện cáo đủ kiểu " Vân Di khóc không ra nước mắt...CMN... nam chính đúng bị bug rồi. Sao không giống trên nguyên tác vậy?

Tiểu Hắc vỗ vai an ủi " Đừng lo, tiến độ công lược của cô hiện đang rất tốt. Mức hảo cảm của Giản Ngôn dần nhích lên thành yêu thích cô. Có lên kí chủ "

Vân Di xoa cô, mệt nhọc ngáp dài, sờ má, vỗ nhẹ cho tỉnh ngủ. Thôi bằng này đúng là không nhầm nhò gì thật. Chuẩn bị kế hoạch công lược tiếp nào.

Bật nắp lon cafe ra, cô lấy một hơi tu hết nửa lon. Lấy một chút bò khô bỏ vào miệng, mới run người. Má nó, ngon tuyệt.

Mắt nhìn chăm chăm vào camera quan sát vào màn hình, xem động tĩnh từng phòng phạm nhân, trong đó có cả phòng Giản Ngôn.

Giờ cũng đã muộn rồi, hầu hết các phòng đều tắt điện đi ngủ. Vân Di xui xẻo bốc trúng vào ngày trực camera vào buổi đêm.

Cô nhúh mây, không biết Giản Ngôn định làm gì. Tự dưng thấy hắn đang nằm, bồng ngồi dậy, đứng trước camera nhìn. Một lúc sau, Vân Di thấy Giản Ngôn mỉm cười. Hắn mấp máy môi. Mặc dù qua camera không nghe Giản Ngôn nói gì, nhưng từ miệng hắn, Vân Di đoán ra được.

"Chúc- cô- ngủ- ngon- Vân- Di"

Hắn còn nháy mắt với cô, cười rõ tươi, xong mới leo lên giường ngủ.

Vân Di "... " cô lạnh hết cả sống lưng, cả người ngờ ngàng...tại sao... Giản Ngôn... hắn biết cô... đang ở trước màn hình nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (7)

Vân Di sờ cằm, đắm chiều nghiên cứu rất cẩn thận, cô đã quên mất một điều. Giản Ngôn, hắn ta là dân IT, có lẽ tối hôm đấy, hắn đã hack phần mềm hệ thống.

Nhưng... bằng cách nào?

Tất cả các phạm nhân trong ngục lao đều bị cách xa đồ điện tử, những thiết bị liên quan đến phần mềm vi tính.

Vân Di lấy tay đập trán, trách mình quá hồ đồ, sơ sẩy. Tại sao không nghĩ đến lúc họ lắp ráp đồ điện chứ. Chắc, không ngờ IQ của nam chính lại cao như thế, từ mấy thứ vụn vặt có thể hack luôn cả phần mềm an ninh. Quá tinh vi.

Vân Di lười biếng, ngả người ra ghế, xoay vòng một cái, kệ đi, cô ngại lật mặt tiểu kếp của Giản Ngôn. Hắn ta thích là được.

"Giản Ngôn, anh thả tay tôi ra được rồi đấy. Tôi nói rồi, sẽ không ai bắt nạt được anh nữa " cô bắt đắc dĩ thờ ra một hơi, nhìn cái người cao khều như cái đuôi bám phía sau mình.

Giản Ngôn nhún vai, lắc đầu quầy quậy " Không được, không được, hôm nọ tôi nghe lén, chỉ cần tôi rời khỏi cô, tôi sẽ bị xử mất ".

"Ai dám đánh anh, tôi đánh chết kẻ đấy. Thế nên anh yên tâm, cứ đi làm việc đi, không phải lo. " Vân Di không khách khí, trực tiếp đuổi người.

"Cô ghét tôi sao?" Gian Ngôn cúi đầu, ụy khuất đầu môi, hai bàn chân xoa vào nhau, tay thì nắm chặt vạt áo, tựa như một đứa trẻ con bị bỏ rơi, thiếu mỗi cầm cái biểu ngữ " người bị hất hủi, cần được yêu thương ".

Vân Di "... " sao lúc trước mình lại thấy anh ta soái khí cơ chứ. Tự dưng Giản Ngôn làm cô thấy tội lỗi vậy không biết.

"Tôi hôm nay hết ca trực rồi, có lịch hẹn, xảy chuyện gì anh cứ báo với quản ngục khác ".

"Trai hay gái ".

"Đương nhiên là đàn ông rồi, đồng nghiệp lên lịch ăn cơm với tôi " Vân Di thần nhiên đáp.

Giản Ngôn xoay một tia không vui nhanh chóng biến mất, gật đầu cười mỉm " Cô nói như thế thì tôi không làm phiền cô nữa. Vân Di, đi cẩn thận ".

Giản Ngôn không chút do dự, xoay người bỏ đi.

Vân Di nghiêng đầu, nam chính tự dưng nghe lời thế nhỉ? trong mắt cô thoáng có ý cười đậm.

Giản Ngôn trực tiếp bỏ về phòng, khuôn mặt hắn hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống. Đám Hà Ung ngửi thấy mùi sát khí nồng nặc, vội vàng đứng dậy chuẩn mất. Quái lạ, rõ ràng hôm nay buổi sáng Boss đang rất vui vẻ đi cùng nữ quản ngục kia, sao giờ lại đáng sợ như thế này.

Vuốt mái tóc cho đỡ vướng mặt. Đám mây phát vào thành tường khiến cho vô tường rơi loạt xoạt, hắn làm bầm chửi.

"Mẹ nó, thằng nào dám mời cô ấy ăn. Đậu xanh, tao cho nó lên gặp tổ tiên nó một chuyến ".

Giản Ngôn vò tóc, mặt âm trầm, đôi lông mày nhúh lại đến mức có thể kẹp chết một con muỗi. Rất nhanh tay lấy một đám đồ dây lằng nhằng, loay hoay làm gì đó, giọng nói nhỏ đủ mình nghe, loáng thoáng nhận ra mùi giấm chua nồng nặc.

"Vân Di, đừng mơ tôi cho em đi yên ổn ".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (8)

Vân Di nhìn đồng hồ, khó chịu...muộn mất năm phút rồi. Sao lại có người đàn ông nào lại lè mề hơn cả phụ nữ chứ.

" Vân Di... cô đến sớm vậy " Trường Thanh hót hải chạy đến, lau mồ hôi, mỉm cười nhìn cô.

Vân Di cười trừ " Ha ha, tôi cũng vừa mới đến "

" Thế hả? Làm tôi cứ tưởng bắt tiểu thư đây chứ. Nào, chúng ta mau đi thôi "

CMN..lão nương đợi người lâu lắm rồi đấy. Nể nhà người từng đối tốt với chủ thể, chứ không... ta bầm vằm người ra.

Nhìn người con gái xinh đẹp đi bên cạnh, Trường Thanh dào dạt tự hào. Ở quán ngục này, ai cũng mơ tưởng đến Vân Di, muốn cô trở thành người của mình. Ấy vậy mà, bản tính của Vân Di quá lạnh lùng, căn bản là không để ai vào mắt. Thế mà, Vân Di lại cho mình một cơ hội, hà hà, rồi cô ta sẽ là của mình nà thôi...sẽ rất nhanh thôi. Trường Thanh nhếch môi, nở một nụ cười, hết sức kín đáo.

Do đặc thù của công việc nên hai người chỉ có thể đến ăn tối nhà hàng ở gần đây.

Tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng. Bầu không khí lãng mạn kết hợp với ánh điện lung linh trông vô cùng hài hòa.

Vân Di thờ ơ, bỏ một chút thức ăn vào miệng, quan sát người đối diện đang lải nhải không ngừng, quá phiền phức.

" Vân Di, cô thích loại lấy được một người chồng như thế nào?" Trường Thanh gợi ý, rất biết lịch sự, lấy thức ăn bỏ vào bát cho cô.

Vân Di như có như không, nhẹ nhàng đẩy thức ăn mà Trường Thanh bỏ vào, để sang một bên, cười tao nhã " Tôi vẫn chưa có ý định nào? "

" Vậy cô thấy tôi được không? Vừa tốt lại đẹp, bố tôi cũng làm to nữa. Rất hợp gu soái ca của mấy cô " Trường Thanh không tiếc lời nâng mình lên mười mấy tầng mây.

Vân Di "... " bật ngón tay giữa, làm om tính mạng họ tôi.

" Anh Trường Thanh thật biết đùa " cô cười khan hai tiếng, nhấp một ngụm nước.

Trường Thanh nghĩ rằng Vân Di ngại ngừng, liền xua tay, an ủi rất nhiệt tình. " Cô không phải lo về việc xuất thân của cô, không môn đăng hộ đối cũng không sao, tôi không để tâm. Tôi nghĩ, người như cô Vân Di đây sẽ rất hợp làm người phụ nữ của tôi ".

Vân Di "... "

Vân Di bình tĩnh hít thở đều đều, cười tự nhiên nhất có thể, đứng dậy kéo ghế " Tôi vào nhà vệ sinh một chút ".

" Cô cứ đi đi. Lâu mấy tôi cũng đợi ".

Trong nhà vệ sinh, cái cửa bị hành hạ đã mất, gương mặt mỹ lệ của nó được hàn in một vết lõm đậm sâu.

Vân Di thoải mái rửa tay, lời thời son từ trong túi xách ra, tô điểm thêm một chút vào đôi môi cho thêm phần diễm lệ.

Cô điềm tĩnh mỉm cười, ngồi xuống " Xin lỗi, đã để anh đợi lâu "

" Không sao, chút chuyện vặt vãnh " Trường Thanh đưa cốc nước hoa quả về phía Vân Di " Tôi có gọi cho cô cốc nước ".

" Cảm ơn " Vân Di đỡ lấy, đưa lên đặt xuống. Lại thấy đôi mắt mong chờ của Trường Thanh, miễn cưỡng nâng lên định uống. Mặt cô bỗng nhăn lại, nhưng rất nhanh uống hết vội nữa.

Gương mặt Trường Thanh giãn ra, hải lòng " Ngon, đúng không?"

" Ừm, rất ngon " Vân Di gật đầu...

" Cho tôi một phòng "

" Quý khách vui lòng đợi một chút " Lễ tân rất chuyên nghiệp trao nhanh cho Trường Thanh chiếc thẻ phòng.

Đội bóng dáng người đàn ông bước vào trong thang máy. Hai cô lễ tân thì thầm to nhỏ với nhau " Chắc, lại một cô gái lẳng lơ nữa ".

" Đúng vậy, nhìn mặt xinh đẹp thế, bị tia là đúng "...

Trường Thanh xoa cằm, sự đều giả hiện hết lên trên mặt. Thuốc mê tốt thật, chỉ bỏ một chút ít đã có tác dụng.

Vắt người đang ngủ say không biết trời đất, dặt đầu lên trên giường. Trường Thanh từ từ cởi áo ngoài của mình ra. Ha ha, ta sẽ là người đàn ông đầu tiên của cô ta. Trường Thanh vươn tay chuẩn bị vỗ lấy Vân Di

Đèn điện bỗng vụt tắt, làm động tác của Trường Thanh ngưng lại. Trường Thanh bò dậy khỏi người Vân Di, bức bối chửi thề.

" Mẹ nó, thịt dăng đến miệng rồi còn không được ăn. Khách sạn như beep ".

Nói rồi, Trường Thanh lần mò chiếc điện thoại mà không biết anh ta vất ở xó xỉnh nào. Vớ được cái điện thoại, Trường Thanh bật đèn bin, tìm cho để gọi cho tiếp tân.

" Ai? " Trường Thanh toát mồ hôi lạnh khi thấy cánh cửa tự động. Rõ ràng là cánh cửa máy tính vi, ngoài chiếc thẻ ra thì làm sao mà có người khác vào được.

Ánh đèn điện thoại yếu ớt của Trường Thanh đảo qua một lượt, bỗng có một cái bóng người to đang đứng, bước từng bước chậm chạp lại gần, sát khí tỏa ra nồng nặc, cả người trông như quỷ satan dưới địa ngục lên.

[Ting: Cảnh báo- Nam chính hắc hóa]

Máy móc báo đèn đỏ cho Vân Di. Tiếc rằng, cô đang chìm trong giấc mộng, chẳng hề hay biết.

Trường Thanh giật mình, hét lên, lùi lại đằng sau, đánh rơi luôn cả chiếc điện thoại. Miệng đang còn "...u...o " thì một giây sau, dòng máu đỏ ở cổ bắn ra. Anh ta ngơ ngác, cảm nhận từng chút máu từ cổ chảy. Mấp máy môi, trợn mắt rồi tắt thở. Đến cuối cùng cũng không biết bản thân mình chết vì cái gì.

Người nọ còn thấy chưa thỏa mãn, đâm liên tiếp, lúc sau mới ưng ý, đứng dậy. Lau sạch sẽ máu ở tay, mới tiến đến giường, ngắm nhìn cô gái đang say sưa giấc ngủ, vén vài lọn tóc lòa xòa trước mặt cô, ánh mắt ngập tràn cung chiêu.

" Vân Di, tôi đến đón em đây " nói rồi rất nâng niu, dịu dàng bế cô rời đi.

Tình trạng mất điện nhanh chóng được phục hồi, khách vẫn không hiểu nguyên do tại sao lại bị mất điện một cách vô lí như thế.

Sáng hôm sau, người dọn dẹp bước lên dọn phòng. Thấy lạ, sao phòng này lại mở cửa toang hoang, nhanh chóng chạy vào xem. Một trận lạnh sống lưng chạy dọc cơ thể, mặt tái mét, buồn nôn đánh úp vào người dọn dẹp. Khắp căn phòng máu tung tóe bắn khắp nơi, không... đây chưa phải là điều đáng sợ nhất. Đáng sợ ở chỗ... chính là trên sàn nhà còn có một thi thể người đàn ông, tứ chi bị cắt sạch, vất mỗi nơi một chiếc. Cái đầu nằm im lặng một góc, trên mặt vẫn còn vương sự sợ hãi tột độ, hai mắt trợn trừng, hằn những tia máu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (9)

Vân Di tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, phát hiện mình đã ở trong phòng. Cô bàng hoàng lấy thông tin từ các quản ngục khác, nghe nói Trường Thanh bị sát hại một cách dã man, cảnh sát đang tiến hành điều hết sức sát xao. Tiếc rằng, tất cả các bằng chứng đều biến mất, cả kẻ ngoài dấu vân tay của nạn nhân ra thì không thu thập được gì của kẻ giết người.

Nhờ hệ thống tài ba của Tiểu Hắc, Vân Di biết được người giết Trường Thanh là Giản Ngôn. Hắn ta đã đánh sập hệ thống an ninh của nhà tù để ung dung mà ra ngoài, không những thế xóa hết các đoạn ghi hình từ khi cô và Trường Thanh bước vào trong nhà tù đến nhà hàng và khách sạn. Tất cả đều biến mất như kiểu cô chưa từng xuất hiện ở hiện trường vậy.

Vân Di nhìn dấu vết tím trên xương quai xanh, thầm chửi một câu, đồ cầm thú. May mà Tiểu Hắc báo cho cô, Giản Ngôn ngoài hôn trộm tạo ra những vết xanh đỏ ở cổ thì hắn ta không làm gì một cách quá đáng. Chứ không nhất định Vân Di sẽ mang dao đi phanh thây lục phủ ngũ tạng hắn ra. Cắt chết tiểu tổ tông nhà hắn.

Vân Di lắc đầu đứng dậy, hôm mà cô uống cốc nước hoa quả của Trường Thanh đã biết có vấn đề, cô vẫn uống vì biết boss đâu dễ dàng đơn giản mà ngoan ngoãn để cô đi như thế, nhất định là hắn ta sẽ theo dõi nhất cử nhất động của cô. Chẳng qua Vân Di muốn đặt cược thử, rốt cuộc Giản Ngôn có tâm tư gì trên người cô không?

Không ngờ kết quả thu được làm Vân Di tức không thôi. Ừ thì... hảo cảm mãnh liệt tăng, nhưng có gì mà giá trị hắc hóa theo đây cũng bám vù vù lên

không thương tiếc. Thậm chí là ra tay giết người tàn bạo.

Cơ mà nếu Giản Ngôn không xử Trường Thanh thì cô chưa chắc tha cho anh ta, đừng tưởng cô nhắm mắt bỏ qua mà làm càn. Không nghĩ rằng, Giản Ngôn lại ra tay một bước đánh chết Trường Thanh trước.

Vân Di xoa trán, boss nam chính hắc hóa... CMN... thật đáng sợ.

" Vân Di, tôi nghĩ lần này suýt nữa thì cô đã thành công...haizz... không nghĩ lại còn kém xa yêu lấy một chút " Tiểu Hắc sờ mái tóc đen bóng bênh của mình, phùng má, tròn mắt " Đã thế còn bị hắc hóa nữa ".

" Đúng, đúng thật bức mình " Vân Di hừng ứng nhiệt tình.

Tiểu Hắc "..."

" Kì chủ, thả tôi ra ".

" Không được, để tôi ôm một chút " Vân Di hờn dỗi, chấm chấm nước mắt, gương mặt vạn phần ái lệ " Tôi phải đấu tranh cật lực sống sót ở trong đám sói hoang, rất sợ bị ăn thịt. Còn chưa kể đến nam chính phúc hắc. Cần lắm Tiểu Hắc đáng yêu để củng cố lại tinh thần a ~ "

Tiểu Hắc trong lòng phi báng kì chủ mặt dày của mình một hồi, tuy vậy nó vẫn im lặng để Vân Di ôm. Nhưng cô vậy.

" Vân Di, hôm nay có một phạm nhân được ra tù, cô phụ trách được chứ?" Quản giáo lật tờ giấy, đưa ánh mắt nhìn cô.

" Được, mấy giờ phạm nhân ra " Vân Di nghiêm túc, lắng nghe.

" Sáng nay, cô đi chuẩn bị đi ".

" Đã rồi ".

Trời nắng vô cùng oi bức, cũng đúng, mùa hạ, không nóng sao được, Vân Di một bên quần phục màu đen, rất không quản hình tượng lấy mũ phe phẩy cho đỡ nóng. Đậu má, mãi sao phạm nhân chưa được đưa. Nóng chết lão nương rồi.

" Báo cáo, tôi đã đưa người đến ".

Vân Di giật mình quay lại, tên đồng nghiệp này tính dọa cô hả?

" Tốt, cảm ơn đồng chí " Vân Di nhàn nhạt nhếch cười với anh ta. Thấy anh ta đỏ mặt, mới chắc lưỡi, tiểu thịt tươi mới vào này, thật dễ thương a~

" Cô thích tên này hả?" Giọng nói không nhanh không chậm vang lên, khí tức thấp phần khó chịu.

" Sao...sao lại là anh " Vân Di ngơ ngác nhìn người trước mặt.

" Tại sao không phải tôi?" Giản Ngôn mỉm cười tươi nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (10)

Vân Di ngao ngán, nhất định xong nhiệm vụ công lược của vi diện thế giới này, cô sẽ hỏi chuyện Tiểu Hắc một phen về sự rối loạn, không ổn định.

Thu liễm hết sự ngạc nhiên vào trong, Vân Di nhàn nhạt đáp " Đi thôi, tôi dẫn anh ".

Giản Ngôn nhún vai, bĩu môi, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời của Vân Di. Trước khi hần bước theo Vân Di, không quên đá ánh mắt dao găm sắc lạnh vào tên lính mới. Khiến cho cậu ta rùng mình, cảm giác như bị ăn tươi nuốt sống vậy. Vội vàng rời khỏi đây nhanh nhất có thể, quá dọa người rồi.

Có lẽ từ hôm Giản Ngôn cứu cô khỏi tay Trường Thanh, Vân Di chưa từng gặp qua hắn ta. Giản Ngôn cũng không bám dính, lẻo đẻo theo cô nữa. Cũng không bắt gặp một cách ngẫu nhiên như trước.

" Vân Di, cô không có gì để nói với tôi à " Giản Ngôn mãi lúc sau, không sao được nữa, đành lên tiếng mở lời trước. Trong người vô số tui thân hiện hết lên mặt, cặp mắt nhìn xuống đất, khịt khịt mũi.

Vân Di "..."

" Anh muốn tôi hỏi gì?" Vân Di bất đắc dĩ đáp.

" Cô không thấy tiếc khi tôi đi sao?" Giản Ngôn sùt sùi, hề hề đáng thương

" Có gì đâu mà tiếc, bớt đi một người, tôi quản lí sẽ nhẹ nhàng hơn " Vân Di thẳng thừng đáp.

Giản Ngôn ".... "

Hai người cứ thế im lặng, chẳng ai nói với ai thêm câu gì, không khí có chút quỷ dị. Tiếng bước trên cứ thế vang lên đều đều trên hành lang.

"Được rồi, anh đi đường cẩn thận " Vân Di đưa Giản Ngôn ra ngoài cổng, quay người bỏ đi.

Đôi mắt nheo lại, khuôn mặt u ám, cô ấy... cư nhiên... không chút luyến tiếc nào dành cho mình... ha ha... Vân Di... em giỏi lắm.

Giản Ngôn lạnh lùng, dứt khoát duỗi cánh tay kéo Vân Di lại, ép cô vào tường khiến Vân Di chưa kịp phản ứng, mạnh bạo hôn cô.

Giản Ngôn vờn đầu lưỡi lướt qua môi cô, chậm rãi tách hàm răng trắng muốt ra, đảo quanh khoang miệng, khoái chí cùng với lưỡi Vân Di đùa nghịch một hồi, thích thú.

Thấy Vân Di có ý định kháng cự, xoay người tránh. Mặt hần lạnh xuống, tay linh hoạt ấn cổ định cổ tay Vân Di lại, không cho cô làm loạn. Tiếp đến mới từ từ, mon chồm đôi môi đỏ mọng, liếm láp, ngậm lấy đôi môi của Vân Di như đang thưởng thức một món ăn thượng hạng nào đó. Giản Ngôn nhắm mắt tận hưởng.

Tách khỏi cô, đầu lưỡi tự động bắt giắc liếm nhẹ khoe miệng để giữ lại hương vị ngọt ngào trên đầu lưỡi, liếc Vân Di đang ngây người, tà mị cười một cái, hần rất tự nhiên cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai Vân Di, thì thầm.

" Vân Di, đợi tôi đến đón em "

Nói rồi, huyết sáo, vác balo, xỏ tay vào túi quần, thoải mái bỏ đi.

Vân Di sờ sờ cái môi bị sưng tấy vì hôn, cả người bủn rủn, chơi vui dựa vào thành tường.

Phi!!!

Cô... bị ăn đậu hũ một cách trắng trợn, phản kháng không kịp, lại còn giữa thanh thiên bạch nhật. Vân Di nghiêng răng, cố gắng ngồi dậy, lao đảo vào trong. Thù này, nhất định sẽ báo.

Từ ngày mà Giản Ngôn ra tù, đám phạm nhân mở tiệc ăn mừng suốt mấy ngày, cũng từ đó bắt đầu rầm rộ những đám nhỏ bắt đầu gây loạn an ninh trật tự. Quân giáo đầu đầu không thôi, trực tiếp trấn áp lại quy củ bằng việc xử dụng biện pháp mạnh quai đũa.

Vân Di bắt chéo chân, ung dung bỏ từng viên kẹo vào miệng, cái thói quen không tài nào mà sửa được, tặc lưỡi nhìn đám tù nhân nằm vật vạ dưới đất kêu đau đớn, cô vuốt nhẹ cái roi, lắc đầu. Haiz, không nghĩ rằng vẫn có những tên ngu xuẩn lao đầu vào chỗ chết. Từng tên từng tên từ lúc Giản Ngôn ra tù, rất nhân cơ hội mà chạy đến " động chạm " vào cô. Thích như thế thì tốt thôi, cô rất thoải mái cho bọn họ hiểu cái kiểu " động chạm " thế nào.

Tiểu Hắc "... " cho nó mấy phút mặc niệm.

Trong một căn phòng tối tĩnh lặng, bốn bề là những bức tường lạnh lẽo, dây điện chằng chịt. Giản Ngôn ngồi trên ghế sofa, trước mặt là gần chục cái máy tính lớn nhỏ, trên màn hình máy tính đều đồng loạt hiện lên hình ảnh một người con gái quen thuộc.

Giản Ngôn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh lệ của Vân Di qua màn hình, con mắt hiện lên sự mê ly cùng điên cuồng. Ngón tay anh lướt nhẹ qua bàn phím, phóng to hình ảnh lên. Vân Di bây giờ đang trong bộ đồng phục, nghiêm túc làm việc, tóc mai rũ xuống bên má, quyen rũ đến nghệt thờ.

Vân Di, em chỉ có thể là của tôi. Mãi mãi là của tôi!

Không biết từ bao giờ, chỉ cần nhìn đến Vân Di là anh đã không thể khắc chế được dục vọng của mình. Yết hầu Giản Ngôn bỗng chốc trở nên khô khan, nuốt từng ngụm nước bọt xuống cổ họng, dưới thân có đoàn lửa nóng bùng phát, ần ần khó chịu.

Sột xoạt.

Dây đai lưng roi xuống dưới nền đất, chớp mắt đã để lộ ra " tiểu Giản Ngôn " cương cứng trong không khí.

Anh thờ dốt, đưa bàn tay thô ráp ra nắm lấy phần thân, ma sát chuyển động lên xuống. Căn phòng tối vang lên những âm thanh " nhóp nhép " dâm mỹ.

Gò má Giản Ngôn đỏ bừng, mắt vẫn gắt gao dán chặt lấy khuôn mặt Vân Di, tay không ngừng hoạt động, môi mòng khê mở, nhẹ giọng thì thào.

" Vân Di... Vân Di... ân. "

Một lúc lâu sau, Giản Ngôn dường như đã đạt đến cao trào, phần thân nổi lên những đường gân guốc xanh tím. Cơ thể anh run rẩy, càng tăng nhanh tốc độ lên xuống....

Phụt.

Thứ chất lỏng nóng ẩm, sền sệt bắn ra, văng lên màn hình vi tính trước mặt, không biết là hữu ý hay vô tình mà đọng lại ở khóe môi Vân Di.

Giản Ngôn điều chỉnh hơi thở, nhìn nhìn, không kìm được cũng đưa đầu lưỡi ra liếm môi, thủ thi.

" Vân Di, tôi nhớ em"

Nếu có một ngày, tôi và em có thể làm tình thực sự thì tốt biết mấy....

Giản Ngôn tiêm tình lồi khấn giấy chà lau hạ thân, vo viên, ném vào sọt rác đầy tràn gần đó.

Vân Di, tôi sắp chịu hết nổi rồi... tôi muốn em

Đúng, Vân Di của tôi, em chỉ hợp với những điều mỹ lệ, tuyệt vời nhất... tôi nhất định sẽ mang đến cho em. Vân Di, em nhất định phải đợi tôi.

Giản Ngôn thỏa mãn hôn lên màn hình nhỏ, ngọt ngào như hồi tưởng lại lúc hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thế giới 4 - Công lược IT xảo trá (hết)

Vân Di cau mày, lướt tin tức trên điện thoại trước mặt.

" Quân phản loạn bất đồng nổi dậy, chính phủ không kịp chờ tay " hay " Chính phủ ráo riết triệu tập quân lính đàn áp quân phản loạn "...v...v..

CMN, đau đầu thật. Vân Di tức tối, hung hăng bỏ cả miếng bánh vào miệng nhai ngấu nghiến. Hừ, ta ăn để xả giận. Bug ngu ngốc.

" Cô tức giận gì thế, Vân Di?" Tiểu Hắc cười tươi, trêu chọc Vân Di " Đang nhớ Giản Ngôn hả?"

" Hừ! Đâu có, chẳng qua thấy anh ta ra tù, không gặp mặt được lấy một lần, thì công lược cái khi khô gì " Vân Di lười biếng, cắn một ngụm bánh nữa. Đôi mắt yêu mị đã sang Tiểu Hắc " Nói mới nhớ, Tiểu Hắc~ ta lâu lắm không sủng hạnh nàng. Nhớ ta sao ~"

Tiểu Hắc lạnh hết cả hệ thống máy móc, không nói thêm lập tức bỏ chạy, kí chủ đáng sợ quá. Nhớ lại hồi trước, mỗi lần Vân Di nói xong là y rằng nó trở về không gian hệ thống trong người toàn dấu vết bị hành hạ, mặt thì son dính tùm lum. (Q^Q) Kí chủ, cô đích thị là bạo hành trẻ em.

" Đoàng "

Vân Di giật mình, đánh rơi luôn cả chiếc bánh trên tay. Cô hình như nghe thấy tiếng súng thì phải... không... chắc chắn rất nhiều đảng khác. Vân Di vội vàng hét hải chạy ra khỏi phòng. Đập vào mắt cô là vô số thi thể nằm trên mặt đất, phạm nhân có mà quản ngục cũng có, máu loang lổ khắp nơi ướt đầm cả quảng trường. Vô số những người lạ mặt, đứng kín hết cả nhà lao.

Vân Di kêu một tiếng không ổn, trong đầu đang định kêu Tiểu Hắc lí giải tình hình hiện tại. Đôi mắt linh hoạt đảo xung quanh đám người phía trước, bỗng chốc dừng lại ở một thân ảnh quen thuộc.

" Giản...Ngôn ".

Hắn ta rất ung dung thoải mái, khuôn mặt tự đại mang chút lười nhác, dáng vẻ trông giống như đang hứng thụ cảnh trước mặt, thậm chí còn cong cong đuôi mắt dạt dào ý cười.

Giản Ngôn phát hiện giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu nhìn ra đó là cô. Cả người bùng tỉnh, hết sức vui vẻ, đầy phấn khích chạy đến chỗ cô, rất nhanh ôm chầm lấy Vân Di.

" Tôi nhớ em, Vân Di của tôi ".

Vân Di nhắm mắt, đẩy Giản Ngôn ra, ngấm ngấm hiểu được phần nào. Xem chừng... cốt truyện vẫn xảy ra đúng theo trình tự của nó.

Thấy cô im lặng không chú ý đến mình, Giản Ngôn có chút không vui. Nâng mặt Vân Di sát trên mặt mình, Giản Ngôn thờ hất ra, hôn đôi.

" Vân Di, em không nhớ tôi hả? ".

" Không nhớ " Vân Di hừ lạnh, bữu môi, quay mặt đi.

Giản Ngôn mỉm cười tủm tỉm, xem em kia, chắc đang giận vì tôi không đến tìm em phải không? Em cũng rất nhớ tôi nhỉ?

Giản Ngôn ôm Vân Di, cúi xuống cọ nhẹ lên má cô " Đừng buồn, em nhìn này " vừa nói vừa phất tay chỉ những thi thể trên mặt đất " Tôi đã cho hết tất cả nhưng tên có ý tốt không tốt với em...ha ha... từng tên... từng tên một, tôi giết sạch chúng cho em. Thế nào, Vân Di, em thích chứ? " Giản Ngôn hưng phấn nhìn cô.

Vân Di lỏng to trên tay dựng ngược lên, quả nhiên nhìn kĩ bộ dạng của mấy người này rất quen, lấp ghép hết số mặt mũi khó nhìn thì ước chừng ra được đó toàn là người từng tàn tnh cô hay có ý đồ đen tối với cô... thật sự, không chữa một ai.

Ánh mắt mong chờ khen ngợi cứ thế nhắm vào Vân Di... Đậu xanh... nam chính điên rồi!!!

" Anh... rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? ".

" Vân Di, em thấy đấy, những kẻ đàn ông khác nhìn em với ánh mắt bần thiù " Giản Ngôn xẹt qua tia ác ý, rồi lại dịu lại nhìn cô " Thế nên tôi đã quyết định, giết sạch chúng, như vậy sẽ không lo em bị cướp khỏi tay tôi. Vân Di, em nói xem, em cũng rất yêu tôi phải không?" Lời nói ra, cảm giác chuyện xảy ra nhẹ như lông hồng

Vân Di không biết trả lời làm sao, nam chính này... CMN... quá nguy hiểm

Giản Ngôn trong lòng vô cùng ngứa ngáy khó chịu, đảo mắt qua lũ người đang to nhỏ phía trước, lặng lẽ ném ánh mắt tà khí đến, khiến bọn họ im lặng không dám nói thm thì nữa.

Quân phản loạn trong lòng rét run, người này không thể đùa a~

Hắn ta dòi tầm nhìn đến gần Vân Di. gương mặt này, tất cả đều thu gọng trong con ngươi của hắn, đã không biết bao lần hắn nằm mơ đến. Vân Di của tôi.

Nhận thấy có ánh mắt nóng rực đang chiếu người mình. Vân Di cứng ngắc ngẩng đầu lên. Bất gặp nụ cười ngọt ngào của Giản Ngôn.

Giản Ngôn một bước nắm tay Vân Di, bế cô nhanh chóng lên xe, khởi động dòi đi.

Quân phản loạn mặt đầy ngu ngơ "... " thủ lĩnh đi rồi, giờ chúng tôi biết làm gì.

Động tác của Giản Ngôn rất nhanh khiến Vân Di không kịp trở tay, hắn cứ vậy phóng lao như điên trên đường, bất chấp.

Tiếng của phòng mở ra hung bạo, Giản Ngôn không thèm đóng cửa, mặc kệ cho cánh cửa chậm rãi từ từ đóng lại.

Giản Ngôn dựa cả người vào Vân Di, hắn ta nhanh chóng tìm đến cánh môi đỏ ửng của Vân Di mà hôn, tìm đầu lưỡi dính hương của cô mà chơi đùa. Đôi tay cũng không yên phận, một tay luồn xuống áo sơ mi, từ từ sờ lên chiếc eo nhỏ của Vân Di, tay còn lại nắm lấy tay cô, để xuống hạ thân nóng rực phía dưới của mình, trực tiếp dùng tay cô âu yếm lấy " tiểu Giản Ngôn ".

" Vân Di... Vân Di.. " Giản Ngôn thỏa mãn rên nhẹ, dần dần trượt xuống hôn lên cổ cô.

Vân Di "... "

Cô nhất thời đỏ mặt, cả người dựa vào tường, một môi tham lam lấy lại chút không khí. Tay cô không tài nào rút được cái tay không yên phận sức lực của con người đang làm loạn kia.

" U...um..Vân Di.. " Giản Ngôn tốc độ càng nhanh mỗi lúc một nhanh, cả người run run sung sướng. Thoáng chống, Vân Di đen mặt, cảm nhận bàn tay mình hơi ẩm. Chết tiệt, anh ta... cứ thế mà có thể lấy tay mình thủ dâm.

Giản Ngôn thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn Vân Di. Trong đôi mắt gần tia máu đỏ yêu chiều điên cuồng, liếm khoe môi, thủ thi.

" Vân Di, tôi muốn em...Được không?"

Vân Di gương mặt nhiễm sắc hồng, đôi mắt diễm lệ, e thẹn gât đầu. Haiz... đành vất tiết tháo của bản thân đi vậy.

Giản Ngôn ngân người, Vân Di... đồng ý... cô ấy...yêu mình, Vân Di.. yêu mình. Ha ha, cô ấy thật sự yêu mình. Vân Di chấp nhận mình...

" Vân Di, tôi yêu em "

[Ting: Hoàn thành nhiệm vụ- Công lược Giản Ngôn]

[Chuẩn bị rời khỏi thế giới 4: Thời gian bắt đầu đếm ngược 3...2...1..]

Vân Di nhận được linh hồn đang dần rút ra, lấy sức lực cuối cùng, hôn lên khóe mắt Giản Ngôn... tạm biệt, Giản Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (1)

Vân Di trở lại không gian hệ thống, phùng má tròn mắt với bé shota trước mắt, véo cái má trắng mềm của Tiểu Hắc, ngữ khí muốn giết người.

"Nói!!! Tại sao các thế giới lại bị bug mà cậu lại không thông báo với tôi? "

Tiểu Hắc mất mũi lưng tròn, kí chủ lại đi bắt nạt nó nữa rồi.

"Kí chủ, thật sự là khi cô bắt đầu tiến vào thế giới đầu tiên, đã có biến đổi của hệ thống, nhưng bản thân tôi lại không cảm nhận được, thật xin lỗi " Tiểu Hắc vô cùng ăn năn, hỏi cái.

Vân Di ngẩng đầu, thờ dài một phen " Haiz, thôi bỏ đi "

"Kí chủ, cô bị trừ mất một phần ba võ công " Tiểu Hắc lí nhí, toát mồ hôi lạnh, nhìn đôi mắt đang lìm đim muốn ngủ của Vân Di.

"Chắc, không sao, cũng không mất mát gì nhiều " Vân Di gạt đầu, ngáp dài.

"Kí... chủ, cô không... hỏi gì sao?" Tiểu Hắc ngỡ ngàng, nó cứ nghĩ kí chủ mình, miệng thét ra lửa, mắt chứa tia laze nhắm nó mà ăn thịt chứ. Không ngờ rằng lại thản nhiên đáp.

"Hừm... À, tôi bị trừ một phần ba võ công vì vấn đề tiến trình câu truyện Gian Ngôn vẫn để anh ta hắc hóa như trước, thậm chí còn đẩy nhanh quá trình hắc hóa sớm hơn. Bị phạt cũng là đúng rồi " Vân Di nhún vai một cái, biểu tình hoàn toàn đó là điều hiển nhiên.

Tiểu Hắc "... kí chủ, xin nhận tại hạ một lạy.

"Đúng rồi, tôi vẫn có một chút thắc mắc nhỏ " Vân Di đảo mắt qua Tiểu Hắc.

"Cô có thắc mắc gì? Kí chủ "

"Ừm, nếu tôi hoàn thành nhiệm vụ quay về thực tại, còn cậu? Sẽ tiếp tục bắt linh hồn người khác làm nhiệm vụ hả? "

Tiểu Hắc nhú mày, suy tư, giải thích " Không phải như vậy. Kí chủ hoàn thành nhiệm vụ thì tôi sẽ được thoát khỏi làm hệ thống, nhận phần thưởng giúp kí chủ hoàn thành công lược. Còn về phần thưởng thì... xin lỗi, là bí mật "

Vân Di " xì " một tiếng, vươn vai thoải mái, với lấy chiếc bút và tờ giấy từ xa phác họa khuôn mặt của Giản Ngôn, để vào một góc.

Từ khi nào cô lại có một thói quen kì lạ, đó là vẽ lại những nam chính mình công lược. Vân Di khó chịu, thờ hất ra, cất gọn vào tờ giấy ấy vào chỗ cũ. Không biết về thực tại, liệu cô có thể mạng theo không nhỉ?

"Tiểu Hắc, tiến vào thế giới tiếp thôi " Vân Di hít một hơi, xốc lại tinh thần.

Tiểu Hắc gạt đầu, ấn nhanh vào màn hình trong suốt.

[Mở cánh cửa nhiệm vụ: Tiến vào thế giới năm...3...2...1]

Thấy linh hồn Vân Di đã thoát ra khỏi hệ thống, Tiểu Hắc lúc bấy giờ mới quay đầu nói.

"Máy tính, tôi muốn tìm lỗ hổng trong mấy thế giới mà kí chủ xuyên qua. Vì sao, cảnh báo của tôi lại không hiện thị? "

[Nhiệm vụ của NPC là giúp người chơi, những thứ khác ngoài tầm kiểm soát, không cần quan tâm] Âm thanh lạnh nhạt của máy móc vang lên.

Tiểu Hắc tức giận, gương mặt dễ thương nhăn nhó lại " Nhưng như thế sẽ ảnh hưởng đến Vân Di, còn nữa cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng tiến độ công lược "

[Hệ thống, cậu nên nhớ rằng, nguyện vọng của cậu là gì? Nếu kí chủ không hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, trực tiếp thanh trừ cô ta, tiến hành kí ước với người khác] tiếng máy tính lạnh lùng không chút độ ấm nào.

Tiểu Hắc mím môi, dứt khoát đóng cửa giao tiếp với máy tính chủ. Mặt đăm chiêu suy nghĩ..

Vân Di tỉnh dậy, đập vào mắt cô là chỗ ở rách nát, tồi tàn, sập xệ, xuống cấp đến mức trầm trọng.

Vân Di "..."

" Tiểu Hắc, yêu cầu cốt truyện "

Vân Di nhắm mắt thư thái nhận một lượng lớn thông tin.

" Thế giới lần này sẽ là thế giới tương lai nơi mà sự phát triển vượt bậc của công nghệ. Ở đây, sẽ được chia thành ba giai cấp. Cấp cao nhất chính là con người giữ chủ chốt nắm giữ mọi quyền lực tối cao nhất, còn người máy sẽ là tầng lớp thứ hai, tùy vào công dụng mà xếp loại cao thấp. Tầng lớp ti tiện nhất chính là nửa người nửa máy, tầng lớp bị coi kinh như món hàng không có giá trị, tận cùng của xã hội.

Nam chính tên là Hạo Trạch, một người máy hủy diệt vũ khí cấp cao. Anh ta được chuyên gia của tất cả các nước tiến hành nghiên cứu, sáng tạo nên. Được đặc cách sử dụng trái tim của người sống lắp vào mạch điện. Phải biết rằng, con người là nắm quyền lực thống trị, vì vậy để có được một trái tim sống là điều khó khăn nhất.

Hạo Trạch được tạo ra một cách tốn đầy sức lực, kinh phí như thế mục đích chính là dùng trong quân sự, giữ trật tự an ninh, cũng bảo vệ Trái Đất khỏi cuộc xâm lược bất ngờ của người ngoài hành tinh, vì vậy tất cả các cuộc chiến của người ngoài hành tinh đều thất bại, nên họ rất kiêng kỵ vũ khí này. Một vũ khí bí mật ngấm hủy diệt đáng sợ của thế giới.

Do được bảo mật, chăm sóc một cách kỹ lưỡng, Hạo Trạch trở thành cánh tay phải đắc lực cho quân sự thế giới. Tuy nhiên, anh ta lại bị một người trong quân sự bắt tay thông đồng với người ngoài hành tinh, tìm ra được điều khiển Hạo Trạch. Kết quả, Hạo Trạch bị sai khiến, quay lưng lại với nhân loại, mở ra mức độ đáng sợ nhất, một tay hủy diệt hơn phân nửa số dân trên Trái Đất.

Không sao được nữa, chính quyền đã rút rút quyết định hủy đi vũ khí mà họ đã từng tự hào nhất. Hạo Trạch bị quân lực chính phủ tìm mọi rút mất nguồn năng lượng tối kị rất trên cơ thể robot, chính là trái tim con người.

Hạo Trạch mất đi nguồn năng lượng chủ yếu, bị yếu dần, cuối cùng bị thu phục trở thành món đồ vô giá trị. Kết thúc đen tối, đầy bi thảm của nam chính... "

"... chủ thể Vân Di xuyên vào lần này chính là một cô gái thường dân. Do không may mắn, gặp tai nạn. Khi tỉnh dậy, tất cả các bộ phận trên cơ thể bị thay bằng máy móc. Hồi ra mới biết được, cách đó là cách duy nhất để cứu sống cô. Tuy nhiên, sau khi chủ thể thay xong các bộ phận, bố mẹ trực tiếp bỏ con, xóa sổ khỏi dòng họ vì nề chút tình thân mà trả viện phí cho chủ thể. Người nhà một mực không nhận nổi ô nhục này. Vì vậy, đường thương chưa quá hai ngày, đã bị bệnh viện đào thải đến nơi ở hòng nát nhất của nửa người nửa máy hay còn gọi tất là Cyborg. Ở đây, chủ thể phải đi ở nô lệ cho một nhà quý tộc, bị hành hạ, lăng nhục cho tới chết. "

Vân Di "... CMN cầu huyết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thế giới 5- Công lược người máy hung bạo (2)

[Nhiệm vụ: Công lược Hạo Trạch và giúp nam chính thoát khỏi mệnh vận tử].

Vân Di tiếp thu xong nhiệm vụ, nhắm mày. Bảo cô đi công lược cục sắt này á? Vân Di thật muốn khóc.

Được rồi, dù gì cục sắt này cũng là nam chính mà.

Vân Di quyết định xem lại cốt truyện thêm một lượt nữa. Lúc này cô xuyên vào vừa tầm giữa câu chuyện, chủ thể vừa mới chuyển đến đây sống khi bị gia đình vất bỏ. Kết quả, hôm sau muốn có tiền để sinh sống, chủ thể đi xin làm thêm ở một nhà quý tộc. Cuối cùng là bị nhà quý tộc kia ngược đãi đến chết.

Vân Di ngồi dậy, khó khăn điều khiển bàn tay robot của mình, vén vài sợi tóc buộc gọn một chút, gắng gượng bước xuống bằng đôi chân người máy, cô thở dài thườn thượt. Mặc dù, chất lượng làm đồ robot ở thế giới tương lai này giống người thật không chê vào đâu được nhưng vẫn có cảm giác không quen.

Vân Di hít một hơi, vạm vỡ dậy tinh thần. Đầu tiên, tốt nhất vẫn nên tìm cơ hội tiếp cận nam chính thì mới công lược được...

Cô thích thú nhìn ngôi biệt thự to lớn trước mặt, nắm chặt dây quai balo, bước vào. Hai tháng qua, cô đã cố gắng tìm kiếm thông tin của Hạo Trạch, mới biết rằng quân gia của Hạo Trạch đang tuyển người hầu. Đúng là sự may mắn hiếm có.

Sau bao nhiêu bài khảo sát học búa đề ra, Vân Di nhẩm nhẩm vượt qua cả trăm người, bước vào trở thành người hầu chính thức của Hạo Trạch.

" Từ nay, đây sẽ là phòng ở của cô " bà quản gia quan sát người bên cạnh, trong lòng không biết nghĩ gì.

" Vâng " Vân Di gật đầu.

Quản gia sau khi bỏ đi, Vân Di lặng lẽ đảo mắt xung quanh, ừ, phòng tốt hơn hẳn cái phòng ở cũ tồi tàn của cô.

Vân Di khệ nệ vác hành lý vào trong, thu dọn một chút. Cô đã quen dần với việc sử dụng hệ thống máy móc trên cơ thể mình. Vân Di xoa vai một hồi, đẩy nhanh tốc độ làm việc, tối còn tìm kiếm Hạo Trạch...

[Tiếng Nam chính xuất hiện].

Bước chân của Vân Di khựng lại đôi chút, xong vẫn tiến lên phía trước, bàn tay dứt khoát kéo cánh cửa phía trước.

" Xin chào ngài, tôi tên là Vân Di, từ nay tôi sẽ phụ trách làm người hầu của ngài " Vân Di cúi đầu chào người phía trước.

Chỉ thấy người phía trước ngưng động tác đang chỉnh sửa dữ liệu, quay lại nhìn cô.

Vân Di cảm nhận rõ được ánh mắt lạnh lùng đang tia từ đầu đến chân cô. Khiến cả người Vân Di rùng mình một cái.

" Đã biết " chất giọng trầm vang của Hạo Trạch. Nói rồi, anh ta quay lại, tiếp tục công việc đang dở.

Vân Di "..."

Cô đành ngẩng mặt, đập má, đúng là phân biệt đẳng cấp. Nhìn xem, cái phòng rộng rãi, đồ trang trí là toàn đồ đắt tiền, sang trọng mà điều quan trọng... là để người máy ở, người máy đấy, điều quan trọng cần phải nói ba lần... Vân Di rất lấy làm ngậm ngùi.

Nói về Hạo Trạch, vì sao anh ta làm người máy mà có thể sở hữu một vẻ điển trai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mày rậm, ánh mắt sắc bén cùng lạnh lẽo, mũi cao, môi mỏng mím chặt, tựa hồ như chưa từng nhếch lên một chút độ cong nào. Không trách được nhiều người lao đầu vào ứng tuyển.

" Sao cô vẫn chưa đi " Hạo Trạch ngó thấy Vân Di vẫn đứng im, không thèm nhúc nhích, nhú mày khó hiểu.

*** Ngoài lề ***

Xin chào các độc giả đáng yêu. Mk rất xin lỗi vì dạo này đã không ra chương đều, tại vì mk bận quá. Hứa là từ hôm sau sẽ cố gắng ra chương đúng hẹn, và thỉnh thoảng sẽ đẩy số chương hơn trong một ngày. À à, còn nữa, do thứ 6, 7, chủ nhật mk về quên nên việc đăng chương của mấy hôm ấy có chút thất thường. Mong các bạn thông cảm

Với lại, mk có nhận được nhiều bình luận nói muốn chương ngoại của Gian Ngôn. Hu hu, sorry mọi người, thế giờ đây sẽ không có ngoại truyện nha.

Lời cuối: Cảm ơn các bạn đã nghe mk nói nhảm này giờ, yêu nhiều nè□□□□ * cúi chào *

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (3)

Vân Di mỉm cười giải thích, đáng về cung kính người đối diện " Tôi là người hầu của ngài, đương nhiên sẽ túc trực bên ngài rồi ".

Hạo Trạch im lặng, mặc kệ Vân Di đứng đấy, không nói gì, làm tiếp việc của mình.

Vân Di bực bội không thôi, chân tay ngứa ngáy, nụ cười trên môi cũng méo dần đi, tôi nói này nam chính, người máy cũng cần nghỉ ngơi đấy, anh xem bây giờ đêm muộn rồi, không tính cho người ta nghỉ hả?

" Cô mau về phòng đi, tôi yên tĩnh ngủ " một lúc lâu sau, Hạo Trạch cuối cùng cũng ngừng tay làm, nhàn nhạt nói với Vân Di, rồi anh ta bước đến bên giường cỡ lớn mềm mại, thân nhiên nằm lên, trực tiếp coi Vân Di như không khí không thèm quan tâm, Hạo Trạch lấy một đoạn dây gần đấy cắm vào cổ mình.

Vân Di phùng má, tròn mắt. Má nó, sao anh không nói sớm, làm lão nương đứng đợi lệnh của anh này giờ.

Vân Di suy nghĩ, ngẫm đoán, cái dây đang gắn ở cô Hạo Trạch, có lẽ là dây kết nối năng lượng cho anh ta.

Tiếp đến, Hạo Trạch xoay người, vươn tay với ấn nút đỏ ở đầu giường. Sau đó, không biết từ đâu xuất hiện vô số các tia ánh sáng đỏ li ti, đan chéo vào

nhau từ từ tiến vào tất cả góc trong phòng.

"Nếu cô chạm vào máy tia đây, tôi không đảm bảo cô sẽ lành lặn mà về phòng đâu " lúc Vân Di tưởng chừng Hạo Trạch đã bật chế độ tắt giác quan, ai ngờ, anh ta bỗng đứng lên tiếng, làm Vân Di có chút giật mình.

" Xin lỗi ngài, tôi lập tức đi luôn. Chúc ngài có một giấc ngủ ngon " Vân Di mỉm cười ôn nhu đầy hối lỗi, nhẹ nhàng bước ra ngoài, còn thận trọng đóng cửa rất khẽ chỉ sợ người bên trong sẽ khó chịu với tiếng động ồn nhẹ.

Chỉ có Tiểu Hắc biết rằng, bàn tay Vân Di đang nắm chặt thành quả đám, nụ cười của cô làm nó run rúm. Vân Di đang rất giận.

Cô mìn chặt môi, tâm tình khó chịu, vị nam chính này... rất muốn giết chết.

Vân Di bước từng bước trên hành lang, trong đầu suy nghĩ một đồng kế hoạch, cô nhếch miệng cười có chút quỷ dị...

Hạo Trạch trở mình, tỉnh dậy, bước chân xuống giường, đến bên cửa sổ, vỗ tay một cái, rèm cửa tự động mở, những ánh sáng ấm áp buổi sớm nhanh chóng ủa vào làm bừng tỉnh cả căn phòng.

" Chào ngài, chúc ngài một buổi sáng tốt lành " Hạo Trạch mở cửa ra, đập vào mắt ánh là bóng dáng của Vân Di trong trang phục hầu gái, mái tóc được buông xõa vai, cái đầu hơi nghiêng, đang tươi tắn đầy sức sống nhìn mình.

Hạo Trạch " Ừ " một tiếng, lướt qua cô, bước đi trước, Vân Di rất ngoan ngoãn bước theo sau.

Cô nhìn mình trong bộ đồ nữ hầu, lập tức dựng ngón tay giữa.

Định mệnh, cô thật sự không muốn mặc cái bộ giống cosplay này đâu, tất cả đều bị bắt buộc cả.

" Thừa ngài, lịch trình hôm nay của ngài gồm có là đến bảo vệ tổng thống nước K sang bên nước M để kí hội thảo. Sau đó, khảo sát tình hình bên chính trị quân sự bên nước G...v...v " Vân Di rất lưu loát đọc lên một loạt việc mà Hạo Trạch phải làm. Đồng thời, giúp Hạo Trạch ghi nhớ vào trong não bộ và cuối vùng sửa sang lại chút bộ đồ của anh ta.

" Mọi việc đã sẵn sàng, chúc ngài thượng lộ bình an " Vân Di lùi một bước, cúi đầu chào Hạo Trạch, trên môi vẫn luôn mỉm cười.

Hạo Trạch từ đầu đến cuối vẫn không nói một câu nào. Con người màu xanh đang phản chiếu người con gái trước mặt, mặt không cảm xúc. Hạo Trạch xoay xoay đầu ngón tay, biến mất.

Vân Di tắc lưỡi, tương lai có khác, phương tiện đi nhanh thật. Cô ngoảnh mặt bước vào trong, làm mấy việc đang bỏ dở.

" Đây, cô kia, cô là người mới vào hôm qua đúng không " Vân Di đang thu dọn sắp xếp lại đồ của Hạo Trạch bỗng nghe thấy tiếng nói ở ngoài cửa, nhướng mày, xoay người lại.

" Phải " nhìn đám người trước mặt, Vân Di gật đầu thừa nhận " Có việc? "

" Sao cái thứ cyborg như cô lại được quản gia nhìn chúng nhĩ? " Đám người hầu khinh khinh nhìn Vân Di.

Trong lòng cô cười lạnh, hóa ra đang dở trò ma cũ bắt nạt ma mới hả?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Thế giới 5 - Công lực người máy hung bạo (4)

Vân Di không quan tâm lời kích bác kia, xoay người tiếp tục công việc. Não tàn, lão nương không rảnh nói chuyện trẻ con với mấy người.

" Ê này, cô bị câm hả? " Đám người hầu đứng ngoài phòng, nhăn mặt khó chịu khi mình bị phớt lờ. Không phải họ không muốn vào dạy dỗ cái đứa Cybory ti tiện kia, nhưng phòng của Hạo Trạch ngoài quản gia có thể để vào, thì chỉ có người hầu của Hạo Trạch là Vân Di được cấp quyền riêng. Còn không, hễ ai bước vào phòng này mà không có sự cho phép của anh ta thì sẽ chẳng còn mạng sống để trở ra.

Nhất định phải dụ cô ta ra, hừ, vào được đây là may mắn của cô ta, loại nửa người nửa máy đáng khinh này, một nửa cũng không xứng bước chân vào đây. Chỉ bằng quỷ lạy, van xin trước mặt để họ thu thập, ha ha, có thể suy nghĩ lại. Lũ cybory làm sao bằng được với loài người cao quý như bọn ta chứ.

Quá phiền!

Nhận được tia xem thường lẫn đả ý đang đổ dồn về phía cô. Vân Di lắc đầu, thu dọn xong đồ, bước ra ngoài, thân nhiên đi qua đám người trước mặt.

Vân Di nghiêng đầu tránh bàn tay đang định lấy nắm lấy tóc cô.

Cô ta... thế mà tránh được.

"A a a, đau quá" mấy người phía trước, ôm má một bên đang bị một vết rạch rõ sâu, máu đang chảy đầm đìa. Hành động của Vân Di quá nhanh, chỉ độc vài giây ngắn ngủi mà cô đã lưu lại dấu ấn trên mặt mấy người ở đây.

Vân Di lau đi chiếc dao nhỏ, dính chút máu, đưa lên khua khua vui vẻ. Khuôn mặt kiêu diễm khẽ cười lên một cách tà mị, mắt nhìn đám người thấp phần hứng thú thứ chất lỏng màu đỏ trên gương mặt "Muốn thêm mấy nhát nữa, mời, cybory đây, không ngần ngại tặng cho mấy quý cô một gương mặt xinh đẹp nhất".

Đám người run rẩy, ngồi sụp về mặt đầy sợ hãi. Mắt nhắm chặt lại, co ro lại với nhau.

Vân Di phì cười, bỏ đi. Ngu xuẩn.

"Chắc, chắc, cô chưa gì đã gây thù ngay ngày đầu tiên rồi" Tiểu Hắc hiện lên nhớ lại khuôn mặt khiếp đảm như gặp quỷ của mấy người kia, liền cười rộ.

Vân Di bĩu môi, nhún vai bất đắc dĩ "Biết sao được, tự luyện quá không tốt".

Tiểu Hắc "...kí chủ, cô đang tự nói cô đấy hả?"

Vân Di mặc kệ gương mặt Tiểu Hắc đang dạt dào ý giễu cợt mình. Cô xoa cằm suy nghĩ, chắc chắn có người đứng đằng sau sai khiến, nếu không, một hâu gái mới đến như cô ít nhất thì cũng phải lâu lâu mới có thể bị chú ý chứ nhỉ? Vân Di trong lòng nở nụ cười lạnh.

"Mừng ngài đã về" Vân Di khom người, dịu dàng đỡ lấy chiếc áo khoác từ tay Hạo Trạch.

"Ừ" Hạo Trạch đáp lại một tiếng, liếc mắt nhìn cô một cái xong mới bước chân vào trong.

Nửa tháng qua, cô với Hạo Trạch mặc dù tiếp xúc rất nhiều nhưng những câu mà Hạo Trạch nói với cô có thể đếm trên đầu ngón tay. Vân Di thương tâm không thôi.

Cũng trong thời gian này, đám người kia không dám làm phiền cô nữa, thỉnh thoảng có kẻ không an phận, nói ẩn ý cô mấy câu.

"Kí chủ, lần này tiến độ công lược của cô chậm nhỉ?" Tiểu Hắc cầu nhàu, nhìn người đang ung dung ném quả nho tím vào miệng.

Vân Di khịt mũi, nhai ngon lành, bảo chữa "Tôi cũng muốn vậy đâu, nam chính là người máy đấy" tiếp đến lại bỏ thêm quả nho nữa.

"Được rồi Tiểu Hắc, cậu đừng nhăn nhó như ông cụ non thế, mau đo hộ tôi chút độ hảo cảm đi" Thấy Tiểu Hắc lo lắng, cắn môi, Vân Di thờ dãi, bất đắc dĩ, miễn cưỡng hỏi.

"Mới nhích lên một chút" Tiểu Hắc ảo não, thông báo.

"Vân Di, cô mau đến phòng Hạo Trạch chuẩn bị pha trà, có khách quý đến" màn hình bỗng nhấp nháy hiện lên hình ảnh bà quản gia trong phòng cô. Tiểu Hắc tự động biến mất.

"Vâng, tôi biết rồi" Vân Di gạt đầu, tắt màn hình... Má nó... giờ cô kiếm luôn cả người pha trà đấy hả?

Vân Di gõ cửa, nghe được tiếng đồng ý của Hạo Trạch mới bước vào.

Trong phòng ngoài Hạo Trạch ra, còn có một người đàn ông trạc tầm hai mươi bảy tuổi trở lên, mặt mũi cũng sang sủa, cả người tỏa vẻ quý tộc, ngạo nghễ ngồi ở ghế. Cả căn phòng tỏa ra không khí ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (5)

"Tiểu Hắc, ai đây" Vân Di thăm hỏi trong đầu.

"Kí chủ, đây là Liêu Khải, bá tước của chính phủ cũng là người được chính phủ bầu ra là người bảo hộ Hạo Trạch. Mọi sự việc của Hạo Trạch một mực do hắn ta quản lý".

Cùng một số thông tin mà Tiểu Hắc đưa, Vân Di biết được, ngôi biệt thự to lớn này thật ra của Liêu Khải, một vật nhỏ trong những tài sản kếch xù, to lớn của hắn. Liêu Khải đã chỉ hẳn ngôi biệt thự này cho Hạo Trạch ở. Hình như việc này được hưởng trợ cấp của chính phủ thì phải?

Vân Di chắc lưỡi, gật gù, bá tước, chức cũng to đấy nhĩ?

"Đây là...?" Liêu Khải nhìn cô hầu lạ mặt trước mắt, đôi ngươi hiện lên chút hứng thú thoáng qua.

"Thưa ngài, tôi.. " Vân Di cúi người, hành lễ, đang định nói có một bóng dáng rất nhanh đứng chắn trước mặt cô.

"Bá tước, đây là hầu gái mới của tôi " Hạo Trạch cướp lời Vân Di, ngữ điệu có phần gấp gáp.

"Từ khi nào mà tôi cho phép cậu lên tiếng vậy?" Liêu Khải khó chịu nhìn Hạo Trạch, nói.

"Thưa ngài, mong ngài thứ lỗi cho chủ nhân của tôi. Tôi là Vân Di, là một

cybory, người hầu mới của ngài Hạo Trạch " Vân Di mỉm cười ôn hòa, bàn tay giấu sau lưng bất giác nắm chặt lại. CMN bá tước, thật sự rất muốn một cước đánh chết hắn.

"Ồ, là một cybory sao?" Con mắt của Liêu Khải cong lên "Không ngờ cybory cũng có người mỹ lệ như vậy".

"Cảm ơn ngài đã quá khen, lời nói của ngài là vinh hạnh cho cybory tôi đây " Vân Di khom người tạ ơn, trong lòng một phen phì nhỏ.

"Miệng lưỡi cô ngọt đấy " Liêu Khải nâng ly trà lên nhấp nhấp rồi đặt xuống, ánh nhìn vẫn chưa rời Vân Di giây nào.

Hạo Trạch không biết hươu ý hay vô ý, cố tình lấy bóng lưng đứng chắn trước mặt cô, một bên nghe nghiêm túc nghe Liêu Khải bàn bạc giao nhiệm vụ và giao lại điều trong chiến sự sắp tới. Vân Di mỉm cười, quyết định giả chết, đứng sau lưng Hạo Trạch, tránh phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Liêu Khải đứng dậy, tầm nhìn lại một lần nữa rơi trúng dáng người tuyệt hảo phía sau, rất nhanh vòng bước qua Hạo Trạch, tiến tới đứng trước mặt Vân Di.

"Hạo Trạch, tôi rất thích người hầu này của cậu. Thế nào, cậu cũng không keo kiệt đến mức không thể tặng cho tôi đấy chứ?" Nói rồi, cao ngạo hướng về phía Hạo Trạch, giọng nói đầy kiêu ra lệnh chứ không phải là một câu hỏi nữa.

Vân Di "... " bà nó, cô trông giống cái món hàng hóa thích thì dùng không thích thì vất lăm à?

"Thưa bá tước, lẽ nào ngài lại có hứng thú với loại cybory như tôi?" Vân Di chớp mắt, cười.

"Đúng là tôi rất tò mò về cô, Vân Di " Liêu Khải phá lên cười, liếc cô hầu nhỏ.

Nét bình tĩnh cùng nụ cười dịu dàng của Vân Di càng ngày càng trở nên đáng sợ, e rằng chắc chắn về sau chuyện này, sẽ bị ghi nhớ còn dài.

Mất một lúc lâu, Hạo Trạch mới cúi gập đầu xuống, mấp máy môi, nói nhỏ "Vâng... theo ý của bá tước "...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (6)

"Kí chủ, đây là quyền sách thứ ba bị cô xé cho tan tành rồi đấy " Tiểu Hắc lơ lửng bay qua, bay lại trước mặt Vân Di, rất thiện chí nhắc nhở.

Vân Di bỏ ngoài tai lời Tiểu Hắc, tiếp tục công cuộc xé sách cho hả giận. Trong lòng cười càng lạnh. Đâu xanh, Hạo Trạch...anh ta cứ nhiên dăm đá mình sang cho tên Liêu Khải. Thế thì.... việc công lược kiểu gì?

Như đọc được suy nghĩ của Vân Di, Tiểu Hắc chu đáo nói "Kí chủ, cô đừng lo, nhà chính của Liêu Khải nằm ngay gần đây. Chưa kể đến, Hạo Trạch thường xuyên đến chỗ Liêu Khải phải báo thông tin, nhiệm vụ hoàn thành cho hắn. Để Liêu Khai trình dữ liệu cho cấp trên "

Vân Di đuổi người, thờ dài, nằm xuống giường, cọ qua cọ lại cho thoải mái. Chắc, đành vậy, chỉ tiếc là còn chưa xử lí bà quản gia. Hừ, bà ta là người ngấm ngấm sai đám người hầu khi dễ cô, ayzaa, thật ra Vân Di cũng không ngờ đấy. Haiz, cứ từ từ rồi dạy dỗ bà ta sau cũng được. Cô không vội.

Trong căn phòng yên lặng, mang hơi ẩm đậm, dường như những đám mây nặng trĩu chuẩn bị mưa, bầu trời âm u đã phần nào tác động đến căn phòng. Vân Di lặng lẽ tiến vào phòng Hạo Trạch cùng chiếc vali của mình, theo phép tắc, cô phải đến chào chủ nhân cũ "Thưa ngài, tôi đến để chào ngài "

Hạo Trạch liếc trộm người con gái kiều diễm không kém phần nhu mì, đang trước mặt, giọng lí nhí "... Xin lỗi... "

Vân Di ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn lộ rõ vẻ khó hiểu "Ngài... đang nói tôi?"

Hạo Trạch bối rối gật đầu.

" Vì sao ngài lại phải xin lỗi tôi? " Vân Di hất gọn mái tóc đang lòa xòa ra đằng sau, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Hạo Trạch, trong mắt có vẻ ngơ ngác.

" Bởi vì... phải chuyển cô đi đến chỗ bá tước " Hạo Trạch tránh cái nhìn của cô, ngoảnh mặt sang chỗ khác, không dám đối diện với gương mặt kia.

" Ngài thật biết nói đùa. Đối với cybory như tôi đây, bị coi là món hàng chuyển đi là chuyện bình thường mà. Ngài việc gì phải suy nghĩ như thế! " Vân Di bật cười, điệu cười có chút thê lương, đôi mắt sụp xuống che đi nỗi buồn sau bên trong.

Hạo Trạch ngẩn người, ánh nhìn cứ đau đầu hướng đến khuôn mặt đượm buồn kia. Lòng cũng vì thế mà nặng trĩu khó chịu.

" Để tôi giúp cô chuyển đồ sang bá tước " Hạo Trạch thở một hơi, rất nhanh đứng dậy, tiến đến đang định dang tay lấy cái vali của Vân Di thì bị cô ngăn lại.

" Ngài đừng làm vậy, ngài là tằng cao, còn tôi chẳng qua chỉ là một tầng lớp dân ti tiện, không xứng đáng để ngài quan tâm " Vân Di tự động lùi đằng sau, nắm lấy chặt lấy chiếc thanh cần vali, ánh mắt đầy cương quyết, cúi gập đầu " Tôi đi đây, hẹn gặp lại ngài ".

Vân Di nhanh chóng bước đi dứt khoát, bỗng ngoảnh lại nhìn Hạo Trạch, gắng gượng nở nụ cười tự nhiên nhất có thể " Tạm biệt... Hạo Trạch ".

" Vân Di, cô càng ngày càng có tố chất đấy. Đến tôi cũng suýt vì cảnh tượng đáng thương của cô làm cho rớt nước mắt " Tiểu Hắc tức khắc hiện lên, giả vờ dụi dụi mắt, trông đến là đáng yêu.

" Cảm ơn " Vân Di thích thú véo má Tiểu Hắc, ngẩng mắt ngắm tia nắng mới bắt đầu xuyên qua những đám mây xám. Bầu trời... thực đẹp.

Giọt nước long lanh còn đọng lại trên trên chiếc lá non từ từ trượt xuống ướt mảnh đất nhỏ. Ánh nắng bởi vì chiếc rèm đã kéo kia mà không thể xông vào đánh tan sự lạnh lẽo của căn phòng. Bóng Hạo Trạch cô độc trên bàn làm việc, nhớ lại gương mặt vừa rồi... là mình để tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (7)

Vân Di lau mồ hôi ở trên trán, lấy chai nước tu hết một hơi, nhìn những bông hoa đã nở rộ đủ sắc màu vừa được mình chăm sóc, trên mặt biểu lộ đầy vẻ lười biếng.

Từ hôm cô đến đây, ngoài việc chăm sóc tưới nước những bông hoa vào buổi sáng sớm và thỉnh thoảng pha trà cho bá tước thì xem ra thời gian của cô rất thành thoi. Cũng phải, nhà bá tước đâu thiếu gì những người hầu, cybory trên các mảng công việc khác nhau, thêm một cô nữa thì cũng không nhằm nhò gì. Lại nói, tên Liêu Khai này đối xử với cô không tệ, thỉnh thoảng sẽ ban thưởng cho cô một số món đồ có giá trị. Bảo hại, kéo thêm cho Vân Di không ít ánh nhìn thù hận của đám người hầu nhà bá tước. Vân Di nhún vai, bĩu môi, ở đâu cũng có người ghen ghét với sắc đẹp, tài năng của cô a~

Tiểu Hắc "... " kí chủ, dây thần kinh xấu hổ của cô chắc bị hỏng rồi..

Vân Di bước đến bên chiếc xích đu gần đấy, nhẹ nhàng ngồi lên, đung đưa. Vân Di ngược nhìn cả bầu trời buổi sớm trong xanh, gió thoảng thoảng mang hương hoa lùa vào mái tóc Vân Di, làm cô có chút khoan khoái, dễ chịu. Cô đến đây vẫn chưa gặp được Hạo Trạch lấy một lần, Vân Di thở dài một hơi, tay cầm bông hoa hồng đỏ, chán nản, không thương tiếc dứt từng cánh hoa.

" Vân Di "

Vân Di quay đầu lại, mặt ngệt ra, có nhất thiết phải trùng hợp thế không? Cô chỉ vừa mới nhớ đến anh ta thôi mà thôi mà.

Mặc dù đã là đã là người hầu của Hạo Trạch nửa tháng. Nhưng cô phải công nhận rằng, anh ta thực sự rất soái khí cộng thêm tính cách vốn lạnh lùng, lãnh đạm của mình tạo ra một sự quyến rũ đầy cảm dục. Hạo Trạch trong bộ đồ quân phục màu đen, trước ngực có ký hiệu riêng của người máy cấp cao của chính phủ. Áo choàng màu trắng phát phơ trong gió làm nổi bật dáng người cao ngất và thẳng tắp.

" Cô... sao lại ngồi đây " thấy Vân Di ngẩn người, ngây ngốc nhìn mình, Hạo Trạch nhún mày, cất bước đến chỗ cô ngồi.

" À... tôi đang chăm sóc vườn hoa. Ngài sao lại ở đây " Vân Di cúi đầu, bối rối nói, hay tay xoa xoa vào nhau, mắt nhìn xuống đôi chân đang vung vẩy của mình.

" Tôi có việc cần báo cáo với bá tước nên qua đây " ngữ khí của Hạo Trạch trầm ổn, chăm chăm liếc mắt nhìn Vân Di, định lên tiếng nói gì đó lại thôi.

"Ngài... tôi lâu lắm mới gặp được ngài " vì thấy không khí có vẻ ngột ngạt, Vân Di đành giả bộ ho một tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ, sờ sờ chiếc cái cổ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (8)

"Tôi cũng vậy, lâu không được gặp, Vân Di " Hạo Trạch khoe miệng khẽ nhếch lên cười như ẩn như hiện, đôi mắt màu xanh lam híp lại, thu gọn hết hình ảnh cô gái nhỏ vào mắt.

"Tiểu Hắc, nam chính bị sao vậy, tự xưng làm tôi thụ sủng nhược kinh " Vân Di cơ miệng giật giật, tâm trạng bất an, lập tức liên lạc với Tiểu Hắc.

"Chắc chắn, là độ hảo của Hạo Trạch dành cho cô tăng " Tiểu Hắc khịt mũi, có mỗi vậy mà kí chủ không biết, xì, nó khinh bỉ kí chủ ngu ngốc của mình.

Vân Di hừ hừ hai tiếng, bỏ qua cho tiểu shota Tiểu Hắc. Cô đang phấn khích nha. Không nghĩ độ hảo cảm một bước tăng lên.

"Ngài... có muốn ngồi với tôi không? " Vân Di vuốt vuốt sống mũi, cảm thấy không được thích cho lắm, ngượng ngùng, khẽ nhích sang một bên, liếc người đối diện đang đứng.

Tiểu Hắc "... kí chủ, cũng có mặt tốt vậy cơ, làm nó sợ quá.

Vân Di "...ㄟ_ㄟ..." tại sao cô cứ cảm thấy đạo này Tiểu Hắc rất nhớ nhưng bị ăn đánh a~

"Ừ " Hạo Trạch không khách khí, trực tiếp ngồi xuống. Có vẻ như lực đạo hơi mạnh, làm chiếc xích đu rung một chút.

Hai người cứ vậy ngồi im lặng, không ai nói với ai câu nào. Vân Di vô cùng chán nản ngó Đông rồi sang Tây, cuối cùng tầm mắt lại rơi vào Hạo Trạch ngồi bên cạnh.

"Ngài, bị thương sao? " Vân Di hốt hoảng, kinh hãi kêu lên, rất nhanh bắt lấy tay của Hạo Trạch.

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đáng lo ngại ".

"Thế này là nhỏ ư? Ngài xem, tôi còn có thể nhìn thấy được cả mạch điện bên trong của ngài " cô cau mày " Ngài đừng cử động, tôi tuy vậy nhưng rất biết xử lí đây " Vân Di đưa tay của Hạo Trạch lên, nhẹ nhàng thổi "Rất đau phải không?"

"Không đau " Hạo Trạch lắc đầu, trong lòng phì cười, cô quên rằng robot không còn cảm giác biết đau à?

Sau khi Vân Di dùng phần mềm, rất nhanh đã khép lại vết thương của Hạo Trạch.

"Được rồi " Vân Di vui vẻ, nhìn thành quả của mình.

"Cái này...." Hạo Trạch nhìn trên tay mình có băng cá nhân màu hồng, có chút biến đen mặt.

"Ngài không được tháo ra " Vân Di phùng má, cau mày, giọng điệu lớn mật, thập phần dạy dỗ " Cái này sẽ nhắc nhở ngài không được làm mình bị nữa, cơ thể ngài rất đáng quý. Dù có là robot đi chăng nữa cũng cảm nhận đau đớn là gì ".

Hạo Trạch ngẩn người, anh cúi đầu, mái tóc vàng ánh kim như phát sáng dưới ánh nắng của buổi sớm, nhẹ nhàng rũ xuống, che đi đôi mắt đang cong lên ngập tràn ý cười " Ừm, đã biết "...

"Ui dzaa cảm động ghê, kí chủ của tôi cũng can đảm nhỉ! Dám trêu chọc dán cho boss cái màu hồng lờ lợt cơ đấy " sau khi Hạo Trạch đi, Tiểu Hắc cười rũ rượi, hề hề đứng trước Vân Di.

Vân Di hất mặt, kiêu ngạo " Đương nhiên ".

Tiểu Hắc "... biết vậy không khen nữa. Y rằng lần nào nó khen một chút thì kí chủ vênh mặt.

"Tiểu Hắc~ " Vân Di ngọt ngào ôm bé Tiểu Hắc vào lòng. Làm cho tiểu shota rung mình một cái. Khuôn mặt Vân Di tràn đầy yêu mị, nâng cằm Tiểu Hắc " Cùng nói xem, trầm lâu lắm chưa thị tẩm cung nên cung đâm ra nhớ trầm hả? "

"Kí..kí chủ, ban ngày ban mặt, yêu cầu cô không trêu con cái nhà lành, không được dờ dờ với tôi " Tiểu Hắc đáng thương rung rung nước mắt, cố gắng thoát thế đàn áp của Vân Di, khí thế cố gắng rần ròi nhất có thể.

Kí chủ, cô chính là tên bạo quân xấu xa. Chẳng qua... chẳng qua, tôi chỉ đá để cô mấy câu thôi mà, cô nữ lòng nào ức hiếp tôi thế.

"Ta thích là được rồi. Cung khoảng được phản đối " Vân Di bật cười quý dẻ, bàn tay không yên phận sờ soạng trên gương mặt, véo cái má của Tiểu Hắc, cô sẽ cho nó biết thế nào là cái tội dám động đến cô. Hệ thống quân dễ thương, ta đến đây ~

Tiểu Hắc thất thểu, tàn tạ trở về không gian hệ thống, hu hu, lần này nó nhất định sẽ cố gắng hoàn chỉnh nốt phần mền hệ thống, một bước để bẹp kí chủ đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (9)

Cô kể từ đó rất hay gặp Hạo Trạch xuất hiện ở nhà bá tước. Mặc dù có gặp mặt, nhưng thật sự cô lại không hay được nói chuyện với Hạo Trạch vì trông anh ta có vẻ rất vội vàng. Vân Di suy nghĩ, có lẽ công việc dạo này của nam chính cũng khá mệt chăng?

Làn khói chuyển động uyển chuyển mờ ảo tỏa ra từ chiếc ấm trà trên tay Vân Di, cô từng bước tiến đến phòng bá tước. Chưa kịp mở cửa, Vân Di đã nghe thấy tiếng của Liêu Khải vang đến.

"Đừng là đồ vô dụng, một chút việc của bên nước G cũng để xảy ra sai sót. Ha ha, cậu nghĩ rằng người ta tôn sùng cậu thì cậu là một đáng cứu thế sao? Hạo Trạch, cậu... chẳng qua chỉ là một đồng sắt vụn được chính phủ tạo nên mà thôi " kèm theo đây là điệu cười khinh bỉ.

Bàn tay cầm khay trà của Vân Di bỗng siết chặt, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, cố gắng thu liễm sát khí vào trong, hít thở một hơi kiềm chế lại cảm xúc.

"Bá tước, tôi mang trà đến cho ngài " Vân Di gõ cửa, được sự đồng ý, mở cửa bước vào.

"Mang đến đây " Liêu Khải mỉm cười ôn nhu, cảm tưởng cái giọng điệu cay nhiệt mà cô nghe kia hoàn toàn là người khác nói chứ không phải do hấn ta.

Bá tước tốt bụng, tao nhã, đối xử ân cần với mọi người như người nhà, mẫu người mà mọi người noi gương làm theo, người đàn ông của phái nữ. Phi. Vân Di lập tức dựng nón tay cái. Tốt...tốt cái beep.

"Vâng " Vân Di ngoan ngoãn gật đầu, đi qua Hạo Trạch, để tay đằng sau lưng làm một biểu tượng cổ lên, thoáng thấy ý cười nhạt trên mặt của Hạo Trạch, cô mới yên tâm bước đi. Vân Di đặt khay trà lên bàn, nở cười dịu dàng "Thưa ngài, nếu không có gì, tôi xin phép được ra ngoài "

Nhận được sự ưng thuận của Liêu Khải, Vân Di trước khi đi không quên gửi đến cho Hạo Trạch một ánh mắt cổ vũ tinh thần.

"Sao cô lại ngồi đây? " Hạo Trạch vừa bước ra khỏi phòng của Liêu Khải, đập vào mắt anh là cô gái nhỏ đang ngồi bó gối, vẻ nghịch ngợm ở sàn nhà.

"Tôi đợi ngài đấy. Ngài không sao chứ? " Vân Di nghiêng đầu, nhìn bóng dáng to lớn của che gần hết cả người cô. Đứng dậy, bước theo Hạo Trạch.

"Không sao " Hạo Trạch lắc đầu "Chẳng qua chỉ là vài lời trách móc không đáng để tâm, robot không có cảm xúc, cô không phải lo " Hao Trạch ngạo nghễ, vẻ mặt chẳng mấy để tâm.

"Ngài... sai rồi... dù là robot hay cybory đều có cảm xúc, phải biết tôn trọng cảm xúc của chính mình " Vân Di cắn môi, lên tiếng yếu ớt phản kháng, cúi đầu khó chịu nói.

Hạo Trạch rơi vào một trạng im lặng, một lúc sau, xoa đầu Vân Di, cất giọng trầm ấm, đáp "Ừm"...

* Huyết *

"Trận đấu kết thúc, phần thắng thuộc về người máy X " trọng tài huyết còi, đầy dứt khoát, phát chiếc cờ, dơ cao tay một người máy thân hình to lớn với nụ cười hung hăng, giễu cợt về phía một đồng sắt vụn không rõ hình dạng, đang thoi thóp ở phía dưới đất.

Tiếng hò hung phấn, la hét phấn khích vô cùng náo nhiệt đổ dồn về phía khán đài.

"Lady and gentlemen, vâng, chúng ta vừa trải qua một màn đấu gay cấn giữa người máy X và cybory L. Người máy X đã chiếm thế thượng phong, đã đánh bại được cybory bằng một cú đâm uy lực ở gần cuối. Đúng là một chiêu thức thật mạnh mẽ, đây cũng chính là danh hiệu đặc biệt đánh bóng nền thương hiệu của anh " MC nam đứng trên khán đài bước lên, mỉm cười chuyên nghiệp, càn thối bùng được không khí vốn náo nhiệt của nó " Tôi chắc rằng, tất cả mọi người đang ở đây, đang rất mong chờ màn comeback của ngài Jack. Được rồi, không để các quý vị đợi lâu. Chào mừng Jack "

Dường như cái vừa được nhắc đến, như một quả bom làm bùng nổ sự hưng phấn, khiến đám đông ở dưới kích động, điên cuồng gào thét hơn.

Đây là một trong những tổ chức bất hợp pháp diễn ra ở thế giới ngầm, được những nhà tài phiệt, quý tộc tài trợ. Ở đây diễn ra những cuộc đấu, cuộc chiến tàn khốc, người thắng được vinh quang, còn kẻ thua sẽ bị chết một cách tàn nhẫn. Dù bạn có là con người, người máy hay là cyborg đều có quyền được tham gia... miễn là có thể sống sót. Mặc dù khắc nghiệt như thế, vẫn không ít người đam mê đầu đẳng kí tham gia. Tại sao lại vậy? Rất đơn giản, chỉ cần thắng một trận, số tiền nhận được đủ để sống sung sướng đến chết.

Người thanh niên với dáng người cao lớn, cả người tỏa ra khí lạnh lẽo không chút độ ấm, gương mặt được che dấu bởi một chiếc mặt nạ, mái tóc vàng tùy ý nên hơi rối lại càng khiến cho cả người quần hút đến kì lạ. Đoán chắc nếu bỏ chiếc mặt nạ, sẽ bộc lộ ra được khuôn mặt tuấn tú, tiêu sái đẹp đến ngây ngất người khác. Khoác lên mình bộ quần áo thể thao đen đơn giản càng tăng thêm sự bất cần, thoải mái, nhân nhả trông không giống như đang chuẩn bị bước vào một trận chiến ác liệt.

Hắn từ từ bước lên khán đài, ung dung mà ngồi chiếc ghế ngay trên sân khấu, tưởng rằng vạn vật xung quanh chẳng thể nào để vào mắt hắn ta.

" Jack... Jack... " đám đông ở dưới hò reo không ngớt, hùng hực như một đám lửa lớn.

" Vàng, người mà giữ kỉ lục không ai có thể đánh bại được. Chính là ngài Jack đây" MC vừa nói xong, tất cả ánh sáng quay chiếu thẳng lên người thanh niên tên Jack kia, làm cho hắn càng như xuất hiện vô số hào quang xung quanh. Khiến cho đám người ở dưới chìm đắm trong vẻ huyền ảo đấy... Jack thật giống một vị thần.

Jack là điều bí ẩn nhất, nổi danh nhất trong thế giới ngầm này, chưa nói về độ nổi tiếng trong những vụ tỉ thí mà còn là chưa từng có người nào nhìn thấy được dung mạo thực sự của anh ta. Anh ta cũng sở hữu một lượng fan nào tàn vô cùng to lớn. Một con cờ tốt được các nhà quý tộc giàu có nhắm vào.

" Luật lệ vẫn như mọi khi, ai đặt cược số tiền cao nhất, sẽ được tỉ thí với Jack " MC thành thực thông báo.

Rất nhanh có vô số những con số tiền hiện ra trong bảng đấu giá, nhiều đến mức chóng mặt.

" Xin chúc mừng ngài OL, người may mắn hôm nay được đấu với Jack " thời gian bình chọn vừa kết thúc, MC thông bước lên thông báo.

Lập tức một bóng người đàn ông khổng lồ, vẻ mặt bặm trợn xuất hiện trên sân khấu, ước chừng người đàn ông này phải cao chừng hai mét rưỡi. Tự xưng là ngài OL là một robot " Ha Ha, Jack, hôm nay nơi đây chính là nắm mỏ của ngươi "

Trông Jack chẳng hề bận tâm đến lời nói kích đại kia, vẫn ưu nhã xem chú khi đột to lớn đang ba hoa như thế nào.

Tiếng huýt còi vừa vang báo hiện trận đấu, OL lao nhanh, đâm một cước vào chỗ mà Jack đang ngồi. Khán giả phía bị lợp bụi nên che mắt tình hình không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở phía trên, mãi một lúc sau, mới quang đảng phát hiện trên khán đài có một vết thủng xuyên qua, biết được cú đâm mạnh thế nào.

" Ha ha, không tệ, rất xứng làm đối thủ của ta " OL khách chí cười, tiếp tục tấn công trực diện, đòn đánh dứt khoát.

Jack từ đầu trận đầu đến giờ, OL tung vũ khí trên người bước nào, hắn tránh bước đấy, thực giống trò mèo vờn chuột. Làm đám đông ở dưới vô cùng sốt ruột.

" Chán rồi " hắn thờ dãi, lạnh nhạt nói, cùng với đấy là một đấy là một động tác nhanh và chuẩn xác. Một phút sau đó, người ta nhìn thấy OL nằm đo ván dưới đất, mặc dù được là robot nhưng tất cả các thiết bị trên người nát tan tành, năng lượng cứ thế dò rỉ khắp nơi, phải nói rằng ra tay đáng sợ như thế nào.

Jack ung dung bước xuống giống như cái cách mà hắn xuất hiện, bỏ lại sau lưng đám đông hò reo ầm ĩ.

Nhìn miếng dán vết thương màu hồng, nhớ lại khuôn mặt giận dữ, cau mày" Cái này sẽ nhắc nhở ngài không được làm mình bị nữa, cơ thể ngài rất đáng quý. Dù có là robot đi chăng nữa cũng cảm nhận đau đớn là gì ".

Hạo Trạch không tự chủ mỉm cười, cắt nó vào chiếc túi áo, đứng dậy. Thôi, hôm nay thư giãn đủ rồi, nghe lời cô ấy chút vậy.

" Jack, anh đi đâu vậy, còn hai trận nữa mà " người phụ trách thấy Hạo Trạch định đi đâu đó liền giữ tay lại.

" Không có hứng thú, tôi sẽ không đến nữa... nên không cần phải gọi cho tôi " nói rồi Hạo Trạch bỏ đi.

Người phụ trách "... " nhất định đám người bên ban tổ chức sẽ giết chết tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (10)

Sáng hôm sau trên mọi trang mạng truyền thông đưa tin nhà bá tước xuất hiện người muốn ám sát bá tước, hủy hoại dung nhan. Hiện bên cảnh sát đang điều động tăng cường bảo vệ bá tước.

Vân Di mỉm cười thích thú nhìn bằng tin được phát hành khắp nơi, hài lòng với thành quả của mình. Haiz, hủy đi khuôn mặt giả tạo của hắn thật sự quá nhẹ nhàng cho Liêu Khải rồi. Chắc, hay cô làm một chút gì đó mới mẻ với Liêu Khải nhỉ?

Tiểu Hắc cắn áo ngồi một góc, run run "... " máy tính, liệu giờ cho đổi kí chủ còn hiệu lực không? (ㄟ__ㄟ)

"Này, cô nghe gì chưa, lần này nghe nói, đám người ngoài hành tinh lần này sức mạnh lớn lắm " Cô hầu Tuất vừa đi vừa nói.

"Ừ, tôi có nghe rồi. Thấy báo ngài Hạo Trạch giao chiến lần này bị thương nặng, các chuyên gia đang phải phục chế rất nhiều. Đáng thương cho ngài ấy " Cô hầu Giáp chầm chầm nước mắt.

"Không sao đâu, tôi ngóng được tin tức mới nhất, ngài ấy đã qua được cơn nguy kịch, giờ đang được quay về biệt thự của ngài ấy. Ngài Hạo Trạch sẽ sớm quay lại thôi " Cô hầu Tuất vỗ vai an ủi người bạn của mình, đôi mắt cũng ngấn đỏ theo.

Vân Di trong vai quần chúng "... "

"Tiểu Hắc ".

"Khụ..khụ... tôi đây thừa kí chủ "

Vân Di "... " hết sức cạn lời nhìn bộ dạng hiện giờ của Tiểu Hắc. Bé shota của cô lại bắt đầu dờ dờ rồi.

Tiểu Hắc vuốt vuốt chòm râu giả, dáng người nhỏ bé cúi lưng, thỉnh thoảng giả bộ đám lưng trông rất khổ sở, chống một cái gậy con con... rất giống ông cụ non.

Tiểu Hắc đã rất nghiên cứu thành công trong việc chống khỏi kí chủ biến thái... đó chính là giả thành ông lão. Lúc bấy giờ, kí chủ sẽ hết yêu thích mình. Mua ha ha, nó thật thông minh.

Vân Di "... " Tiểu Hắc, cậu nên suy nghĩ trong đầu thôi chứ, có cần nói toẹt ra như thế không?

"Tiểu Hắc, Hạo Trạch bị thương thật à " Vân Di ho hai tiếng, nghiêm túc hỏi.

"Haiz, đúng thế, anh ta bị thương nặng, nhưng giờ thì ổn rồi... ơ... Vân Di cô đi đâu thế?"

"Đương nhiên là đi xem nam chính thế nào rồi " Vân Di vắt cả mấy dụng cụ làm vườn, vội vàng đi đến cánh cửa di chuyển...

Hạo Trạch khó nhọc nâng mí mắt, ngó ra ngoài cửa bầu trời đã tối, trong đầu lập trình lại một số dữ liệu. Từ từ nâng cánh tay lên, khẽ gắng gượng ngồi dậy.

"May quá... Ngài tỉnh rồi " Vân Di nở nụ cười yếu ớt, sát mặt nhợt nhạt trông thấy, cả người tiều tụy, ngồi dựa vào thành giường, chỉ có đôi mắt sáng đầy nghị lực.

"Vân Di... " Hạo Trạch ngơ ngác, nhìn sợi dây gắn từ cổ Vân Di sang cổ của mình, cô ấy... cô ấy đang truyền năng lượng bản thân sang cho mình sao " Vân Di, tháo ra " Hạo Trạch đen mặt, lo lắng, ra lệnh, một mực định dứt chiếc dây truyền năng lượng ra.

"Không... được " cánh tay Vân Di run rẩy với lấy bàn tay của Hạo Trạch " Xin ngài... chỉ một chút nữa thôi, ngài... sẽ khỏe lại "

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thế giới 5 - Công lực người máy hung bạo (11)

"Tôi không cần. Vân Di, mau tháo ra " Hạo Trạch lập lại lời nói một lần nữa, Hạo Trạch thật sự rất tức giận, giọng nói cực kì không vui. Ai cho phép cô truyền năng lượng của mình sang cho anh.

Đúng là, làm như vậy sẽ rất nhanh được phục hồi, nhưng tác dụng phụ chính là khiến người truyền năng lượng rút cạn hết sức lực, thậm chí cũng có nguy cơ bị mất mạng.

"Ngài yên tâm... năng lượng của ngài nạp đầy rồi, ngài sẽ nhanh ổn thôi " Vân Di cười trấn an, kéo chiếc dây năng lượng ra, lão đảo đứng dậy " Ngài xem... giờ trông ngài tốt hơn nhiều rồi đây " vừa nói Vân Di vừa tiến đến chỗ Hạo Trạch, cả gan đưa tay kéo khuôn mặt Hạo Trạch lại, áp trán mình lên trán anh. Lúc này mặt đối mặt khiến cho Hạo Trạch có chút ngốc lảng, cũng không dám cử động.

Khóe miệng Vân Di cong lên, con ngươi bùng sáng, lộ rõ vẻ hài lòng mới rồi đi, cúi đầu chào "Ngài đã đỡ rồi... tôi xin phép " rồi bước đi không vững rồi đi, không ở thêm một giây nào...

" Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của nam chính dành cho cô đã nâng lên thành yêu thích... kí chủ, sao cô không nói gì? " Tiểu Hắc phản kích, sau khi Vân Di vừa bước ra khỏi phòng lập tức xuất hiện thông báo.

Vân Di khập khiễng dựa vào tường mà đi, cố gắng điều hòa năng lượng của mình trong cơ thể, nhắm mắt " Hừ, lão nương hết hơi rồi, không còn sức đâu mà nói chuyện với người được ".

Tiểu Hắc rất biết điều, liền biến hóa thành chú mèo đen nhỏ đầy khả ái và dễ thương, ve vẩy cái đuôi, lao đến vội vàng đắp lưng cho Vân Di, trên mặt vẻ xu nịnh hiện lên rõ ràng " Ha ha, kí chủ, cô vất vả rồi ".

" Hừm, nếu vậy bé cưng đã nói thế, tối nay trăm thị tẩm người " Vân Di dừng bước, quay lại nhìn Tiểu, nhoen miệng cười.

Tiểu Hắc "... "

Con mèo đen đáng thương nào đó, lập tức bị hóa đá tại chỗ. Kí chủ, cô cứ nhiên dám lừa tôi...

Bàn tay cứng ngắc, từ từ chậm rãi sờ lên trái tim đang đập loạn không chịu yên phận.

" Cảnh báo, cảnh báo: Mức nhiệt độ cơ thể tăng lên đột ngột ".

Hạo Trạch cúi gập người xuống, tay che đi gương mặt đỏ bừng của mình, hơi thở trở nên gấp gáp. Từ lúc Vân Di rời đi từ nãy, trái tim lẫn nhiệt độ đều vượt quá mức quy định. Cảm xúc lạ này là gì? Khó chịu quá.

Hạo Trạch dơ tay lên, nhập vào tình hình trong suốt, tìm hiểu dấu hiệu lạ xuất hiện ở mình.

" Yêu? " Hạo Trạch mím môi, đôi mắt xanh lam nheo lại, đờ người, rồi lúc sau bật cười.

Nực cười, robot làm sao mà biết yêu được. Dữ liệu ngu ngốc.

Hạo Trạch đặt người xuống, nắ nhìn mộng lung nhìn lên trần nhà, hình ảnh của Vân Di cứ vậy xuất hiện ào ào làm cho Hạo Trạch giật mình ngồi dậy, gương mặt hoảng loạn. Áp chế nhịp tim đang loạn nhịp thêm.

Chẳng lẽ.... mình yêu...thật sao?....

Hạo Trạch xem xét lại dữ liệu chính phủ vừa gửi, trong lòng rất khó chịu. Anh rất muốn gặp Vân Di nhưng tại sao mấy ngày nay liền không thấy cô đâu.

" Vào đi " Hạo Trạch lạnh nhạt nói.

" Thừa ngài, bên đại quân gia vừa mới tuyển cho ngài một người hầu mới " bà quản gia cung kính báo cáo.

" Không cần " Hạo Trạch dứt khoát, hừ, làm gì ai chăm sóc mình tốt được bằng Vân Di.

" Nhưng... ngài... đây là mệnh lệnh ạ " quản gia vẫn cố thuyết phục " Ngài yên tâm, đảm bảo lần này sẽ tốt hơn cô hầu Vân Di cũ. Người hầu mới này sẽ không làm ngài thất vọng, còn cái cô Vân Di kia hình như nghe nói trốn làm việc ở đâu cả ngày kết quả bị ngài bá tước nhốt phạt. Cho chừa " bà quản gia vẫn thao thao bất diệt không thêm đề ý Hạo Trạch đã bẻ gãy cây bút trong tay.

" Cảm ơn " Hạo Trạch một bước bóp cổ bà quản gia đến mặt tái mét, âm thanh lạnh lùng.

Thả người suy yếu xuống dưới " Cút, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi " rồi cấp tốc bước ra khỏi phòng.

Bà quản gia sợ hãi, run rẩy, bước đi, bà ta thật sự rùng mình, không nghĩ rằng Hạo Trạch sẽ hành xử như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (12)

Vân Di liếc chiếc còng sáng loáng với những dây xích nặng trĩu trên tay cùng với chân mình, ánh mắt lộ vẻ thú vị, ý cười nhàn nhạt trên môi “ Bá tước, đây là ngài muốn làm gì?”.

Chắc, bá tước ôn nhu, tốt tính cuối cùng cũng đã chịu lộ bản chất thật rồi đấy.

“Làm gì sao?” Liêu Khải nhìn người ung dung chẳng chút sợ hãi nào phía trước, tức giận đến bật cười, làm cho cái sẹo dài trên mặt càng trở nên dị hợm “Vân Di, chẳng lẽ cô muốn tôi nói thẳng ra ”.

“Nếu đây là điều bá tước muốn ” Vân Di nhún vai, điệu bộ hết sức thoải mái.

“Lén lút ám sát chủ nhân của mình, bỏ công việc đi đến chỗ Hạo Trạch cứu hần ta. Vân Di, tôi không nghĩ bao lâu nay tôi lại đem nuôi ong trong áo đấy. Cơ mà...” Liêu Khải khẽ nâng cằm Vân Di, nụ cười có chút bí ẩn “... tôi lại rất càng thích một con nhím biết xù gai lên như cô, Vân Di ”.

Vân Di tránh bàn tay trên mặt, ayza, người có bệnh phải chữa nha. Không nên cắn bừa như thế.

“Ngài đã quá khen, chút chuyện nhỏ “ Vân Di mỉm cười ôn hòa, dịu dàng đáp, đừng đưa dây xích tạo nên âm thanh hỗ trợ, nghe hết sức vui tai.

Liêu Khải “ ... “

“Vân Di, cô đừng quá phận, cô chẳng qua chỉ loại cybory hèn hạ được tôi chú ý đã là vinh hạnh cho cô, không thì đừng trách khách khí tôi “ Liêu Khải đẩy Vân Di ngã xuống, ánh nhìn hằn những tia máu kèm đấy là sự điên dại, rất muốn tự tay bóp chết nữ nhân không coi trời bằng vung này.

Vân Di rất muốn ném thẳng vào mặt Liêu Khải “ Lão nương muốn thế đấy!” nhưng đành nuốt lại, đoan trang, khả ái mà nói “ Tôi chính là thích như thế. Bá tước, ngài định làm gì tôi?” Vân Di phì cười, vẻ mặt thể hiện đầy ngửa đôn.

Tiểu Hắc “... (_ _) _...” buồn rầu, bất lực nhìn kí chủ đang rất muốn ăn đòn của mình.

Liêu Khải nghiêng răng, xoay xoay khớp cổ " Ha ha, được rồi, để tôi cho cô nếm thử một chút vị đời là như thế nào nhé, đến lúc ấy xem cô còn mạnh miệng được không?" Liêu Khải liền sẵn tới, không chút do dự vươn tay định cời cúc áo của Vân Di ra.

Làm như cô để hần ta thực hiện vậy ấy. Tuy nhiên chưa kịp cho Liêu Khải biết thế nào là " vị đời " thật sự, tầm mắt Vân Di bỗng bị co rút lại bởi hình ảnh trước mặt dọa cho khiếp đảm.

Thái dương của Liêu Khải bỗng dưng xuất hiện một lỗ hồng to làm cho hần chỉ biết trợn tròn mắt mà chết, máu không ngừng tuôn ra, thấm đẫm cả chiếc áo sơ mi mà Liêu Khải đang mặc, thậm chí có số nhỏ còn bắn lên cả mặt và bộ đồ cô.

Cùng lúc ấy trên người hần ta cũng xuất hiện vô số những vết tương tự giống như kiểu do súng gây ra vậy. Điều đáng nói là Vân Di không hề thấy xuất hiện tiếng súng cùng viên đạn, không những thế đây còn là phòng kín, tất cả như gì xảy ra thực giống vô hình vậy.

Tiếng đập cửa đập cửa hung bạo, làm Vân Di giật mình quay lại, một thân ảnh rất nhanh lao đến đá bay người Liêu Khải ra khỏi cô, mạnh bạo giật đứt dây xích " Vân Di, xin lỗi... tôi đến muộn ".

Cảm nhận cái ôm đến nghẹt thở, Vân Di từ từ chậm rãi dang cánh tay mà ôm chặt lại, giọng nghẹn ngào " Hạo Trạch, cuối cùng ngài cũng đã đến... em rất sợ ".

Hạo Trạch thấy con tim như có bàn tay bóp chặt lại, dịu dàng xoa mái tóc, lau đi vết máu trên mặt của cô " Đừng sợ, có tôi ở đây, không ai dám làm hại em nữa ".

*** Góc tâm sự nho nhỏ ***

Xin chào độc giả, cảm ơn mọi người một thời gian qua luôn ủng hộ truyện. Mình nghĩ sẽ viết nốt thế giới này, sẽ nghỉ ngơi một thời gian□□□ vì mình cảm thấy hơi đuối, cũng không có động lực nên quyết định tạm dừng.

Rất chân thành cảm ơn mọi người * cúi chào *

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thế giới 5 - Công lực người máy hung bạo (13)

Hạo Trạch đau lòng, con mắt màu xanh lam dần dần chuyển thành con ngươi rực đỏ tàn bạo như con thú hoang đang thèm khát mùi máu tanh của con mồi, bàn tay nắm lại nổi lên từng khớp xương nhân tạo rõ ràng, hơi thở lạnh lẽo.

Buông Vân Di ra, Hạo Trạch bước tới gần cái xác của Liêu Khải, xoay cổ tay một cái, lập tức biến thành vũ khí. Không khách khí trực tiếp đập liên hoàn, thẳng vào người Liêu Khải. Khiến cho lục phủ ngũ tạng đến cả thân người hần đều biến thành một đồng bầy nhầy.

Vân Di sững sờ, bịt miệng, áp chế cảm giác muốn nôn của mình. CMN, sao trước giờ cô lại không để ý Hạo Trạch lại giết không ghê tay như vậy. Đường như, đây mới chính là con người thật của Hạo Trạch.

"Tiểu Hắc, giá trị hắc hóa của nam chính lại tăng hả?" Vân Di kinh hãi, một mực hỏi Tiểu Hắc tra hỏi.

"Chưa đến mức đấy" Tiểu Hắc than thầm trả lời trong đầu Vân Di "Nhưng hiện tại anh ta đang bị kích động dẫn đến mất kiểm soát, nếu cứ thế này thì việc hắc hóa chỉ còn là khoảng thời gian ngắn".

Vân Di day day hai bên thái dương, đau đầu. Lần này phải hành động nhanh... nếu không chỉ e sẽ rất rắc rối....

"Hạo Trạch... đủ rồi, thưa ngài" Vân Di yếu ớt, cả người xụi lơ bám vào thành ghế, cố gắng kéo dài cánh tay vươn tới Hạo Trạch, vững bước ôm chặt lấy anh, chiếc công nặng nề làm Vân Di nhắm mắt không thôi.... Đâu xanh... chắc cái công này làm bằng đá mắt... mà nó... nặng chết lão nương rồi.

Hạo Trạch dừng động tác vì cảm thấy có một vật đang ngăn cản mình. Đôi mắt đỏ ngầu hung ác quét tầm nhìn xuống vật thể kia, radar trong mắt phân tích, xác định vật thể lạ.

"Vân...Di" Hạo Trạch giật mình nhìn những giọt nước mắt trực trào của cô. Lại thấy đồng dưới đất xương thịt lẫn lộn. Tâm tình trở nên rối rắm, đôi mắt dần trở lại màu xanh vốn có.

"Ngài... đừng làm thế nữa được không? Ngài như vậy sẽ khiến cho mình bị thương mất.... em thật sự... không muốn điều này xảy ra" cô dụi đầu vào lưng Hạo Trạch, giọng nói Vân Di mềm mỏng, nghẹn ngào, có chút phức tạp xen lẫn sự lo lắng.

Hạo Trạch quay người lại, thu gọn vũ khí trên tay, xử lý sạch sẽ vết máu còn dính trên tay. Bấy giờ, Hạo Trạch từ từ vén mái gọn gàng lên vành tai Vân Di, lau đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi của cô. Đôi môi mỏng của anh cong lên, khuôn mặt ôn nhu, đầy vẻ cưng chiều "Tất cả đều nghe em".

Bỗng...Hạo Trạch kéo Vân Di dùng cả người bao phủ, che chắn cho cô, đảo đôi mắt sắc lạnh, cảnh giác xung quanh.

Chưa đến đầy một giây sau, Vân Di nghe thấy được ồn ào, cùng đấy là tiếng còi cơ động. Do bị Hạo Trạch lấy thân chắn tầm nhìn nhưng cô cũng tưởng tượng được gì đang xảy ra.

Đám cảnh sát đổ ập vào căn phòng bá tước nhìn thấy cảnh tượng thịt lẫn lộn không nhận ra một chút hình dạng nào, đoán chắc chắn... đấy có lẽ... chính là bá tước. Tất cả mọi người ở đấy đều kim được một trận lạnh chạy dọc khắp cơ thể, thậm chí có người còn không chịu được đã cúi người nôn thốc nôn tháo ngay ở đấy.

Đội trưởng cơ động vội lời míc ra, hướng âm thanh về phía Hạo Trạch "Người máy cấp cao Hạo Trạch, cậu bị bắt vì tội dám giết người trong chính phủ cũng là quý tộc. Mau theo tôi về căn cứ để xử lý, nhận sự khoan hồng của chính phủ".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (14)

Hạo Trạch hừ lạnh, toàn thân rung mình biến đổi, rất nhanh sau đó vô số vũ khí nguy hiểm hiện lên.

"Vân Di, nhắm mắt lại, đừng lo tôi sẽ bảo vệ em, lần này sẽ không có kẻ nào dám động vào em nữa" Tiếng nói của Hạo Trạch khàn khàn vang, trầm ấm vang lên trên đầu của cô, đủ âm thanh để cô nghe.

Anh đưa đôi tay vươn đến, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt tóc Vân Di cố trấn an cô, ép sát thật chặt cô vào với thân hình to lớn của mình như không muốn để tầm nhìn của Vân Di lọt trước đám người hạ lưu này.

Vân Di siết tay, gắt gao ôm chặt Hạo Trạch, gương mặt cố gắng nín cười, Ayzaa, không ngờ nam chính cũng thế lăng mạn như vậy "Tiểu Hắc, cậu nói xem, tự dung nam chính cục sắt sao lại ngọt ngào như thế?"

Tiểu Hắc bĩu môi, xì một tiếng, rất không khách khí lườm kí chủ "Sao kí chủ lại hỏi tôi, hỏi luôn trực tiếp Hạo Trạch kìa? Có phải sẽ nhanh hơn không?" vừa nói vừa làm điệu bộ quay ngoắt đi, không thèm để ý có lấy một cái.

Vân Di buồn cười, con mèo ngọc này, chắc hẳn vẫn còn ầm ức vụ hôm nọ cô trêu chọc nó đấy. Bỏ đi, vẫn nên an phận đi xem phim đánh nhau 3D thực này thì hơn.

Vân Di cúi người, len lén ngo ra ngoài. Đạp vào mắt cô là vô số xác người, máu đỏ tươi đã thẩm đẫm cả căn phòng, không còn một bóng dáng ai sống. Đáp lại tất cả những nghi vấn của Vân Di chính là tiếng la hét của mấy người giúp việc cùng với tiếng còi báo động âm ỉ bên ngoài.

"Tiểu Hắc... chuyện gì xảy ra trong vài phút tôi nói chuyện với cậu thế?"

"Haiz, đương nhiên Hạo Trạch một tay giết sạch tất cả rồi. Kí chủ, cô đừng lộ vẻ mặt ngạc nhiên thế chứ. Hạo Trạch vốn dĩ là một người máy vũ khí nguy hiểm tối thượng của chính phủ, bằng này đã thấm gì so với việc anh ta chiến đấu với người ngoài hành tinh " Tiểu Hắc lắc đầu, giải thích, định lên tiếng nói tiếp gì đó nhưng lại thôi.

"Vân Di... đến lúc em phải rời khỏi đây rồi. Hệ thống của tôi vừa thông báo, chỉ một lát nữa thôi người điều hành sẽ xuất hiện ở đây, họ nhất định sẽ không chừa tôi. Còn em..." Hạo Trạch trừng người xuống, cúi đầu một mồi đặt lên vai cô, nét lo lắng trong giọng nói thấy rõ "... em nhất định sẽ bị liên lụy, bọn họ sẽ không tha cho em... " tôi... cũng không muốn em bị thương, mặc dù không muốn em rời xa tôi.

"... ngại, rồi sẽ ra sao?" Vân Di khẽ đưa những đầu ngón tay mềm mại, vuốt ve khuôn mặt của Hạo Trạch cảm nhận rõ từng nét anh tuấn của Hạo Trạch, gương mặt cô nhăn nhó đến khó coi " Bọn họ nhất định cũng sẽ không tha cho ngại " Vân Di nghẹn ngào hỏi, đôi mắt cứ thế đau đáu nhìn Hạo Trạch không buông.

Hạo Trạch nhìn hồi lâu Vân Di, đôi môi vì lời nói của Vân Di mà cong lên đầy thỏa mãn, con ngươi màu xanh như bừng sáng, mái tóc vàng lấp lánh như ánh kim trong ánh sáng nhạt của căn phòng, trông anh dịu dàng, tuấn lãng chẳng khác nào vị thần mới hạ phàm.

"Ngài... ngại, cứ nhiên... cười em... em thật sự lo lắng cho ngài " Vân Di xấu hổ, sờ tai, khịt khịt mũi, luống cuống quay mặt đi.

Ư ư ư, nam chính đẹp trai quá. Thật bỏ mắt cho lão nương.

Tiểu Hắc "..."

"Đừng giận " Hạo Trạch ngẩng lên nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của Vân Di, thì thầm " Chỉ là tôi quá hạnh phúc vì em đã lo lắng cho tôi. Em không cần lo, tôi hứa sẽ quay về tìm em... Tạm biệt Vân Di của tôi "

Nói rồi, Hạo Trạch hất tay một cái, Vân Di liền bị một đạo lực, hút cả người đi khi chưa kịp phản ứng gì. Mờ mắt, cô đã thấy mình xuất hiện trước một căn phòng xa lạ.

"Kí chủ, đây là ngôi nhà riêng của Hạo Trạch, anh ta thường đến đây mỗi khi cảm thấy mệt mỏi " Tiểu Hắc hiện ra, gãi đầu nhìn kí chủ đang khám phá đồ xung quanh rất nhiệt tình.

"Ừm, tôi biết rồi " Vân Di nhàn nhạt đáp, đôi chân lon ton chạy lung tung, là căn cứ bí mật của nam chính a~ Không tò mò sao được.

Tiểu Hắc "... " Vân Di, cô đúng là không có tiền đồ.

Đúng như những gì cô suy đoán từ trước, chính phủ thế giới dùng mọi cách bảo vệ bí mật thông tin mà Hạo Trạch gây ra, không làm rối loạn tinh thần người dân, cũng như không để ra sơ hở để kẻ khác lợi dụng mà phản loạn...

Vân Di nhìn những đám mây xanh lơ lơ trôi, đóa hoa hồng rung rinh nhay múa trước gió nhẹ, thỉnh thoảng sẽ vài con bướm nhỏ bay lượn đùa nghịch vui vẻ... Vân Di lặng lẽ nén một tiếng thở dài suy nghĩ, phui bụi đứng dậy, hít một hơi... Giờ cũng đã đến lúc cô phải quay trở lại tìm Hạo Trạch rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (15)

Trong căn phòng tối om, dây điện cùng các thiết bị loằng ngoằng đan xen vào nhau nhìn vô cùng rối mắt. Đám người mặc áo trắng thí nghiệm đi đi lại lại, trao đổi nhau số liệu khó hiểu trên màn hình lỏng trong suốt, tiếng đánh máy lạch cạch vang lên khắp nơi. Nét mặt của ai cũng biểu tình khó coi, không khí ngột ngạt, căng thẳng. Thỉnh thoảng sẽ có vài ánh mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông tuấn tú đang nằm bất động nhưng vẫn làm cho con người ta cảm nhận sự lạnh lẽo đến thấu xương.

Người đàn ông ấy được bao bọc trong những tấm kính trong suốt, bảo vệ nghiêm ngặt bằng những mạng lưới thông số kĩ thuật chạy vòng quanh theo cơ thể như một quy luật nhất định.

"Viện trưởng... việc này khó quá. Bọn tôi đã thử rất nhiều lần nhưng không thể nào hack được phần mềm thông tin bí mật này của anh ta " cậu trai trẻ đẩy gọng kính, mặt nhăn mày nhí lại, quay sang ngó người đứng đấy không xa.

Viện trưởng đau đầu xoa hai bên thái dương, ông không nghĩ rằng lần này người máy Hạo Trạch tự tay nâng cấp phần mềm cho chính mình, vượt ngoài sự kiểm soát của bộ điều hành. Không những thế mức độ cảm xúc của cậu ta càng lúc càng biểu hiện sống động giống như một con người thật, điều mà trước giờ chưa từng xảy ra ở người máy. Thậm chí, bọn ông còn tìm được một tập tin bí mật, mất cả mấy tháng trời làm bằng mọi cách phá ra không sao có thể mở ra được, kết cấu của tập tin này rất tinh vi và chưa từng xuất hiện bao giờ.

"Thôi, đành phải xóa toàn bộ trí nhớ của cậu ta, áp chế cảm xúc của Hạo Trạch đến mức thấp nhất... chúng ta không còn cách nào khác " viện trưởng

bất lực, thờ dài.

" Rõ " đám người gật đầu đồng tình, bọn họ thật sự bó tay rồi, cả mấy tháng nay vì việc thiết lập trình của Hạo Trạch, họ còn chưa nhìn thấy tia mặt trời đâu...

Chiếc lồng kính được mở ra, đôi mắt động đậy khẽ mở, con người màu xanh lạnh lẽo, vô hồn không một chút cảm xúc. Hạo Trạch nhấc cả người đứng dậy, âm thanh lạnh lùng, cứng nhắc vang lên.

" Người máy cấp cao hiệu số 1206 tên Hạo Trạch, thuộc quyền kiểm soát của quân sự, sẵn sàng tiếp nhận nhiệm vụ chính phủ "...

" Vân Di, cô nói là đi tìm Hạo Trạch, thế mà ở đây ăn thế nào?" Tiểu Hắc tức xì khói nhìn cái người đang ung dung bỏ từng miếng bím bím vào miệng.

Vân Di bực bội, hung hăng bỏ cả nắm vào miệng nhai, không ăn làm sao mà có sức đi công lược được. Hừ, ai bảo cô không lo lắng đi tìm Hạo Trạch, mấy tháng này cô chạy đôn chạy đáo tìm tung tích của anh, việc tìm kiếm Hạo Trạch như tìm kim dưới đáy bể, nghe ngóng mãi mới biết Hạo Trạch bị đưa đến viện kiểm soát, bị canh chừng bởi những người máy vũ khí hạng nặng được sử dụng trong quân đội của chính phủ.

Vân Di đã thử mấy lần tham dò, tìm cách vào nhưng đều rơi vào trong vô vọng.

Vân Di càng nghĩ càng bực, cô lại tu hết một hơi nước ngọt, cắn thêm một miếng khoai tây chiên, phùng má thờ phỉ phỉ.

Tiểu Hắc "... " cách xả giận của kí chủ thật độc đáo.

Cô duỗi tay, sờ trán, đôi mắt lim dim rơi vào trạng thái suy nghĩ... đành vậy... cô sẽ đợi đến khi Hạo Trạch xuất hiện. Khi đấy, may ra còn có thể tìm cách tiếp xúc...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (16)

Vân Di ngấm thân ảnh mình trong gương với bộ váy màu trắng thanh khiết, tao nhã, cô nhếch miệng lên cười nhàn nhạt. Từ tốn chỉnh lại bộ trang phục, bước ra ngoài, ngồi lên chiếc ghế gần đây, nhân viên trang điểm từ đâu vội vàng đến gần bắt đầu makeup cho Vân Di.

Khá ưng ý với hình ảnh hiện tại của mình, Vân Di gật đầu ra hiệu cho nhân viên trang điểm lui ra ngoài, còn mình thì tự do chiêm đóng căn phòng trống.

" Tiểu Hắc " Vân Di lắc nhẹ chai nước, trong tay, điều bộ rất ung dung, thăm gọi tiểu shota nhỏ " Theo như hệ thống thông báo cho tôi, có đúng là hôm nay nam chính sẽ xuất hiện không?"

" Kí chủ yêu quý của tôi yên tâm, máy tính chưa bao giờ sai " Tiểu Hắc chớp chớp mắt, gương mặt thể hiện rằng lời nói rất có chữ tín. Trong đó mười mươi là lấy lòng, vỗ mông ngựa.

Vân Di thờ dài một hơi, ngao ngán, ngẩng đầu để tầm mắt rơi vào không gian chung. Sau khi lặn lội tìm kiếm chút tin tức khó lên trời của Hạo Trạch. Cô đã quên bống mất mình có một phần mềm hack siêu cấp lợi hại đó chính là Tiểu Hắc dễ thương.

Ấy vậy mà bấy lâu nay cô phải vất vả đi tìm Hạo Trạch hết cả hơi, không nhưng vậy hệ thống quân này còn không thèm lên tiếng nói cho cô một câu, mặc cho cô ra sức tìm. Hừ, hỏi xem Vân Di có tức đến nổi thổ huyết không?

Tiểu Hắc mắt rung rung, lùi thúi một góc, trông đến đáng thương. Kí chủ, cô có hỏi đâu, giờ lại trách tôi là sao. Đây là người ta có ý tốt cho cô để vận động sức khỏe cho mạch máu lưu thông mà.

Vân Di "... " đành tha cho con mèo nhỏ này một mạng vậy.

Haiz, không biết đã bao lâu cô chưa gặp được Hạo Trạch nhỉ?

Vân Di lấy tay đỡ trán, mệt mỏi đứng dậy. Lấy chiếc gương tay ở trên bàn đeo vào, tô thêm một chút son cho tươi tắn hơn. Vân Di nhẹ nhàng tháo chiếc dây buộc trên tóc mình, tùy ý để mái tóc được buông xõa kết hợp với khuôn mặt mỹ miều khiến cho cả gương mặt Vân Di quý phái đến lạ thường. Cảm thấy chuẩn bị xong xuôi Vân Di mới mở cửa, tiến bước đi.

" Vân Di, hôm nay toàn là những quan chức lãnh đạo cao trong nhiều nước đến đây. Cô nhất định phải thực hiện thật tốt đấy " Người quản lý đẩy ánh mắt đầy hy vọng lấp lánh những ngôi sao, tin nhiệm vụ phi thường sang cho Vân Di, chỉ thiếu thêm một ngón tay cái nữa là đủ bộ.

Vân Di khước miệng gật gật lấy vài cái, nho nhã trả lời " Chị đừng lo, lẽ nào thực lực của tôi, chị còn nghi ngờ?"

"Ấy ấy Vân Di, cô đừng hiểu nhầm, tôi chẳng qua là lo lắng cho cô sẽ hồi hộp khi tiếp gặp nhiều người quan trọng như thế thôi. Chứ tài năng của cô, chúng tôi ở đây đâu lạ gì nữa. Thôi tôi còn phải xử lý một số chuyện nữa, Vân Di cô cứ nghỉ ngơi đi nha" quản lý hấp tấp nói một lèo, xong nhanh chóng bỏ đi, để mặc cho Vân Di ở đấy tiếp thu.

Vân Di nhìn bóng người vừa chạy đi, tặc lưỡi một cái, nhiệt huyết a~

"Ayzaa, Vân Di, tôi không nghĩ là cô lại có thể chơi đàn piano thành thạo như thế đâu" Tiểu Hắc biến ra, xoay người ngồi bên cạnh Vân Di.

"Có gì đâu mà lạ" Vân Di thư giãn cái cổ đang mỏi, lười biếng đáp "Hồi trước, tôi có xuyên qua thế giới điện ảnh, đương nhiên sẽ bỏ xug thêm kĩ năng phải thành thục mấy cái công cụ nhạc này rồi".

Phải nói rằng, ở thời đại nào cũng vậy, con người ta đều rất ưa thích âm nhạc. Đặc biệt càng tân tiến bao nhiêu lại càng thích nhạc cổ bấy nhiêu.

Thành ra, việc am hiểu hay yêu thích nghe nhạc thời xưa như một cách thể hiện đẳng cấp của mấy người quý tộc.

Vân Di che miệng ngáp dài, chắc, rất may thay cho cô là việc chơi nhạc cụ đối với người thời phát triển công nghệ này rất quý hiếm. Thế là Vân Di đường hoàng mà được liệt vào danh sách đồ, đem đi biểu diễn khắp nơi cho quý tộc trên trái đất. Và tất nhiên... trên hết vẫn là cô tự nguyện.

"Kì chứ... lát nữa gặp Hạo Trạch nhất định sẽ có kinh hi dành cho cô" Tiểu Hắc nhoèn miệng, nháy mắt đầy bí ẩn rồi trốn mất.

Vân Di cười hờ hờ hai tiếng, không bận tâm lắm lời Tiểu Hắc vừa nói...

Ánh điện khắp sảnh lớn bỗng vụt tắt nhường đường cho ánh sáng chiếu lên trên khán đài. Một thân ảnh nhỏ bỗng xuất hiện lập tức thu hút được hết tất cả các mọi ánh nhìn xung quanh của người trong sảnh.

Cô gái cất bước nhỏ nhẹ, thánh thoát, kiêu sa tựa như những bước đi đều được các vị thần ưu ái rải những chiếc lông vũ nghênh đón. Chưa kể đến gương mặt khiến người ta say đắm không thôi, thậm chí có người còn tưởng tượng đằng sau cô gái ấy còn có đôi cánh trắng muốt phía sau. Tất cả đều giống như được thừa hưởng tình yêu của vị thần tối cao nhất.... đấy chính là... thiên sứ hạ phàm.

Vân Di ngồi xuống chiếc ghế ở chính phòng, ngón tay thon dài đưa lên bắt đầu lướt đi đầy điều luyện trên mặt phím đàn piano, cứ thế những giai điệu êm ái ngọt ngào vang lên làm cho tất cả mọi người mụ mị như đang thưởng thức âm thanh của tạo hóa.

Ở một góc tối của căn phòng, ánh mắt xanh lóe sáng, gắt gao nhìn không rời mắt người con gái từ khi xuất hiện đến lúc tỏa sáng như mặt trời. Vô thức đưa tay lên sờ ngực, trái tim đang đập loạn xạ. Khuôn mặt cứng đờ vốn không có thể hiện một chút cảm xúc nào... rốt cuộc cũng chịu cử động nhẵn mày lại.... người ấy là ai? Tại sao lại khiến cho con tim mình run rẩy như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thân Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (17)

Vân Di kết thúc bản nhạc, đứng dậy cúi đầu chào. Tầm mắt đảo quanh rồi rơi vào người đứng góc tối ở sảnh. Cô nở một nụ cười dịu dàng, ôn nhu như ngọc, mặc dù không mở lời nói gì nhưng đôi mắt đã viết lên hết sự khinh hi, vui mừng.

Đám người ở dưới dường như còn đang bị chìm đắm vẻ đẹp đến ngây người, mất một lúc sau mới vang lên tràng vỗ tay rầm rộ.

Vân Di khoan khoái đi vào, trên môi vẫn hiện hữu nụ cười chưa tắt. Hạo Trạch, tìm thấy anh rồi...

Hạo Trạch bắt gọn hình của người con gái phía trước, bắt lực dựa cả người vào tường, bàn tay đỡ lấy khuôn mặt, cả đầu vô cùng đau nhức, khó chịu... rốt cuộc cô ấy là ai?... tại sao mình lại cảm thấy đau lòng như thế?

"Cảnh báo: Nhịp tim đang tăng bất thường, yêu cầu robot số hiệu 1206 điều hòa lại nhịp thở" tiếng báo động đồ vang lên hồi chuông cảnh báo, gấp rút vang lên trong đầu Hạo Trạch.

Anh hít một hơi, cố gắng chinh hơi thở đang rối loạn không chịu bình thường của mình. Trên trán bắt đầu bịn rịn xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh. Thân ảnh của cô gái ấy cứ không ngừng xuất hiện trong đầu Hạo Trạch... ai vậy?... lại làm cho tôi đau như thế.

"Thưa ngài, nhìn ngài có vẻ không được ổn cho lắm. Có cần chúng tôi thông báo cho hệ điều hành không?" Một tên lính thuộc khu quân đội an ninh của Hạo Trạch đang ở gần đấy, thấy sắc mặt không ổn của Hạo Trạch, liền tiến tới hỏi, đồng thời xoay chuyển định chuẩn bị liên lạc đến tổng bộ.

"Cút" Hạo Trạch gầm gừ, phun ra một chữ, rất nhanh tay tóm lấy bộ đàm nắm mạnh một cái, khiến nó trở nên nát vụn.

Tên đó sợ hãi lùi lại, vội vàng chuồn nhanh nhất có thể. Chỉ huy quá đáng sợ, biết vậy không nên hỏi ($\pi-\pi$)

Cả người Hạo Trạch lão đảo đứng thẳng dậy, có gì đó trong anh thôi thúc... mau đi kiểm tìm người con gái kia...

Vân Di chán nản nghịch vài trò chơi ứng dụng đang nổi gần đây, một lúc sau lại vắt một góc, vắt chân chữ ngũ, điệu bộ thư thái dễ chịu, nào đâu còn cái vẻ kiêu sa như từ nãy. Vân Di nhắm mắt tĩnh dưỡng, mục tiêu đã tìm thấy rồi, nghỉ ngơi một chút, lát nữa cô sẽ đi tìm Hạo Trạch.

"Vân Di, Vân Di" chị quản lý thấp thoáng gọi, truyền tổng hình ảnh vào phòng nghỉ của cô "Mau chuẩn bị một chút, có người thuộc trực cấp cao muốn gặp cô".

Trán Vân Di nhăn lại, bậm môi. Cô thể nào lọt vào con mắt xanh của mấy người ngoài kia ấy vậy.

"Vân Di, cô sao lại đơ như thế? Nhanh lên nào" tiếng chị quản lý một lần nữa vang lên thúc giục Vân Di.

"Được, đã biết" Vân Di gật đầu, một mặt khác liên hệ đến Tiểu Hắc "Bé cưng, lần này là ai thế?"

"Hạo Trạch" Tiểu Hắc trả lời rất ngắn gọn và súc tích "Anh ta đến tìm cô đấy, kí chủ".

Vân Di ngạc nhiên, không nghĩ lần này Hạo Trạch nhanh hơn mình một bước đến tìm cô. Vân Di vì nghe Tiểu Hắc nói vậy, động tác cũng nhanh hơn.

"Hạo... Trạch... là ngài đúng không?"

Tiếng nói nhỏ nhẹ, nghẹn ngào khó tả, êm dịu như nước mùa thu, ấm áp như cái nắng mùa hạ vang lên đằng sau lưng Hạo Trạch.

Hạo Trạch rất nhanh quay lại thì thấy một thân ảnh rất lao đến ôm chặt lấy anh bất ngờ. Cảm nhận rõ sự mềm mại của người con gái trong vòm ngực mình, hương thơm nhẹ nhàng quyến rũ của hoa hồng tỏa ra, phảng phất quanh chóp mũi của Hạo Trạch làm cho anh tham lam muốn nhiều hơn một chút... lạ thật, tại sao... anh lại không ghét sự đụng chạm với cô gái xa lạ này... thậm chí sâu bên trong lại còn thêm muốn nhiều hơn nữa. Cánh tay không nỡ lòng nào mà đẩy ra.

Vân Di một lúc sau không thấy Hạo Trạch lên tiếng, ngơ ngác ngẩng đầu lên. Ánh mắt trong veo đen sâu thăm nhìn cứ thể chăm chăm vào con người xanh lam kia "Hạo Trạch... ngài làm sao vậy?"

"Cô... là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (18)

Vân Di sững người, tròn tròn mắt. Rốt cuộc... chuyện gì đang diễn ra vậy?

"Tiểu Hắc" Vân Di nội tâm gào thét, một mực lôi Tiểu Hắc ra hỏi tội, tiện thể mài dao sắc bén chuẩn bị làm thịt mèo.

"Ngạc... nhiên chưa?" Tiểu Hắc nở một nụ cười méo dần đi, run run nói cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhất có thể. Hu hu, biết thế nào ngày này cũng tới mà, nói sớm thì sợ bị "sâm sở" mà nói muộn thì lại bị ăn thịt, đành nào cũng bị kí chủ biến thái xử lý.

"Hờ hờ, ngạc nhiên lắm. Kinh hi mà cậu dành cho tôi đây ấy hả? Món quà ý nghĩa thật. Tôi rất cảm động" Vân Di gật gù, mỉm cười thân thiện.

Tiểu Hắc không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, mặt tái xanh. A a~ kí chủ, đừng làm thịt tôi, tôi biết lỗi rồi.

"Được rồi, đừng bày ra cái vẻ mặt như tôi sắp ăn cậu đến nơi rồi ấy" Vân Di "xi" một tiếng, bữu môi với đứa nhỏ không có tiền đồ kia.

Tiểu Hắc lệ tràn khóe mi (づ__づ) miệng nhỏ run lật bật. Thế cái dao sáng bóng kia là gì hả? Kí chủ kính mến.

"Vì sao Hạo Trạch không nhận ra tôi.. lẽ nào... bị mất trí nhớ? Thế... độ hảo cảm Hạo Trạch dành cho tôi lại là con số không hả?" Vân Di mặt trầm xuống, khó chịu, trong lòng nặng trĩu.

"Sự thật đúng là như vậy. Về việc hảo cảm, kí chủ cứ yên tâm, mặc dù sự thật là Hạo Trạch bị chính phủ xóa sạch bộ nhớ nhưng thật chất, hảo cảm dành cho vẫn giữ nguyên" Tiểu Hắc mặt nghiêm túc giải thích.

"Cô... sao lại im lặng".

Cả người Vân Di bị Hạo Trạch lay nhẹ, làm cắt ngang cuộc trò chuyện giữa cô và Tiểu Hắc.

Hạo Trạch thấy một lúc lâu không cô gái trong lòng không thấy động tĩnh gì cả, cuối cùng đành lên tiếng, liền thả cái ôm của cô ra, để tầm nhìn của Vân Di được lọt vào mắt mình. Anh rất muốn nắm cô gái này, cố gắng ghi nhớ nhiều một chút, cũng chẳng hiểu bản thân mình bị gì nữa! Hệ điều hành đang không ngừng cảnh báo về nhịp tim cùng với cảm xúc bất thường của Hạo Trạch.

Vân Di cúi đầu, nén một tiếng thở dài đau thương, khóe mắt bắt đầu xuất hiện những giọt nước mắt long lanh như những viên pha lê.

Cảm nhận sự nóng hổi của những giọt nước mắt như thấm thấu qua từng xúc cảm trên tay mình, Hạo Trạch ngớ người, lúng túng, nhờ máy tính phân tích cảm xúc của Vân Di. Lúc bấy giờ Hạo Trạch mới nghệt mặt ra, đây gọi là khóc à? Người ta sẽ rơi nước mắt khi mà họ buồn... Nói vậy cô ấy... buồn ư?

" Xin lỗi, tôi không có định làm cho cô khóc "Hạo Trạch vừa nói vừa vụng về đưa bàn tay thon dài sờ lên khuôn ặt của Vân Di, lau đi những giọt lệ óng ánh kia. Anh... không thích... không muốn nhìn thấy cô khóc, không muốn cô đau buồn... anh muốn nhìn thấy cô mỉm cười như ánh mặt trời, như vậy cô rất giống thiên thần.

" Không.. ngài không làm gì cả? Ngài có nhớ ra em là ai không?" Vân Di cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình, ngược đôi mắt còn đọng chút hạt lệ nhìn Hạo Trạch, tràn đầy tia hy vọng, nắm chặt lấy bàn tay của Hạo Trạch.

Hạo Trạch bối rối, không biết trả lời làm sao, ánh mắt đảo quanh trốn tránh... cô là ai? Tại sao lại quen thuộc như thế, lại khiến anh khó xử như vậy.

Vân Di cụp mắt cuối cùng đành thở dài một tiếng, cả người chơi vơi. Cô lấy bàn tay của Hạo Trạch áp lên má mình, giọng an ủi cùng với đầy sự cô vũ tinh thần " Không sao... ngài sẽ nhanh nhớ ra em thôi, em nhất định sẽ giúp ngài ".

" Tên em... là gì?"

Vân Di chớp mắt, hàng lông mi khẽ rung, khóe miệng không nhịn được mà cong lên, khuôn mặt bừng sáng giống làn gió xuân thổi thẳng vào tim Hạo Trạch, tí tách rồi rục rờ bùng nổ như pháo hoa nở rộ " Vân Di... tên em là Vân Di... ngài tuyệt đối không được quên "...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thế giới 5 - Công lược người máy hung bạo (hết)

Đã mấy tuần trôi qua, kể từ lúc mà Vân Di gặp Hạo Trạch ở buổi biểu diễn lớn, tính từ đây cũng được vài tuần trôi qua rồi.

Vân Di lười biếng nằm trên giường, dang chân dang tay thoải mái vô cùng cộng thêm cái gối Tiểu Hắc đúng là perfect hết chỗ nói.

" Kí chủ, có vẻ hưởng thụ nhỉ?" Tiểu Hắc bụng xụng, bất mãn làm cái gối cho Vân Di.

" Đương nhiên " cô nhướn mày, gật đầu, cọ cọ người khoan khoái " Châm ngôn của tôi chính là " ăn được, ngủ được là tiên " mà ".

Tiểu Hắc "..."

" Kí chủ, cô không được quên nhiệm vụ chính của mình đâu đấy ".

" Haizz, yên tâm, tôi sẽ không quên đâu, ông cụ non ạ!" Vân Di ngáp dài, đôi mắt lơ mờ muốn ngủ.

Vân Di theo kế hoạch, định là sẽ ngủ nướng trong phòng hết cả buổi thì bỗng dưng tất cả các thông tin hệ thống cùng với còi báo động một loạt vang lên đầy nhức nhối, tiếng người người nào loạn gào thét vang lên bốn phía cùng với đây là tiếng hô hoán của cảnh sát.

Vân Di có chút không vui, hừ, giấc ngủ ngàn vàng của lão nương " Tiểu Hắc, chuyện gì xảy ra vậy?"

Được Tiểu Hắc tóm gọn một cách súc tích triệt để, Vân Di đã nắm được toàn bộ sự việc hiện tại.

Trái Đất bị người ngoài hành tinh tấn công. Đám người ngoài hành tinh lần này rất lợi hại, lần trước Hạo Trạch bị thương, hao tổn hết năng lượng như thế cũng do lũ người này gây ra. Lần này bọn họ quyết định mở một tấn công cục bộ, hòng chiếm trái đất nhanh nhất có thể.

Vân Di cắn môi, lo lắng " Nếu vậy thì Hạo Trạch sẽ gặp nguy hiểm. Không được, tôi phải đi xem thế nào " cô vùng dậy, vớ bừa đôi giày rồi chạy thật nhanh ra ngoài.

Tầm mắt của Vân Di bị mờ to hết mức. Trên bầu trời có vô số những phi thuyền, cùng đĩa bay xuất hiện dày đặc như một đám ong trên bầu trời, đoán chắc đây là quân bên người ngoài hành tinh. Chưa nói đến ở bên mình cũng không kém quân lực cùng với những vũ khí hàm hồ nguy hiểm. Cô tinh mắt còn thấy thấp thoáng bóng dáng của Hạo Trạch lẫn ở trong trong đám robot. Ánh mắt lạnh băng tùy hứng, mái tóc vàng rực, chiếc áo choàng trắng cùng với bộ quân trang màu đen càng làm tăng sự oai hùng, khí chất ngang tàn, phi phàm mang theo một tia thư thái không giống như sắp đánh một trận lớn.

"Này, cô kia, sao không mau đi theo sự chỉ đạo của quân đội, lại đứng ở đây" một tên lính trong đoàn di cư đến nơi an toàn, thấy Vân Di ngơ ngác nhìn lên bầu trời chỗ quân đội đang đứng liền kéo tay cô lại.

"Mau đi đi, không lát nữa xảy ra cuộc tranh chấp, cái mạng nhỏ của cô không đảm bảo đâu " nếu mất đi một người xinh đẹp như vậy, gã rất tiếc nha. Biết đâu mình giúp đỡ cô nàng sẽ dựa giẫm vào mình, sau đó sẽ yêu mình sao. Ui chao, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

Vân Di "... " luôn có mấy người náo loạn xuất hiện ở mọi nơi.

"Bỏ ra " Vân Di lạnh lùng hất cánh tay đang bám vào người mình. Nghĩ là ai mà có thể đụng vào tay cô, ngu xuẩn.

"Người đẹp, sao gât thế, tôi đang lo cho cô đấy " Gã lính không giận mà lại rất ưa thích hành động vừa rồi của Vân Di...

Nhìn người đang nằm bất động ở dưới đất, vết cắt bên cổ không ngừng chảy máu. Vân Di lau dao sáng bóng của mình, ghét bỏ vát chiếc khăn vừa lau xuống đất, hướng đến chỗ Hạo Trạch mà bước đi. Vân Di tặc lưỡi một cái, lắc đầu, quá bẩn.

Cuộc giao tranh khốc liệt, Vân Di đứng một góc mà còn cảm nhận thấy sự tàn bạo đến mức nào, xung quanh vì cuộc chiến mà trở nên hoang tan, sụp xuống, các tòa nhà cứ thế bị phá hủy. Phải nói nó còn đáng sợ hơn tất cả các bộ phim chiến tranh viễn tưởng mà cô từng xem.

"Vân... Di " Hạo Trạch trong lúc điều quân ra mặt trận. Máy rada của anh đã quét, thông báo cảm nhận được sự tồn tại rất gần của Vân Di.

Kể từ lúc gặp cô gái lạ có tên Vân Di kia, Hạo Trạch đã không tự chủ mà nhung nhớ, suy nghĩ nhiều về cô, bóng dáng của Vân Di cứ quẩn quanh tâm trí của anh.

Hạo Trạch đã tự nâng cấp chế độ cảm ứng của mình, để có thể cảm nhận cô ở gần nhất. Không nghĩ rằng việc quân sự bàn về chiến lược và chuẩn bị khai chiến lại làm cho anh không tài nào mà đi gặp Vân Di được, sau cuộc đại chiến lần này, anh nhất định... sẽ đến tìm cô.

Hạo Trạch trong lúc mãi suy nghĩ thấy rõ được sát khí đang tiến tới mình, quay đầu cảnh giác. Nhưng đã muộn một bước, bị một tên sĩ quan ngay gần đây dùng một dụng cụ đặc biệt, từ từ rút nguồn năng lượng cấm kỵ trong người Hạo Trạch ra- đó là trái tim con người.

Cả người Hạo Trạch vô lực trượt dần xuống đất, ánh sáng màu đỏ lấp lánh từ ngực Hạo Trạch dần dần bị hấp thụ vào cái dụng cụ đặc biệt của sĩ quan kia.

"Ha ha, không ngờ rằng, có ngày thống tướng uy vũ, lừng danh như thế, lại có thể bại dưới tay ta " tên sĩ quan mỉm cười kiêu ngạo "Thống tướng không có trái tim này cũng sẽ biến thành đồng sắt vụn mà thôi, khi đó mấy tên còn lại sẽ chỉ là đồ bỏ đi mà thôi. Ha ha, ta cùng với đám người ngoài hành tinh sẽ trở thành lãnh của vũ trụ này " tên sĩ quan điệu bộ tham lam, thích thú nhìn Hạo Trạch đang dần bị hút năng lượng đến cạn kiệt.

"Có kẻ phản loạn " quân lúc bấy giờ mới vây quanh tên sĩ quan kia, nhưng cũng không dám manh động. Vì sợ hành động của họ làm làm nguy hại đến con át chủ bài của chính phủ.

[Cảnh báo: Số sinh mệnh của nam chính đang có nguy cơ tử vong] tiếng máy tính lạnh băng vang lên trong đầu Vân Di.

"Kí chủ, không xong rồi... " Tiểu Hắc biến ra, chưa kịp nói hết câu đã không nhìn thấy bóng dáng Vân Di đâu nữa.

Hạo Trạch mơ màng... vòng tay ấm áp quá... thật dễ chịu... hương thơm thật ngọt ngào... cả lời nói cũng quên thuộc...

"Hạo... Trạch, ngại mau tỉnh, em không cho phép ngủ ngủ ".

Đôi mắt xanh hé mở, tiếng tí tách của giọt nước cứ thế rơi trên khuôn mặt của Hạo Trạch. Anh đưa tay lên sờ hơi nước ẩm trên mặt, đồng tử khẽ co rút lại... màu đỏ.

Hạo Trạch thanh tỉnh, ngỡ ngàng nhìn người trước mặt "Vân... Di ".

"Ngài tỉnh rồi, ngài còn chỗ nào khó chịu không?" Vân Di đưa tay lên sờ mặt Hạo Trạch, vuốt nhẹ mái tóc vàng đang rối cho gọn vào, ý cười lan rộng bên khóe môi, dịu dàng,

Tất cả sẽ là khung cảnh tuyệt đẹp nếu không phải trên trên người Vân Di có rất nhiều máu. Ấy thế mà trông cô rất bình thản, làm như những điều ấy không đáng để quan tâm, ảnh hưởng gì đến cô vậy.

Hạo Trạch run run, một luồng kí ức đánh úp vào người Hạo Trạch, lừa về như một con lũ thủy triều. Gương mặt, nụ cười, tiếng nói, sự quan tâm, lo lắng đều thân thuộc. Tôi nhớ ra rồi... tất cả... Vân Di... là em... nữ thân của tôi.

"Tôi... " Hạo Trạch nấp mấy môi, không sao lên tiếng, nhịp đập rộn ràng trong lồng ngực làm cho anh đau thất lại, bất lực nhìn người con gái ngày càng thoi thóp dựa dần vào người. Cô ấy... lấy chính trái tim của mình để cứu sống anh. Lần nào cũng vậy, cô vẫn là người hy sinh cứu anh.

"Hạo Trạch... ngài không được làm về mặt đau thương như vậy, em sẽ đau lòng mất. Ngài nhớ phải sống cho cả phần em nữa đấy... Hạo Trạch.. em buồn ngủ quá... Hạo... Trạch...em yêu ngài " Cánh tay trượt dần rồi rơi xuống nền đất lạnh giá.

[Ting: Nhiệm vụ hoàn thành - Công lược Hạo Trạch, giúp Hạo Trạch thoát khỏi mệnh vận tử].

[Tiến hành chuẩn bị rời khỏi thế giới 5: Thời gian bắt đầu đếm ngược 3...2...1...]

Vân Di bị rút linh hồn ra khỏi thân xác, nhìn người đàn ông lặng lẽ ôm chặt cô gái không còn hơi thở của sự sống, Vân Di rất muốn vươn tay đến nhưng... tất cả... chỉ là nhưng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phiên ngoại Hạo Trạch

Khi bản thân tôi có nhận thức, tôi biết được mình là robot chiến tranh được tạo ra bởi những thứ có tên con người. Họ lập trình cho tôi rất nhiều thứ, chủ yếu liên quan đến quân sự, chính trị. Đúng, tôi chính là sinh ra công cụ, thỏa mãn dục vọng bảo vệ sức mạnh, lãnh thổ và cả mạng sống của họ.

Tôi từng ngày đều được họ nâng cấp lên một mức độ mới, tiến tiến hơn, vượt trội hơn. Thời gian của tôi cứ thế trôi đi nhàm chán, vây quanh tôi chỉ có tàn bạo, máu tanh và sự hủy diệt. Có lẽ họ thấy tôi quá hung bạo, đầu óc thêm muốn chết chóc. Vô cảm với sự sống. Đám người đầy đã lắp cho tôi cái gọi là... trái tim con người, thêm vào trong cơ thể robot của tôi chính thanh cảm xúc. Trái tim con người à... liệu tôi có được " sống " như một con người không?

Từ khi nhận được trái tim quý hiếm ấy, tôi cảm thấy sức mạnh mình gia tăng đáng kể nhưng... đầu đầy trong tôi biết được... mình vẫn chỉ là robot thuộc quyền sở hữu của con người mà thôi. Phá hủy hết những thứ cản đường đó là lý do tôi tồn tại...

" Xin chào ngài, tôi tên là Vân Di, từ nay tôi sẽ phụ trách làm người hầu của ngài " tiếng nói êm dịu nhẹ nhàng phát ra từ sau lưng tôi, lôi kéo sự chú ý của tôi. Tôi không kìm được lòng mà quay lưng lại đánh giá người phía trước.

Đó là lần đầu tôi và Vân Di gặp nhau, cô ấy rất dễ tạo cho ấn tượng tốt cho người khác bởi vẻ dễ gần ngay từ lần đầu gặp và tôi cũng không ngoại lệ.

Vân Di thực hiện rất tốt vai trò người hầu, thậm chí ưu tú hơn hẳn những cô hầu gái trước của tôi. Tôi dần dần đã quen thuộc mỗi lần đi làm nhiệm vụ xong quay về nhà, người đầu tiên tôi gặp chính là cô ấy. Hình ảnh dịu dàng ân cần, tỉ mỉ, chăm chút quan tâm đến tôi, nụ cười hòa nhã, dần dần cũng có chút gì đó trở nên quen thuộc như thói quen. Cảm giác như có người trông ngóng mình trở về. Tôi bắt đầu nghĩ... ừ... cảm giác đó không tệ.

Như thường lệ, bá tước- người bảo hộ của tôi. Sang bên chỗ tôi để phổ biến công việc, nhiệm vụ cũng một vài điều chỉnh phụ căn dặn. Thật ra thì, tôi không có thiện cảm với người này cho lắm.

... Tôi... không thích cái cách mà bá tước nhìn chăm chú vào cô ấy, cũng không nghĩ rằng bản thân lại tự động che chắn lại bóng dáng của Vân Di. Tôi hối hận rồi, lẽ ra không nên để quân gia bảo cô ấy mang trà vào...

Đúng như những gì tôi đoán, bá tước rất có hứng thú với cô ấy. Ánh mắt của hắn ta chưa một giây nào mà không rơi vào trên người cô ấy, Liêu Khai còn yêu cầu tôi đưa cô ấy cho hắn. Tôi không muốn... nhưng phải làm sao đây... tôi rốt cuộc chỉ là robot nghe theo mệnh lệnh của họ.

Tự đứng trong lòng tôi nhen nhói dâng lên một nỗi căm ghét con người. Vì cái gì mà họ cho mình chính là đáng tối cao, có thể coi thường, khinh bỉ loài khác. Tôi cũng không ý thức được bản tay mình vô thức nắm chặt lại từ bao giờ.

Tôi không dám đối diện với Vân Di khi cô ấy đến tạm biệt tôi, tôi nghĩ... chắc hẳn cô ấy ghét tôi lắm nhỉ?

Nhưng không ngờ cô ấy không hề than trách tôi lấy một tiếng nào. Cái tên cybory mà cô ấy đang mang trên mình như sợi dây xiềng xích vô hình quấn chặt lấy cô ấy không buông. Thì ra, việc phân biệt tầng lớp lại khiến người ta đau khổ như vậy. Tôi dường như nhìn thấy một khía nào đấy của Vân Di, không còn là một cô hầu lúc nào cũng tỏ ra lạc quan và xuất sắc.

Xin lỗi Vân Di!

... Tôi để tâm sao, gương mặt lúc tạm biệt của cô ấy như dần ăn sâu vào bộ nhớ của tôi... tôi không biết nên làm gì bây giờ?

Rất nhiều lần tôi sang bên dinh thự nhà bá tước để thảo luận công việc. Đã lén không biết bao nhiêu lần đứng đằng xa nhìn cô ấy nổi bật giữa một khu vườn hoa trong cánh nắng của buổi sáng như một thiên thần hạ phàm. Tôi không có dũng khí tiến đến để hỏi cô ấy dạo này thế nào? Tôi sợ sẽ bắt gặp vẻ mặt buồn bã của cô lúc ấy. Đối với tôi nhìn cô ấy mỉm cười tươi như thế cũng đủ thỏa mãn rồi. Có lẽ, Vân Di ở nơi này sẽ tốt với cô ấy hơn chăng?

Công việc của cô ấy có vẻ khiến cô ấy hơi mệt. Nhìn những giọt mồ hôi lăn dài trên khuôn mặt ửng đỏ kiểu diêm của cô ấy. Bước chân tôi đã vô thức tiến đến ngồi cạnh Vân Di lúc nào không hay, tôi đã không giữ nổi lòng mình.

Tôi thích thu hết những biểu cảm nhỏ nhất của cô ấy vào trong mắt mình như cách mà cô ấy ngượng ngùng sờ cổ hay khi cô ấy đưa tay vuốt vuốt sống mũi. Tất cả đều rất quyến rũ tôi.

... Nhìn cái băng dán cá nhân màu hồng nằm yên vị trên mu bàn tay, tôi có chút cười khỏ. Liếc cô gái nhỏ đang cau mày, phùng má nghiêm khắc nói tôi phải biết quý trọng thân thể mình, thật sự rất muốn cười thích thú. Chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà, tôi cũng đâu có cảm giác, cô ấy lại lo xa nữa rồi. Một cổ ngọt ngào, ấm áp như chạy thẳng vào tim tôi. Vân Di, thật tốt khi tôi gặp được em.

Tôi vì bận chính sự bên nước G mà chỉ có thể gặp cô ấy gật đầu chào, bước đi. Tôi... muốn đến bên với cô ấy.

... Cô ấy nhìn thấy rồi, đáng về hèn hạ của tôi bị bá tước xỉ nhục...tôi không muốn cô ấy thấy điều đấy. Cô ấy... sẽ khinh bỉ tôi chứ? Tự dưng tôi tưởng tượng nếu về mặt của cô ấy. Nếu Vân Di làm vậy, tôi sẽ không kim lòng mà giết chết cô ấy mất... nhưng liệu tôi có nở ra tay không? Nội tâm tôi như gào xé, khó chịu quá.

Là tôi nghĩ nhiều rồi, nhìn kia, cô ấy còn làm biểu tượng cổ vũ và đang đứng đợi tôi xuất hiện ở ngoài, lo lắng, an ủi tinh thần vì sợ tôi buồn. Sao tôi lại nghi ngờ cô ấy nhỉ? Người luôn quan tâm tôi như thế. Tôi đứng tẹt tẹt, không xứng đưa đôi tay đã vậy bản chạm vào con người thanh thuần như cô ấy.

Tôi có một bí mật, để thỏa mãn thèm khát tàn bạo giấu kín sâu thẳm trong. Tôi đã tham gia một tổ chức ngầm, tên của tôi dùng ở đây là Jack. Nhìn những xác người máy hay những vụn vật không nhận ra nôi của cybory, tôi cực kì hưng phấn, nó thỏa mãn kích thích não bộ của tôi. Bỗng tầm mắt của tôi liếc băng cá nhân màu hồng vẫn còn trên mu bàn tay, hình ảnh của cô ấy lùa về làm tôi bất giác mỉm cười. Ừ, nghe lời cô ấy một chút vậy.

... Không ngờ quân đội ngoài hành tinh lần này lại có sức mạnh vượt bậc như vậy, tôi quá chủ quan nên đã bị thương tương đối nặng. Đoán chắc lần này máy móc của tôi sẽ bị hư tổn nhiều. Ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ rồi.

Tôi mở tỉnh dậy sau một trận hôn mê... Vân Di, cô ấy sao lại xuất hiện ở đây? Tôi thực sự tức giận... ai cho cô ấy truyền năng lượng của cô ấy cho tôi. Hừ, đám người bên chính phủ đúng là phế vật, cả lũ người hầu nữa, vì sai lại cho cô ấy bước vào đây, cô ấy không nghĩ làm thế sẽ nguy hại đến tính mạng mình à? Tại sao lại vì một kẻ như tôi cơ chứ? Nhìn cô ấy vì tôi mà tiêu tụy, tôi dần vật vô cùng... tôi đâu xứng đáng nhận được điều tốt đẹp của cô ấy dành cho tôi.

Những ngón tay nhỏ nhắn từ từ lùa qua mái tóc tôi, Vân Di nhẹ nhàng áp trán tôi với cô ấy... Tim tôi đập nhanh quá, khuôn mặt cô ấy đang rất gần tôi gần, tôi còn nhìn rõ được đôi mắt đen nhánh của cô ấy phản chiếu rõ gương mặt tôi, có cảm giác hơi thở chúng tôi đang hòa quyện vào với nhau. Tôi cứ thế ngốc lăng một chỗ, đến lúc cô ấy đi lúc nào không hay.

Hệ điều hành của tôi không ngừng thông báo nguy hiểm về nhịp tim tăng nhanh quá mức quy định, vuốt nhẹ trái tim cho bình thường trở lại. Mãi một lúc lâu sau, tôi chậm chạp tra dấu hiệu lạ trên cơ thể mình.

Yêu? Tôi không tự chủ mà bật cười thành tiếng. Nực cười, robot như tôi làm sao mà biết yêu được. Cố gắng chối bỏ điều đấy thì liên tục hình ảnh Vân Di xuất hiện trong đầu tôi, trái tim tôi lại loạn nhịp nữa rồi.

Tôi... robot chỉ biết đến hủy diệt... cư nhiên... lại biết yêu.

...Tôi không biết, mình đã lao đến nhà bá tước kiêu gì khi nghe tin cô ấy vì mình mà bị phạt nặng. Liêu Khai, gã ta sẽ không để yên cho cô ấy. Trong đầu tôi chỉ một ý nghĩ duy nhất, Vân Di em nhất định phải đợi tôi.

Đập vào mắt tôi, chính là hình ảnh cô ấy bị những chiếc xích nặng nề trói cả chân lẫn tay. Liêu Khai, ai cho hắn làm tổn hại đến cô ấy... Liêu Khai... Hắn ta phải chết.

Tôi vội vàng lao đến giật tung, tháo dây xích quanh tay chân của cô ấy. Cảm nhận sự run rẩy của người trong ngực mình, hơi nước mát nóng hổi của cô ấy thấm lớp áo tôi như một bàn tay không lồ đang bóp nát trái tim sau thẳm trong tôi. Bản thân tôi cũng không dám chạm vào cô ấy sợ cô bị thương. Vậy mà hắn ta... hắn chết là quá dễ dàng cho hắn. Bộ não của tôi dường như mất dần hết ý chí, đến khi tôi nhận được cái ôm chặt, cùng tiếng nức nở của Vân Di thì mới nhận ra vồn vện đồng thối bầy nhầy của Liêu Khai ở dưới nền và đôi tay đầy máu của tôi.

Tâm tình tôi trở nên phức tạp, bàn tay tôi lại dính máu tươi rồi, em.. liệu có ghét bỏ tôi? Không được, Vân Di... dù em có ghét tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không để em rời xa tôi nữa.

... Không ổn rồi, bộ máy rada của tôi vừa hiện lên vô số người của chính phủ sắp đổ ập vào đây, không ngờ nhanh như vậy đã xuất hiện. Nhưng Vân Di, em đừng lo, lần này tôi sẽ không cho ai làm hại đến em.

...Tôi liếc đồng chất bản đang đứng trước mặt, tôi không muốn em nhìn thấy những thứ bản thủ đấy vội vàng che mắt em đi... em... nhìn tôi là đủ rồi.

Chính phủ chắc chắn rằng sẽ không để yên cho tôi, dù tôi có giết chết hết những kẻ này đi chăng nữa thì Vân Di sẽ bị liên lụy từ tôi, cũng sẽ trở thành điểm ngắm cho đám người vô nhân tính đấy. Tôi sẽ giấu em đi, như thế em mới an toàn được.

Hừm, em là đang lo lắng cho tôi sao? Tôi hạnh phúc quá, đối với tôi thế đủ rồi... mặc dù phải rời xa em.

Tôi đã khóa chặt những kí ức liên quan đến Vân Di vào một tập tin với bảo mật mà tôi đã nghiên cứu ra. Sẽ chẳng ai có thể mở được ngoại trừ tôi, dù họ có làm gì tôi đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ không lo. Nhưng thứ liên quan đến em, họ sẽ không lấy được từ tôi..

Tôi... hình như quên điều gì quan trọng... đó là thứ gì? Khiến cho mỗi lần tôi cố gắng tìm kiếm lại đau đầu, khổ sở như thế. Thâm tâm tôi dặn là không được quên... nhưng... đó là gì?

... Hôm nay, tôi được lệnh sẽ bảo vệ của một cuộc gặp mặt giữa các nguyên thủ quốc gia khác nhau. Nghe thì vẻ quan trọng đấy, nhưng chẳng qua lại

bảo toàn cái tính mạng của bọn họ.

... Từng tiếng đàn piano êm dịu vang lên như lán át hết một không khí ôn ào buổi tiệc, làm tôi không tự chủ tìm chủ nhân của nó.

Tôi nghe rõ tiếng đập mạnh mẽ trong lồng ngực... người con gái đang đứng trên sân khấu kia... có chút gì đó làm tôi nhói lại. Là thật, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy mà, tại sao lại có cảm xúc không rõ ràng như thế.

Phải gấp đi cô ấy... tiếng nói vang không ngừng thôi thúc tôi.

... Tôi nhận được cái ôm bất ngờ từ cô ấy... tôi... ấy thế mà không đẩy cô ấy ra... thậm chí không hề ghét bỏ, còn tham lam muốn ôm cô ấy chặt một chút. Tôi bị sao thế?

... Cô ấy... khóc ư? Không muốn, tôi không thích nhìn cô ấy như vậy... nó làm tôi thấy đau lòng. Cô ấy, hình như quen biết tôi à? Tôi... không nhớ.

... Vân Di, tên cô ấy thật đẹp. Vân Di, Vân Di, Vân Di, tôi rất muốn gọi tên cô ấy thật nhiều lần, cái tên ấy làm lòng tôi ấm lại.

Hừ, chính sự ngu ngốc, giam cầm tôi không tài nào đi gặp cô ấy được, tôi... rất muốn nhìn thấy Vân Di. Xong trận chiến lần này, tôi sẽ đến bên cô ấy, sẽ dành nhiều thời gian với cô ấy hơn. Sẽ nhanh thôi.

... Vân Di? Máy quét của tôi vừa thông báo cho tôi sự xuất hiện của cô ấy. Vân Di, cô ấy... làm gì giữa chiến trường này.

... Ai vậy? giọng nói quen thuộc quá, có người đang cố gọi tên tôi, thoải mái, dễ chịu thật.

Tôi từ từ mở mắt, tôi quá sơ sẩy, không ngờ rằng lại bị sĩ quan thuộc trực trong sự quản lý quân đội của tôi đánh lén sau lưng...

"Vân... Di" tôi run rẩy nhìn gương mặt cô ấy đang ở rất gần tôi.

Máu...? Vân Di, trên người cô ấy sao lại xuất hiện nhiều máu như vậy... còn nữa, dây cảm từ trái tim tôi đến cô ấy là gì... cảnh này... lại thân quen như từng xảy ra. Đầu tôi đau quá, bộ nhớ của tôi như muốn vỡ tung ra.

...Tôi... nhớ ra rồi. Tất cả... Vân Di, em lại lấy sự sống của mình đổi cho tôi, tôi đâu cần em làm như vậy. Tôi không cần, tôi thà làm một cỗ máy hỏng còn hơn... tôi có gì... có gì đáng để em phải hy sinh cho tôi như vậy. Tôi muốn em sống... Vân Di... em chính là nguồn sống của tôi.

Hạo Trạch lặng lẽ đặt lên môi tím tái vốn không còn sự sống của người con gái một nụ hôn, thận trọng ôm thêm Vân Di một lần nữa như kiểu sợ cô sẽ tan mất trong tầm nhìn của mình.

Hạo Trạch xoay cổ tay, biến ra một hộp thủy tinh trong suốt nhẹ nhàng đặt Vân Di vào trong. Nếu không vì làn da của cô trắng bệch thì có lẽ người ta chỉ nghĩ rằng cô gái ấy chỉ đang say sưa giấc ngủ mà thôi.

Hạo Trạch ngắm nhìn gương mặt Vân Di đầy nhu hòa và yêu chiều, vuốt nhẹ gương mặt cô, thăm thì như Vân Di đang ngủ thật "Vân Di, ngủ ngon, tôi sẽ gặp lại em".

Đám người ở đây, kể cả người ngoài hành tinh, đều bị hành động của Hạo Trạch làm cho dọa đến ngẩn người, khiếp đảm.

Sau khi, đưa Vân Di đi khỏi nơi này, Hạo Trạch qua lại liếc đám người phía trước. Con người sớm đã nhuộm màu đỏ rực như máu. Cả người tỏa ra hơi lạnh lẽo đến đáng sợ.

Vân Di của tôi vì các người mà bỏ mạng, dù các người có làm gì đi chăng nữa thì cô ấy cũng chẳng thể nào nở nụ cười với tôi, cũng không còn đưa đôi tay cứu rồi tôi ra khỏi linh hồn của quỷ dữ... cô ấy không còn nữa... Vân Di của tôi chết rồi... đều vì cái mạng sống rẻ tiền của đám các người... thế thì lũ các người còn sống làm gì...

"Vân Di, em xem, đám người bản thù ấy đều chết hết rồi... sẽ không làm bản đôi mắt đẹp để của em nữa".

"Vân Di, em rất thích trồng hoa đúng không? Xin lỗi em nhé, vì đã lỡ tay xóa sạch sự sống cây cối trên hành tinh này. Không sao, tôi sẽ trồng tặng lại cho em khu vườn khác đẹp hơn".

"Vân Di, em cười lên được không?... tôi nhớ nụ cười của em lắm".

"Vân Di, em nói chuyện với tôi đi... tôi cô đơn quá. Chẳng phải em rất lo lắng cho tôi sao? Tôi muốn em nói chuyện với tôi".

"Vân Di... tôi yêu em" Hạo Trạch ôm cô gái nhỏ, vào lòng mỉm cười, giọng nói nghẹn lại, giọt nước mắt không tự chủ lặng lẽ rơi trên gương mặt Vân Di.

Để Vân Di nằm xuống trên những bông hoa hồng đỏ, Vân Di, không lâu nữa đâu, tôi sẽ gặp em. Cảm ơn vì tất cả những gì em đã làm cho tôi, mặc dù lời nói này đã quá muộn.

Hạo Trạch không do dự, gạt thật mạnh viên pha lê đỏ từ trái tim mình ra, đặt ngay cạnh xác của Vân Di. Rồi ấn vào nút đỏ tự hủy ngay cạnh trái tim mình, Hạo Trạch nằm xuống, ôm lấy Vân Di, hôn lên môi cô, trong con người màu đỏ thoáng hiện rõ một tia điện cuồng chiếm hữu cùng ánh lên niềm hạnh phúc. Vân Di, tôi đến với em đây, đợi tôi được chứ?

Nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ không bao giờ để em lạc khỏi tôi nữa.... nữ thần của tôi..

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (1)

Vân Di rất nhanh hoàn thành bước vẽ phác Hạo Trạch, cô vron vai, ngáp dài một cái. Liếc Tiểu Hắc đang chăm chú nhìn mình, buồn cười hỏi.

"Sao thế?"

Tiểu Hắc lắc lắc cái đầu nhỏ, thành thật trả lời, tiện thể bước đến cho vào miệng Vân Di một viên kẹo thể lực "Tại tôi nghĩ kí chủ về không gian, nghỉ ngơi một lúc mới vẽ, không ngờ lần này cô lại làm việc đấy luôn. Cô gấp gấp chuyện gì vậy?"

Cảm nhận vị ngọt tan chảy trong miệng, tinh thần đang uể oải dần phấn chấn hẳn lên, Vân Di ôm Tiểu Hắc thở nhẹ nhẹ. Đúng là cô rất mong muốn hoàn thành nhiệm vụ để trở về, công lược là việc cô cần làm nhưng... thật sự nó khiến cô trở nên mệt mỏi.

"Tiểu Hắc, mau đưa tôi vào thế giới tiếp theo đi" Vân Di xoa mái tóc đen mềm mượt của Tiểu Hắc, cười dịu dàng.

Tiểu Hắc "... TỰ DUNG KÍ CHỦ LẠI HIỆN NHƯ VẬY, CÓ BIẾN A ~

Tiểu Hắc run sợ, tốt nhất vẫn nên tổng kí chủ vào thế giới tiếp theo, kéo thí chủ lại đỡ trò biến thái.

"Kí chủ, bật mí cho cô, thế giới tiếp theo cô sẽ rất thích đấy" Tiểu Hắc nháy mắt tinh nghịch, nhoen miệng cười với cô.

Vân Di nhìn tiểu shota đầy vẻ gian tà kia, gật gù. Để xem shota nhỏ định tính kế gì với mình nào!

[Mở cánh cửa nhiệm vụ: Tiến vào thế giới sáu... bắt đầu truyền tống... 3...2...1]

Tiểu Hắc một mình ở không gian, nhieu mây suy nghĩ, nó đã rút hết cảm xúc của kí chủ ra khỏi, không ngờ cô ấy lại còn vương bận nhiều như thế. Tiểu Hắc xoay xoay cái cổ, lần sau sẽ cố gắng rút hết cả để Vân Di sẽ không phải suy nghĩ nhiều nữa...

Lộ Diễm chớp chớp mắt, đảo mắt nhìn xung quanh, kinh ngạc không thôi.

Thiên a ~ cô không ngờ mình như thế lại xuyên không về cổ đại. Rơi trúng vào thân thể con gái thứ nữ của quan ngự sử cùng tên với mình. Lộ Diễm, kiếp trước cô thật đáng thương, đừng lo lần này tôi sẽ giúp cô...

Vân Di cử động ngồi dậy, hít một hơi. Lần này là cổ đại à? Cũng được đấy chứ nhỉ!

"Tiểu Hắc, tôi muốn nội dung" Vân Di lười nhác, nằm ngả dựa vào tường, liên lạc với Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc không nói lời nào, trực tiếp mang nội dung truyền vào đầu Vân Di.

"Thế giới này được phân chia thành hai loài, một chính là loài người, hai là nhân thú. Nhân thú thì có rất nhiều loài khác nhau nhưng điển hình đứng đầu tất cả đó là bộ tộc lang nhân và xà nhân. Hai bộ tộc đứng đầu về sức mạnh mọi mặt nên hai bộ tộc từ xa xưa đã trở thành mối thâm thù truyền từ đời này sang đời khác. Nam chính có tên là Cao Tử, người đứng đầu của bộ tộc sói. Cái tên làm cho những con nhân thú khác nghe tên đã thấy khiếp đảm vì độ tàn nhẫn, hung bạo.

Con người được xem như một thức ăn của nhân thú nên việc mà một nước to lớn không còn một bóng dáng người nào là chuyện hết sức bình thường..."

Vân Di mới đầu nghe đến chữ nhân thú, suy nghĩ đến mấy con vật nhỏ dễ thương, trong lòng đang phản kích cực độ. Tự dung thêm chữ "ăn thịt người" như gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu cô.

"Tiểu Hắc" Vân Di hừ hừ hai tiếng, kích động muốn xông về không gian hệ thống bóp cổ Tiểu Hắc.

"Ayzaa, kí chủ, đừng nóng. Tôi đã rất tốt bụng nhờ máy tính chọn cho cô một thế giới có những thứ làm cô yêu thích. Sao lại quay sang trách tôi chứ?" Tiểu Hắc cắn môi, ngây thơ đưa mắt nhìn Vân Di. Ha ha, như vậy kí chủ sẽ không còn thích bắt nạt mới mình nữa, tập trung vào mấy con nhân thú kia.

Vân Di thở hắt ra, tiếp tục tiếp thu cốt truyện. Chuyện này cô sẽ ghi vào sổ nợ tính sau, Tiểu Hắc cứ đợi đấy.

"... nữ chính tên Lộ Diễm là một sinh viên thế kỉ 21, trong một lần đi làm thêm không may bị ô tô đâm, liền được một vé miễn phí xuyên về cổ đại. Xuyên trúng vào thứ nữ của quan ngự sử trong triều đình. Đời trước thứ nữ này vì được hoàng tử nạp làm trắc phi, một đời bị tính kế chết thảm trong phủ hoàng

tử. Lần này Lộ Diễm xuyên về một tay nghịch tập, từng bước trả thù hết những người kiếp trước đã hãm hại nguyên chủ. Lại thu hút sự chú ý của hoàng tử khiến cho vị hoàng tử kiếp trước từng ghê lạnh nay vì say mê Lộ Diễm đến nỗi muốn cưới cô làm chính phi và không nạp thêm một thê thiếp nào khác.

Lộ Diễm là một cô gái sống ở hiện tại, đời nào chịu sắp đặt lạc hậu của mấy người cổ đại. Thế là một màn bỏ trốn trong truyền thuyết diễn ra. Nữ chính lang thang kiêu gì mà lại bước chân vào lãnh thổ của nhân thú. Từ đây chạm trán nam chính. Vì bị vẻ đẹp quyến rũ của Cao Tử quần hút, Lộ Diễm quyết định mục đích chai mắt bám lấy Cao Tử không buông, mà quyền mất hẳn ta là nhân thú ăn thịt người. Sau một hồi dây dưa, ngược thân, ngược tâm lẫn nhau, cuối cùng Cao Tử cũng chấp nhận Lộ Diễm từ bỏ gia tộc, hai người quyết định ở đi ở ẩn. Tiên đồ muốn thống lĩnh nhân thú của Cao Tử vì sự xuất hiện Lộ Diễm từ đây cũng khép lại...".

"... chủ thể lần này Vân Di xuyên vào chính là nô tỳ thân cận của Lộ Diễm. Vì mô cô cha mẹ nên được nhà họ Lộ nhận nuôi làm nô tỳ, cũng vì bỏ trốn với Lộ Diễm đem lòng yêu thầm Cao Tử. Sau đó, Lộ Diễm bị nhà bắt về vì thế chủ thể cũng đành ngậm ngùi chia tay tình cảm đơn phương bí mật, theo cùng nữ chính trở về. Bị chuyển qua khu tiểu viện giặt giũ. Vì có nhan sắc mà được con trai trưởng của quan ngự sử nhìn trúng thu nạp thành tiểu thiếp, bị chính thê hãm hại làm vô sinh, cuối cùng cạo đầu, quy y của Phật, sống một đời lẻ loi. Kết cục chung của những nhân vật phụ".

Vân Di "... thật sự không có lời nào diễn tả hết tâm trạng của cô lúc này.

[Nhiệm vụ chính: Công lược nam chính Cao Tử].

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Giúp Cao Tử thống nhất nhân thú].

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Thê gởi 6 - Công lược người sói dã tính (2)

Vân Di thở ra một hơi, lồm cồm bỏ dậy khỏi giường, liếc thấy gương đồng để ngay gần đấy, cô vội cầm lên soi. Gật gù vài cái, ừ, nhan sắc không tệ. Mắt phượng mày ngài, con ngươi đen sâu thẳm cong cong như biết cười, làn da bạch ngọc, cảm tưởng nếu chỉ hơi nhếch khóe môi hồng sẽ khiến không ít người si mê.

Cũng không trách được lại thu hút trường nam nhà họ Lộ lại nạp thành tiểu thiếp.

Vân Di buồn bực, khịt khịt mũi, đặt gương xuống. Xoa xoa mái tóc, haiz, để tránh họa về sau, tốt nhất cô vẫn nên giấu cái nhan sắc trời cho này đi, kẻo có ngày nó sẽ gây họa cho cô mất.

"Vân Di, ta chán quá, ngươi dẫn ta đi chơi đi... ờ... nhà người sao lại lấy khăn voan che nửa gương mặt vậy?" Lộ Diễm bỏ cả người, nằm dài lên cái bàn uống nước, than ngắn than dài, đưa ánh nhìn sang Vân Di vừa đến, đôi mắt sáng lên, lập tức chú ý chiếc khăn trên mặt cô.

"Thưa tiểu thư, chẳng may nô tỳ bị bông khi đun nước. Giờ để lại một theo to lớn. Sợ như thế sẽ dọa chủ tử" Vân Di đều đều đáp, liếc nhìn vị nữ chính trước mặt. Nữ chính thoát nhìn không tệ nha, mắt to tròn, miệng chúm chím, rất khả ái.

"Ồ, không ngờ ngươi cẩn thận như thế mà cũng có ngày bị thương như thế" Lộ Diễm nhún vai, biểu tình thập phần đồng cảm "Vân Di, ta muốn đi chơi, ngươi giúp ta cải trang thành nam nhân đi, xong đó chúng ta ra ngoài. Ta dẫn người đi ăn ngon" Lộ Diễm cười dụ dỗ, đôi lông mày cũng nhếch lên nhếch xuống ý trời đùa hiện rõ "Thấy thế nào, không tệ, đúng chứ?".

"Tiểu thư... việc này... lần trước người từng bị lão gia phát hiện, kết quả bị phạt cả ngày hôm đấy chép hết quyển kinh sử. Nô tỳ thấy tốt nhất không nên đi".

Lộ Diễm bĩu môi, mặt nhăn nhó cau lại, ý coi thường thấy rõ. Đúng là người cổ đại, quá đổi lạc hậu "Ta muốn đi, người chuẩn bị đồ cho ta" nàng ta không khách khí, trực tiếp ra lệnh.

"Vâng".

Vân Di nhìn bóng dáng Lộ Diễm đang vui vẻ huýt sáo đi đằng trước, tay vất vèo đằng sau, hết như mấy vị công tử đào hoa, thu hút không ít những ánh nhìn lên lút, ừng hồng của mấy cô gái ngoài đường.

Vân Di bước theo sau, suy nghĩ. Vừa hay đúng lúc cô xuyên vào là tầm giữa câu chuyện, khi mà nữ chính vừa xử lý hết xong mối thù của nguyên chủ, hưởng sự ưu ái, cung chiều của phụ thân và các huynh đệ trong nhà. Nhận được sự yêu thích từ hoàng tử cùng với lời cầu hôn của y.

Cũng bởi Lộ Diễm tính cách mang hơi hướng của người hiện đại nên không giống với những nữ nhân thời nay, tạo hẳn ra một sắc riêng. Bọn cứ hình dung kiểu giữa một rừng hoa giống nhau về màu trắng nhạt nhẽo nhưng đột nhiên xuất hiện một bông hoa đỏ nổi bật, gây hấp dẫn thị giác. Đương nhiên sẽ kéo theo cái nhìn của bọn rồi.

Vân Di cười nhạt ha ha hai tiếng, coi như bàn tay vàng của Lộ Diễm lợi hại. Rất biết tạo hiệu ứng cánh bướm.

"Vân Di, ta vừa nhìn thấy Hạnh Hoa Lâu, mau mau theo ta. Lâu lắm rồi mới đến." Lộ Diễm thích thú nhìn nhìn bằng hiệu đồ chói cùng với đàn mỹ nữ đang phát khăn tay cười ngọt ngào gọi.

Nàng ăn nốt xiên kẹo, khoe miệng nhếch lên có chút bí ối, mỹ nhân ta đến đây ~ Rất nhanh kéo Vân Di vào trong.

Vân Di "..."

Vân Di bóp trán, nhăn mày, kéo cô đi lòng vòng từ sáng, thế giờ lại lôi đến thanh lâu đấy hả? Tôi nói này nữ chính, cô là nam châm thu hút nam nhân chưa đủ. Lại còn tính định bẻ cong nữ nhân nữa?

Lộ Diễm thích chí, cười to. Nuốt một miếng vào miệng, nâng cằm cô gái vừa dứt cho mình, liếm môi một cái, cả khuôn mặt tràn ngập tà mị "Đồ ăn ở đây háo hảo đệ nhất ngon, lại được nâng đỡ bón cho ta... quả thực càng thêm vạn phần hấp dẫn. Nàng nói xem, ta nên thưởng nàng thế nào?".

"A a a, Lộ công tử, chàng thật biết đùa thiếp." kỹ nữ kia đỏ bừng mặt, đánh nhẹ lên vai Lộ Diễm, then thùng dựa cả người là lướt vào Lộ Diễm.

Ha, Lộ công tử cơ đấy. Vân Di đứng sau nhìn một đám oanh nữ đang bu xung quanh, bĩu môi khinh khinh.

Cô kéo kéo góc áo của Lộ Diễm, nhỏ giọng lo lắng "Tiểu thư, muộn rồi, chúng ta cũng nên quay về phủ thôi. Nếu không lão gia sẽ phát hiện ra mất".

"Ngươi lo gì, ta còn chưa chơi đã. Cứ từ từ." Lộ Diễm uống một hớp rượu, nhắm nhĩ vị nồng còn đọng trên lưỡi, khả, rượu cổ đại đúng là ngon hơn chỗ mình sống trước kia. Đúng là cao lương mỹ vị. Ngon.

"Nhưng..." Vân Di lưỡng lự, định tiến tới can ngăn chén rượu trên tay Lộ Diễm, liền bị ánh mắt như rắn độc gấp phải môi của mỹ nữ ở đấy tia đến. Được rồi, cô sẽ yên tĩnh ở ẩn một góc vậy, không can thiệp mấy vị chìm chuột với nhau.

"Lộ công tử, không hay rồi, không hay rồi, người nhà của công tử đến, đang đứng đây ở dưới kia." Tú bà thân hình mập mạp hung mãnh, đập cửa xông vào, hoảng hốt thông báo cho Lộ Diễm. Công tử này lúc nào cũng hào phóng cho tiền a~ cực phẩm này cần phải bảo vệ.

"Cái gì?" Lộ Diễm giật mình đánh rơi luôn cả chén rượu trong tay, hồng rồi, hồng rồi. Nhanh như thế mà phụ thân đã kịp phát hiện ra. Hừ, tốt nhất mình nên trốn đã.

Vân Di nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ thiếu viết hản chữ "tôi biết ngay mà" lên ngay trên trán. Cô tặc lưỡi, chắc, người ta đã cảnh báo rồi mà không nghe cơ. Hồi hận chưa? Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thân Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (3)

Lộ Diễm sau một hồi nhảy ra khỏi cửa sổ của quán thanh lâu chạy mất dạng, cuối cùng cũng bị gia nhân của lão gia nhà họ Lộ tóm sống mang về và... tất nhiên, không ngoại trừ khả năng Vân Di cũng bị xách về luôn.

"Lộ Diễm, ta sủng ái con quá thành hư đấy hả?" Lộ Phan tức giận, đập mạnh xuống bàn uống nước, nhìn người đang quỳ trước mặt "Đã vậy, ra đường lại còn ăn mặc như nam nhân. Con... thật tức chết ta".

"Phụ thân, người đừng giận mà, nữ nhi biết lỗi rồi." Lộ Diễm chớp chớp mắt long lanh, ngược nhìn Lộ Phan, đáng thương hề hề, nói.

"Con... còn bày ra cái mặt đấy. Hừ, quay về phòng, viết một trăm bản đạo lý. Ngày mai đem qua phòng cho ta".

"Phụ thân..." Lộ Diễm đứng dậy, bắt bình, giậm chân.

"Con mà nói thêm câu nữa, thì ta sẽ cho con chép ba trăm bản".

"Được rồi, được rồi, con về phòng là được chứ gì?" Lộ Diễm phùng má, trợn mắt, giận dữ, hất mặt quay đi.

Cả phòng vì chuyện của Lộ Diễm mà không khí thoát ngột ngạt, ai đấy trong phòng đều không dám lên tiếng, vì biết lão gia đang rất giận.

"Còn ngươi?" Lộ Phan liếc Vân Di đứng đấy không xa, lạnh lùng xẹt qua sự không hài lòng "Làm nô tỳ thấy tiểu thư như thế mà lại không can ngăn lại".

Ayzaa... ayzaa, lão gia, đừng nói thế, tôi có ngăn con cứng của lão nhưng không nghe đấy. Oan ức lắm cơ.

Vân Di mặc dù nghĩ như thế nhưng vẫn cúi đầu ăn năn, giọng khản trương " Lão gia, nô tỳ đáng trách, xin lão gia cứ phạt nô tỳ ".

" Người đầu, lời nha đầu này đánh hai mươi trượng cho ta ".

Vân Di "... "

Đậu xanh, cô nói thế cho lịch sự, mà cũng bị phạt thật hả?

" Cha, việc này không liên quan đến Vân Di, có gì cứ trách con đây. Đầu là chủ ý của con hết " Lộ Diễm vội vàng đứng chắn trước mặt cô, ánh mắt kiên quyết nhìn Lộ Phan.

" Dẫn đi " Lộ Phan hất cằm với mấy người đứng đấy không xa, quay sang giọng nghiêm lại, nói với Lộ Diễm " Ta sẽ lấy nha hoàn thân cận của con làm gương cho những người khác mà học tập ".

Vân Di tròn xoe mắt, ngơ ngác, cứ thế bị lôi đi không chút đi dự.

Cô thở dài, lắc cổ, thư thái cả người. Nhìn mấy người đang bắt tình nhân sự, tặc lưỡi, lại liếc thấy bé shota cười đến nổi chảy cả nước mắt.

" Ha ha, Vân Di, không ngờ có ngày cô bị người ta dẫn đánh... A, cô đừng nhìn tôi đằng đằng sát khí như thế, tôi chỉ nói sự thật thôi mà... ha ha " tiếp đến là tràng cười không ngừng nghỉ của Tiểu Hắc.

" Cười vậy đủ rồi " Vân Di gằn giọng, đe dọa " Tôi nhớ không nhầm, hồi trước cậu có nói với tôi cậu có phần mềm thay đổi kí ức đúng chứ?".

" Đúng vậy. Kí chủ định làm gì?".

" Tôi muốn thay đổi kí ức của đám người. Làm cho nghĩ rằng họ đã đánh tôi đủ hai mươi trượng. Tiểu Hắc, cậu dám cười thêm nữa, tôi đảm bảo sẽ cắt nát cái lưỡi của cậu thành trăm mảnh ".

" E hèm, kí chủ đừng nóng. Vừa rồi, tôi chính là không cẩn thận chạm vào dây thần kinh nên có chút xúc động thái quá. Việc kí chủ giao, cô yên tâm, nhất định sẽ hoàn thành cẩn thận, hãy tin tưởng hệ thống đáng yêu này " Tiểu Hắc hết sức nghiêm túc, đưa tay lên thề nhưng sự run lẩy bẩy kia đã phản bội cái gọi là bình tĩnh trên mặt của cậu bé. Hic, kí chủ, lại bắt đầu phát bệnh đáng sợ rồi (ㄟ____ㄟ)

" Ngoan " Vân Di mỉm cười thân thiện, xoa đầu Tiểu Hắc đầy yêu thương, hệ thống nhỏ này chưa bao giờ làm cô thất vọng nha~

Tiểu Hắc "... " lại một trận rét run của máy móc ủa về.

" Vân Di, nhà ngươi có sao không? Đau lắm ư? "

Vân Di giả bộ khắp khiêng quay về phủ của Lộ Diễm. Chưa gì, xa xa cô đã thấy bóng dáng nữ chính đi đi lại lại trước cửa, trông rất bận rộn. Thấy cô về, Lộ Diễm liền chạy vội đến hỏi hân. Đây, đây nữ chính. Tôi không có ý định thân thiết với cô đâu.

Sau một hồi hồi thẩm, Lộ Diễm bắt đầu tức giận, bắt bình, kể lể chuyện nàng ta mới bị phụ thân mình sắp đặt gả hôn ước cho hoàng tử mà bản thân không hề muốn.

" Ta quyết định rồi " Lộ Diễm hùng hổ đứng dậy.

Vân Di này giờ nghe Lộ Diễm nói mà gật gù buồn ngủ lại bị hành động của nàng ta giật mình mà tỉnh dậy.

" A, tiểu thư quyết định gì?".

" Chúng ta bỏ trốn " Lộ Diễm hưng phấn, nháy mắt với Vân Di " Ta sẽ không đời nào chịu cái sự sắp đặt hôn sự ngớ ngẩn. Nào, nhà ngươi sao còn ngồi ngẩn ra đấy nữa? Mau mau đi gom hết đồ giá trị trong phòng đi ".

" Tiểu... thư ".

" Không phải lo, cứ yên tâm mọi chuyện đều trong dự liệu của ta ".

Ha, sao cô cứ nghe câu này quen quen nhỉ?

Thế là từ trong phủ của nhà họ Lộ, có hai bóng dáng đen đang rất nhanh vượt tường, lén lút chạy.

" Hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây " Lộ Diễm nhảy xuống ngựa, quan sát cánh rừng phía trước. Địa hình không tệ, đi xa như thế rồi, chắc người nhà không đuổi kịp được đâu.

" Tiểu thư, giờ chúng ta ngủ ở đâu " Vân Di một thân treo xuống, kéo đồng lương thực trên lưng ngựa để dưới đất. Quay lại nhìn Lộ Diễm không chớp mắt.

" Thì dựng lều, để đây ta làm, ngươi mau đi kiếm củi về để đốt lửa ".

" Tiểu thư, mấy việc này nên để nô ty, tiểu thư không nên động tay làm gì " Vân Di vội vàng chạy đến can ngăn.

Lộ Diễm xua xua tay " Đi đi, mấy việc còn con này ta làm được "...

Vân Di nhặt thêm một cành củi nữa, xoay vai. Haiz, nữ chính có khác, chọn đường linh tinh mà cũng có thể rơi trúng vào rùng của nhân thú. Chắc, rất có năng khiếu.

" Kí chủ, cô có vẻ khó sở nhỉ?" Tiểu Hắc thích thú, nhìn người đang lấy từng cành củi khó một. Hí hí, cho kí chủ biến thái ném vị đáng khó sở là thế nào.

" Đừng nháo " Vân Di nhàn nhạt, liếc con mèo nhỏ đang đắc ý bay lượn trên đầu mình. Bước đến ngồi nghỉ bên môn đá gần đấy. Đắm đắm cái chân đang mỏi, cô lười biếng ngáp dài một cái, ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm. Ban đêm ở cổ đại thật đẹp.

Xem chừng lần này là lúc Lộ Diễm vô tình gặp Cao Tử khi trong rừng, cô sẽ phải ngăn chặn cuộc gặp gỡ định mệnh này. Tránh có những phiền phức không đáng có đằng sau.

[Ting: Nam chính xuất hiện].

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (4)

Trong ánh sáng xanh lam của mặt trăng êm dịu, từ từ chiếu xuống mặt đất. Len lỏi qua từng góc nhỏ, làm bật lên bộ lông đen huyền ảo, như ẩn như hiện giữa một vùng rừng âm u. Đôi mắt đỏ rực sáng lên đến kì lạ, lạnh lẽo mang theo sự hung ác, ngang tàng và một chút gì đó hoang dại của loài thú.

" Kí chủ, cô làm sao thế? Im lặng từ nãy giờ. Có phải nam chính lần này hơi đáng sợ không? " Tiểu Hắc quan sát sói nam chính đứng đó không xa, lại thấy Vân Di cúi đầu run run, chẳng nói chẳng rằng từ nãy giờ. Tiểu Hắc nghĩ rằng Vân Di đang sợ, nó có chút lo lắng cho cô.

Nhưng chưa đến một giây sau, Vân Di rút cuộc không nhịn được, ôm bụng phá lên cười.

" Há há, Tiểu Hắc, anh em cùng cha khác ông nội với cậu kia. Giống nhau thế không biết... khụ ha ha... đều đen xì như nhau "

Tiểu Hắc xuất hiện ba vạch tuyến, trên đầu nó không biết bao nhiêu cụ u tức giận. Cô mới đen, cả nhà cô đều đen. Kí chủ, đầu cô hẳn là đập vào đầu phụ nên chắc chắn nào cô là có vấn đề nha.

Hừ! Kia là sói, thế nào tôi với nam chính lại giống nhau. Đỉnh chính lại người ta là mèo máy cao cấp. Là mèo đấy. Với lại cô bảo ai đen xì, kí chủ ngu ngốc.

" Hừ, cô tự một mình mà lo liệu. Tôi quay về không gian đây. Tạm biệt " Tiểu Hắc nói rồi, mang cái đầu tức xì khói biến mất. Uống công tôi lo lắng cho cô.

Ách, mèo nhỏ của cô giận rồi. Chắc, chắc, nhưng nhìn bé cưng tức giận đúng là rất moe~

Nói mới nhớ lâu lắm không có thị tẩm mèo nhỏ. Vân Di chùi chùi nước miếng. Tự dung làm cô nhớ a~

Tiểu Hắc ở không gian "... (͡° ͜° ͡°)..." kí chủ, tha cho tôi.

Cao Tử ngắm nhìn nhân loại ngu xuẩn đằng xa. Mặt mũi nghệt ra, lại đột nhiên cười phá lên, còn lăm bầm cái gì nữa. Đúng là " thức ăn " nhân loại lạ nhất từ trước tới giờ hẳn từng gặp. Thật ra Cao Tử cùng với đám thuộc hạ săn mồi gần đây. Khứu giác nhạy bén của hắn rất nhanh phát hiện ra mùi thơm quyến rũ của con mồi nhân loại làm hắn quên mất việc săn với đồng bọn, mà cứ lần theo hương thơm ấy mà đến đây.

Mùi hương này tương chừng như thấm qua từng tế bào, ngấm dần vào trong máu của Cao Tử, làm máu trong hắn như muốn sôi sục nuốt chừng lấy nó. Con người Cao Tử đồ thám lại đến dị thường, hít thở dần không ổn, tìm đập " Bang Bang Bang " qua lớp lông thú có thể cảm nhận rõ.

Lần đầu tiên hắn ham muốn được ăn thịt con người như thế. Rất muốn ăn. Muốn được uống cảm thụ từng giọt máu qua vị giác, nuốt từng miếng thịt không bỏ sót. Một chút cũng không muốn để dư thừa lại. Hừm, tư vị ấy chắc hẳn ngon lắm.

Bước chân Cao Tử từ từ rồi nhanh dần tiến đến chỗ Vân Di đang ngồi, từng động động tác chuyên nghiệp, hắn... đang nóng lòng, nôn nao thường thức hương vị của con mồi béo bở kia.

" Oa, husky! Đáng yêu quá. Lại đây với ta nào!".

Bước chân của Cao Từ bỗng khựng lại, nghiêng đầu. H...usky là cái gì?

Vân Di lao đến ôm chầm lấy con sói mặt nghệt ra. Cô ra sức vò đầu thích thú, nheo hai bên má toàn lông phò bày ra bộ răng nanh nhọn hoắt đến đáng sợ. Vân Di chăm chăm nhìn vào đôi ngươi màu đỏ của Cao Từ ánh mắt ánh lên thích thú. Vân Di đưa tay sờ soạng, vuốt vuốt, bộ lông chạy dọc sống lưng, khiến Cao Từ rùng mình một cái.

"Ư ư ư, dễ thương quá, chó con, sao em lại đi lạc vào trong rừng đáng sợ này thế? Ưc, giống husky này lạ nha. Đẹp thật" Vân Di nheo mắt lại, đuôi mắt cong lên, ý cười tràn khắp mặt, cọ tới cọ lui trên khuôn mặt Cao Từ.

Chó... cầu... cái loại sinh vật hạ đẳng đấy mà dám so sánh với ta... nhân loại... ngươi chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thân Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (5)

"Kí chủ, cô muốn bị giết sớm hay sao mà lại dám trêu chọc nam chính thế? Mau buông ra, Cao Từ là kẻ ăn thịt người đấy!" Tiểu Hắc kích động gào lên khi nhìn thấy mấy hành động "đáng sợ" của Vân Di.

"Tôi biết" Vân Di hết sức nghiêm túc đáp nhưng kịp để dứt lời..."Moa, dễ thương quá, bộ lông mềm quá. Ư, sờ thật thích".

Tiểu Hắc "...=..." kí chủ, hành động của cô đã bán đứng cô kìa. Vân Di, cô đúng là không có tiền đồ. Quá xấu hổ.

Biết sao được, gặp những con vật đáng yêu, cô liền bị mất phòng bị mà lao đến "Tiểu Hắc, tôi tự biết chừng mực hành động của mình. Cậu không cần lo lắng".

Tiểu Hắc im lặng không nói gì. Một lúc sau, trực tiếp ngắt kết nối với Vân Di. Cô đã thử liên lạc với Tiểu Hắc mấy lần đều không được. Haiz, cục cưng lần này giận thật rồi. Lần tới nhất định phải tìm cách làm lành với mèo nhỏ rồi..

Vân Di chợt cảm thấy con đau từ gáy truyền thẳng lên đầu. Cô mơ hồ thấy thấy ánh sáng màu tím nhạt bao quanh lấy con sói, loáng thoáng xuất hiện bóng dáng người đàn ông trước mắt. Khi ý thức mất dần đi, Vân Di cảm thán một câu... CMN, cơ bụng kia... quá mất máu.

Cao Từ nhìn người mà mình vừa làm bất tỉnh nhân sự, không biết đang suy nghĩ gì. Hắn ta cúi xuống, nhẹ nhàng nhấc Vân Di, ném lên vai. Cao Từ nghĩ kĩ rồi, một ngum mà nuốt nữ nhân vào bụng thì hơi tiếng. Mang về thương thức dần từng chút một, chả phải tốt hơn sao? Chưa kể đến, nữ nhân loài người dám đem ta so sánh với loại cầu bần thiêu, dân đen ấy. Xem ra, cái chết đối với nữ nhân này quá nhẹ, nhìn thức ăn mình gây dạ bất lực khi biết sắp bị giết, biểu cảm ấy... đúng là rất thu hút hẳn.

Cao Từ gật gù với ý kiến của mình, nhướn mày, khoe môi cong lên. Dưới ánh trăng lộ ra gương mặt tà ác không kém phần ma mị quyến hút, dáng người to lớn vạm vỡ. Bờm ánh trăng phản chiếu mới lộ cơ thịt săn chắc, có thể thấy rõ những bắp tay chân, cơ bụng quyền rũ mê hoặc. Bóng dáng Cao Từ cứ thế mất hút trong màn đêm.

"Tộc trưởng, người đi vừa đi đâu về vậy? Bọn con vừa quay đi đã không thấy người đâu. A, tộc trưởng trên vai người là nhân loại phải không? Mùi của nhân loại này thơm quá".

"Đừng, đừng, tộc trưởng, ngài mau cho bọn con ném thử với".

Cao Từ vừa về đến bộ tộc liền bị đám lang nhân cùng lũ thuộc hạ vây đến.

"Đồ ăn của ta, từ lúc nào cho phép các ngươi động vào thế?" Con ngươi đỏ của Cao Từ lóe lên tia hung ác, khí tỏa ra thập phần lãnh đạm. Làm tất cả những người sói ở đây tự động nuốt nuốt nước bọt, lùi ra ba bước, im lặng tuyệt đối. Đừng đùa, tộc trưởng là kẻ khát máu, hung hãn nhất mà họ từng biết. Cho họ chục cái mạng họ cũng không dám cãi lời, chứ đừng nói làm phật ý của tộc trưởng.

Cao Từ chính là người sói hiếm duy nhất sở hữu bộ lông đen tuyền và đôi ngươi đỏ rực như lửa. Từ khi giết chết tộc trưởng tiền nhiệm, Cao Từ nắm quyền khiến cho bộ tộc ngày càng hưng thịnh đi lên. Vì vậy, ai trong bộ tộc sợ sệt và kính nể Cao Từ. Tiếng tăm của Cao Từ không còn quá xa lạ với nhân thú, chỉ cần nghe đến thôi cũng đủ để họ run rẩy, sợ hãi rồi.

Ném "thức ăn" vào một góc, Cao Từ thấp sáng ngọn đuốc, chốc chốc là sáng bừng cả hang động của riêng hắn. Cao Từ tiến đến chỗ Vân Di nằm, hắn liền ngồi xuống, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Cao Từ thoáng chú ý cái tấm vải lụa đang che nửa mặt của cô, khăn này... thật khó coi. Hắn ta quyết định giật phắt cái ra, liếc cái mặt của Vân Di có vết sẹo to có chút dọa người, tặc lưỡi buông một câu.

"Nhân loại này... Quá xấu!".

Cao Từ đứng dậy, toan bỏ đi nhưng lại dừng lại, quay đầu nhìn Vân Di " Xấu như thế mà mùi lại hấp dẫn, trông ngon miệng như thế ".

Vân Di mà biết được mình bị chê tã toi không thèm để lại chút mùi nào cho cô, nhất định sẽ nghiền răng ken két, gân xanh nổi đầy mặt. Sau đó, sẽ mài dao mà thịt " husky " nam chính ngay tại chỗ, ăn không thừa miếng nào! Tiếc rằng...

Cao Từ không kìm được, cúi xuống, từ từ liếm láp cái cổ trắng ngần của Vân Di. Con mắt Cao Từ bỗng mở to đầy ngạc nhiên. Ngon quá! Mới nếm thử ở đầu lưỡi thôi, đã khiến cho hắn tê dại, mê man như vậy rồi. Không biết cắn sẽ tuyệt vời đến thế nào? Cao Từ không chần chừ nghĩ nhiều, vội vàng cắn lên cổ Vân Di. Rất nhanh trên cô xuất hiện một giọt máu xuất, hắn vội vàng hút sạch giọt máu ấy, để một vết hồng đầy bắt mắt, kích thích thị giác.

" Cực phẩm, coi như tạm được " Cao Từ thỏa mãn lau màu đỏ hồng trên khóe môi. Đồ ăn tốt như vậy lại còn hợp khẩu vị, hắn tốt hết vẫn nên vừa ăn vừa vỗ béo, nuốt nhanh quá lại, hắn tiếc.

Cao Từ đảo mắt qua Vân Di sau khi bị buộc thành cái bánh chưng lần nữa, xong ung ý gật đầu hóa thành sói, bắt đầu một cuộc săn mỗi buổi đêm mới.

Vân Di thở dài thườn thượt, bắt lực nhìn người phía trước. Nữ chính, cô đúng là âm hồn không tan, kiểu gì cô cũng kiếm được chỗ của nam chính.

*** Lời thông báo nho nhỏ ***

Chào các bạn, lại là mình đây. Haizz, thật sự xin lỗi các bạn vì gần cả tuần này không ra chương mới. Lí do vì mình đang bận ôn thi hết môn nên không có thời gian up chương mới lên. Vì vậy, mình sẽ tạm ngừng đăng chương trong hai tuần. Sau hai tuần ấy, hứa với mọi người sẽ up chương đều đều và thường xuyên. Mong là 2 tuần tới các bạn sẽ vẫn ủng hộ truyện và đừng quên mình (; ㄥ)ゞ (hic, quên một tí cũng không sao). Lời cuối cảm ơn mọi người +_φ(͡° ͜° ͜°)+_... và hẹn gặp lại. Yêu nhiều ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (6)

Vân Di chống cằm, mặt lơ đãng, nghe Lộ Diễm lái nhái xuất từ nãy đến giờ, đầu ong ong lên mấy tiếng muốn vỡ tung cả ra. Quá lắm lời.

" Thế mới nói, người phải cẩn thận. Tự nhiên đang yên đang lành lại bước vào nơi ở của mấy kẻ.... người không ra người, thú cũng không ra thú làm gì?" Lộ Diễm hít lấy một hơi thở ra thật mạnh, tròn mắt, chống nạnh để kết thúc bài thuyết trình của mình. May mà nàng ở hiện đại có xem được mấy bộ phim liên quan đến nhân thú mới không bị giật mình mà dọa sợ.

Vân Di "... "

Cơ miệng của cô khẽ giật giật liên hồi, lấy tay đỡ trán mệt mỏi. Nữ chính có nhầm lẫn gì không? Cô là người đưa tôi đến nơi khi ho cò gáy đề rồi bị bắt sống mang đến đây mà. Thế quái nào đã đẩy được trách nhiệm sang tôi rồi.

Vân Di ngả cả người, dựa lưng vào thành đá đằng sau, bắt gác đưa tay lên sờ cổ, mí mắt khép hờ lim dim suy ngẫm. Kể từ lúc mà cô tỉnh dậy sau lần đầu tiên bị Cao Từ đánh ngất. Mới phát hiện ra, mình bị hắn mang về bộ lạc.

Từ hôm đấy, cuộc sống Vân Di chính thức bị giam lỏng trong cái hang này. Toàn bộ thời gian của cô chính là ăn, chơi và ngủ và đương nhiên không thể quên thường xuyên tia mấy bé sói dễ thương ngoài kia qua ô cửa sổ đá rồi. Thức ăn mà cô nhận được chỉ là hoa quả nhưng thôi... thà có còn hơn không. Vẫn có thể coi như ăn để sống qua ngày đoạn tháng.

Cao Từ thường gặp Vân Di khi tầm buổi đêm muộn vẫn trong bộ dạng sói. Hình như nam chính muốn nói gì với cô thì phải? Hắn mỗi lần gặp cô đều không chịu yên phận gầm gừ mấy tiếng, rồi nhào đến cắn nhẹ vào tay cô, liếm láp. A a a, nam chính thật đáng yêu chết mất, lại còn đòi làm nũng với cô nữa chứ. Chắc, chắc bán manh quá đi~

Cao Từ "... "

Nói mới nhớ, cô còn chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của Cao Từ chỉ gặp được bộ dạng thú của nam chính thôi. Vân Di lén lút thở ra một hơi, cô vẫn chưa thể nào liên lạc được với Tiểu Hắc, bé cưng như kiểu bóc hơi vậy. Hic, cục cưng bao giờ mới chịu hết giận đây, trầm nhớ nằng quá!

Lại nói, nhìn người trước mặt hết ngó bên này lại nhìn sang bên nọ quan sát tỉ mỉ. Vân Di thấy chán đến không nói được lời nào.

Cô sau khi bắt đến đây, ước chừng được hơn một tháng thì Lộ Diễm cũng bị nhóm người của Cao Từ tóm cổ lôi về. Nghe nói nôm na theo ý diễn giải của Lộ Diễm là đi tìm cô, không may bị đám nhân thú bắt được đem về. Ý định của họ muốn tặng đồ ăn còn tươi nguyên đưa nịnh nọt tộc trưởng. Liên đề luôn Lộ Diễm với cô một chỗ.

Thế nên, cái màn thuyết trình dài như văn nghị luận không có hồi kết vừa rồi là thành quả của việc Lộ Diễm vừa gặp lại cô.

" Vân Di, rốt cuộc là chúng ta vì sao lại bị bắt đến đây? " Lộ Diễm sờ sờ cằm, chăm chú vào Vân Di đang ngồi một góc.

Vân Di về mặt bắt lực nhìn Lộ Diễm, chẳng phải sự việc đã quá rõ ràng như ban ngày rồi sao? Cô đúng thật nghi ngờ chỉ số IQ của nữ chính mà tài liệu máy tính cung cấp đấy.

" Tiểu thư, theo nô tỳ nghĩ... chúng ta chính là thức ăn của nhân thú nên mới bị nhốt lại " Vân Di điềm tĩnh lý giải.

" Điều nguoi nói là thật! " Lộ Diễm tròn mắt, sự ngạc nhiên hiện hết lên trên mặt.

Cô gật đầu, định nói gì đó với Lộ Diễm thì đúng lúc bị tiếng nói to ở ngoài cắt ngang.

" Tộc trưởng, mừng ngài đi săn đã về " tiếng lao nhao của mới đưa trẻ con xen kẽ vào nhau thật ồn ào.

" Tộc trưởng, hôm nay tui con bắt được một con mồi rất thơm ngon. Chúng con đang để sẵn ở hang của người. Để người tiện thưởng thức luôn " Một đám thuộc hạ của Cao Từ, rất nhanh tiến lên báo cáo, mong chờ nhận được lời khen từ Cao Từ. Chiếc đuôi không tự chủ cũng ve vẩy đằng sau.

Cao Từ không nói gì, im lặng bước chân chậm chậm tiến về hang.

" Hồng rồi, hồng rồi, vậy cái con mồi mà mấy người kia vừa báo là ta à? " Lộ Diễm hoảng hốt khi vừa chạy đi nghe lén ở ngoài kia, quay sang hỏi Vân Di.

" Vâng " cô gật đầu một cái, liếc biểu cảm của Lộ Diễm, rốt cuộc vẫn áp chế cố gắng không bật ra tiếng cười. Về mặt này... thật phong phú a~

" Sao nguoi còn ngồi bình tĩnh như thế? Mau đứng lên tìm lối thoát đi " nàng ta luống cuống đi tìm xung quanh, cả người bắt đầu xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Vì thế mà y phục có chút lộn xộn, rối loạn. Ấy vậy mà, nô tỳ của mình cứ bình chân như vại là thế nào?

" Tiểu thư, vô ích thôi. Bao quanh toàn là đá, không có lối nào khác ngoài cửa chính cả, nô tỳ đã tìm thử rồi " Vân Di nhún vai, lắc đầu thông cảm cho hành động của Lộ Diễm.

" Nguoi... còn nước còn tát. Đứng dậy đi, chúng tìm lại một lần nữa. Biết đâu sẽ tìm thấy " thiên a~ nàng còn được ngắm đủ mỹ nam cổ đại, nàng chưa muốn chết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (7)

Khi mà Lộ Diễm đang nhao nhao lên tìm cách thoát ra thì tiếng mở cửa đá vang lên liền thu hút sự chú ý của cả hai.

Cao Từ một thân sói, từ từ tiến vào, đôi mắt linh hoạt đảo quanh, dừng lại chỗ Lộ Diễm đang run rẩy rồi rất nhanh rời tầm nhìn sang chỗ Vân Di đang ngồi một góc. Hắn từng bước đến bên chỗ cô.

Cao Từ chớp mắt, rũ mình một cái, bỗng làn khói tím nhạt huyền ảo xuất hiện bao quanh hắn. Từ trong làn khói mỏng đang lượn lờ ấy, một thân hình người đàn ông to lớn từ từ hiện ra. Hắn để trần nửa thân trên, phơi bày làn da màu đồng khỏe mạnh, không một chút tỳ vết.

Cơ bắp không thể nói là quá to nhưng săn chắc, rõ từng múi từng múi một, tỉ lệ hoàn mỹ đến từng chi tiết. Cơ thể quyến rũ tựa như yêu tinh, mang hơi thở của sự hoang dã. Mái tóc đen nhánh cuộn sóng bồng bềnh, được tia nắng đến gây làm bật lên gương mặt tuấn tú phi phàm, ngạo mạn. Đôi lông mày hồ phách nhếch lên, con mắt màu đỏ như máu, cảm giác luôn mang theo tia khinh thường chưa từng để ai vào mắt.

" Mau vắt cái thứ này ra khỏi hang của ta " Cao Từ gầm lên, sự giận dữ khó chịu thấy rõ, chỉ thẳng tay vào Lộ Diễm đứng đấy không xa.

" V... âng " đám lang nhân sợ hãi, vội vàng kéo Lộ Diễm đang còn ngẩn ngơ, si mê mãi ngắm Cao Từ ra ngoài mà còn chưa kịp nói gì lấy một câu. Rồi tất cả tự động tránh xa hang của Cao Từ nhất có thể. Bởi bọn họ biết, tộc trưởng của mình không thích bị làm phiền khi ăn.

Hắn ngồi xuống, đối diện với Vân Di, xoay xoay khớp cổ, liếm nhẹ đôi môi, yết hầu khẽ trượt xuống vài cái, nâng cằm Vân Di lên xoay qua xoay lại ngắm nghía " Thức ăn, hôm nay trông nguoi có vẻ hồng hào hơn đấy nhỉ?".

Vân Di hất mặt ra khỏi bàn tay của Cao Từ, lạnh lùng nói " Nguoi là ai?".

Cao Từ vì hành động của Vân Di làm cho bất ngờ. Cũng phải, từ trước đến giờ mỗi lần hắn xuất hiện, cô đều tự động nhào đến mà ôm lấy hắn nồng nhiệt. Ấy thế mà giờ lại giống như kiểu cự tuyệt.

"Thức ăn thì nên yên phận. Đừng làm loạn mà làm hỏng bữa ăn của ta" Cao Từ nói xong, kéo mạnh Vân Di vào lòng. Hắn nhe răng nanh sắc nhọn, mạnh bạo cúi xuống cắn mạnh vào chiếc cổ đầy hấp dẫn kia, lưỡi hắn vươn ra liếm vết máu đỏ đang rỉ từ lốt răng hắn trên cổ của cô. Thái độ của đồ ăn hôm nay làm hắn bức, cần phải trừng phạt. Tiếng nuốt "ừm ừc" vang lên mạnh mẽ, có thể nghe thấy rõ.

Vân Di hít một hơi lạnh, cắn thật chặt răng, cố gắng áp chế cảm giác con đau từ cổ đang truyền trực tiếp lên não. Cánh tay linh hoạt di chuyển, dùng khuỷu tay húc một cái thật mạnh vào bụng Cao Từ. Làm việc "ăn" của hắn gián đoạn, buộc phải tránh ra xa.

"Muốn chết?" Cao Từ rít lên, trừng mắt hung hãn nhìn Vân Di.

Cô điềm tĩnh xé mảnh vải ở góc y phục của mình, lau đi vết máu đang chảy rồi nhanh vắt đi như ghét bỏ một thứ gì đó rất bẩn vừa chạm vào mình. Mặc dù gần nửa khuôn mặt bị khăn voan che đi, nhưng vẫn nhận rõ sự lãnh đạm qua đôi mắt không hề che giấu của cô.

Cao Từ cứ thế nhìn không chớp mắt vào gương mặt Vân Di. Trước giờ, tất cả ai gặp hắn đều lộ vẻ kính nể, sợ hãi, biểu cảm này... vẫn là lần đầu tiên hắn gặp.

Vân Di nhàn nhạt liếc Cao Từ, lạnh giọng hỏi "Ngươi vừa nãy vừa làm gì?".

Cao Từ bật cười, chưa từng thấy con mồi nào lại bình tĩnh như nữ nhân này "Ngươi giỏi đấy, dám hỏi thẳng thừng ta như vậy. Là ta ăn thịt ngươi đấy. Sao nào?" Lời nói của hắn mười mười là kiêu ngạo, khiêu khích người đối diện.

Sao... sao cái em gái nhà ngươi!

"Coi như hôm nay ta no, tha cho ngươi. Thức ăn, đêm đến ta sẽ tìm đến ngươi. Nên nhớ, ta chưa từng bao giờ biết nhân từ với đồ ăn. Vì vậy... đừng trêu tức ta" Cao Từ đứng dậy, con ngươi sắc lạnh liếc Vân Di, lắc cổ một cái liền hóa lại thành sói, toan bỏ đi.

"Vân Di, tên ta là Vân Di. Đừng việc ngươi đang gọi ta là thức ăn đi. Ta có tên".

Bước chân của Cao Từ dừng lại, im lặng lúc lâu mới nói, xong hắn bỏ đi "Đối với ta, ngươi cũng chỉ là đồ ăn mà thôi. Tên... không quan trọng!".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (8)

"Tộc trưởng, nữ nhân loài người kia thì xử lý làm sao ạ?" thấy bóng dáng Cao Từ đi ra, đoán chắc tộc trưởng đã thưởng thức xong bữa ăn của mình, tên thuộc hạ vội vàng lao đến.

"Tộc trưởng, thật sự lần này nữ nhân đấy rất thơm, làn da trắng trẻo, gương mặt không đến nỗi tệ, coi như có nhan sắc. Chắc hẳn con của một tiểu quan hay một thương gia nào đó. Mùi thơm tỏa ra từ nữ nhân đấy là loại đặc biệt nhất trong nhân loại mà chúng con từng gặp gặp. Bọn con mạo muội đoán ra rằng, hương vị đảm bảo làm hài lòng người" tên thuộc hạ của Cao Từ để ý từ nãy giờ tộc trưởng không hề lên tiếng nói một câu. Nuốt một ngụm nước bọt, lo sợ không biết Cao Từ đang suy nghĩ gì, cố gắng liền thoáng đề vừa thuyết phục vừa thay đổi bầu không khí.

"Nhót lại" rốt cuộc thì hắn cũng chịu lên tiếng, thanh âm chẳng có chút nào tia hứng thú cả.

"Vâng! Con sẽ làm ngay" tên người sói khề thờ phào, trong bụng mừng lấy mừng để. Tộc trưởng nói như thế, chắc hẳn đã ngầm đồng ý cho nữ nhân kia ở lại làm lương thực dự trữ của người. Phen này, nhóm của ta sẽ có thể thăng chức thân cận với tộc trưởng rồi. Nghĩ đến thôi, tên lang nhân đã vui rồi rít cả lên.

Cao Từ chẳng thêm quan tâm đến sự vui sướng hiện trên nét mặt của tên lang nhân kia, ngạo nghễ tự mình phóng ra ngoài, tiếp tục cuộc săn mồi.

Vân Di nắm chặt tay, gân xanh nổi lên rõ rệt, cả người căng cứng. Bà nó, trông cô giống loại dễ dàng bị khi dễ vậy à. Vân Di bật cười một cách đáng sợ đầy quỷ dị. Được rồi, thời gian còn nhiều, Cao Từ chúng ta cùng nhau tính toán một phen..

"Vân Di, Vân Di" Lộ Diễm nhón chân, nhurón người lên phía trước, cố gắng vờ vờ qua cái ô cửa đá nhỏ thu hút sự chú ý của người bên trong

"Tiểu thư, người không sao bị sao chứ?" Vân Di gật gù buồn ngủ, nghe thấy tiếng của Lộ Diễm giật mình tỉnh, lồm cồm đứng dậy, vội bước đến bên cửa, hỏi han.

"Ayzaa, ta thì có thể bị làm sao" Lộ Diễm nhún vai "Ta sau cùng mấy ngày, cũng thuyết phục đám người thú kia cho ta đi lại hoạt động trong bộ lạc của họ. Ta đã nhanh đến đây tìm kiếm ngươi đấy".

Vân Di gật gù, nữ chính có khác, rất biết cách lay động lòng người "Tiểu thư..."

" Hừ, sao thế?".

" Người có muốn trốn khỏi nơi này không? " Vân Di nhỏ tiếng, cố gắng truyền đủ âm thanh của cô cho Lộ Diễm nghe được " Nô tỳ sẽ tìm cách dẫn tiểu thư ra khỏi đây, lão gia... ngài ấy chắc hẳn sẽ lo cho người lắm ".

" Không, ta không muốn về " Lộ Diễm trả lời dứt khoát " Ta không muốn bị dính lại với cái hôn ước ngu ngốc kia. Suốt ngày phải đối mặt với mấy nữ nhân giả tạo kia, đủ để phát ốm rồi, miệng thì nam mô nhưng bụng một bồ dao găm. Hơn nữa, ta vốn không thích sống trong cung và điều quan trọng... ta cuối cùng cũng tìm được chân ái của đời mình. Bật mí cho người biết đó chính là tộc trưởng Cao Từ đấy nên ta quyết định không rời khỏi đây đâu. Chưa kể đến mấy kẻ nhân thú này lại đối xử với hạo hạo ta tốt ".

Vân Di lấy tay xoa trán, than thầm, cười khổ, nhanh như vậy đã sa vào lưới tình của Cao Từ rồi. Vị nữ chính này... cô không biết nói là quá ngây thơ hay ngu ngốc nữa đây.

Thấy Vân Di lúc lâu không lên tiếng, Lộ Diễm đành lấy một viên đá gõ nhẹ vào cửa đá.

" Người sao vậy?".

" Nô tỳ không sao, nếu người đã nói vậy thì cũng đành chịu vậy thôi ".

" Haiz, hay người cứ trốn về một mình đi. Ta không muốn người vì ta mà liên lụy " Đúng vậy, nàng là người hiện đại, đương nhiên là sẽ không suy nghĩ hẹp hòi rồi mà chỉ biết ích kỷ nghĩ cho bản thân.

" Người đừng nói thế, chủ ở đâu thì tớ ở đấy. Tiểu thư như thế, nô tỳ nào dám ".

" Ách, cái đấy... tùy người ".

Cao Từ vuốt gọn lại mái tóc đã rũ xuống của mình, lau đi vài vệt máu bên khóe môi, cúi xuống nhìn cái thi thể còn chưa mỗi cái đầu, biểu cảm còn vương vấn sự hoảng sợ đến tột điểm. Toàn thân, lục phủ ngũ tạng chả còn chỗ nào nguyên vẹn cả, đều thiếu bộ phận đến đáng thương.

Cao Từ cúi xuống, lấy tay múc một chút nước từ suối uống gần ngay đấy, đưa lên uống. Liếc ánh trăng uốn lượn, mờ ảo được phản chiếu, hắt tràn vào suy tư. Đêm nay là đêm trăng tròn, cái đêm mà lang nhân bộc lộ rõ nhất tính hoang dã, hẳn cảm nhận được sự thèm khát, hoang dại như bùng phát cháy mạnh trong lòng. Đây là... kẻ thù bao nhiêu bị hấn ăn thịt rồi, nhiều đến mức lại chẳng thể nhớ nổi.

Cao Từ ngửa cổ, cảm nhận sự mát lạnh của gió phả vào mặt, thư thái hưởng thụ. Hẳn xem ra... vẫn yêu thích cái hương vị ngọt ngào, quyến rũ của " thức ăn " hẳn đang nuôi kia hơn. Mấy kẻ nhân loại này, sao giờ hẳn mới nhận ra quá khó nuốt vậy. Cao Từ tặc lưỡi, đứng dậy, rũ mình một cái, biến hóa thành sói hướng về phía bộ lạc mà đi. Đêm nay đẹp như vậy... hợp để mở một bữa tiệc thịnh soạn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (9)

Tia sáng yếu ớt hắt nhẹ qua ô cửa sổ đá, chiếu lên dung mạo của một nữ nhân đang say sưa ngủ. Dưới ánh trăng mờ nhạt ấy, lại làm bật lên làn da trắng nõn như sứ, vô cùng mịn màng, lông mi thật dài khẽ rung nhẹ, ẩn ẩn dưới là đoán chắc là một con người đẹp.

Vân Di vẫn hít thở đều đều, không hề biết có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình không dời.

Cao Từ ngắm Vân Di đến gần ngủ, lúc sau không biết nghĩ gì, liền bước ra ngoài. Lúc trở lại người vốn đầy máu của con mồi bắn lên người hẳn, nay lại sạch sẽ không chút vết tích nào. Hẳn lúc bấy giờ mới chịu từ từ bước gần đến chỗ Vân Di đang nằm. Cao Từ cũng không hiểu mình vì sao lại vô thức có thói quen kì lạ khi đến gần cô như vậy, chỉ biết rằng không muốn trên người mình dính một giọt máu bắn động vào Vân Di.

Hắn đưa tay che mặt, bật cười, hẳn lúc nào lại đem nâng niu con mồi một cách dịu dàng như thế. Bản chất hẳn đâu phải đâu phải vậy.

Cao Từ thở hắt ra, bực bội, tiến tới giật nhẹ cái khăn khỏi mặt cô. Hừ, tại sao nhìn cái sẹo dị hợm này cũng không còn xấu nữa nhỉ? Lại còn thuận mắt nữa chứ.

Vân Di vì cảm nhận được có thứ gì đó đang cọ, chạm vào mặt cô, đôi lông mày khẽ nhíu chặt lại, cô liền trở mình, mặt liền đối diện trực tiếp với Cao Từ, tiếp tục ngủ.

Hành động của Vân Di làm hẳn giật mình mà rút bàn tay đang có ý định sờ lên khuôn mặt Vân Di về.

Con sói nhỏ thở phì phò mấy tiếng, giận dữ với chính mình, nhanh chóng hướng tới cổ Vân Di, bắt đầu nhấm nháp miếng ăn của mình. Được một lúc, rốt cục Cao Từ cũng cảm thấy no nê, thỏa mãn liếc đồng vết tích xanh đỏ trên cổ Vân Di do hẳn làm, tự dưng hẳn cảm thấy có chút tự hào. Thức ăn này

vẫn hợp khẩu vị hẳn nhất.

Bất giác, tầm nhìn của Cao Từ dừng lại trên đôi môi đỏ mọng đang khép hờ kia.

Cao Từ cảm thấy cổ họng khô nóng, liếm liếm khóe miệng. Ma xui quỷ khiến thế nào, hẳn cúi người xuống, áp đôi môi lạnh lẽo lên hai cánh hoa đào của cô.

Cao Từ hôn như đang thưởng thức một mỹ vị thượng hạng. Đầu tiên là nhẹ nhàng ma sát, sau đó là liếm mút... Dần dần, đôi môi của hắn có xu hướng dịch chuyển xuống dưới, khóe môi, cằm, cổ, cuối cùng dừng lại ở vị trí xương quai xanh thanh tú của Vân Di.

Cao Từ khẽ dùng một chút, rớt cuống há miệng, cắn nhẹ một cái lên da thịt tuyết trắng ấy, để lại dấu vết đỏ hồng mê người. Sao giờ hắn mới biết được rằng, đôi môi kia lại ngọt ngào đến mức vậy. Muốn ăn nằng ta đến bao nhiêu cũng không đủ. Thật giống cây thuốc phiện trong rừng sâu.

Tiếng đập "thình thịch" trong tim, máu trong người sôi sục lên kì lạ, như đang thôi thúc bản tính hoang dã trong người của hắn " mau ăn đi, mau ăn đi, nhìn kìa nàng ta ngon như vậy cơ mà!" lời nói đó cứ vang vọng trong tai, thúc giục không ngừng. Ánh trăng dường như sáng lên bất thường, nó phải chăng như đang giễu cợt con sói ngu ngốc bị mê hoặc trước thức ăn của chính mình.

Cao Từ mặt mũi cau có khó chịu, cắn cắn cái môi, trong lòng một trận đấu tranh. Ăn hay không ăn?

Hắn suy tính một hồi lâu, hít một hơi, áp chế cảm giác thèm muốn dâng cao, quyết định nằm cạnh Vân Di. Thôi thì... hắn sẽ để dành vậy.

Hương thơm của " thức ăn " làm hắn si mê, Cao Từ theo cảm tính tự động nằm gần sát vào Vân Di. Bàn tay vươn tới, kéo một lọn tóc trước của cô, đưa lên chóp mũi ngửi. Mùi hương quyến rũ như vấn vương nơi chóp mũi của hắn. Thật dễ chịu!

Cao Từ chớp mắt, vòng tay, ôm lấy bờ eo mảnh khảnh của Vân Di, nhện không được siết chặt thêm một chút nhưng lại lo cô khó thở, lại đành nói rộng ra. Hắn hôn nhẹ lên môi Vân Di, liếm khóe môi, trong con ngươi ánh lên vẻ thỏa mãn. Cao Từ vùi sâu đầu vào cổ Vân Di, cắn nhẹ lên xương quai xanh, lúc bấy giờ khóe miệng mới cong cong lên hình bán nguyệt, bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

[Ting: Chúc mừng kí chủ đạt được độ thích của Cao Từ].

Âm thanh lạnh băng của máy móc vang lên trong đầu, thông báo cho Vân Di.

Cô từ từ hé mắt, nhìn những dấu vết đầy trên cổ, lại liếc sang con sói đang ngủ. Thảm tử một câu cảm thú, dám ăn đậu hũ của lão nương. Đừng tưởng bỏ thí cho cô mấy độ hảo cảm là cô không ghi thù nhà!

Có nên ra tay diệt luôn bây giờ không nhỉ? Nhân lúc con husky không đề phòng...Haiz, thôi bỏ đi, cô đường đường là chính nhân quân tử không chấp kẻ tiểu nhân.

Tiểu Hắc đâu rồi, trẫm cần nàng an ủi tinh thần yếu đuối mong manh này!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (10)

Vân Di nghịch ngợm lấy một viên sỏi nhỏ ở gần đấy ném lên thành đá, động tác này lặp đi lặp lại đến mấy lần, xem chừng cô đã chán lắm rồi.

Lại thấy có kẻ đang ngủ ngon lành, Vân Di bực bội lấy chân đạp cho mấy cái.

" Biểu cảm của ngươi là sao?" Cao Từ ngáp dài, ngồi dậy. Xoa xoa bả vai, đá ánh mắt sang người nào đó đang nhăn mày nhăn mặt, mỉm cười.

Cô trừng mắt, ngươi còn dám cười.

CMN!

Bình thường Cao Từ sẽ đi ra khỏi bộ tộc để săn mồi, hắn sẽ quay về đêm muộn, hiếm lắm cô mới gặp hắn được một lần. Ấy vậy mà... giờ thì thế nào? Cả mấy ngày hầu hết đều ở chung chỗ với cô, trừ khi phải đi kiếm đồ ăn cho cô, mới tách cô ra một chút. Lại nói, Vân Di cúi xuống nhìn hết dấu hồng đỏ này hết biến mất thì lại có cái mới xuất hiện. Nhìn xem, nhìn xem, cô bị hắn " ăn " trông tàn tạ đến đáng thương.

Vân Di nghiêng răng ken két, ghét bỏ, ngồi xa ra như tránh tà, quay mặt ra chỗ khác. Vì công lược, lão nương đây sẽ nhện! Nếu không ta nhất định sẽ đem lên thớt, băm cho hạ giặc.

Cao Từ thấy thái độ Vân Di như vậy, cũng có đôi chút khó chịu. Hắn hừ một tiếng, nữ nhân này không biết tốt xấu, hắn liền nhanh chóng đứng dậy " Ta

đi kiếm đồ ăn cho người, ngoan ngoãn mà ở đây đợi ta về " rồi bỏ đi.

Lão nương không ở đây, chẳng nhẽ đi theo người.

Vân Di bấu môi, khinh khỉnh, với lấy cục đá, tiếp tục công cuộc trút giận.

" Kí chủ, trông cô có vẻ khổ sở nhỉ?".

Vân Di dừng động tác, mắt sáng lên, vẻ mặt mừng như vỡ phôi vàng, giọng ngọt như đường, lao đến ôm lấy thân ảnh nhỏ " Tiểu Hắc~".

Tiểu Hắc định né sang một bên, tránh cái ôm của Vân Di... nhưng vẫn chậm một bước. Bị Vân Di tóm sống, không đánh nào chống được cái tay đang làm loạn trên người.

" Cục cưng, chị nhớ em quá! Ui ui mới có mấy tháng không gặp. Xem này, cục cưng gầy quá! " Vân Di nói liến thoắng không ngừng, bàn tay cũng không để rảnh rỗi, nheo nheo cái má trắng mềm của Tiểu Hắc mặt biểu lộ yêu thích.

Tiểu Hắc "... kí chủ, lâu không gặp, độ " điên " của kí chủ ngày càng vượt bậc nhỉ?

" Được rồi kí chủ, không đùa với cô nữa. Cô không có tôi ở bên nhắc nhở, nên mới lười công lược đúng không? Tiến độ công lược hảo cảm với nam chính chậm nhất từ trước tới giờ ".

" Ayzaa, tôi đâu muốn vậy, vì thương nhớ cục cưng nên mới xao xuyến không tài nào chăm chú vào việc chính được. Nàng nói xem, trăm phải làm sao? " Vừa nói Vân Di vừa cọ tới cọ lui trên mặt Tiểu Hắc, hề hề tỏ vẻ đáng thương. Mắt đầy gian tà vẫn một mực dán vào Tiểu Hắc. Ừ, cục cưng dễ thương nhất " Hết giận rồi à?".

Tiểu Hắc hất mặt, phùng má, lườm cô, biểu tình thập phần khinh bỉ " Kí chủ làm như ai cũng trẻ con như cô ấy. Không phải cô thích con sói husky kia à, mau đi tìm nam chính đi. Ôm lấy tôi làm gì?".

Vân Di trong lòng cười lăn lộn đến một trận, mặt cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể. A, hóa ra mèo của cô đang ghen à! Ừc, rất chuẩn bán manh.

" Tiểu Hắc là số một, trăm chỉ cần nàng là đủ. Mạng này chỉ dành cho nàng. Không có nàng bên cạnh, long thể của trăm liền bất an " Vân Di cười tươi, ngọt giọng, hôn lên má của bé shota nhỏ, xoa mái tóc đen đầy cứng chiều.

" Xì! ".

Có vẻ tiểu shota dường như đã nguôi nguôi giận được phần nào, quay sang đưa cho Vân Di mấy viên kẹo.

" Cô mau ăn đi, nó là thuốc trị vết thương. Yên tâm, nó rất ngọt, không đắng đâu ".

" Moa~ vẫn là cưng tốt nhất " Vân Di hí hửng bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nghiêm túc hỏi bỏ hấn cái gương gian tà vừa rồi " Mấy tháng vừa rồi cậu đi đâu vậy? Tôi không thể nào mà liên lạc với cậu được. Không những vậy, vài hôm trước tôi còn được máy tính thông báo cho độ hảo cảm. Còn tưởng cậu bỏ tôi mà đi rồi chứ! ".

" Tôi đâu có bỏ kí chủ, chỉ là..." Tiểu Hắc lập tức liền tiếng phản bác, xong lại ngập ngừng không biết nói tiếp hay không.

" Chỉ là? " Vân Di nghiêng đầu, tò mò chăm chú đợi về sau của Tiểu Hắc.

" Chỉ là... chỉ là tôi cần phải nâng cấp hệ thống... Đúng.. đúng vậy, tôi bận vì mãi nâng cấp cho chính mình " Tiểu Hắc gật gù hải lòng với chính câu trả lời của mình, mắt không dám nhìn Vân Di.

Vân Di thấy biểu hiện lạ của Tiểu Hắc cũng đoán chắc là cục cưng đang nói dối. Vì mỗi lần nói dối, Tiểu Hắc sẽ không dám nhìn thẳng cô và cũng bất tri, bất giác đưa tay lên sờ sống mũi... Haizz, chẳng qua là nếu bé cưng đã không muốn nói, cô cũng không ép. Ai cũng có quyền riêng tư mà.

" Kí chủ, Cao Tử trở về rồi, tôi đi trước, có gì sẽ liên lạc với cô sau ".

" Ừ, đi đi " Vân Di gật đầu, bóng dáng Tiểu Hắc chẳng mấy chốc mà biến mất...

Cao Tử thấy cô lẳng lặng ngồi ăn đồ ăn mà mình vừa mang về, không nói lấy một câu nào. Cũng không bát nháo như ban nãy, hấn lấy làm ngạc nhiên.

" Đây, " thức ăn " người sao thế? ".

" Tên ta là Vân Di " Vân Di gặm nốt miếng đùi heo béo bở, chỉ nhàn nhạt đáp lấy một câu.

Cao Tử rít một hơi qua kẽ răng, gặm nhẹ, nhân loại này rất biết chiều người hấn.

" Đừng quá phận, người chỉ là đồ ăn dự trữ của ta thôi ".

Vân Di khịt mũi khinh thường, câu này cô nghe nhiều quá rồi.

Thấy Vân Di chẳng thèm đoái hoài đến mình, Cao Tử nén giận dữ đứng dậy bỏ ra ngoài. Xong lại quay lại bồi thêm một câu đầy gượng gạo, mới đi.

"Vân... Di, ta cho phép người đi lại quanh bộ tộc. Và đừng nghĩ đến chuyện người sẽ trốn thoát. Dù người có chạy lên trời, ta cũng có thể tóm người quay về bên ta".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (11)

Vân Di khép hờ đôi mắt, lim dim, cả người thư thái nằm hưởng thụ ánh nắng buổi sáng sớm đang len lỏi qua từng kẽ lá của cây cỏ thụ chiếu xuống mặt đất. Hít một hơi, cảm nhận hương thơm của hoa cỏ đại khiến cô run lên vì thích. Lâu lắm rồi cô mới được bước ra ngoài.

Xa xa cô có thể thấy Lộ Diễm đang tươi cười rực rỡ đi bên cạnh mấy nữ lang nhân trung trung tuổi, một bên đeo cái thùng chứa một số hoa quả cùng với một số thảo dược. Xem ra nói chuyện rất sôi nổi, tâm đầu ý hợp.

Cô khẽ tức giận, gật gù, cũng không trách ánh sáng Mary Sue bao quanh nữ chính hào nhoáng thế kia cơ mà! Nếu không phải vậy, Lộ Diễm vừa xuyên không về một bước đim chẹt đám người kiếp trước hãm hại nguyên chủ, lấy được sự chiều chuộng của cha, một tay thao túng cách huynh đệ trong phủ. Không những vậy lại có khiến cho hoàng tử một nước yêu đến chết đi sống lại được.

Vân Di che tay ngáp dài, cả người thả lỏng lưỡi biếng. Lại nói, nhờ thế mà Lộ Diễm dần dần kéo được yêu thích của lang nhân trong bộ lạc sói.

Nữ chính tiến gần vào trái tim của Cao Tử một phần cũng nhờ sự thúc đẩy của người dân trong bộ tộc.

Thôi việc gì cũng cứ phải từ từ, cho Lộ Diễm thoải mái chiến đóng tình cảm của Cao Tử. Cô nghỉ ngơi, chơi bời rồi công lược sau cũng được. Lão nương đây không vội.

"Này, xấu xí".

"Xấu xí".

"Xấu xí, ta đang gọi người đấy!".

Khóe mắt Vân Di giật giật liên hồi, cơ hồ mày nhú chặt lại, thờ ắt ra.

Fuck Your Mother!

Tên ôn dịch nào chán sống rồi, dám quấy rầy giấc ngủ của ta.

Thấy người đang nằm không thèm quay lại nhìn mình lấy một cái, giọng nói trẻ con phản nào tức giận, nói to hơn.

"Xấu xí, người có bị điếc không? Có muốn ta ăn thịt người không... Á... người mau bỏ ta ra, bỏ ra "

"Nhóc con, không ai dậy người là phá người khác ngủ là vô cùng hư hả? Hả! Hả! " mỗi một từ "hả" Vân Di rất sáng khoái mà nhéo cho hai cái má hồng hào thành cái bao sưng húp.

Minh Triết ôm hai cái má đỏ ửng, nước mắt lòng dòng, rất ngoan ngoãn ngồi quỳ, đầu chú gằm xuống ăn năn, thỉnh thoảng lén lúc xoa xoa cái mông đang ê ẩm của mình.

Nó hối hận rồi, biết thế không nên đi đến trêu chọc nữ nhân loại kia. Chẳng qua, mấy ngày này nó hay gặp nữ nhân này, cả buổi nằm dài trên bãi cỏ ở gốc cây cỏ thụ, không thấy làm việc gì cả. Đã thế đều cùng loài với Lộ Diễm tỷ tỷ, ấy vậy mà cũng không bằng một góc của tỷ ấy. Thậm chí, còn suốt ngày ăn không ngồi rồi, bám dính lấy tộc trưởng đại nhân không cho người đi săn mỗi cùng phụ thân.

Mặc dù biết mẫu thân đã dặn là tộc trưởng phát lệnh không cho bén mảng đến gần nữ nhân đấy... Nhưng Minh Triết ghét cái người này, cảm thấy mình phải ra tay huấn luyện à một trận.

Ai ngờ, chẳng những huấn luyện không nổi, nay lại bị đánh cho tã tơi. Đây đúng là nỗi ô nhục mà nó sẽ ghi nhớ hết đời sói của mình.

Vân Di thông dong chống cằm, nằm vắt vẻo, ném một quả nhỏ vào miệng. Đặc biệt chăm chú quan sát gương mặt nhăn nhó của tiểu lang nhân trước mặt. Trong lòng cực kì ngứa ngáy, bồn chồn, nuốt một ngụm nước bọt, cô nói.

"Nhóc con! "

" Dạ " Minh Triết nghe Vân Di gọi mà giật nảy hết cả người, theo phản xạ lập tức trả lời.

" Ta thấy từ nảy người hùng hồn lắm cơ mà, sao giờ ngoan thế? ".

Minh Triết cắn môi, chứ không phải là nhà người vừa đánh ta một trận đấy à? Hu hu, ta muốn trốn khỏi nữ nhân này.

" Được rồi, ta là một ty tử tốt. Sẽ không chấp vật với nhà người " Vân Di điều bộ hết sức khoan hồng.

Tiểu Hắc "... " nó cảm nhận được thấy mùi mờ ám trong này.

" Dạ, cảm ơn ty tử " Minh Triết vui mừng đứng dậy, tính bỏ đi. Cuối cùng cũng thoát được.

" Đứng lại! Nhóc con, ty tử đầu bảo sẽ cho người đi đâu " Vân Di nhướn mày, liếm liếm khóe môi " Nhóc cũng là có thể biến hình thành sói nhĩ? ".

" Đương nhiên, nói cho ngươi biết. Ta là đứa trẻ biến thành sói sớm nhất trong bộ tộc nha " Minh Triết hích mũi, kiêu ngạo khoe khoang " Nhưng ngươi hỏi để làm gì? ".

" Mau hóa thành sói đi " Vân Di cười tươi, ra lệnh.

" Hừ, việc gì ta phải nghe ngươi... A... Xin lỗi ty, đệ lập tức hóa thành sói luôn " Minh Triết thấy Vân Di dơ nắm đấm, khóc không ra nước mắt, rủ mình một cái liền hóa thành con sói.

Cô liếc thấy con sói bạc ngoe nguẩy cái đuôi trước mắt, lau lau khóe miệng, mặt đầy phấn khích không thèm quan hình tượng mà lao đến.

" Sói con~ "....

Cao Từ bước chân về hang của mình, thấy ngòi Vân Di vui vẻ, còn nói lảm bảm cái gì đó, mặt ngu ngơ nhìn băng khuâng. Đoán rằng, tâm trạng đang rất tốt.

" Ngươi hôm nay trông vui? ".

" Phải " Vân Di thuận miệng trả lời, trong đầu vẫn còn nhớ lại xúc cảm khi ôm sói con Minh Triết vào lòng. Hi hi, lần sau gặp lại được, nhất định cô sẽ túm lấy không thả ra nữa.

Cao Từ nhận được câu trả lời của Vân Di, đôi lông mày cũng giãn ra nhiều, nữ nhân này... cuối cùng cũng biết nghe lời hử rồi. Tinh thần của Cao Từ dường như phấn chấn lên hẳn. Hắn bước đi càng nhanh về phía Vân Di, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên ý cười đảo đạt.

Bỗng Cao Từ sa xầm xuống, mạnh bạo kéo Vân Di lại, để cho cô có thể đối diện với mặt mình, con ngươi đỏ lóe lên tia hung ác.

" Nói! Ngươi vừa ở cùng nam nhân nào? ".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (12)

" Ngươi phát điên cái gì? " Vân Di trừng mắt, hất tay Cao Từ đang giữ chặt cầm mình.

" Trên người ngươi có mùi của một nam nhân khác " Cao Từ áp chế muốn một tay bóp chết nữ nhân ương bướng, khó bảo này.

Hắn vươn tay dùng sức giữ chặt hai bả vai Vân Di, không cho cô một chút cơ hội nào để cự quấy, phản kháng. Khí tức tỏa ra nồng đậm khắp nơi, âm lãnh tận xương. Trên mặt hắn biểu tình dữ tợn, răng nanh cũng không tự chủ mà nhô ra.

Vân Di nghiêng đầu, chớp mắt trong veo, suy nghĩ, cô hồi nào tiếp xúc với nam nhân nào thế " Ngươi có bị nhầm không? Ta ngoài ở bên cạnh ngươi ra, đâu có quan hệ với ai ".

Cao Từ nghe Vân Di nhanh chóng giải thích, phần nào cũng được nguôi đi. Bàn tay cũng vì thế mà rời lỏng ra, tuy nhiên vẫn lãnh đạm nói " Vậy tại sao mùi của lang nhân khác lại xuất hiện trên người ngươi? ".

" Kí chủ, nam nhân mà Cao Từ đang nói ở đây là Minh Triết đấy " Tiểu Hắc thấy hồi lâu kí chủ của mình vẫn đang load mãi chưa ra, cuối cùng ho nhẹ, thiện chí mà nhắc nhở.

Trên mặt Vân Di xuất hiện ba vạch hắc tuyến, ngẩng đầu nhìn Cao Từ "Này, đừng nói với ta là người đang đi so đo với đứa trẻ con nhà!".

"Vậy là ngươi thừa nhận?" Cao Từ mặt mũi tối lại. Giời lắm, nhân lúc hắn đi ra ngoài. Nữ nhân này dám ở cùng tên lang nhân khác ngoài hắn, lại còn thoải mái thừa nhận. Phen này nhất định hắn sẽ lột da của tên lang nhân đấy, vắt thịt và xương cốt cho đám Tiểu Bảo ăn, làm cho mắt nữ nhân này sáng ra, biết đây mà noi gương. Tiếp đây hắn sẽ hành hạ nàng ta cho nàng ta cả đời sẽ không bao giờ còn có ý định dòm ngó nam nhân nữa!

"Kí chủ yêu quý, nếu cô không làm gì. Tôi đảm bảo độ hắc hóa của nam chính sẽ tăng lên thành mức cực đại nhất đấy. Hiện giờ thì mức độ hắc hóa vẫn nhích lên từng bước. Thỉnh kí chủ mau mau đi xoa dịu tâm hồn đang bùng nổ của nam chính " Tiểu Hắc trong đầu Vân Di gõ " Coong coong " mấy tiếng chuông cảnh báo.

"Được rồi, tôi biết rồi " Vân Di vừa nghe tin mà Tiểu Hắc vừa thông báo, giận đến thiếu chút nữa nổ đom đóm mắt.

Vân Di thập phần bất nhả nghiêng rằng, Cao Từ... hắn ta sẽ không ấu trĩ đến mức đấy chứ.

"Ngươi chó hiểu lắm. Ta chẳng qua chỉ ở cùng với một đứa nhóc. Nó không hề có ý định tạp chất gì với ta. Không những thế, ta chỉ thấy nó rất dễ thương khi hóa thành sói. Còn lại, so với ta thấy... trong bộ tộc này, ngươi vẫn là tuyệt nhất " Vân Di mang theo nụ cười con mẹ nó, từ tốn mà giải thích cho Cao Từ. Trong lòng liên tục dậm ngón tay giữa.

"Tốt lắm, giá trị hắc hóa đang có dấu hiệu giảm dần. Tiếp đi kí chủ ".

"Những điều ngươi nói... là thật? " Cao Từ nheo mắt lại nghi ngờ.

"Đương nhiên là thật rồi " Vân Di mắt lóe lên, sau đó hơi gật đầu, nói tiếp " Thật ra... ta cũng đâu muốn nói chuyện với đứa nhóc ấy. Chỉ vì ta... rất nhớ bộ lông mềm mượt của ngươi nên mới... " Vân Di khẽ cắn cắn cánh môi hồng, có chút khản trương liếc người đối diện. Cả người toát lên vẻ thẹn thùng khó thấy.

Ở góc độ của Vân Di, cô dường như có thể thấy được đôi môi của Cao Từ nhếch lên tạo thành vòng cung.

Cao Từ bỏ cả hai tay ra khỏi bả vai Vân Di, ngồi xuống đám cỏ khô gần đấy, vỗ nhẹ tay sang bên cạnh, ý bảo cô đến ngồi cạnh hắn.

Vân Di nhìn không được híp mắt lại, vẫn là ngoan ngoãn mà ngồi xuống. Khi mà cô vừa đặt người xuống, một cảm xúc mềm mại cọ vào tay cô.

"Cho ngươi... tùy ý sờ và sờ là không được tìm ai khác ngoài ta. Rõ chưa?" Cao Từ biến thành sói, lấy cái tay cào nhẹ lên lòng bàn tay Vân Di, con ngươi đỏ vẫn chăm chăm nhìn không dời.

Vân Di thấy vậy, lòng nhũn lại như nước. Cô gắng ngăn cản dòng máu nóng từ trong mũi sắp phun ra.

Vân Di nở nụ cười như hoa đào nở tháng tư, giờ phút này đôi mắt long lanh đến lạ thường. Cô cúi xuống ôm lấy Cao Từ, giọng êm ái, thì thầm bên tai hắn.

"Nghe lời người.... từ nay ngoài ngươi ra, ta sẽ không động chạm đến một lang nhân nào nữa ".

[Ting: Chúc mừng kí chủ đạt được độ yêu thích của Cao Từ].

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (13)

Trong màn đêm, đâu đâu cũng bao trùm mùi của tử thi, khắp nơi là làn sương mù mỏng âm u, lạnh lẽo, mùi tanh nồng của máu, sự thối rữa của xác thịt, tiếng quạ kêu ở khắp nơi như báo hiệu sự chết chóc ở vùng đất này.

Cùng đây là vô vàn bóng bạc ẩn hiện trong đêm, âm thanh tiếng hú vang vẳng từ phía. Tất cả đều tạo nên một khung cảnh rợn tóc gáy. Những cặp mắt sắc lạnh, sáng quắc chậm chạp từng bước tiến dần đến thành trấn, nay chỉ còn hoang tàn và xơ xác. Xác người nằm ngổn ngang, thân của ai đầy đều không được nguyên vẹn. Có xác thì mất bộ phận trên cơ thể, có cái thì lục phủ ngũ tạng chẳng còn. Thậm chí, có những thi thể bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu của sự thối rữa.

"Chết tiệt, không ngờ chúng ta vẫn chậm một bước so với đám Bạch Xà đó " Con sói xám khịt mũi, hừ lạnh, đánh hơi dấu vết còn sót lại. Nó thờ hất ra đầy tức giận, ngẩng cổ tru lên một tiếng, hướng đầu ra xung quanh, ra hiệu cho đồng bọn tiếp tục tìm kiếm manh mối còn sót lại. Xong xuôi còn một mình thì cất bước, lao thật nhanh vào khu rừng gần thành trấn ấy, mang trọng trách đưa tin khẩn cấp cho thủ lĩnh của bọn họ.

"Tộc trưởng, bên thành phía Nam bọn con vừa mới kiểm tra rồi. Tình trạng giống hệt khu vực phía Bắc, không khác nhau một chút nào. Bên Bạch Xà bây giờ rất lộng hành, dám xâm phạm vào lãnh thổ của chúng ta.... Tộc trưởng, tộc trưởng người có nghe con nói gì không?" Tiểu Bảo chăm chăm nhìn

Cao Tử ngồi ngao ngễ ở gần đấy, trông giống chẳng thèm quan tâm lời nói của gã lắm.

" Ờ, vẫn nghe. Nói tiếp đi " Cao Tử đá ánh mắt nhàn nhạt sang Tiểu Bảo, gật đầu nói.

Trong đầu chẳng màng lời của Tiểu Bảo, hắn còn đang suy tính chuyện khác.

Không biết giờ này nàng ta đã ngủ chưa? Hay còn đang ngấm ngấm mấy đứa tiểu lang nhân chơi gần đấy. Hừ, nhất định lần này về hắn sẽ phát lệnh cấm toàn bộ sói con đến gần hang hắn. Xem nàng ta còn để tâm tư trên đây nữa không? Cao Tử tính toán xong, gật gù mà hài lòng với chính kiến của mình.

"... Vì vậy mà chúng ta sẽ mở một cuộc tấn công trực diện. Con nghe nói bên Bạch Xà đang cử gián điệp theo dõi chúng ta..." Tiểu Bảo vừa nói, biểu tình rất lấy làm khó tâm.

Nhìn kia, tộc trưởng thật sự không để ý lời gã nói. Gã đang bàn về đại sự của bộ tộc đấy. Tộc trưởng người làm ơn chú ý lời con nói một chút được không? Rốt cuộc, tâm tư của người đang lạc trôi đến tận nơi nào.

" Tộc trưởng " Tiểu Bảo bậm môi, cố gắng thu hút sự chú ý từ Cao Tử " Cứ đà này Bạch Xà nhất định sẽ nắm giữ việc thống lĩnh các nhân thú mất. Người thật sự có một chút lo lắng nào sao? ".

" Ta biết rồi, thu quân lại đi, hôm nay quay về bộ tộc sớm " Cao Tử tặc lưỡi, khó chịu, mắt húng vì có người cứ cắt ngang dòng suy nghĩ, đứng dậy, định cất bước. Hắn nhớ đồ ăn nhỏ rồi, vẫn nên là về sớm với nàng ta, chắc hắn nhớ hắn lắm.

" Tộc trưởng " Tiểu Bảo nhìn không được gọi Cao Tử lại, gã đầu tranh tư tưởng. Mặc dù biết lời gã sắp nói có thể sẽ bị Cao Tử giết chết nhưng là vì cánh phải của tộc trưởng, gã nhất định sẽ chỉ đường cho người.

Tiểu Bảo hít một hơi sặc lại tinh thần, kiên định mà nhìn Cao Tử " Người không nghĩ rằng tâm tư, thời gian của người toàn bộ đều dành cho nữ nhân loại người mà người đem về kia sao? ".

Tiểu Bảo nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp " Con biết đấy là thức ăn mà người yêu thích nhưng theo cái nhìn của toàn bộ lang nhân nói chung và cái nhìn của con nói riêng... Người hình như đã động tâm với nữ nhân ấy vượt qua cả sự yêu thích ".

" Người đừng quên rằng, nữ nhân ấy cũng vẫn chỉ là con người. Nếu thực sự nàng nhìn thấy người nuốt chửng đồng loại của mình. Nàng sẽ nghĩ gì? Chẳng phải nàng ấy sẽ kinh hãi mà sợ người... Nên việc mà người ở bên nàng ấy.... không có khả năng " Tiểu Bảo nói xong, lăm lăm quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của Cao Tử, thầm nghĩ mình xong rồi.

Hắn thật sự đúng như lời Tiểu Bảo nói? Đúng là hắn có thường xuyên nghĩ đến Vân Di... như thế cũng không thể gọi là... động tâm được. Nhưng lẽ đâu Tiểu Bảo nói là thật. Nàng sẽ sợ hắn? Nhìn hắn với ánh mắt dành cho quái vật, sẽ không còn nở nụ cười ngọt, ấm áp như gió xuân thổi vào tâm can hắn, mà thay vào đấy là ánh mắt căm thù, phẫn nộ và ghét bỏ.

Lần đầu tiên tâm của Cao Tử bắt đầu biết sợ hãi, lòng cuộn dâng như mặt biển đang gặp bão tố, không hiểu vì cớ gì mà quặn thắt lại, âm ỉ mà đau không ngừng. Đây... là gì?

Bất giác, bàn tay Cao Tử vô thức lên sờ con tim đang đập " Bang Bang Bang " mãnh liệt trước ngực. Áp chế cảm giác tim như muốn nổ tung khỏi lồng ngực.

" Tộc trưởng người sao thế? " Tiểu Bảo lo lắng, vội lao đến bên Cao Tử. Biểu cảm này của tộc trưởng làm gã hơi sợ và ngạc nhiên, tất cả ngoài dự đoán của gã. Nếu vào lúc trước, người nhất định sẽ vịn cổ, từng chút mà hành hạ những kẻ dám nói như vậy với người, một lang nhân tàn bạo, ác tính, vô tình. Lẽ nào.... tộc trưởng đã thay đổi.

Cao Tử trầm xuống, sắc mặt xấu dần đi, đôi ngươi đỏ lóe lên đầy tính đoán. Mãi một lúc sau mới lãnh đạm dứt khoát mà lên tiếng.

" Người mau đi tìm bắt một nhân loại, giờ Tỵ mang đến để ở hang của ta. Nhớ, ta muốn nó còn sống " rồi vút đi, biến mất sau màn đêm, để lại những tiếng hoang dại ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (14)

Mắt Vân Di đang nhắm bồng nhủu chặt lại, mặt cau mày có, gân xanh nổi rõ, hừ lạnh mấy tiếng.

CMN, lão nương đang ngủ, đứa nào khóc rên ư ư như vậy? Muốn bà đây cho một gậy hả? Khóc thì biến ra một chỗ mà khóc. Mẹ kiếp, mới sáng ra rớt cuộc là đứa nào gan lớn thế!

Vân Di hít một ngụm, tức tối vò vò mái tóc, cuối cùng không sao được nữa, vùng dậy quát lớn "Câm miệng" mắt trừng lớn, quay lại nhìn tên thủ phạm gây tiếng ồn.

Đình Mạn lập tức im bật, sững sờ, ngạc nhiên hướng đến Vân Di mà hỏi "Ta tưởng ngươi chết rồi? "

Vân Di phì nhỏ, ngươi mới chết, cả nhà ngươi mới chết. Cô ác độc rửa, lão nương đang sống sờ sờ ở đây, mắt nào của ngươi bảo ta chết rồi.

Vân Di "xi" một tiếng, lấy tay che miệng ngáp dài, dựa lưng vào thành đá gần đấy, cả người toát ra vẻ lười biếng nhìn nữ nhân chạc tuổi đôi tám đoán chừng cũng ít tuổi hơn cô "Thế... Xin hỏi cô nương là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?" vô duyên vô cớ, sáng sớm tự dưng xuất hiện ở đây la khóc om sòm. Phá cả giấc ngủ ngàn vàng của lão nương. Lí do mà không chính đáng, ta giết cô. Trần đời, ta ghét nhất ai phá giấc ngủ của ta.

Nghe Vân Di nói vậy, Đình Mạn vừa nín nạy lại gào to, khóc lóc thảm thiết hơn.

Mẹ nó, kiếp trước lão nương nợ cô hả?

"Ngươi nín! Đừng để ta cắt nát cái cổ của ngươi" Vân Di rất không nhẫn nại mà lạnh giọng đe dọa. Khóc... khóc cái beep!

Sau khi một hồi, khóc thảm thương vừa nấc vừa kể của Đình Mạn. Vân Di có thể xúc tích nội dung một cách gọn gàng nhất là... Cô ta là bình dân dưới núi, sáng sớm lên rừng giúp phụ mẫu hái ít nấm đem về. Bất ngờ bị một đàn sói bắt đi mất, bị tống vào chỗ này. Nghe phong phanh rằng đây là lệnh cho tộc trưởng của họ.

Đình Mạn âm ỉ, lấy tay dăm ngực một cái "Ngươi xem, bao nhiêu người dưới kia không bắt, lại đi bắt ta. Lẽ nào ta quá xinh đẹp nên mới bị nhắm đến... Hu hu, có khổ cái thân tôi không cơ chứ!".

Vân Di "... giờ cô mới biết nào tàn thời nào cũng có. Thật thất trách cho sự hiểu biết chậm của cô.

Tiểu Hắc "ㄟ (´_`)" cô ta tự luyện giống cô đấy kí chủ.

Vân Di tặc lưỡi không thèm chấp con mèo Tiểu Hắc, trượt dần xuống đệm cỏ, vươn vai, thoải mái cọ tới cọ lui, rồi lại cuộn tròn lại, chẹp chẹp hai tiếng "Cô nương cứ đẩy hỏi tường nha... lão... à nhầm, ta không phiền nữa. Ngủ tiếp đây" rồi rất nhàn nhả mà nhắm mắt ngủ tiếp. Trong đầu đang nghĩ không biết Cao Từ đang muốn làm gì? Tình tiết này không hề xuất hiện trong nội dung kịch bản... lẽ nào lại bị bug.

"Không được" Đình Mạn vội chạy đến. Có người thế này làm sao nàng ta để ngủ được. Nàng nghe đồn có một chủng loại nửa người nửa thú, chuyên đi ăn thịt người. Mà từ khi nàng bị bắt về, trên đường vào chỗ hang này gặp không biết bao nhiêu sói con và có cả lang nhân... rất có thể đây chính là chủng loài ấy.

Như thế thì không thể được, nàng chưa muốn chết, nàng muốn sống. Phải rồi, nữ nhân đằng kia cũng có ở đây. Nàng ta cũng bị bắt cơ mà. Nhất định sẽ để cho nàng ta bị ăn thịt trước, nàng sẽ nhân cơ hội đấy chạy trốn. Đúng... phải là như vậy.

Vân Di nghiêng mình tránh cái ôm của Đình Mạn, chẳng thèm ngoái lại nhìn Đình Mạn, lúc bấy giờ mới vân đạm phong kinh nói, chẳng còn cái bẻ nhỏ nhỏ như từ nãy "Đừng nháo, ta không có hứng thú với ngươi. Để im cho ta ngủ, không đừng trách".

Đình Mạn dừng động lại, tự động lùi ra ba bước, chỉ còn biết ân oán nhìn Vân Di. Linh tính mách bảo, nữ nhân đằng trước mặt... không bình thường.

Vân Di thực hài lòng với quay về với không gian yên tĩnh vốn có ban đầu, bắt đầu thiêu thiêu chìm dần vào giấc ngủ.

"Rầm" cánh cửa đá hoa mỹ từ từ đáp đất, tạo nên một lớp bụi mỏng, lan tỏa cả hang đá.

Bà nó, cô còn chưa yên thân được một giây. Lần này lại là vị nào đây?

Cao Từ từ ngoài lững thững bước vào trong, hần nhìn quanh một lượt, rất tự nhiên mà tiến đến ngồi gần cô. Bấy giờ mới rũ bỏ thân sói hiện nguyên hình người.

Vân Di không nhịn được chửi mấy câu, Cao Từ hần ta lại nổi điên cái gì rồi. Mặt hần kiêu hãnh hãnh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Rốt cuộc tên nào ranh hơi lại trêu chọc con sói nhỏ của cô thế.

"Buổi sáng hảo" Vân Di không làm sao được nữa, cơ miệng giật giật mấy cái, đành nhếch miệng lên mỉm cười.

Cao Từ từ đầu đến cuối duy trì một mực chế độ im lặng, không nói một lời nào, cũng chẳng thèm đáp lời chào của cô như mọi khi. Mắt nhìn chăm chăm vào Vân Di không biết suy nghĩ chuyện gì, con ngươi đỏ thoáng sáng rồi trầm xuống.

"Tiểu Hắc, Cao Từ làm sao vậy?" Vân Di thì thầm liên lạc với tiểu shota nhưng mãi chả thấy bé cung hồi âm, cuối cùng cũng bỏ cuộc, không liên lạc nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí im lặng đến quỷ dị, vô cùng ngột ngạt.

Cao Từ hần ta hôm nay lạ lắm! Vân Di lắc đầu, cố gắng đuổi đi những lo lắng đang nổi dần lên ở trong lòng.

"E hèm" Đình Mạn ho một tiếng, hình như hai người quên mất ở đây còn có người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (15)

Thoát cái bóng dáng Cao Từ đã đứng trước mặt Đình Mạn, hần nhanh chóng nhe hàm răng nhọn hoắt cắn đứt đôi cổ Đình Mạn, làm cho đầu nàng ta lìa khỏi cổ. Đình Mạn cứ thế chết không kịp nhắm mắt, đến cùng cũng không hiểu mình chết vì nguyên nhân gì?

Máu từ cổ nàng ta phụt lên, bắn tung tóe ra khắp nơi, thậm chí còn văng lên thành tường, mặt đất tạo nên nhiều vết dài đáng sợ. Không biết hữu ý hay vô tình mà cái đầu Đình Mạn lăn lóc đến gần chân Vân Di. Đôi mắt nàng ta trợn ngược, đồng tử co lại, miệng vẫn còn há hốc, biểu tình ngạc nhiên lộ hết trên mặt cứ thế mà nhìn cô.

Bầu trời buổi sáng có chút nắng sớm, những tia nắng ấm áp chiếu dần xuống đất, cây cối vươn mình hướng đến mà hưởng tia nắng đầy sức sống, tiếng chim kêu rả rích nghe vui tai hòa cùng với não nhiệt hoạt động sáng sớm của bộ tộc sói. Tất cả đều tạo nên một khung cảnh tuyệt mỹ. Ấy thế, sự ấm áp kia chẳng thể nào chạm đến hay xua đuổi đi được không khí âm u, lạnh lẽo bên trong hang đá.

Con người của Cao Từ sáng lên, đỏ thắm lại, hàm răng nhọn vẫn chưa có dấu hiệu ẩn đi, cả người hần đều toát lên mùi hoang dã, hung hãn vốn có của loài thú.

Móng tay dài, nhọn hoắt của Cao Từ vút một cái ngay chính giữa ngực Đình Mạn, lòi ra một quả tim nóng hổi ung dung mà bỏ vào miệng. Dần dà, hần bắt đầu bẻ gãy những cái tay, cắn nát cả thi thể không còn ra hình dạng gì. Tiếng động nghe bẻ gãy xương, tiếng máu chảy tí tách rơi từ thi thể... tất cả tạo nên một khung cảnh lạnh đến rợn người. Tuy vậy, nếu để ý kĩ thì từ lúc bắt đầu, Cao Từ ngoài ăn tim của Đình Mạn ra, hầu như hần đang chỉ cố phá cho cái xác nát đi thôi. Giống như hần đang cố để người khác hiểu rằng "ta đang ăn" vậy.

Cao Từ điệu bộ hết sức thông dong nhưng trời mới biết... hần gấp gáp đến dường nào. Tầm nhìn không yên phận mà thỉnh thoảng liếc sang Vân Di, cố gắng thu gọn biểu hiện của cô vào trong mắt. Rốt cuộc... dù đoán trước sẽ là như vậy, hần vẫn thất vọng. Nữ nhân kia, năng... sợ hần.

Nàng nhìn hần với ánh mắt đầy khiếp đảm, hai bả vai nàng không ngừng run bần bật, đôi chân tự động mà đẩy người về phía sau mà lùi xa. Đôi mắt trừng lớn thu gọn bóng dáng hần vào trong nhưng ánh nhìn lại phản chiếu như thấy quái vật. Cảnh môi luôn có nụ cười hiện hữu với hần nay lại cắn chặt lại đến nỗi bắt đầu rỉ máu, hai cánh tay bầu vịu vào nhau, siết chặt lại như cố vào vệ chính mình... năng cảm ghét hần đến vậy sao?

"Kí chủ, cô không bị cảnh này làm giật mình dọa sợ đấy chứ" lúc mà Cao Từ bắt đầu ăn thịt Đình Mạn, Tiểu Hắc đã vội vàng liên lạc kết nối với Vân Di. Bản thân nó lo cô sẽ không chịu được cảnh này mà ngất đi.

Ấy vậy mà kí chủ không những không biểu hiện sợ hãi gì, thậm chí còn chăm chú nhìn cái đầu của Đình Mạn không rời. Điều bộ trông giống như nghiêm túc nghiên cứu. Hừ! Là nó lo lắng thừa rồi.

"Ayzaa, cục cưng không cần lo. Máy cảnh giết người hay phanh thây phanh xác này, trầm vốn đã bị chai sạn. Không sợ, không sợ" Vân Di phát phát tay, cười nhạt, lại nói "Có điều, lần này công nhận có chút thô bạo thật. Mới một giây trước còn nói chuyện... thế mà đã ngóm. Chậc! Thật tiếc".

Tiểu Hắc lấy tay đỡ trán. Nó thật sự rất muốn mang dao bỏ đầu kí chủ. Rốt cuộc tò mò muốn biết trong đầu kí chủ của mình chứa những gì thế?

"Vân Di, tôi biết là cô đang rất hứng thú với cái đầu Đình Mạn nhưng cô cũng không được quên tính cách vốn có của chủ thể" Tiểu Hắc ho nhẹ, cảnh cáo cái người đang tò mò đến mức, chuẩn bị vác dao phẫu thuật ra để nghiên cứu.

"Khụ... Biết rồi, biết rồi. Chẳng nhẽ trước giờ tôi làm việc, cậu lại không tin?" Vân Di cất lại cái dao nhỏ đang định lòi ra, điềm nhiên đối đáp Tiểu Hắc. Lại còn nghiêm túc gật đầu, coi như hành động vừa rồi chưa có gì xảy ra.

Tiểu Hắc "...=..." kí chủ, tôi nhìn thấy hết rồi đấy. Liệu tin kí chủ được không đây?

"Được rồi! Tôi giao lại việc này cho kí chủ. Cô nên cẩn thận, dao động cảm xúc của Cao Từ đang rất hỗn loạn, cũng không chắc là nam chính sẽ gây ra chuyện gì bất thường cho cô đâu" Tiểu Hắc trước khi ngắt liên lạc với Vân Di, cố gắng bồi thêm một câu cảnh cáo lần nữa.

Nó thấy chỉ số đo cảm xúc của Cao Từ đang lên xuống mạnh mẽ. Sợ rằng, điều đấy có thể gây hại cho kí chủ nhà mình "Nếu Cao Từ có hành động như muốn giết cô, tôi lập tức mang cô rời khỏi đây".

"Tôi đã biết, đừng để tâm quá" Vân Di nghe Tiểu Hắc nói xong, lòng ấm hần, cười ngọt ngào. Vẫn là cục cưng tốt nhất...

Cao Từ ngẩn người, thần thờ nhìn quanh hang đá, vốn dĩ đã chẳng còn bóng người nào đến thi thể cũng được mang đi, chỉ còn định lại mùi máu tanh nồng và cả sự trầm lắng cô độc trong hang át hần mùi hương thơm ngọt ngào của nàng ấy. Hần lặng lẽ cúi xuống, lau đi vết máu còn đọng trên khóe môi, chà sát đi vết máu còn bám trên người, tất cả giống như cố phui sạch đi những việc mà hần đã làm. Mí mắt sụp xuống che đi sự mệt mỏi lần thương tâm.

" Mùi máu... bẩn ".

Hắn... khi vừa cất tiếng khóc thì cũng là lúc mẫu thân hắn từ trần. Hắn bị chính phụ thân cũng là tộc trưởng tiền nhiệm lúc bấy giờ hắt hủi coi hắn là đồ xúi quẩy đen đui mang lại vận hạn nên không ngừng tìm cách giết chết hắn nhưng bất thành.

Hắn lớn lên bằng chính thực lực của mình không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nuôi dưỡng mối căm hận đầy lớn dần, thâm thấu tận xương để nhắc nhở bản thân. Dần dần hắn lấy đây mà là mục tiêu lẽ sống, hắn giết chết chính phụ thân... à không, lão già ấy. Phụ thân.... cái tên đấy không xứng đáng dành cho lão ta.

Hắn thành công nắm quyền bộ lạc. Bất cứ kẻ nào ngáng chân, đều được hắn loại bỏ một cách thức dã man, tàn bạo nhất. Hắn từ đấy danh tiếng cũng nổi dần lên, không ít kẻ chỉ nghe thấy tên thôi cũng đủ khiếp vía rồi.

Thế... tại sao hắn khi hắn giết chết chính lão già ấy kẻ mà còn sót lại duy nhất người thân của hắn... hắn lại không đau bằng cái nhìn của nàng đưa ánh mắt xa lạ run sợ về phía hắn.

Lẽ nào hắn sai rồi ư? Sai khi cho nàng thấy cảnh hắn ăn thịt đồng loại của nàng hay nói trắng ra hắn đang thử nàng... Không, không chắc chắn là hắn không sai. Hắn không bao giờ để mình lộ ra bất cứ điểm yếu nào, cũng không bao giờ cho phép điều gì có thể làm điểm yếu của mình. Hắn là loài thú hung bạo cơ mà, vốn dĩ hắn đâu thuộc loại nhân từ gì!

Cao Từ đưa tay nắm lại trái tim đang âm ỉ đau đớn của mình... nhưng hắn không hiểu, chứng kiến tất cả của biểu lộ của Vân Di... hắn lại thấy mình hối hận. Thật sự cảm thấy hối hận...tuy vậy, biết đâu bụng tay Vân Di có thể mở ra lối thoát cho nàng, tránh xa khỏi kẻ như hắn. Biết vậy, nhưng... tìm hắn đau quá!

" Tộc trưởng, con đã nhốt nữ nhân kia như đúng lời người nói. Điều kiện ở hang mới cũng rất tốt. Canh chừng cũng vô cùng nghiêm ngặt " Tiểu Bảo bước vào thấy Cao Từ đang ngồi lặng thinh, ngốc lảng một chỗ. Tất cả ngạc nhiên từ thừa hã sinh ra điều gom đủ mà hiện hết lên mặt, một lúc sau rốt cuộc cũng kín đáo thu liền về, chuyên nghiệp mà báo cáo.

Cao Từ mất một lúc mới gạt đầu, phát tay ý bảo ra ngoài. Hắn bây giờ rất muốn yên tĩnh. Gã hiểu ý, vội vàng lui ra ngoài. Để lại con sói như mất đi sự sống ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (16)

Màn đêm bỗng chốc buông xuống, điểm trên đây là vô vàn những vì sao lấp lánh to nhỏ. Cùng với đây là tiếng nhộn nhịp hoạt động ồn ã về đêm của bộ tộc sói. Họ đang bắt đầu mở một cuộc đi săn đêm mới đây hứa hẹn.

Lộ Diễm ngó trước ngó sau, từng bước nhẹ nhàng đến nơi có hai lang nhân đang đứng canh gác kia, trên tay là chiếc đèn nhỏ tự làm, tiếng lách tách từ ngọn lửa nhỏ trong cái đèn nhỏ nghe đến là vui tai. Bóng dáng nàng ta vì có ánh sáng yếu ớt qua chiếc đèn hắt lên mà làm thân hình của Lộ Diễm càng nhỏ nhắn, lộ ra phần yếu điệu, thướt tha.

" Chào buổi tối " nàng ta mỉm cười, hướng tới hai lang nhân ấy mà cúi đầu chào.

" A, chào Lộ Diễm, người định đi đâu à! Tính đi dạo hử?" Một trong hai người thấy bóng dáng của Lộ Diễm hớn hở lên chào hỏi.

Do Lộ Diễm có cách ứng xử tốt, việc nói chuyện dễ đi vào lòng người khác, tính tình lại hướng ngoại biết cách thu hút được hảo cảm của lang nhân. Nên nàng ta rất nhanh có thể khiến cho đám lang nhân nhân trong bộ tộc từ ánh nhìn của con mồi dành cho nàng ta dần dà biến thành cái nhìn như đồng loại. Thậm chí còn không ít kẻ yêu mến, thương thầm nhớ trộm nhưng do đây là vật thuộc quyền sở hữu của tộc trưởng nên đành ngậm ngùi mà gạt đi.

Sau một màn thuyết phục không quá mất sức giữa hai người canh gác và Lộ Diễm. Nàng ta nghiêm nhiên đường hoàng mà bước vào trong ngục lao để thăm Vân Di.

Trong lúc lang nhân kia đang cúi húi mở cửa ngục, tên còn lại đã thì thầm nhắc nhở Lộ Diễm.

" Lộ Diễm ngươi nên nhớ việc mà ngươi vào đây chính là bí mật. Nếu việc này để lộ ra ngoài, không chỉ bọn ta bị giết mà tính mạng của nhà ngươi... e rằng cũng khó bảo toàn ".

" Đúng thế! Vì vậy mong ngươi nên giữ kín tiếng một chút. Tộc trưởng đã nghiêm cấm nơi này tuyệt đối không được ai bước chân đến. Tuy nhiên do ngươi đối với chúng ta mà nói... giao tình quả thực không tệ nên mới quyết định giúp người lần này " tên còn lại cất giọng xích khóa vào bên hông, nghiêm túc mà dặn dò nàng ta thêm một lần nữa.

Lộ Diễm liếm khoe môi hơi khô của mình, mỉm cười tươi, khẽ cúi đầu cảm ơn, hai bàn tay đan vào nhau tạo thành một hành động đầy cảm kích thường thấy trong phim kiếm hiệp. Hình ảnh trái ngược hoàn hình tượng thiếu nữ khá ả ngây thơ động lòng của Lộ Diễm nhưng lại khiến người khác không hề chán ghét thậm chí còn mang vẻ dễ thương tạo nét riêng của chính nàng ta.

" Việc này tiểu nữ nhất định sẽ không quên. Hai đại ca, nhất định xong việc Lộ Diễm hảo hảo sẽ đãi các huynh một bữa ".

" Được rồi, được rồi! Tiểu nha đầu nha người còn lăm chuyen. Mau mau bước vào trong kéo lỗ việc " cả hai lang phì cười, phát phát tay, sau cùng tránh sang một bên nhường đường cho Lộ Diễm tiến vào...

" Vân Di, Vân Di, dậy đi. Ta đến thăm người đây ".

Vân Di khẽ bóp trán, mắt nhắm mắt mở, tí hí ngó nhìn. Cô trở mình rồi ngồi dậy.

" Ayzaa, người cuối cùng cũng chịu dậy. Không ngờ người ngủ say như thế!" Lộ Diễm hướng ánh sáng từ chiếc đèn đến gần Vân Di " Nào! Dậy đi! Ta mang cho người chút đồ ăn ngon đây ".

" Tiểu thư? " Vân Di ngáp dài một cái, dụi dụi mắt nhìn người đối diện. Dáng vẻ mới ngủ dậy của cô thập phần giống hệt như một chú mèo lười biếng vừa vươn mình tỉnh dậy.

A! Nữ chính hôm nay đổi gió đến thăm cô cơ đấy. Quý hóa quá cơ!

" Ủ! Đã tỉnh hẳn chưa?" Lộ Diễm cười cười, một tay để chiếc đèn xuống, tay còn lại thì nhanh chóng kéo gọn chiếc làn mang theo, bày ra mấy món ăn đơn giản.

" Ấy chết...Tiểu thư người không nên làm việc này, tiểu thư người để nô tỳ " Vân Di háp tấp kéo công việc của Lộ Diễm đang làm để mình giải quyết nốt.

" Không lo, ta làm cũng được mà. Đây đâu còn là phủ nhà họ Lộ nữa, mọi việc cứ để cho thuận theo lẽ tự nhiên thôi " Lộ Diễm thở dài nén buồn bã vào trong lòng.

Vân Di "... → _ →...".

Nữ chính à! Cô quên rằng mình chính là người yêu cầu ở đây sao? Giờ lại đến bày cho tôi xem mặt khổ sở cho tôi là thế nào? Vân Di thở một hơi rồi tặc lưỡi. Cô rất muốn xem Lộ Diễm diễn trò gì?

Đang yên đang lành tự dưng đòi đến thăm cô. Thật sự lúc trước nếu đã nghĩ đến cô thì đã chẳng để đến bây giờ mới gặp mặt.

Vân Di cắn môi, đảo mắt suy nghĩ, xoa xoa cằm. Đã bao lâu rồi cô chưa gặp nữ chính nhỉ? Đoán chừng cũng là lần gặp duy nhất từ khi nàng ta mới đến đây và được phép di chuyển trong bộ tộc. Cũng từ đấy chẳng gặp được buổi nào.

" Vân Di người sao thế? Mau ăn đi! " Lộ Diễm thấy Vân Di một mặt suy tư, nhàu mày có vẻ không vui. Nàng ta ho nhẹ cố thu hút sự chú ý của cô.

" Ân! Cảm ơn tiểu thư " Vân Di thu hồi suy nghĩ của mình. Nhe răng cười, cô rất thoải mái mà nhấc một miếng thức ăn bỏ vào miệng hết sức ưu nhã " Thế... tiểu thư người tìm đến nô tỳ đây rốt cuộc có chuyện gì chẳng? " Vân Di nheo ánh mắt lại nhìn Lộ Diễm đầy thâm ý, trên môi vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Nàng ta vì biểu cảm của cô mà tròn tròn mắt lên có chút bất ngờ. Nha hoàn ngu ngơ hồi trước của mình từ lúc nào lại có thể bày ra được vẻ mặt thâm thúy như vậy. Không, chắc chắn là có nàng ta nhìn nhầm. Đòi nào đứa nô tỳ ngu ngốc này có thể thông minh đột ngột lên, dọa người như vậy. Lộ Diễm vuốt ngực, tự mình chán an.

Vân Di trong lòng cười rử rượi. Nhìn mặt nữ chính kia, cô đâu có định dọa cho mặt Lộ Diễm tái mét như thế kia. Chẳng qua chỉ là thay đổi nét mặt với khí chất một chút thôi mà, nàng ta có phải nhất thiết giật mình như thế không?

Lộ Diễm trầm hẳn, không nói gì, bữa ăn kết thúc trong im lặng, chẳng ai nói với một câu nào.

Vân Di thoải mái vuốt vuốt cái bụng đang hơi nhô lên vì no của mình, về mặt đầy mãn nguyện. Ăn đêm quả thực rất là có sức hút với cô.

" Vân Di... " Lộ Diễm khẽ gọi.

" Vâng? " cô vươn vai, nghiêng đầu nhìn Lộ Diễm

" Thật ra ta đến đây để nói với người một chuyện ".

Vân Di khẽ chép miệng. Chắc! Cô nói đâu có sai nhỉ?

" Tiểu thư người cứ nói đi, nô tỳ đang lắng nghe đây " Vân Di gật gù, nghiêm túc ngồi thẳng lưng, lắng nghe.

Chần chừ mãi một lúc lâu, Lộ Diễm mới hít thở một hơi, chậm chạp lên tiếng " Vân Di, thời gian qua ta đã suy nghĩ rất lâu. Ta nghĩ rằng nhà người... hay là quay trở về nơi của chúng ta thì hơn ".

" Ta cảm thấy sự nguy hiểm, đáng sợ của nơi đây mang lại. Người yên tâm, bản thân ta đã dần quen được khắc nghiệt chỗ rừng thú này rồi. Ta đã thông thuộc đường đi lối bước trong bộ tộc. Thế nên ta nhất định sẽ giúp người thoát khỏi nơi này an toàn nhất. Việc này ta giúp người ra hoàn toàn dễ dàng " Lộ Diễm mặt cười thân thiện với Lộ Diễm nhưng bên trong tuyệt nhiên lại chẳng ấm áp như vẻ bề ngoài.

Bản tính của nữ nhân mách bảo nàng ta rằng kẻ địch lớn nhất trong việc chiếm tình yêu của Cao Tử. Lại chính là nô tỳ đang ở bên cạnh nàng, điều này nhất định phải loại bỏ...

Lộ Diễm đi rồi, còn lại mỗi mình Vân Di. Cô nằm nhào xuống, vát chân chữ ngũ đung đưa bàn chân, thành thói mà huyết sáo. Chẳng thèm giữ một chút nào về hình tượng thực nữ phải có ở nữ nhân cả.

Nhớ lại cuộc đối thoại của Lộ Diễm với cô vừa rồi. Vân Di nhin không nổi bật cười. Tiểu kể nhỏ nhỏ của nữ chính nào có thể qua được mắt cô. Có điều... nữ chính nói như thế, cô có nên để tâm ghi nhớ chút không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (17)

" Tộc trưởng... " Tiểu Bảo day dứt, hai lòng bàn tay xoa vào nhau, mắt trờ ra nhìn người phía trước, ngập ngừng mãi lâu mới dám lên tiếng " Tộc trưởng, đây là tất cả những loại rượu ở trong thành gần đây. Bọn con đã mang hết đến cho người. Thật sự đã không còn ".

Choang!

Cánh tay Cao Tử vung lên, vò rượu trong tay hất bay ra ngoài, đập vào vách đá phía sau Tiểu Bảo. Vò rượu lập tức chia năm xẻ bảy, có những mảnh vỡ bắn ngược trở lại, sượt qua gò má Tiểu Bảo tạo thành miệng vết thương không nông cũng không sâu, máu tươi trào ra ngoài, nhỏ giọt xuống nền đất.

" Cút ra ngoài " thanh trầm thấp lạnh lẽo mang thêm chút khàn khàn lâu ngày không nói của Cao Tử vang lên. Hắn cầm lấy vò rượu đưa lên, chớp mắt đã uống sạch rồi tiện tay vát luôn vò rượu đã rỗng tuếch đi. Từ đầu đến cuối không thêm đưa mắt nhìn Tiểu Bảo lấy một lần. Bản thân dường như vẫn đắm chìm trong hơi men của rượu. Tâm tình như lười để ý vạn vật xung quanh.

Gã nuốt một ngụm nước bọt, lén lút lau đi vết sượt đang rỉ máu trên mặt. Lặng lẽ cúi đầu chào rồi rút lui, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Tộc trưởng sau một ngày đưa nữ nhân kia vào biệt giam, ngái như thay đổi hẳn. Tộc trưởng vì nữ nhân kia mà mất trí rồi. Tâm tư của ngài ấy một mực để trên nàng ta, đến cảm xúc thường ngày cũng vì nàng ta mà biến đổi thất thường.

Tiểu Bảo ngoảnh mặt lại, nhìn về hang của Cao Tử một lần nữa, nén một tiếng thở dài đầy não nề. Cứ đà này, sợ rằng tộc trưởng sẽ.... Haiz, thôi thì cứ mặc cho số trời đưa đẩy vậy.

Cao Tử dựa người vào thành đá, hần gác ngư lác cái đầu qua lại cho đỡ mỏi. Mất đồ dẫn, tầm nhìn bị nhòe dần, xung quanh mọi thứ mờ mịt chẳng rõ. Đầu hần cứ ong ong cả lên, tất cả đều mù mịt. Đến bản thân hần cũng chẳng thể phân biệt nổi bây giờ là ngày hay đêm nữa.

Cao Tử lại tu thêm một vò rượu, đưa tay lau đi những giọt rượu trên khóe miệng đang chảy dần xuống cằm. Hần loạng choạng đứng dậy, con người đó trầm xuống rồi bất chợt hần bật cười đến điên dại mang theo nét đau thương.

Ha ha, tất cả đều là giả dối. Cái gì mà uống rượu có thể quên hết những sầu não, chẳng còn vướng bận điều gì. Hóa ra lời nói của nhân loại toàn lừa đảo.

Hần đã uống hết tất cả các loại rượu trong thành.... có sao lại chẳng thể nào đầy được nàng ta ra khỏi tâm trí hần. Càng uống càng tỉnh càng muốn nhìn thấy nàng nhiều hơn. Nàng ta... đến cùng là thứ gì mà dám hành hạ tâm can hần vậy.

Cao Tử khẽ nấc lên một tiếng, nụ cười nhàn nhạt vẫn giữ trên môi, tựa hồ chưa từng tắt. Lại là hình ảnh nàng ấy xuất hiện, thật chân thực.

" Vân Di người... mau cười lên đi. Ta nhớ nụ cười. Nụ cười... chỉ dành cho ta " Cao Tử với tay lên khuôn mặt Vân Di. Đôi tay vuron lấy mà run run, sợ rằng chỉ mạnh một chút... nàng ấy sẽ biến mất. Đôi tay hần hệt hăng giữa khoảng không... Nửa à! Hình ảnh gương mặt nàng lạnh lùng xa lạ, lại biến mất trước mặt hần. Dù biết là ảo ảnh nhưng sao lại tìm hần đau quá!

Hần muốn... rất muốn lao nhanh ra ngoài kia mà tìm đến nàng... Nhưng lại sợ... sợ nàng ghét bỏ hần. Thà rằng ngắm nàng trong lén lút từ xa, còn hơn để nàng sợ hãi hần rồi mãi mãi để mất nàng ấy.

Cao Tử thần thờ ngồi xuống, cả người buông lỏng. Nhớ lại những lúc mà hần và Vân Di còn bên cạnh, con người thoáng chống ảm đạm..

Một tia sáng màu vàng từ ngọn đuốc bỗng chốc làm sáng bừng cả hang đá xưa tan được phần nào không khí lạnh lẽo trong hang.

"Cút " Cao Từ mệt mỏi lên tiếng, kèm theo đây là sự khó chịu thấy rõ.

Bóng dáng nhỏ nhắn, bước đi vững vàng tiến gần đến Cao Từ không vì khí thế của Cao Từ tỏ ra dọa sợ mà lùi bước.

"Người không sao chứ?".

Cao Từ nheo mắt lại, tránh cái nguồn sáng đột ngột chiếu vào... phải nàng không?

Hắn liếc nhìn đứng dậy, bước đi khắp khếnh không vững, bao nhiêu hình ảnh của Vân Di lùa về trong đầu của Cao Từ ào ào như thác nước. Con tim đập liên hồi vì mang hy vọng nhỏ nhoi...

Lộ Diễm bị mùi nồng nặc của mùi rượu chạy sộc thẳng vào mũi gây choáng. Nàng ta cẩn thận đi từng bước. Ấy thế mà bước chân vẫn vô tình chạm phải vỏ sành của vỏ rượu.

Lộ Diễm nắm chặt góc áo khi nhìn đồng hồ nát của vỏ rượu. Tâm nàng ta dâng lên bất an xen kẽ lo lắng. Nàng chỉ có mới mấy ngày không gặp Cao Từ. Chẳng ấy gây quá, lại còn tiêu tụy đến đau lòng.

Lẽ nào lời đồn đại trong bộ tộc nói đúng... Cao Từ chàng ấy vì Vân Di mới ra nông nỗi này. Linh tính của nàng chưa bao giờ sai. Thoáng chốc lòng Lộ Diễm lạnh lại, ngọn lửa ghen tị, ác ý bùng nổ mãnh liệt... Hừ! Con nha đầu đấy có gì mà khiến chàng ấy mê mết như thế! Cao Từ thức tỉnh đi, người quan tâm đến chàng chỉ có ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (18)

Cao Từ nhú mày, động tác khựng lại, cả người thanh tỉnh trừng mắt nhìn người phía trước. Mùi hương này... không phải nàng ấy.

"Người là ai? Còn không mau cút " hần lạnh giọng mang theo mùi phẫn tã khí. Từ lúc nào chốn không gian riêng của hắn lại có thể để người khác dễ dàng vào vậy. Coi hắn ở đây như không khí à?

"Người không nhận ra ta ư?" Lộ Diễm thấy Cao Từ đối với mình nửa điểm cũng không hứng, lại tiếp tục ngồi xuống mà uống rượu, coi nàng như vô hình, Lộ Diễm nén mắt mát vào trong.

Nàng cắn cắn cánh môi, mặt cúi gầm xuống, nom bộ rất đáng thương. Mãi lúc sau, Lộ Diễm quay người tiến đến gần thành đá, treo cái ngọn đuốc đang cháy rực lên cao, đủ để nó sáng bừng cả hang.

Tiếp đến nàng ta cúi xuống nhặt từng mảnh vỡ của vỏ sành rượu, điệu bộ rất giống như đang ỳu khuất cam chịu gì lắm. Gương mặt rầu rĩ đượm buồn, chớp mắt đã thấy đọng một giọt nước đang chảy dài trên gò má của Lộ Diễm.

Cao Từ chứng kiến cảnh đấy, một mực im lặng, thoát cái đã đến bên Lộ Diễm. Bóng dáng của hắn cao lớn làm che đi ánh sáng, bóng Cao Từ bao trùm cả người nàng ta.

Lộ Diễm ngược mắt lên nhìn hắn. Nàng ta bỗng trở nên nhu nhược, nước mắt cứ thế lăn dài, kèm đấy là vài tiếng khịt mũi, đôi tay vô thức đưa lên như cố gắng lau đi nhưng giọt nước mắt. Liếc qua trông rất tội nghiệp, không kim được mà xót xa. Người ngoài nhìn vào nhất định sẽ bị cảnh tượng này làm cho đau lòng chết mất.

"Hức... Người đừng nhìn ta lúc này... Thật sự ta đang rất xấu. Làm ơn, ta không muốn người mình thích chứng kiến cảnh xấu hổ như vậy " Lộ Diễm bất chợt òa lên không, tay không ngừng chùi nước mắt nhanh nhất có thể. Cả người mền oặt giống không xương mà dựa và Cao Từ.

Thâm tâm Lộ Diễm cười rất đắc ý. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Cao Từ chàng còn không mau cảm động. Ta vì chàng mà phò hết diễn xuất có thể. Nào Cao Từ đến ôm lấy ta và dỗ dành ta đi.

Cao Từ khước môi kéo lên tạo thành một độ cong nhất định. Hắn cúi xuống rất nhẹ nhàng mà dùng tay bóp cổ Lộ Diễm nhắc lên. Con người màu đỏ sáng rực, hai chiếc răng nanh dài ra, mày cau lại " Ta nói người không hiểu sao? Tốt thôi! Nếu đã muốn thế, làm món trắng miệng cho thuộc hạ ta cũng không tệ ".

Lộ Diễm nghe thấy vậy, sợ xanh mặt, cả người run rẩy, mắt trợn ngược lên, hai hàm răng vì thế đánh lập cập vào nhau. Nàng ta giãy giụa kịch liệt, càng đá loạn xạ xung quanh thì càng thiếu oxy, hấp thụ khí cũng đặc biệt khó khăn hơn. Lộ Diễm nhanh chóng đưa hai bàn tay lên cào lấy tay Cao Từ đang chắc như đá ở cổ mình để thoát ra.

Nhìn con mồi đang mất dần mất mòn sự sống, Cao Từ cảm thấy sáng khoái hẳn. Hắn lại càng siết tay mạnh hơn, hơi tỏa ra xung quanh càng mang theo sự hoang dã và hung bạo...

Bỗng trong một khoảnh khắc, hình ảnh sợ hãi, co quắp người của Vân Di lùa về trong tâm trí hắn... Cao Từ sững người lại, tâm tình bối rối, lúng túng. Bất đắc dĩ đành thả tay ra. Hắn không muốn bàn tay này mà dính máu đồng loại mà chạm vào nàng nữa. Vân Di, liệu nàng có hiểu được lòng hắn?

Lộ Diễm ngã sõng soài, lồm cồm gắng gượng ngồi dậy. Nàng ta như cá gặp phải nước, tham lam mà hít lấy hít để không khí. Mặt mũi đỏ bừng, nước mắt lã chã rơi không ngừng, vuốt người để điều chỉnh khí trong người, hai bả vai kịch liệt run rẩy. Mắt một lúc xong mới trở lại bình thường... Cao Từ hắn ta đáng sợ hơn bất cứ thứ gì Lộ Diễm tưởng tượng, hắn ta khác hẳn những lang nhân trong bộ tộc mà nàng ta gặp.

Con người đỏ rực như máu không hề có độ ẩm, cả người tỏa ra sát khí như tu la dưới địa ngục. Cao Từ hắn cũng không biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc, đến nàng cũng không tha. Chẳng lẽ... trong mắt hắn chỉ có con nha đầu kia. Lộ Diễm tay nắm thành quyền... Nàng không can tâm... nhưng để đánh đổi mạng sống bị đe dọa đề bên hắn. Lộ Diễm thật không dám.

Cao Từ liếc nữ nhân trước mặt, cả người nàng tỏa mùi nồng nặc phần son lại còn toát ra hơi hám, hắn ghét bỏ cách xa một bước " Mau đi khuất cho mắt ta. Đừng bao giờ xuất hiện, bằng không ta đảm bảo cái mạng nhỏ của ngươi sẽ không được bảo toàn".

Nói xong, Cao Từ búng tay một cái, Tiểu Bảo liền xuất hiện giữa cửa hang " Ngươi đem nữ nhân này ra ngoài, tránh làm bẩn mắt ta " Cao Từ phát phát tay, lười biếng mà ngồi xuống. Cầm tạm lấy một vỏ rượu mà tu uống.

Gã nhón mình ngó vào trong, mắt thấy Lộ Diễm. Đoán cũng sơ sơ được tình hình, thầm chửi nàng ta một câu ngu ngốc, chỉ trách mình quá sơ sẩy để nàng ta lên vào trong. Tiểu Bảo rất nhanh cúi đầu vâng lệnh mà kéo Lộ Diễm đang thơ thẩn ra ngoài. Trước khi gã đi, Cao Từ còn bồi thêm một câu.

" Đem nữ nhân vất ra ngoài rìa của bộ tộc. Nếu còn để nữ nhân này ở trong bộ tộc của ta... Ngươi liệu giữ cái đầu cho tốt ".

" Vâng... Con đã biết, thưa tộc trưởng " Tiểu Bảo được một trận rét run chạy dọc cơ thể. Tộc trưởng không biết nói đùa. Gã nhất định phải thận trọng..

Tiểu Bảo đi được một lúc thì một gã lang nhân vội vàng xông vào hang của Cao Từ, hớt hải luống cuống chân tay. Mồ hôi bịn rịn khắp khuôn mặt, mới biết được gã ta gặp đến mức nào.

" Tộc trưởng, tộc trưởng không hay rồi... Nữ nhân Vân Di... Nàng ta bị đám người bên Bạch Xà bắt đi mất rồi. Tộc trưởng, chúng ta phải làm sao giờ? Bọn con... ".

Khi mà gã ta chưa kịp nói xong thì đầu gã đã lia ra khỏi cổ lẩn lóc đến một góc hang, tìm bị Cao Từ móc ra ngoài đang còn nóng hổi. Gã cứ vậy mà chết đứng một chỗ, toàn thân phát cái đã bị Cao Từ xé xác chẳng còn mảnh nào toàn vẹn.

Răng nanh Cao Từ nhô ra, khí tức quanh người đã hoàn toàn biến đổi, trở nên hung tàn, máu tanh như đá thú thời hồng hoang. Hai mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh lẽ. Khuôn mặt vốn tuấn lãng của hắn nay tràn ngập những hoa văn kỳ dị, hoa văn lan từ cổ cho đến gò má, tỏa ra mùi vị tà ác chết chóc khiến người người run sợ.

Mặc phát không gió mà bay, chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện vài sợi tóc bạc. Tóc bạc ngày càng nhiều, ngày càng nhiều... vài phút sau đó từ mặc phát biến thành bạch phát. Hắn lăm bằm gì đó rồi thân ảnh nhanh nhẹn vụt ra ngoài, hòa mình vào màn đêm tối. Ẩn trong gió còn thoảng động lại thanh âm nho nhỏ của Cao Từ... Vân Di...đội ta!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (19)

" Đây! Ta chưa từng thấy nữ nhân nào bị bắt làm con tin mà lại thoải mái vô tư ăn uống như nhà ngươi " Viên Thái lấy cây gậy gần đấy chọc vào tay Vân Di, cố thu hút sự chú ý từ cô. Liếc thấy đồng thức ăn mà đưa cho Vân Di, thật sự ngao ngán đến cạn lời.

Ai đời, bị bắt đến đây rồi mà nàng ta rất thân nhiên yêu cầu đòi ăn, như kẻ khác nhất định sẽ bị dọa sợ ngất lên ngất xuống. May mà bộ tộc gã rất biết nhân nhượng nên mới đối xử tốt một chút với con tin quan trọng như nàng ta. Chứ không chắc chắn nàng ta đã bị ăn đến miếng xương chẳng thừa.

Lại nói, tiết tháo cơ bản của nữ nhân này chắc hỏng rồi. Mặt mũi của nàng ta thoát nhìn cũng đâu đến nỗi nào tệ. Không, nếu phải dùng đi chính xác thì chính là tú lệ. Phải! Chính là tú lệ. Bất quá, cách ứng xử của nàng ta thì chẳng được như cái bao da bên ngoài. Hừ! Chẳng lấy một điểm giống tất cả những nữ nhân loài người mà gã biết. Quá lỗ mắng!

Vân Di khịt mũi, hừ lạnh, hất cái gậy đang làm loạn ở tay mình ra. Không khách khí trừng mắt nhìn gã, tiện tay nhón thêm chút hoa quả bỏ vào miệng, lờm lờm Viên Thái.

" Ai nói con tin không được ăn? Ta phải ăn thì mới lấy sức mà các ngươi lợi dụng chứ! Ngu xuẩn! Đúng là con rắn không có tiền đồ " cô rất không kiêng lời mà nhả ra mấy câu treu chửi. Điều bộ thập phần ngứa ngáy, khiêu khích. Chỉ thiếu vác mỗi cái báng " ngươi có giỏi thì vào đây mà đánh ta đi này ".

Tiểu Hắc "... (- -) ..." kí chủ của mình lại lên con rồi!

"Người...!" Viên Thái á khẩu không biết nói gì. Gã hít một hơi thật sâu rồi đẩy ra. Phải bình tĩnh, nữ nhân này là điểm yếu chí mạng của tộc trưởng lang nhân. Ta không vì mấy lời nói nhỏ nhoi đấy mà bị ảnh hưởng được. Dù sao ta cũng chỉ là tên gác ngục quên thôi! Không nên so đo với phạm nhân. Cứ kệ đi, nàng ta sẽ tự mình biết xấu hổ.

Thế là mặc cho Vân Di trêu chọc, Viên Thái vẫn một lòng vững chắc như núi Thái Sơn. Đến quay đầu lại nhìn xem Vân Di như thế nào cũng không thêm đoái hoài. Đúng, nàng ta chính là không khí. Ta đều không nghe thấy gì hết! Người cứ nói cho đến chết đi. Hừ! Im lặng chính là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Đồ nữ nhân không có tiết tháo.

Vân Di ở trong lao, được trợn cười đến chảy nước mắt. Liếc cái mặt đỏ gay đỏ gắt không dám phát nổ của Viên Thái chỉ biết bậm môi mà thờ phỉ phò. Xem ra, giết thời gian bằng cách trêu con rắn gác ngục ngốc này có vẻ vui.

Một lúc sau trêu chọc, có lẽ Vân Di cũng đã mỏi miệng và thấy hơi chán. Cô vươn vai, xoa khớp tay, che miệng ngáp dài, cuối cùng dựa cả người vào thành đá. Thầm tính toán một chút.

"Kí chủ" Tiểu Hắc từ trong không gian hệ thống đi ra sau khi thấy Vân Di đã ngừng việc trêu chọc làm trò tiêu khiển, chặc lưỡi nhìn kí chủ nhà mình đang vô vùng nhàn rỗi, bóp trán mệt mỏi "Cô tại sao lại dễ dàng bị bắt như thế? Thậm chí lại ngoan ngoãn đi theo đám xã nhân nữa chứ! Thật hết nói nổi kí chủ".

Vân Di phì cười khi thấy cái bộ mặt bé cưng đầy chán nản, yêu thích nheo nheo cái má phàn nộn của tiểu shota "Cục cưng nghĩ gì mà chị dễ dàng bị bắt. Chẳng qua... đều có ý đồ cả" Vân Di vừa nói vừa kéo gần Tiểu Hắc vào lòng, thành thực mà lấy tay sờ sờ, đường hoàng mà ăn đậu hũ của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc ngẩng đầu, cố gắng kéo cái tay đang làm loạn, lờm lờm cô, một mực nghi ngờ "Kí chủ thì có ý đồ gì?".

"Thiên cơ bất khả lộ" Cô vừa nói vừa hôn lên má Tiểu Hắc một cái thật kêu. Nom bộ, Vân Di rất có hứng thú với phản ứng xù lông của Tiểu Hắc.

Con mèo nhỏ phùng má, lấy tay chùi chùi đi chỗ Vân Di vừa hôn, ghét bỏ. Xi, kí chủ biến thái "Hừ! Thế thì tùy kí chủ. Tôi quay trở không gian đây. Có chuyện thì hãy liên lạc cho tôi" nói rồi Tiểu Hắc biến mất luôn. Nó sợ ở thêm một giây nào cùng Vân Di nữa, là sẽ lập tức bị kí chủ này sàm sỡ mất đường mà trở về không gian hệ thống mất. Tốt nhất là nên trốn thì hơn.

Ayzoo, mèo nhỏ lại bỏ cô về không gian rồi. Thật không đáng yêu chút nào!

Vân Di nằm nhoài lên trên tấm đệm, cả người thư thái cọ qua cọ lại, về mặt đầy hưởng thụ. Cô nằm ngửa người, lấy một quả táo gần đấy cắn một miếng mà nhai nhồm nhoàm, lặng lẽ quan sát xung quanh nơi mình bị giam lỏng.

Xem chừng, sự phát triển của bộ tộc xã nhân này tiến bộ hơn cô tưởng. Phải nói là sự hưng thịnh phải gần ngang tầm với con người của thời này. Đúng là xã nhân rất chăm chỉ học hỏi từ thức ăn con người nha!

Nếu nói lang nhân đứng đầu về sức mạnh thì có lẽ xã nhân lại đứng nhất về sự thịnh vượng của cái vì đuổi kịp xu hướng học tập từ nhân loại. Xã nhân nổi tiếng về tính xảo trá, gian狡 cùng đấy là những thủ đoạn đê tiện, bẩn thỉu. Do đấy mà không ít những bộ tộc nhân thú nhanh chóng bị bại dưới tay xã nhân.

Vân Di quay người, đôi mắt lim dim buồn ngủ. Thôi kệ! Chẳng liên quan đến cô. Bây giờ phải đi ngủ lấy sức, tối nay là thời gian thích hợp để Vân Di thực hiện một trong những nhiệm vụ hệ thống giao. Chắc, mới nghĩ đến thôi mà cô đã thấy hơi lười rồi...

"Thiếu chủ? Sao người lại xuống đây" giọng Viên Thái hốt hoảng phạ lẫn luống cuống, kính nể và gấp gáp. Thiếu tộc trưởng tự dưng xuất hiện thình lình, dọa cho con tim yếu đuối của gã suýt nữa bắn ra ngoài. Viên Thái nuốt nước bọt, không ngờ có ngày tên thường dân như hắn mà có thể nhìn thấy thiếu chủ gần như thế. Quý hóa quá! Quý hóa quá!

Viên Thái đã thành công làm Vân Di đang mơ màng nhắm mắt đến giật mình dọa mà tỉnh dậy. Ayzda, lại vị cao nhân nữa đây, lão nương đang muốn ngủ. Xin đừng làm phiền..

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (20)

"Người mở cửa cho ta! Ta muốn xem thực hư con tin kia rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại mà khiến cho tộc trưởng lang nhân điều đứng như vậy" một giọng nói lạnh nhạt nhưng lại có phần trong trẻo vang lên đoán chắc đấy là thiếu chủ mà Viên Thái vừa nói đến.

Vân Di vẫn một mực giữ im lặng, lim dim mở mắt, dòng tai lên, tiếp tục hóng hót câu chuyện.

Viên Thái thấy thế, vội vả lắc đầu, xua tay biểu tình thực gấp gáp " Thiếu chủ người ngàn vạn lần đừng bước vào trong đây ".

A Thần nghiêng đầu, nhú mồm khó hiểu " Vì sao không cho ta vào? Nàng ta đáng sợ vậy sao? ".

" Không phải thế thừa thiếu chủ. Mà do nữ nhân này tính tình bị điên điên dại dại. Nếu không cẩn thận sẽ bị lây bệnh điên từ nàng ta " Viên Thái hết sức nghiêm túc lí giải. Tiện thể khoa chân múa tay biểu đạt mức độ nguy hiểm của Vân Di đến nhường nào.

Điên... điên cái beep! Người mới điên, cả nhà người đều điên...#*&#*&...(đã lược giản một nghìn câu chữ).

Vân Di vuốt vuốt ngực, điều chỉnh lại hơi thở, khoe môi nhếch lên tạo một đường cung hoàn hảo. Được, rắn ngọc, coi như ngươi giỏi!

Cô lẳng lẳng lấy một cục đá nhỏ gần đây, chậm chậm đưa tay lên, nhanh chóng ném chính xác một đường nhất định thẳng hướng vào đầu Viên Thái.

Gã " A " lên một tiếng, mắt gườm gườm quay lại nhìn Vân Di đang nằm ngù như không biết gì, ngầm đoán ra được người vừa ném mình.

" Không cần ngươi lo lắng, mở cửa đi " A Thần không kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa.

" Vâng... thừa thiếu chủ " biết là chẳng thể lay chuyển được A Thần, Viên Thái thờ dãi, lúi húi mở cửa ngực lao...

A Thần bắt tay đằng sau, bước từng bước tiến đến chỗ Vân Di đang nằm đầy soái khí. Đứng được một lúc lâu, không thấy cô có động tĩnh gì. A Thần bắt đầu dĩ ho nhẹ, nhàn nhạt lên tiếng trước " Đây! Dậy đi. Ta biết ngươi chưa ngủ ".

" Ta là thiếu chủ bộ tộc, đặc biệt đến thăm ngươi đây ".

" Ngươi còn không mau dậy ".

Vân Di ngoáy ngoáy lỗ tai, không thèm bận tâm, khịt khịt mũi khinh thường. Có là hoàng đế đến cũng chưa chắc gì cô đã quan tâm, huống gì cậu chủ nhỏ của bộ tộc này.

A Thần có chút tức giận, từ thừa y biết nhận thức đến giờ, chưa ai dám phớt lờ y. Thế mà bây giờ con tin nhỏ này lại giả câm giả điếc như không thèm để ý lời y nói.

Y bực bội vung tay lên, định cho nữ nhân không biết lễ độ này một bài học. Tiếc rằng, bàn tay của A Thần sớm đã bị Vân Di giữ chặt làm A Thần muốn thoát ra cũng chẳng được. A Thần giật mình, trong đầu thoáng lên một suy nghĩ, sức này rốt cuộc có phải nữ nhân không thế?

" Ta tưởng thiếu chủ của bộ tộc xà nhân thế nào. Hóa ra cũng chỉ là mấy kẻ thích thể hiện. Chắc, hơi thất vọng nhỉ? " Vân Di xoa xoa mái tóc, ngáp dài, lật người quay lại. Con ngươi của Vân Di trừng lớn chăm chăm nhìn A Thần không chớp mắt, liền bị hình dáng của y làm cho ngốc lảng tại chỗ. Trong lao ngục xuất hiện một tượng đá hết sức sống động.

Theo cái nhìn đánh giá của Vân Di, A Thần thật ra ước chừng độ tuổi tầm mười hai, mười ba. Dáng người dong dong nhỏ nhắn, làn da trắng đến hơi tái, con ngươi màu xanh lục bảo như viên ruby lấp lánh đến ảo diệu. Điều mà Vân Di cảm thấy thích thú khi thấy A Thần, có lẽ là mái tóc màu trắng hơi ánh lên chút kim bạc. Đến hàng lông mi dài cong cong, thỉnh thoảng khẽ rung của A Thần cũng có màu trắng. Vân Di xoa xoa cằm ngẫm nghĩ, thảo nào cô sờ tay A Thần lại có xúc cảm mềm mại như vậy.

A Thần hất tay ra khỏi Vân Di, mặt mày lạnh tanh " Ngươi nhìn đủ chưa?".

Xi, bày đặt làm sang. Cô chỉ sờ có chút tí mà cũng ki bo. Trẻ hư không ngoan!

" Uy! Nhóc con, bé như thế đã kiêu ngạo như thế là không tốt " Vân Di mỉm cười, một bộ ôn nhu đứng dậy mà xoa đầu A Thần, ra dáng một bậc tiền bối nhắc nhở kinh nghiệm quý giá của mình cho hậu bối.

U! Quả thực mái tóc mềm kinh. Lại trong moe nữa chứ. Tan chảy mắt con tim yếu đuối của cô rồi.

Tiểu Hắc " = ' = " kí chủ, bệnh của cô lại bắt đầu tái phát hả?

" To gan, nữ nhân kia không được phạm thượng đến thiếu chủ " Viên Thái nhìn thấy hành động của Vân Di liền bị dọa sợ. Vội lao đến thì nhận được cái tay phát tay của A Thần, ý bảo rằng đừng can thiệp vào. Thành ra, gã đành ngậm ngùi đứng một góc. Nữ nhân kia thật đáng ghét, nhìn bàn tay kia rất muốn chặt.

" Ta trông thế này nhưng vốn dĩ nhiều hơn tuổi người thân của ngươi cộng lại đây " A Thần hờ hững kéo cái tay đang không ngừng làm loạn trên đầu mình, lại còn bồi thêm một câu nữa " Ta đã bốn trăm tuổi rồi ".

" Bé con đùa như thế không vui " Vân Di cong môi cười, khẽ đặt mình ngồi xuống, bắt chéo hai chân, cả người hơi ngả đằng sau đầy thư thái. Cô kéo cái bát gần đây nhắc lên mà nhấp một chút nước cho đỡ khát.

" Ta trước giờ vẫn không biết nói đùa là gì! Lại nói, tộc trưởng lang nhân của ngươi cũng đã tầm sáu trăm tuổi đây ".

Vân Di nghe xong suýt nữa phun cả ngụm nước mà cô vừa nuốt đến cổ họng. Vân Di ho sặc sụa, cái gì Cao Tử nhiều tuổi vậy sao?

"Được rồi, thiếu chủ kính mến, người sau cùng tìm đến ta có chuyện gì?".

Thấy Vân Di bắt đầu có thái độ thay đổi, đoán hần nàng ta dường như đã biết y quyền lực thế nào, mặt A Thần giãn ra hẳn.

Vân Di chẹp chẹp miệng, ngừng nguyền rủa đầu. A Thần làm Vân Di liên tưởng đến mấy đứa nhóc con hung hăng làm mặt giận dỗi nhưng đưa cho viên kẹo dỗ dành là lập tức nhoeo miệng cười. Mặc dù A Thần nói mình nhiều tuổi... thật chất tính khí vẫn còn trẻ con lắm!

A Thần định hé miệng định nói gì đó thì lại có một giọng lập tức chen ngang trầm trầm vào "Hài nhi, sao con lại ở đây?".

Bất giác, sáu con mắt đều quay lại nhìn nơi phát ra tiếng nói ở ngoài cửa ngục. A Thần và Viên Thái hoảng hốt, cùng hô lên.

"Phụ thân!".

"Tộc trưởng!".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (21)

Vân Di bị sốc khi nhìn thấy tộc trưởng xà nhân, bản thân lần nữa bị hóa đá. Cô có cảm tưởng một đàn quạ đen kêu "quác quác" vừa bay qua đầu mình. Vân Di lấy tay đỡ trán mệt mỏi, nheo mắt liếc A Thần bên cạnh xong rồi lại quay sang nhìn tộc trưởng xà nhân. Họ... thật sự có phải cha con không vậy? Sao hình dáng khác xa nhau một trời một vực như thế! Chọc mù mắt lão nương đi.

Ai đời, con thì rõ đẹp như viên ngọc bích còn cha thì lại giống hòn đá ngoài đường. Tướng tá của gã thô kệch, thân hình thì lùn tịt, nhìn đâu cũng thấy mỡ và thịt, bước đi ục ịch ngó cách đi thôi cũng đã thấy mệt, trên tay thì lăm lăm ôm eo mấy nữ nhân. Tóm lại, vô cùng xấu xí! Nếu không vì tộc trưởng này lại sở hữu mái tóc trắng như A Thần, cô còn nghi ngờ không biết tên thiếu chủ này có bị nhật ở đâu về không?

Sở Khanh phẩy phẩy tay cho mấy nàng nữ nhân kia đi ra ngoài. Con mình thì tiến đến gần Vân Di, vươn tay đến nâng cằm cô xoay trái rồi lại xoay phải, mặt đầy khoái chí, cười hề hề đầy dâm dề.

"Ta không ngờ con sói ngu ngốc kia lại sở hữu cực phẩm như thế. Làm nữ nhân dưới thân ta. Thế nào! Ngươi sẽ được ăn mặc sướt. Chưa kể đến lúc nào cũng được ta làm cho thoải mái".

Vân Di đưa ánh nhìn lạnh nhạt về phía Sở Khanh, điềm tĩnh nhắc hai bàn tay lên nắm thật chặt khuỷu tay và cổ tay Sở Khanh trước ánh mắt nghi ngờ của A Thần và Viên Thái.

Rắc!

Tiếng xương tay bị vỡ vụn nghe rõ ràng. Cả tay đầy da mỡ thịt của Sở Khanh bị méo méo đến đáng thương. Gã cứ vậy mà trơ mắt lên nhìn, lúc sau mới tá hỏa lên kêu thảm thiết.

"Con tiện nhân! Ngươi... được lắm! " Sở Khanh run run, chỉ thẳng mặt Vân Di, răng nghiến lại kêu ken két. Mặt gã vốn đã xấu nay biểu cảm của gã lại càng làm nó xấu hơn.

A Thần bị cảnh này làm dọa sợ xanh mặt, vội vàng lao đến, ngó nhìn xem cánh tay của Sở Khanh. Y liếc sang Viên Thái, hất đầu ra hiệu, hô toáng lên "Ngươi còn không mau đi gọi đại y cho ta " A Thần vừa nói vừa quay sang hỏi thăm Sở Khanh "Phụ thân người hãy bình tĩnh, một lát nữa sẽ có đại phu đến chữa cho người".

"Vâng.. Vâng tiểu nhân lập tức đi ngay " Viên Thái cuống cả lên, hóa thành rắn vàng mà trườn đi.

Cả hang ngục nhốn nháo đếp nhộn nhịp. Bản thân thủ phạm là Vân Di thì hết sức ưu nhã lấy khăn lau đi như cô vừa chạm phải thứ gì bẩn lắm. Sau đó thản nhiên mà ngồi ăn nhai bồm bẻm, xem kịch vui tấu hài trong ngục. Trên mặt vẫn giữ nét nhàn nhạt.

Mất một lúc sau, đại phu cũng đã sơ cứu qua cho Sở Khanh. Trước khi gã đi, còn quên không quay lại chửi bới. Cái gì mà "Ngươi hãy nhớ lấy", "Đội ta khôi nhất định ngươi sẽ không được yên thân", "Không được cho nàng ta ăn uống", "Trời lại tra tấn cho ta "v...v xong rồi lùn cùn bỏ đi. Còn về phần A Thần, y cũng đi cùng với Sở Khanh quay về nhưng lại ngoái lại liếc Vân Di. Con người lục bảo lóe lên không biết ý gì rồi phất áo rời đi.

Vân Di lười biếng ngáp ngắn ngáp dài mấy cái rồi cuộn tròn lại thiêu thiêu ngủ. Xem ra, thân nhân trong nhà này có vẻ lục đục đấy nhỉ?...

Canh ba, một bóng người nhỏ bước nhanh nhẹn, di chuyển trong đêm tối, thoát ần thoát hiện, đến nỗi chẳng ai bắt đến sự hiện diện của bóng nhỏ ấy. Vân Di mỉm cười, rất ưng ý với đám thuốc gây mê của Tiểu Hắc đưa cho, hiệu quả tức thì. Đờ tồn công cô phải đánh vào gáy đám người Viên Thái cho

ngất đi. Giờ thì cô nên đi làm việc cần làm thôi.

Vân Di nhẹ nhàng lật mái tấm ngói trên mái ra, ngó thấy Sở Khanh đang sa đọa cả người lỏa thể xung quanh hai bên ôm ấp vô vàn các mỹ nữ khỏa thân. Tất cả đều ngủ rất ngon lành sau mấy cuộc mây mưa với nhau. Dấu vết chứng tỏ cuộc mây mưa vừa rồi mãnh liệt thế nào, vết tích ở khắp nơi. Trong phòng nồng nặc vị dâm uế bốc lên.

Aydza, tay chân như thể mà cũng làm tình được, lão nương đến bái phục.

Cô ghét bỏ, rất chuyên nghiệp mà đáp xuống đất, tiến lại gần chỗ Sở Khanh

"Kí chủ, cô định làm gì?" Tiểu Hắc nhìn Vân Di qua không gian hệ thống, thắc mắc liên lạc với cô. Tự dưng đang yên đang lành, lại trốn ra khỏi ngục hướng đến phía Sở Khanh mà đi.

"Làm nhiệm vụ" mặt Vân Di lạnh tanh, trả lời Tiểu Hắc, dứt khoát, chính xác cất bay đầu Sở Khanh.

Tiểu Hắc chết đứng một chỗ, cứ thế tròn mắt nhìn qua màn hình phản chiếu bóng của Vân Di.

Do tiếng động lạ, cùng với máu bắn lên người mà mấy mỹ nhân nằm cạnh hé mắt mà tỉnh dậy. Chứng kiến Sở Khanh mới khắc trước đang còn ân ái ái với nhau. Nay đầu cũng chẳng còn, máu ở cổ chảy tong tong không ngừng. Chưa kể đến còn nhìn nữ nhân không rõ lai lịch đứng ở đầu giường, mặt mũi đầy máu. Đôi mắt sắc lạnh lẽo đến nỗi có thể giết người, trên tay con lăm lăm con dao nhiễm màu đỏ tươi càng lóe lên bắt mắt. Tức thì, cả đám oanh tạc hét thất thanh, vội vàng lao ra ngoài cầu cứu.

Còn lại mỗi Vân Di cùng cái xác của Sở Khanh trong phòng. Cô đưa tay lên ngửi, mày nhăn lại. Máu này hôi quá! Bàn chết đi được.

"Kí chủ... Sao cô lại làm thế?" Tiểu Hắc vẫn không tin vào mắt mình, run run hỏi Vân Di.

Vân Di đang lau máu vết máu trên người mình, thấy Tiểu Hắc hỏi liền nhún vai coi đây là hiển nhiên, đáp "Tôi giết tộc trưởng xà nhân, coi như đã hoàn thành một nửa của nhiệm vụ. Giờ chỉ cần Cao Tử đến và chiếm lấy bộ tộc xà nhân thôi".

Tiểu Hắc nghe thấy vậy, im lặng không nói gì, đành ngắt kết nối với Vân Di.

Độ khoảng mấy giây sau, đám xà nhân ủa vào trong phòng và dẫn đầu chính là A Thần. Toàn bộ xà ở đây mất một lúc mới định hình được chuyện gì đang diễn ra với tộc trưởng của họ. Tất cả những con mắt ở đây sáng lóa lên, "khè khè" mấy tiếng, rũ mình hóa hết thành rắn, cuộn lại với nhau, trông đa dạng sắc màu. Khí thế tỏa ra như muốn ăn tươi, nuốt sống lấy nữ nhân kia cho hả cơn giận.

Chỉ còn mỗi mình A Thần là vẫn bình tĩnh, y ra hiệu quay lại ra hiệu cho đám người ấy lui ra ngoài. Mới đầu thì toàn xà nhân ở đây không cam chịu, sau cùng nhận được ánh mắt A Thần, cũng đành nghe lệnh bỏ ra.

Giờ không gian chỉ còn mỗi mình Vân Di và A Thần, phòng im hoắng đến lạ thường, còn có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương. Cô xoa xoa mái tóc, mỉm cười, lau đi cái dao đang dính đầy máu. A Thần đây ý muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (22)

"Thiếu chủ nhỏ, bây giờ chỉ còn hai chúng ta. Ta nghĩ ngươi có thể gỡ được cái về mặt giả đây được rồi đấy!" Vân Di nghịch ngợm tung chiếc dao lên mấy lượt, đá ánh mắt sang A Thần. Cô đến chiếc thuẫn tháp gần đây đặt mình ngồi xuống, chống cằm, nhàn nhã mà thưởng thức vẻ mặt ngạc nhiên của A Thần.

Đúng là Vân Di rất thích những thứ khả ái, nhỏ nhò và dễ thương. Nhưng không phải lúc nào cô đối với những đây đều giống nhau. Vân Di cực ghét những bé tiểu shota nào mặt thiên thần mà tâm địa đen hơn mực như kiểu A Thần. Cô thờ dài ngoằn ngoằn, hồng hết cả thuần phong mỹ tục. Mắt lão nương thật đau mắt!

"Chà! Ngươi tính ý hơn ta tưởng" A Thần được một hồi ngạc nhiên liền bật cười "Được rồi! Nếu ngươi đã để ý ra, ta cũng nói thẳng" A Thần cất bước tiến đến gần cái người mà y gọi là phụ thân, lấy chân nhỏ đá đá mấy cái lên đám mỡ trên người gã. A Thần chắc lưỡi, hất gọn đám tóc mái trắng đang lòa xòa trước mặt mình, để lộ ra con ngươi màu xanh lục sắc lạnh, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ. A Thần háng giọng, y điềm nhiên nói.

"Ta mong lão già nên chết sớm từ rất lâu rồi. Một tên ăn hại, suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn chơi sa đọa. Ngươi nghĩ gì mà một bộ tộc như bọn ta lại phát triển được như thế. Đều nhờ có ta... Phải, chính ta đã vừng dậy cái bộ tộc".

"Đáng lẽ ta mới là người nên được hưởng một thành quả của chính mình. Thế tại sao cái tên phụ thân kia lại được ăn hưởng hết kết quả mà ta đạt được. Đến lúc ta cũng phải nên lấy những thứ thuộc về mình rồi" gương mặt ủa nhìn của y bỗng chốc trở nên vụn vỡ đến khó ưa. Trông mắt A Thần bắt đầu

xuất hiện những tơ máu, lẫn trong là sự ghét bỏ, mang theo tia điện cuồng nham hiểm cùng tự cao.

Vân Di dụi dụi mắt, chẹp chẹp miệng hai cái. Haiz, tính ra mấy người trong hoàng tộc cũng rắc rối quá nhỉ!

A Thần hít một hơi, hồ hững quay sang chỗ Vân Di, buông bỏ lại cái kiêu mặt đầu giả vừa rồi, lấy lại nét ôn nhu như ngọc. Cảm tưởng hình tượng mà Vân Di chứng kiến từ nãy thật chất chỉ là ảo giác mà thôi.

A Thần nhắc chân đến gần Vân Di, vì chiều cao có hạn nên y chỉ đứng ngang tầm Vân Di khi cô đang ngồi. A Thần vươn tay đến kéo lấy một lọn tóc nhỏ của Vân Di, nhẹ nhàng đặt lên đầu một nụ hôn. A Thần ngược đôi mắt lục bảo đầy lấp lánh lên nhìn cô.

"Nữ nhân, ta cảm thấy biết ơn ngươi đã ra tay trừ khử được con kí sinh đấy. Chưa kể, ngươi là một người khá rất đặc biệt. Hay để trả ơn ngươi... Ngươi làm đồng ý lấy ta. Chúng ta nhất định sẽ thành một cặp phu thê ăn ý. Xây dựng một xã nhân ngày càng phồn vinh".

Bị bệnh!

Vân Di phì nhỏ, cô cũng không mặn mà đến mức vớ đại cái gì cũng ăn, đặc biệt là kẻ giống A Thần. Lại nói cái vị trí kia... đáng tiếc, lão nương không có hứng thú "Xin lỗi, bé con. Tỳ tỳ không thích chơi với hài nhi" cô vừa cười, vừa nói. Vân Di đưa tay lên, cắt luôn lọn tóc của mình mà y vẫn đang giữ trên tay.

A Thần sững người, ngỡ ngàng, nhìn những sợi tóc mềm mại cứ thế tuột khỏi lòng bàn tay. Chắc y cũng không ngờ rằng cô lại có hành động vậy.

"Không sao! Cũng vừa hay ta đến thời kì thay da. Sự tái tạo mới của ta sẽ đảm bảo vừa lòng cô nương như ngươi" A Thần vẫn giữ nét cười mỉm, không hề phai nhạt.

Y lắc mình, một làn khói xanh bao quanh A Thần cuốn lấy y vào trong. Bỗng chốc, trước mặt Vân Di xuất hiện con bạch xà to lớn, dài ngoằng ngoẵng. Chưa đầy mấy giây sau, cô đã thấy một lớp da rắn mỏng màu bạc óng ánh ước chừng vừa đủ với thân hình con rắn mà cô thấy. Lần đầu tiên cô chứng kiến a~

"Đẹp không?" giọng nói mang mùi phân tà mị, ghé sát tai Vân Di thối nhẹ, khi cô đang mãi ngẩn ngơ, quan sát nghiên cứu lớp da mà A Thần vừa lột ra.

Vân Di giật mình, quay lại, cẩn trọng mà lùi người ra. Nhưng A Thần lại nhanh tay giữ người Vân Di lại, kéo sát gần mình.

Phản chiếu qua con mắt của Vân Di, chính là hình dáng của một nam nhân tuấn tú, gương mặt ti lệ hoàn mỹ. Mái tóc trắng của A Thần giờ phút này dài ngang tầm lưng, đôi mắt xanh dường như thâm hãm lên. Y chẳng còn một nét ngây ngô nào của một tiểu shota mà thay vào đó chính là nam nhân hảo soái, toát ra hương vị quyến rũ chết người.

"Thế nào? Trông ta rất hợp ý ngươi phải không?" A Thần vừa nói vừa cúi sát vào mặt Vân Di, đá xoáy sâu vào trong con ngươi của cô.

[Ting: Cảnh báo - Nam chính hắc hóa] thanh âm lạnh lẽo của máy móc vang lên đầy báo động trong đầu Vân Di.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thế giới 6 - Công lược người sói dã tính (hết)

Vân Di thầm kêu lên một tiếng không ổn. Đúng vài giây sau cánh cửa vững chắc bị đá bay sang một bên bởi lực đạo rất mạnh. Một luồng gió chạy lùa thẳng vào phòng mang theo sự tanh nồng của máu và hơi thở tàn bạo của một vị hung thần.

Dưới ánh trăng xanh dương dịu nhẹ hắt xuống, không tài nào đánh bật đi được sát khí ngùn ngụt như trời cao của Cao Tử tỏa ra. Hắn đứng sừng sững trước cửa, mái tóc trắng ngắn như viên kim cương tỏa sáng đến diệu kì. Một cơn gió thoáng qua nhẹ nhàng lùa qua mái tóc Cao Tử, những sợi tóc đan xen vào nhau, trở nên bông bênh và có chút hơi rối giống như những đám mây nhẹ nhàng trôi. Con ngươi đỏ ăm ăm bùng cháy như một ngọn lửa lớn, nóng bỏng. Cả người hắn nhuốm màu máu đỏ rực, khí tức tỏa ra hơi thở của quỷ Satan.

"Ta lại tưởng ai? Hóa ra là tộc tr..." A Thần chưa kịp nói hết câu, liền bị Cao Tử đâm thẳng một phát vào giữa sống mũi, khiến y bị bật ngửa ra đằng sau, toàn thân đập thẳng vào tường. Trên tường bị thủng một lỗ lớn những mảng vụn của đá cứ thế rơi lạt vạt xuống, phủ lên A Thần đang nằm sõng soài dưới đất. Y đã bị choáng đến mức chẳng thể đứng lên nổi. Phải nói uy lực của Cao Tử mạnh mẽ đến cỡ nào.

[Ting: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyệt - Giúp Cao Tử thống nhất nhân thú].

Vân Di cứ thế để mặc cho tiếng thông báo nhiệm vụ của máy tính vang "ong ong" lên trong đầu, cô đứng ngẩn người, tròn tròn mắt, miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà. Vân Di nhìn chăm chăm vào sự thay đổi ngoại hình khác xa của Cao Tử, không nói nổi một từ nào.

"Vân... Di" Hắn cũng ngạc nhiên không kém cô, đồng tử huyết sắc co rút lại, tầm mắt như bị cố định trên khuôn mặt Vân Di, không thể nào rời ra

được. Sao nhìn nàng ấy lạ thế? Vết sẹo trên mặt nàng đâu? Nàng ấy trở nên thanh thoát, xinh đẹp động lòng người từ lúc nào vậy... Vân Di... có phải nàng không? Hắn cảm thấy bỗng dưng nàng thật xa vời với tầm tay hắn. Bản thân hắn thoáng một tia nghi ngờ vụt qua.

" Cao Từ người sao nhìn lạ như vậy, trên người lại đầy máu thế này " Vân Di lo lắng, đưa đôi tay mảnh khảnh lên xoa đi vết máu bắn lên mặt Cao Từ, mặc cho hắn đơ toàn tập.

Mùi hương này... đúng nàng ấy rồi! Phải! Dù có thay đổi hình dạng đến cơ nào nàng ấy vẫn mãi Vân Di. Đôi lông mày Cao Từ khẽ giãn ra, tâm nhẹ nhõm hẳn, cảm nhận hơi ấm cùng hương thơm ngọt ngào đang truyền thụ trực tiếp qua làn da hắn. Nhưng chưa đầy một giây sau mày hắn lại nhăn chặt lại... trên nàng ấy có mùi bản thủ của con rắn đấy... Vân Di, trên người nàng chỉ được phép có mùi hương của ta... chỉ một mình ta mà thôi. Mùi tạp chất kia ở người nàng, tốt nhất nên để ta áp chế đi. Vân Di... thuộc về ta... mãi mãi là của ta.

Trong một nháy mắt, Cao Từ xoay chuyển người, bế Vân Di lên. Dùng sức bật, phóng ra ngoài. Trước khi biết mất khỏi bộ tộc xà nhân, hắn liếc Tiểu Bảo đang đứng đợi ngoài, ra hiệu. Xong rồi, mới bồng Vân Di rời đi.

Trong đêm trăng thanh vắng, một ngọn lửa nhỏ bắt đầu lan rộng.

rực sáng khắp một khoảng rừng. Ánh lửa bập bùng, tiếng la hét chói tai, chạy loạn rầm rập, đến vạn dặm vẫn còn nghe được.

Xà tộc bị lang nhân xâm chiếm, cứ thế sau một đêm bỗng biến mất. Nhân thủ rốt cuộc cũng được thống nhất do bộ tộc lang nhân đứng đầu, kết thúc mấy nghìn năm hai thế lực đánh chiến nhau. Một đế chế thống trị do tộc trưởng lang nhân cầm đầu... nhưng đó là chuyện của sau này...

Vân Di ôm chặt cổ Cao Từ, nép sát vào người hắn, lòng đang dào dạt lo lắng, cô thật sự không biết mình đã bị bế đi từ bao lâu, chỉ biết bên tai còn vang vẳng tiếng gió lướt quá. Tiểu Hắc vừa cảnh báo với Vân Di, số dữ liệu về độ hắc hóa của Cao Từ vẫn không ngừng thuyền giảm, vẫn giữ nguyên một mức độ cao nhất.

" Kí chủ, cùng lắm là bỏ nhiệm vụ. Tôi chịu phạt giúp cô... kí chủ, hay quay về hệ thống đi. Nam chính thật sự hắc hóa cực kì nguy hiểm, an nguy đến đến linh hồn của kí chủ " Tiểu Hắc quan sát qua không gian, nó cắn cắn móng tay. Mặt lo lắng vẫn luôn hiện hữu.

" Được rồi, cục cưng cứ bình tĩnh. Nếu có gì bất an, tôi sẽ nhờ bé cưng can thiệp " Vân Di an ủi, trấn an lại tinh thần Tiểu Hắc, sau lòng bắt đầu tính toán...

Bỗng nhiên, thân hình của Vân Di nhẹ bẫng, cô được Cao Từ thả xuống một bãi cỏ mềm mại. Nhìn quanh mới phát hiện ra đây là một sơn cốc tràn đầy tiên khí, tựa chốn bồng lai. Có người đi vào tạo động tĩnh làm cho những chú đom đóm vốn ngủ yên trong bãi cỏ giật mình tỉnh giấc, bay lên cao. Nhất thời, xung quanh hai người sáng rực, từng đốm sáng nhấp nháy xinh đẹp lạ kỳ. Ánh sáng của đom đóm cũng chiếu rọi vào mặt hồ bên cạnh, mặt nước dập dờn, long lanh như một dải bạc dài.

Mặc dù cảnh đẹp như thế nhưng Vân Di chẳng còn tâm trạng nào mà ngắm cảnh. Cô chớp chớp đôi mắt, ngược lên nhìn Cao Từ.

" Cao Từ, ta... " Vân Di vừa mới mở miệng đã bị Cao Từ chặn đứng lại, nuốt ngược tất cả những lời định nói vào bụng. Môi hắn lạnh lẽo áp lên môi mềm của cô, hung hăng chà sát, gặm cắn, cắn đến môi Vân Di bật máu.

Nhân lúc cô há miệng vì đau, hắn thừa cơ hội xông lên, đưa lưỡi vào khoang miệng Vân Di khuấy đảo, quấn lấy đầu lưỡi cô trần trọc, trêu đùa. Mùi máu tanh tràn ngập nơi chớp mũi, kích thích cho Cao Từ càng thêm hung bạo, ánh mắt đỏ rực như dã thú, thăm thẳm bất định.

Xoẹt!

Y phục Vân Di trực tiếp bị xé nát thành mảnh vụn, làn da trắng như dương chi bạch ngọc, nổi bật giữa làn cỏ xanh mướt mát. Cái yếm đỏ thêu hoa mẫu đơn bao trọn lấy hai bầu ngực tròn trịa, no đủ. Theo nhịp thở của Vân Di mà chuyển động lên xuống, đỉnh nhũ tiêm như ẩn như hiện, dụ dỗ.... thú phạm tội.

Môi Cao Từ rời khỏi môi Vân Di, trượt dần xuống dưới hết gặm cắn lại mút mạnh, cầm, cổ, vai, xương quai xanh, nơi nơi lưu lại dấu vết đỏ thẫm ái muội.

" Vân Di... Của ta... Nàng là của ta! " Cao Từ lẩm nhẩm cứ lặp đi, lặp lại như tự thôi miên chính mình.

Sắp đến bầu ngực của cô thì hắn bất chợt dừng lại, mày kiếm nhíu chặt tỏ vẻ khó chịu nhìn cái yếm vương vãi như thể nhìn kẻ thù truyền kiếp.

Cao Từ vung tay lên, cái yếm đáng thương Vân Di thích nhất liền bị giật ra, tùy tiện vứt sang bên.

" Cao Từ... Người dùng tay lại cho ta. Nếu người còn dám khi dễ ta nữa... Ta từ mặt người " Vân Di lấy tay che ngực, cắn môi, kiên quyết nhìn Cao Từ, mắt bắt đầu ngấn lệ, một giọt nước như viên pha lê lặng lẽ rơi trên gương mặt kiều diễm của cô. Tóc của Vân Di vì bị Cao Từ làm nên bị rối tung, lại càng tăng thêm vẻ mị hoặc quyền rũ.

Động tác hùng hổ của hắn bỗng vì lời nói của cô mà ngừng lại. Con người đỏ thắm bỗng sáng lên đầy xót xa. Hắn thu trọn biểu cảm Vân Di vào trong. Nàng vẫn còn sợ hắn ư?

Cao Từ cúi đầu dịu dàng hôn lên giọt nước mắt đang lăn dài của cô. Hắn vươn tay đến ôm Vân Di vào lòng. Hắn nhẹ nhàng vuốt lưng trơn bóng của Vân Di, vỗ nhẹ trấn an. Đầu Cao Từ nhẹ đặt lên vai Vân Di, hít lấy mùi hương ngọt ngào chỉ của cô mới có. Hắn nhỏ nhẹ, thủ thi.

" Vân Di... đừng sợ ta... ta không làm hại nàng đâu. Xin lỗi, ta không cố ý làm nàng đau... Ta làm ghẹo bản năng. Vân Di, nghe ta, đừng khóc nữa. Ngoan! " Cao Tử khẽ vuốt ve mái tóc của Vân Di, hấn ngừng một chút lại nói.

" Vân Di, lúc mới đầu ta thật sự bị mùi hương nàng thu hút. Ý định bắt nàng về làm thức ăn dự trữ. Nhưng dần sau đó, ta nhận ra mình chẳng thể nào uống máu một nhân loại khác ngoài nàng. Dần dà, ta cảm thấy chính mình bị nàng mê hoặc đến thành điên rồi. Tâm trí ta ngày ngày để trên người nàng, cảm xúc của ta vì nàng cũng bị ảnh hưởng. Bỗng chốc... Ta nhận ra rằng bản thân hoàn toàn phụ thuộc vào nàng. Đó là lúc, ta cảm thấy căm ghét dòng máu thú đang chảy qua người ta. Ta đã thử nàng xem nàng có khiếp sợ ta như những kẻ nhân loại kia không?"

" Vân Di, ta sai rồi! Ta thật xin lỗi... Vân Di đừng ghét ta. Ta thật sự rất... rất yêu nàng... ta muốn độc chiếm nàng dành riêng cho ta mà thôi... nàng chỉ là của ta. Vân Di, hãy là của ta " Cao Tử siết chặt cánh tay đang ôm Vân Di hơn, giọng run run. Hấn như một con sói ngốc, chỉ biết bộc lộ tâm tư từ sâu trong tâm can của chính mình, không hoa mỹ chỉ có chân thật. Nhìn Cao Tử bây giờ hoàn toàn vô hại mà còn mang một chút gì đó rất đáng thương.

[Ting: Hoàn thành nhiệm vụ chính - Công lược Cao Tử].

Vân Di nghe hệ thống thông báo, biết mình không còn nhiều thời gian nữa. Cô từ từ tách ra khỏi cái ôm của Cao Tử, ánh mắt nhu mì chứa đầy sao xa tình cảm, khóe môi kéo lên cong cong, cả mặt ôn nhu. Vân Di nhẹ nhàng kéo mặt Cao Tử lại gần, đặt một nụ hôn lên môi hấn chan chứa đầy ngọt ngào.

" Ngốc tử! Ta chưa bao giờ ghét chàng. Cao Tử ta chỉ nói một lần thôi nhé!... Cao Tử... Ta yêu chàng ".

[Tiến hành chuẩn bị rời khỏi thế giới 6: Thời gian bắt đầu đếm ngược 3...2...1...].

Trước lúc linh hồn bị rút ra, Vân Di cảm nhận được sự ngỡ ngàng xen lẫn hạnh phúc vỡ òa của Cao Tử... Cô nở một nụ cười buồn, vuốt nhẹ lên gương mặt kia một lần nữa. Tạm biệt chàng, Cao Tử.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (1)

Vân Di vừa quay trở lại hệ thống, mặt cô liền ngẩn ra, tròn mắt ra nhìn. Đập vào mắt cô là một không gian thoáng đãng, tươi mát, tràn đầy sự sống. Những đám mây trắng dập dềnh, nhẹ nhẹ trôi đi trong bầu trời trong xanh. Khắp nơi đều là cây cối xanh mướt, thậm chí Vân Di còn nghe được cả tiếng hót vui tai của mấy con chim ca nhỏ.

Giữa cả một khu rừng sinh động ấy, hiện hữu lên đầu là một khu vườn trà, được thiết kế theo phong cách Tây Âu có đầy đồ dùng như bàn ghế, ấm chén pha trà, hoa quả, bánh ngọt...v.v... Những thân cây mảnh mai của cây hoa tử đằng cuốn lấy nhau vươn lên chiếc giàn nhỏ phủ đi cái nắng nhẹ đang chiếu xuống bàn trà, từng chùm hoa màu tím của tử đằng rủ xuống đung đưa trước gió, làm không gian cực kỳ nổi bật, đẹp mắt và mát mẻ. Chưa kể đến những bông hoa như hoa hồng, hướng dương, ngọc hân, diễm châu, thanh anh...v.v... đua nhau nở rộ rung rinh trong gió. Thậm chí cô còn có thể ngửi thấy mùi hương của cây cỏ và hoa lá. Tất cả tạo nên một nét thật thanh bình, thoải mái, dễ chịu.

" Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ. Chào mừng cô quay trở lại hệ thống " khi mà Vân Di đang thần người ra đắm chìm trong không gian đầy màu sắc tươi mát như vậy, thì một giọng nói bất thình lình vang lên sau lưng Vân Di.

Cô giật nảy mình, nhảy lên phía trước, quay ngoắt ra đằng sau. Đôi mắt lúc này lại trừng lớn, mở to tròn hơn.

Đứng trước mặt Vân Di là một chàng thanh niên cao ráo, mái tóc màu đen nhánh như mực, đôi mắt xanh như nước biển sâu thăm thẳm như muốn hút đối phương vào trong đó, sống mũi thẳng tắp như dọc dừa, cánh môi mỏng khẽ kéo lên tạo một độ cong hoàn hảo nhất định. Đi đôi với gương mặt soái ca đầy, chàng thanh niên còn khoác trên mình một bộ đồ của quân gia với chiếc áo sơ mi trắng được cài với chiếc cà vạt đen dài ở cổ, mặc bên ngoài chính là bộ vest đen đuôi tôm. Cùng với đây là chiếc quần âu phẳng phiu và chiếc giày da bóng loáng. Trên đôi tay thon dài cũng không thiếu một chiếc găng tay trắng trông vô cùng lịch thiệp. Cả người chàng thanh niên ấy toát lên vẻ lịch lãm và quý phái và có chút gì đó rất quyến rũ.

" Tiểu... Hắc?" Vân Di nghi hoặc, gọi lên một tiếng.

" Kí chủ thấy hình dáng mới của tôi thế nào? Rất soái phải không?" Tiểu Hắc trên mặt dạt dào đắc ý đá ánh nhìn sang Vân Di. Đoán ngầm rằng, cô sẽ vì bộ dạng mới này của nó mà lao đến ôm chầm lấy không buông. Đúng vậy, trông nó bây giờ rất tuấn mỹ. Chắc chắn ăn đứt hơn hình ảnh tiểu shota cũ của nó.

Trái lại với suy nghĩ của Tiểu Hắc, Vân Di chỉ nhàn nhàn gật đầu. Cô bước qua người Tiểu Hắc, tiến đến phía bộ bàn ghế mà ngồi xuống, bắt chéo chân, tự mình nhón một chiếc bánh trên bàn, tào nhả mà bỏ vào miệng, bỏ qua câu hỏi của Tiểu Hắc, cô đảo mắt quanh, nói " Không gian mới của hệ thống làm tôi có chút thích đây. Rất đẹp!".

Kí chủ, chẳng nhẽ cô không thấy tôi còn đẹp hơn cả phong cảnh hả? Hừ, đồ kí chủ không có thẩm mỹ! Thật mất hứng.

Tiểu Hắc bắt mắt khịt khịt mũi, mặt mày cau có. Hầm hầm mà đến bên chỗ cô, cẩn trọng mà lấy chiếc tách trà gần đấy rót cho Vân Di một chén trà nóng hổi, hương thơm thơm mùi lá trà cứ thể tỏa ra nghi ngút quyến rũ khứu giác Vân Di.

"Đây là không gian mới do tôi tạo ra. Tiện cho kí chủ mỗi khi công lược xong, về hệ thống có chỗ thoải mái tư tưởng hơn. Biến đổi hình dáng của tôi hiện giờ cũng chính là thành quả việc nâng cấp hệ thống. Cũng là để phục vụ kí chủ tốt hơn" Tiểu Hắc lờm lờm Vân Di, đều đều nói tiếp "Ấy thế mà thấy người nào đấy chẳng mấy may để quan tâm hay cảm động chút nào. Thật uổng công tôi mà!".

Rót xong ly trà, Tiểu Hắc thờ hất ra, liền lùi lại đằng sau Vân Di, hai tay để đằng sau, bộ dạng đứng nghiêm túc, tuyệt đối im lặng. Điều bộ mười mười rất chuẩn mực một chàng quân gia. Rất an tĩnh đứng sau cô, giống như chờ đợi lệnh tiếp theo của chủ nhân.

Vân Di buồn cười nhìn Tiểu Hắc, có chút gì đó không quen. Cô nhắc chén trà nhâm nhi rồi đặt xuống, thả lỏng người thư giãn, khẽ ngã ra phía sau, tựa lưng vào ghế sofa. Đôi mắt lờm lờm khép hờ, cả người chìm vào giấc ngủ.

Chàng quân gia nhỏ để ý hành động của Vân Di, đoán chắc cô đã ngủ say, lẳng lặng vung tay kéo bảng số liệu ra, trừ hết tình cảm đang mãnh liệt trong thanh cảm xúc của Vân Di ở thế giới cũ.

Tắt bảng dữ liệu đi. Tiểu Hắc nén một tiếng thở dài, mức độ tình cảm của kí chủ ngày càng khó điều khiển. Cứ đà này... Tiểu Hắc e rằng việc công lược sẽ càng khó đi.

Tiểu Hắc lặng lẽ vén vài sợi tóc mai buông xõa đang che mắt Vân Di, ánh nhìn trùng xuống... Tự dưng... trong lòng nó nổi lên sự ghen tị nhỏ nhỏ với các nam chính trong các thế giới kia. Có thể được hưởng hết tâm tư, tình cảm của kí chủ như vậy...

Chỉ vài đường nét cơ bản, Vân Di đã phát họa xong khuôn mặt của Cao Tử. Như thói quen cũ, cô để gọn vào một góc tranh của. Uống nốt một ngụm trà, cảm nhận vị ngọt vẫn còn đọng trên đầu lưỡi, quay sang chỗ Tiểu Hắc này giờ đứng im như pho tượng. Cô nhẹ nhàng cười mỉm hiền, nói "Tiến đến thế giới tiếp theo nào, Tiểu Hắc~".

Kí chủ cô đừng cười như thế, cô lại tính dở trò gì đấy! (ở__ở) Mặt kí chủ nhìn thật rõ đáng sợ. Chắc lại sắp có biến a~

[Mở cánh cửa nhiệm vụ: Tiến vào thế giới này... Chuẩn bị... 3... 2... 1].

Thời điểm Vân Di mở mắt, cô phát hiện ra xung quanh mọi thứ đều rất mờ nhạt. Thị lực của Vân Di bị giảm sút một cách rõ rệt, đều không nhìn rõ một thứ gì hết. Theo xúc cảm qua da, nơi cô vừa tiến vào thân thể của chủ thể này thì... Kề đây có hơi mùi của ẩm mốc, không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, thậm chí có thể nghe được tiếng giọt nước tí tách chậm rãi rơi xuống cách xa rất đấy. Không khí dường như bị bó hẹp ngột ngạt, đoán chắc nơi này gần như ở dưới lòng đất. Nhưng...

Mẹ kiếp!

Thằng chết nào, dám lấy dây xích trói lão nương? Lão nương mà thoát được, nhất định việc đầu tiên sẽ phay thầy hán cho chó ăn xương, thịt sẽ vất cho quạ rĩa, ruột thì ném cho cá thường thức.

"Ngao... ô... ơ..." cô bức bối, chửi lên mấy tiếng nhưng lạ thay... Vân Di chẳng thể nào nói được một từ nào hoàn chỉnh. CMN, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Tiểu Hắc đâu? Mau ra đây, bà đây muốn nói chuyện với nhà người.

Tiểu Hắc "... Tôi đâu có ngu! Còn lâu nhé! Đồ kí chủ không có mắt thẩm mỹ.

"Tĩnh rồi à?" một giọng nói bất giác vang lên trong cái nơi tĩnh mịch này, làm cho Vân Di đang hùng hổ cũng phải giật mình ngoái lại nơi có tiếng nói phát ra.

[Ting: Nam chính xuất hiện] thanh âm hệ thống máy móc lập tức xuất hiện, vang oang oang trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (2)

Vân Di neho mắt lại, đánh giá hình ảnh nam chính qua dữ liệu mà máy tính cung cấp.

Qua hình ảnh hiện lên, cô thấy được đây là một người đàn ông với dáng người cao cao, hao hao gầy, khoác trên mình là chiếc áo blu trắng. Mái tóc nâu đỏ rũ xuống che trùm đi cả chiếc kính đen đang đeo trên mặt, dù vậy nhưng đoán chắc hẳn đây là một gương mặt đẹp. Làn da trắng nhợt, giống như lâu ngày không được sưởi nắng một chút nào từ mặt trời làm người ta có cảm giác nó trở nên yếu ớt vô cùng. Thần sắc của nam chính qua đánh giá của cô, trông khá trầm và lạnh nhạt, nhìn qua không biết đang suy nghĩ, ý vị gì... là một người tâm khó đoán.

Tần Mặc cầm khay thức ăn, bước đến cạnh Vân Di, cúi xuống đặt khay thức ăn trước mặt cô, xong đứng dựa vào tường như kiểu muốn xem Vân Di ăn

như thế nào.

" Mau ăn đi " Tần Mặc nhìn về phía Vân Di, hắt cằm đến khay cơm.

Mặc dù chưa được tiếp thu cốt truyện nhưng bản thân cô lại không hiểu vì sao khi thấy khay thức ăn đầy thì cùng ghét, thậm chí cảm giác nó giống như kẻ thù của cô vậy. Vân Di giống như làm theo bản năng, lấy chân đang bị còng lại đá văng luôn cả khay cơm. Tiếng loảng xoảng bát đĩa vỡ cùng tiếng lạch cạch của dây xích va vào với nhau, tạo thành một âm thanh khó chịu trong một nơi tĩnh lặng.

" Không thích?" Tần Mặc hai hàng lông mày nhăn lại, ánh mắt tỏ rõ sự không hài lòng, xong mấy giây sau lại giãn ra, khóe môi mỏng kéo lên. Anh đứng thẳng dậy, thu dọn thức ăn chỗ Vân Di vừa đá tung tóe rồi bỏ đi. Lát sau quay lại với một khay thức ăn ngon mắt mới còn bóc khỏi nghi ngút, chắc hẳn vừa mới làm xong.

Anh ta im lặng không nói gì, lại gần Vân Di trước con mắt ngơ ngác ngập nhoe không nhìn rõ của cô. Những ngón tay thon dài Tần Mặc tao nhã cầm lấy chiếc thìa, lấy một chút thức ăn, nhẹ nhàng thổi thổi mấy cái, sau đó rất nhanh mà nhắm miệng Vân Di chính xác mà đút vào miệng.

Cô cảm nhận được mùi thức ăn đang ở trong miệng, nhồm nhọm mà khó nuốt, ruột như muốn lộn lên lộn xuống. Chưa kịp để thức ăn nuốt trôi qua cổ họng, Vân Di đã nhổ ra sạch. Mắt cô trừng lớn, cắn răng lại quyết không cho Tần Mặc bỏ thêm thức ăn, một mực ghét bỏ cái khay thức ăn trên tay anh ta. Vân Di lùi lại, gằm gừ " ngao...ô.. " mấy tiếng chửi chửi rõ. Bà nó, chuyện gì đang diễn ra với lão nương thế này. Sao cô không cảm nhận được một chút vị giác gì?

Tần Mặc mới từ nãy thoáng một tia thích thú. Nay thấy Vân Di biểu cảm như thế, thoáng chốc sự thích thú vụt mất. Anh tặc lưỡi, vắt " xoảng " một cái khay cơm liền rơi xuống đất. Đứng dậy, nở nụ cười khinh khinh chẳng còn thấy được vẻ nhẹ nhàng, từ tốn như từ nãy.

" Phản kháng? Hôm nay gan cô cũng lớn nhỉ? Không sao! Tôi với cô còn rất nhiều thời gian. Cứ từ từ và cảm nhận. Tôi sẽ giày vò đến nỗi cô chết đi rồi cũng phải sống lại để tôi hành hạ tiếp... Vân Di " Tần Mặc kéo dài thanh âm khi gọi tên cô, bật cười lớn mang theo đầy là sự man rợ, anh hất ngược mái tóc mái đang che khuất đôi mắt mình, lộ ra vẻ tuấn tú hơn người, yêu thích chiêm ngưỡng khuôn mặt nhăn nhó của Vân Di, thờ hắt ra, phất áo mà bỏ đi.

" Tiểu Hắc, nội dung " Vân Di hít một hơi, không đành nào có thể nuốt nổi cục tức đang đầy ứ ở cổ. Nam chính, cứ bình tĩnh, đợi lão nương tiếp thu xong cốt truyện. Chúng ta sẽ ngồi xuống mà uống nước, cắn hạt dưa, từ từ nói chuyện phiếm với nhau.

Vân Di ngồi an tĩnh mà tiếp thu cốt truyện đang được truyền thẳng vào đầu.

" Thế giới này - Nam chính có tên là Tần Mặc, là một tiến sĩ liên quan đến y dược. Anh ta tuổi mặc dù còn trẻ nhưng lại có thể dễ dàng thu tóm tất cả các giải thưởng liên quan đến y học trên toàn thế giới. Cũng là người phát minh ra nhiều loại thuốc mới có thể chữa được rất nhiều bệnh nan y.

Không nhưng thế còn khai phá ra được tính chuyển đổi của gen ADN ở người khiến cho con người tăng được đề kháng, sức khỏe, trí thông minh và sự nhanh nhẹn vượt trội hơn.

Vì thế được nhà nước nói riêng và thế giới nói chung hết lời khen ngợi, tương chừng tôn anh ta lên luôn thành thánh mẫu. Một người tài giỏi, lại giàu có, nhan sắc thì có thừa, mới nhìn thế thôi, cũng đủ thấy được tương lai tươi sáng đến cỡ nào. Tuy vậy, cái gọi là tương lai không thể nào đoán trước được việc gì, đúng có thật...".

"... Tần Mặc khi đứng ở đỉnh cao, đâm ra lại cảm thấy cô đơn lạc, lững. Lại vừa hay con gái của nghị sĩ lại nhìn trúng vẻ ngoài lẫn sự tài giỏi của Tần Mặc. Mà đó cũng chính là chủ thể Vân Di xuyên vào lần này. Chủ thể can tâm tình nguyện, hao tổn sức lực theo đuổi Tần Mặc, tạo ra những màn romantic ngoài đời thật. Được báo chí suốt ngày săn đón đưa âm lên mạng.

Sau cùng vì cũng thấy nhàm chán với cuộc sống thực tại, Tần Mặc quyết định thử hẹn hò thử một lần với chủ thể...".

"... Sau một thời gian hẹn hò, chủ thể phát hiện được tính kì quái khác hẳn về ngoài mà cô từng biết cộng thêm với sự lạnh nhạt, thờ ơ trong chuyện tình cảm của Tần Mặc. Đâm ra cô ấy lại thấy chán nản nhưng lại không muốn chia tay Tần Mặc. Nguyên do cũng tại vì anh ta sở hữu một gia tài khổng lồ, lợi dụng để ăn sung mặc sướng cũng là cách hay. Thành ra, chủ thể liền bắt cả hai tay với một con trai thủ tướng... Tiếc rằng, không được bao lâu thì bị Tần Mặc bắt tại trận... ".

"... Lúc mới đầu, anh ta không tỏ vẻ gì nghiêm trọng. Chỉ là lập tức cắt đứt mối quan hệ của bọn họ. Chủ thể do bị bắt tại trận, cũng đành âm ừ mà đồng ý.

Tương chừng câu chuyện đến đây là kết thúc. Không ngờ rằng, Tần Mặc lại nuôi mối thù này, về đến phòng liền mất mấy tháng không ra khỏi phòng thí nghiệm, nghiên cứu ra một loại virus nguy hiểm. Nam chính từ đây chính thức bị biến đen.

Thật ra, Tần Mặc không phải vì quá yêu sâu đậm chủ thể mà là do cô ấy gọi nhắc lại quá khứ đen tối của anh ta với mẹ ruột mình. Mà loại người như thế Tần Mặc lại cực kì ghét

..."

"...Tần Mặc lấy một số lí do gặp mặt chủ thể. Khi mà chủ thể đồng ý đến gặp, liền tiêm thẳng virus ấy vào người cô. Virus mà Tần Mặc chế tạo ra, bắt đầu ăn dần đến các giác quan trên người cô, rồi cướp đi sự điều khiển trí óc trên người chủ thể, khiến cho cô ấy chỉ còn là cái xác biết di chuyển. Tiếp đó, Tần Mặc cho chủ thể đi ăn thịt chính con trai thủ tướng, kẻ mà chủ thể đang bắt cả hai tay.

Cũng chẳng biết hữu ý hay vô ý mà bệnh dịch virus của Tàn Mặc lan rộng ra khắp nơi. Con người dần dần bị biến hóa, có thể tạm gọi sự chuyển hóa ấy là zombie. Thế giới rơi vào thế diệt vong, con người càng ngày càng biến thành động vật quý hiếm cần bảo tồn. Số lượng người trên trái đất, dường như có thể đếm trên mười đầu ngón tay...

Quay về chỗ của Tàn Mặc, sau khi mà cho chủ thể cắn chết người mình yêu. Anh ta đã mang cô về phòng nghiên cứu, làm ra một lượng thuốc giải nhỏ, đủ để đẩy lùi tính độc tố trong người cô, lấy lại được một chút tỉnh táo và nhận thức cho chủ thể.

Đối với chủ thể mà nói, nhận ra được chính mình đã tự tay nuốt từng miếng thịt, ruột sống của người yêu vào bụng, không khác gì hành hạ tinh thần lẫn thể xác, hận không tự cắn lưỡi chết ngay lập tức. Việc đưa thuốc giải vào người chủ thể rồi lại rút ra tiêm virus của Tàn Mặc. Quả nhiên, ý đồ quá tàn nhẫn và thâm độc. Chủ thể vì một thời gian không thể chịu thời tra tấn ấy, cuối cùng nhân cơ hội lấy lại một chút lí trí, vừa lúc mà Tàn Mặc không đề ý liền đập đầu tự sát. Mà đối với zombie vỡ não tức là chết.

Sau khi chủ thể chết đi, hành tung của Tàn Mặc cũng biến mất không còn dấu vết gì... Chỉ để lại cho thế giới đại thảm họa không lời giải ".

Vân Di "..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (3)

Tâm trạng của Vân Di lúc này thực tồi tệ rất muốn bùng nổ. Cảm tưởng đầu đang bốc khói lửa nghi ngút. Cô nén bức bối trong lòng, hít một hơi, mặt nhẩn lại, cắn cắn cánh môi hồng, lạnh giọng gọi con mèo nhỏ ra để tính sổ.

" Tiểu Hắc ".

" Tôi đây! Thừa kí chủ!" tức khắc chàng quân gia lịch thiệp nọ xuất hiện đứng ngay ngắn trước mặt cô, cúi gập người chào một góc bốn lăm độ rồi ngẩng mặt mỉm cười nhìn Vân Di đầy dễ mến. Án sâu bên trong con mắt Tiểu Hắc, cô có thể nhận thấy rõ được qua đôi mắt nhấp nhòe của mình là sự khoái chí lẫn thích thú không giới hạn của mèo nhỏ khi thấy cảnh cô đang chạt vật thể này.

" Bé cưng đừng ngay cái điệu cười đầy lại cho chị. Có tin lão nương đây cắt nát cái miệng cậu ra không?" Vân Di liếc Tiểu Hắc, cũng rất thân thiện kéo kéo khoe miệng lên cười gằn đe dọa, cô nói tiếp.

" Đừng nghĩ mình chuyển đổi thành người trưởng thành thì chị không thể nào trừng trị cưng được. Chắc! Nghĩ thế thì nhầm lẫn lớn rồi đấy! Muốn rước họa vào thân thì cũng có thể thử " Vân Di nghiêng đầu, dựa vào một góc cửa tường, hàng mi cong cong khẽ rung nhẹ, một mực nhàn nhạt vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Hắc. Do tầm nhìn của chủ thể không ổn định, nên cô chỉ có thể lúc nhìn rõ lúc không. Thành ra Vân Di chỉ dựa vào tiếng động mà đoán hành động của đối phương.

Tiểu Hắc vẫn giữ nguyên nụ cười không hề phai nhạt chút nào. Phất tay một cái liền hiện ra một tách trà cùng chiếc chén, búng tay thêm lượt nữa Tiểu Hắc đang từ chàng quân gia tuần tú, lịch lãm bỗng chốc hóa lại thành quân gia shota nhỏ trông vô cùng khả ái, dễ thương. Bé shota ho nhẹ, rất ra dáng quý ông rót lấy một chén trà đưa cho Vân Di.

" Mời kí chủ đáng yêu uống một ngụm trà cho thanh lọc cơ thể, da dẻ mịn màng để mãi mãi xinh đẹp, trường tồn theo thời gian. Kí chủ yên tâm, tôi đã thêm lại các giác quan cho thân thể của cô, thị lực cũng được cải thiện. Dù bị nam chính làm gì đi chăng nữa cũng không bị ảnh hưởng đến cô nữa. Chưa kể đến cô là zombie đầu tiên nên có những chức năng vượt trội hơn cả các zombie khác. Đây cũng là đãi ngộ của hệ thống quân của tôi dành cho kí chủ kính mến ".

" Không những vậy, kí chủ... cô xem tôi lại biến lại thành bé quân gia nhỏ mà cô yêu thích này. Kí chủ, cô hài lòng chứ?" Tiểu Hắc trịnh trọng nói, đằng sau không hiểu vì sao tự dưng xuất hiện cái đuôi nhỏ, kịch liệt ve vẩy giống như đang đi lấy lòng người khác.... hình tượng này... quả thực làm người ta liên tưởng đến mấy kẻ chân chó chuyên đi nịnh bợ.

Tiểu Hắc trong lòng nước mắt rơi nhiều như biển, mặn như muối, tâm can gào thét dữ dội. Nó chỉ muốn thử chút cảm giác nâng cấp thành người đàn ông cool ngầu, lạnh lùng, uy vũ bá đạo như tổng tài trong một thời gian. Ấy thế, kí chủ xấu xa kia còn không thêm cho nó một hưởng cảm giác mới lạ, hay ho đây, đã kịp buông lời đe dọa rồi. Chẳng giữ cho nó được chút thể diện nào. Kí chủ đáng ghét!

" Được rồi! Được rồi! Đừng bày cái mặt như thế nữa " Vân Di đón chén trà trên tay Tiểu Hắc, nhấp một ngụm rồi đặt sang bên cạnh, kéo tiểu shota vào lòng. Cung chiều mà néo kéo cái má trắng mền, vò vò cho mái tóc đen mượt rối tung lên, rồi hôn kêu một cái ở má. Vân Di liếm môi, điệu bộ hết sức lưu manh" Trăm vẫn thích kiểu này của nàng hơn ".

Tiểu Hắc thâm tâm toát mồ hôi lạnh. Lẽ nào kí chủ là kẻ chuyên cuồng shotacon?

Nghĩ đến thôi là nó đã thấy rùng mình rồi. Hệ thống mái móc trong người như giảm xuống lạnh mấy nghìn độ. Quá biến thái!

" Kí chủ! Mong cô nhận nhiệm vụ " gạt bỏ suy nghĩ đang vờn quanh đầu. Tiểu Hắc hắng giọng nhỏ nhỏ dễ thương, mặt lại cố gắng nghiêm túc vươn tay lên điều chỉnh để hiện lên dữ liệu. Hai kiểu này pha vào nhau thật sự rất hấp dẫn ánh mắt Vân Di.

Cô nuốt nước bọt, ánh nhìn gian tà, lại muốn đi thị tẩm mèo nhỏ rồi!

[Ting: Nhiệm vụ chính - Công lược Tàn Mặc].

[Nhiệm vụ phụ tuyển - Giúp thế giới thoát khỏi bệnh dịch zombie].

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (4)

Trên mặt Vân Di xuất hiện vô nhiều những đường hắc tuyến khi vừa nhận xong nhiệm vụ, gân xanh trên trán cũng lên rõ ràng, cô nghiêng chặt răng..
(͡° ͜ʖ ͡°) ͜ ͡

Fuck Your Mother!

Lão nương không định làm thánh mẫu Mary Sue đâu nhá!

" Tôi không muốn nhận nhiệm vụ phụ tuyển lần này " Vân Di trực tiếp kháng nghị. Đùa! Mấy thứ rắc rối này dây dưa vào thân chỉ tổ một người. Cô đây không có rảnh nhé!

" Kí chủ! Đừng làm vậy. Nhiệm vụ là không thể bỏ được, như thế sẽ ảnh hưởng linh hồn của cô. Chẳng nhẽ... cô không còn thương tôi?" Tiểu Hắc sụt sùi, ngược nhìn Vân Di. Nó chớp chớp một cái liền có giọt nước mắt chảy xuống, con ngươi long lanh như dải ngân hà. Hai bàn tay nhỏ khê chọc chọc vào nhau, trông vô cùng ủy khuất, đáng thương lẫn tội nghiệp.

Vân Di bất đắc dĩ nhận được vô vàn những ngôi sao đáng thương nhỏ phi thẳng vào mặt. Bé cung, coi như nằng lòi hại, trăm thua tâm phục khâm phục. Giỏi! Giỏi lắm!

" Thôi bỏ đi, tôi nhận " Vân Di thờ dài đỡ trán mệt mỏi. Không đành nào chịu nổi chiêu trò này của Tiểu Hắc.

Con mèo nhỏ nào đó rất đặc ý, chiêu thức này luôn có tác dụng với kí chủ biến thái. Cần vận dụng phát huy triệt để.

Vân Di đau đầu vò tóc, bức bối, mặt hầm hầm như vừa bị mất vốn. Nếu tính kĩ ra, lần này xuyên vào cô chính là vào đúng cái kết của câu truyện. Thế này thì làm ăn được kiểu gì nữa? Chưa kể đến, nam chính đã bị hắc hóa biến đen. CMN! Như thế thực sự rất đáng sợ, không đùa được đâu!

" Thế thì mới cần kí chủ ra tay " như đọc được suy nghĩ của cô. Tiểu Hắc nhún vai, bĩu môi, cả người không hề thích cái tay Vân Di đang làm loạn trên người mình.

Cô khịt khịt mũi, chẳng thèm chấp vật hành động nhỏ đang khiêu khích của bé shota. Vân Di vẫn chuyên tâm vào tính toán, phân tích cốt truyện. Tránh để xảy ra những rủi ro bất lợi cho cô.

Theo như dữ liệu mà Tiểu Hắc cung cấp thêm cho Vân Di. Nam chính lần này bị mắc chứng bệnh khá là nghiêm trọng đó chính là psychopath. Bệnh tình do Tàn Mặc tự nảy sinh, do vậy anh ta ngày càng vô cảm, chai sạn với cảm xúc. Điều này ảnh hưởng rất xấu đến việc công lược của Vân Di. Lần này... đối tượng thật sự khá khó nhằn.

*Psychopath là chứng rối loạn nhân cách chống đối xã hội, một trạng thái không bình thường của nhân cách biểu hiện chủ yếu bằng sự khó hoặc không thích ứng thường xuyên với các quy tắc đạo đức xã hội và pháp luật.

Vân Di ngáp dài, nằm xuống, tay vẫn ôm khư khư lấy Tiểu Hắc nằm cùng, mắt nhắm mắt mở, xem ra cô đã buồn ngủ lắm rồi. Do tất cả các chức năng đơn giản của con người trong thân thể Vân Di đều được Tiểu Hắc khôi phục được phần nào, nên cô có cảm giác buồn ngủ. Vân Di tặc lưỡi... thôi thì cứ ngủ đi đã, mọi chuyện cứ để hôm sau giải quyết.

Tiểu Hắc rất không tình nguyện làm gối ôm cho Vân Di nhưng sau cùng vẫn nhượng bộ đợi cô ngủ say mới quay trở lại không gian hệ thống...

Sáng hôm sau, Vân Di vẫn trong trạng thái ngủ. Chưa kịp để mở mắt ra, cô đã bị âm thanh ồn ào làm cho thanh tỉnh giấc. Do thuộc tính của zombie nên tai của Vân Di có khả năng thu được tần số âm thanh nhạy bén hơn người thường. Nên có thể nghe theo tiếng rên, gào khóc từ rất xa.

Chưa để cô tò mò lâu, tiếng mở cửa nặng nề cùng với đấy là tiếng lách cách mở điện cho bóng đèn. Có chút ánh sáng, căn phòng lạnh lẽo, u uất sáng bừng lên. Vân Di lập tức đưa tay lên che đi vì chưa quen với nguồn sáng mới, cô nhăn mày khó chịu, liếc hai cái bóng một cao, một thấp đang ngược sáng về phía mình. Trong lòng đoán chắc người kia là Tàn Mặc, vậy người còn lại... là ai?

Chương 99: Thế giới 7 - Công lược tiên sĩ cuồng loạn (5)

Tần Mặc hồ hững đứng từ trên cao, đảo mắt qua cô gái nhỏ bị mình xích lại, đang ngăn người nhìn không chớp mắt. Anh không nói gì, tiếp tục công việc của bản thân, cầm tóc lòi kéo xềnh xệch một thân hình của người phụ nữ mà anh vừa mới mang vào. Trên người phụ nữ ấy đều bị trói kín chân tay, miệng thì bị nhét một chiếc giẻ chỉ có thể phát âm nhưng tiếng "u... ơ" không rõ. Trên người chỗ nào cũng loang lổ máu, quần áo thì tách tả tơi. Biểu lộ của người phụ nữ ấy vô sợ hãi, giãy giụa chống cự hết sức kịch liệt.

Thân hình người phụ nữ kia liên tục bị kéo lê, cả người va đập mạnh vào những thành của cầu thang, thành tường. Thậm chí có một vết máu đỏ tươi dài từ những chỗ mà phụ nữ ấy bị kéo lê qua, đoán hẳn là bị chảy máu không ít và số xương lẫn nội tạng bị đập nát khá nhiều. Tuy cảnh dọa người như thế nhưng trên mặt Tần Mặc chẳng thể hiện một chút cảm xúc thương xót gì, giống như việc này là quá đỗi bình thường đối với anh ta.

Sau khi xong xuôi nhốt trói người phụ nữ kia lại một chiếc ghế gần đấy, cho người phụ nữ một liều thuốc mê để đỡ ồn ào. Tần Mặc thản nhiên lột bỏ găng tay vừa đeo vứt đi, thay thế cái mới. Tiếp đến, anh ta bước đến bên bàn thí nghiệm được đặt ở góc phòng, lòi từ ngăn bảo quản lạnh ra một ống thuốc màu xanh lá đang sủi những bọt khí li ti. Anh ta lắc lắc mấy cái rồi dùng ống tiêm rút ra sạch.

"Tiểu Hắc, đừng nói với tôi kia chính là virus đấy nhé!" Vân Di chứng kiến cảnh tượng đấy, thì thào liên lạc với Tiểu Hắc.

"Bingo! Chúc mừng kí chủ đã trả lời lời chính xác " Tiểu Hắc gật gù, vỗ tay, cảm thấy tự hào. Không việc gì có thể qua mắt được kí chủ. Không ủng hộ công người nó kĩ lưỡng lựa chọn. Minh thật giỏi mà! Tiểu Hắc đặc ý xoa cảm...

Đúng như những gì Vân Di dự đoán. Quả thực Tần Mặc chính xác là tiêm thứ chất lỏng vào người cô.

"Tiểu Hắc! Thứ thuốc này sẽ ảnh hưởng đến tôi chứ?" Vân Di liếc mắt thấy chất lỏng màu xanh sắp truyền gần hết vào cơ thể mình. Cô nhận thấy trong người có sự chuyển biến rõ rệt, như thêm khát một thứ gì đó nhưng chẳng biết đấy là thứ gì.

Cô trừng mắt lên nhìn Tần Mặc, mặt nhăn nhó lại. Vốn dĩ tay chân đều bị anh ta vô hiệu hóa nên cũng không thể nào phản kháng nổi. Vân Di đẩy lên nổi bất an.

"Hiện tại thì ít nhiều kí chủ vẫn bị thứ thuốc này chi phối đến cảm giác thêm ăn thịt người. Nhưng nó sẽ không làm ảnh hưởng đến các giác quan của cô. Tính đến hiện tại kí chủ vẫn có thể cảm nhận mùi vị, do thân thể này tôi đã nâng cấp cho cô " Tiểu Hắc hết sức nhiệt tình giải đáp, hí hửng trong ngóng một màn hay sắp xảy ra.

Vân Di "... (๖_๖)..." CMN! Như thế còn chết hơn. A...a...a...Đừng ai can lão nương, ta đây thật sự muốn vác dao đi giết người.

"Ngao... ô " Vân Di gầm lên, phản kháng không cho Tần Mặc tiêm nốt số thuốc này vào người. Mái tóc đen dài cũng vì hành động Vân Di mà rối tung, cộng thêm chiếc váy trắng mặc có phần nào nhàu nát, da thì nhợt nhạt, xanh xao, kết quả... nhìn Vân Di bây giờ rất giống ma nữ, có chút dọa người. Cô thở phì phò, ánh mắt như dao găm đâm về phía Tần Mặc. Đoán rằng nếu có thể giết người bằng ánh mắt thì Tần Mặc đã bị Vân Di giết không biết bao nhiêu lần rồi.

Nam chính, cứ đợi đấy! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

"Ngoan! Đói lắm rồi phải không? Tôi kiếm thức ăn về cho cô rồi đấy. Lát nữa đợi tôi tháo xích ra, cô sẽ được ăn no " Tần Mặc mỉm cười, con ngươi lóe lên, rất dịu dàng rút cây kim ra khỏi tay Vân Di, còn cẩn trọng mà lấy bông cotton lau đi vết vừa tiêm vào để tránh bị nhiễm trùng. Tất thấy đều là một bộ mặt ôn nhu.

Anh ta xoay người, bước nhanh đến chỗ công tắc ở gần đấy. Ấn lấy nhẹ một cái, tất cả những còng tay và xích trên người Vân Di đều được mở ra hết.

"Nào! Hãy thưởng bữa ăn ngon miệng của mình, Vân Di~ " Tần Mặc đẩy lại gong kính của mình, nhìn chăm chăm vào Vân Di. Bàn tay mặc dù đưa lên che miệng nhưng vẫn không giấu nổi được nụ cười thích thú đầy phấn khích, ánh mắt Tần Mặc toát lên vẻ điên loạn. Thật sự rất giống một kẻ tâm thần nguy hiểm, một người đầu óc không bình thường.

Chương 100: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (6)

Bị bệnh!

Hình như càng những người có IQ càng cao thì càng lảm bẻm liên quan đến thần kinh thì phải? Vân Di bĩu môi, khịt mũi ghét bỏ vẻ mặt của Tần Mặc. Có bệnh thì phải chữa, để lâu kéo thêm nặng a~

"Ăn đi! Cô còn chần chờ gì nữa! Chẳng phải đây món mà cô thích ăn nhất sao? Trông cô cũng có vẻ rất đói mà " Tần Mặc cong cong đuôi mắt, dạt dào ý cười, hất mặt về phía người phụ nữ bất tỉnh không xa.

Mẹ nó! Sao anh ta có thể nói với gương mặt tỉnh bơ như thế!

Hiện tại ý thức của Vân Di đang bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ, cử động hiện tại đều không nghe theo ý cô. Móng tay Vân Di dầy lên một cách bất thường, cả người nóng rực như bị thiêu đốt, cảm tưởng vô vàn mũi kim châm vào người, đau đớn vô cùng. Điều hiện lên duy nhất trong đầu Vân Di bây giờ là... cô muốn ăn... thịt người. Con mắt Vân Di gần như dán chặt vào người phụ nữ kia không buông. Có điều gì đó thôi thúc cô mau tiến tới mà cắn xé, nuốt chửng lấy. Cô bắt đầu khép kiễng đứng dậy theo bản năng, bước chân như muốn hướng về phía người phụ nữ ấy.

Nhìn người đang chập vật, đầu tranh, Tần Mặc thật cao hứng, cả người run run lên vì sung sướng. Vẻ mặt kia quả thực kích thích tinh thần của anh. Tần Mặc liếm liếm khóe môi khô của mình, cất giọng nói.

"Vân Di, cô mau ăn đi. Để lát nữa sẽ không còn tươi ngon nữa " Tần Mặc giọng nói thập phần khuyến giải. Anh ngã người ra ghế, bắt chéo chân, hai tay thả lỏng đặt lên đùi trông vô cùng thư thái thưởng thức cảnh vui.

Vân Di hít một hơi lấy lại tinh thần, đừng mong lão nương đây cho nhà người toại nguyện.

Tức thì, Vân Di lấy hết sức bình sinh há miệng cắn thật chặt lưỡi đến nổi bật máu, mùi máu nồng nồng, mằn mặn, chan chất vương vãn ở đầu lưỡi cô. Con đau chạy thẳng lên não bộ làm Vân Di thanh tỉnh hẳn, cũng vì thế mà hành động vô thức của cô cũng chấm dứt. Vân Di thở hắt ra, bình tĩnh mà ngồi xuống, cắn răng điều khiển lại thân thể như đang muốn vùng lên phản chủ lần nữa.

Thấy cảnh này, Tần Mặc thoáng nét không vui, chắc rằng cô hành động ngoài sức tưởng tượng của anh. Tần Mặc lập tức đứng dậy, bước ngang qua chỗ Vân Di, tiến thẳng đến chỗ người phụ nữ nọ trước con mắt khó hiểu của cô.

Chớp mắt một cái, anh ta đã đứng trước mặt phụ nữ kia. Vân Di còn chưa kịp đoán hành động tiếp theo của anh ta là gì để tùy cơ ứng biến thì..

Xoẹt!

Một dòng máu đỏ tươi bắn mạnh lên chiếc tường trắng, tí tách chảy từng giọt xuống, tạo nên hình ảnh quỷ dị đáng sợ. Một số thì bắn lên mặt, áo blu trắng của Tần Mặc. Vân Di tròn tròn mắt, anh ta cư nhiên giết người.

Tần Mặc lạnh nhạt lau đi vết máu trên mặt, tay còn lại thì giữ khư khư nắm tóc của chiếc đầu của người phụ nữ mà anh vừa cắt xong. Cái xác không đầu máu vẫn chưa ngừng chảy, quanh chỗ đấy đều lênh láng toàn máu.

"Ách, lát lại phải dọn rồi " Tần Mặc lâu bầu tự nói một mình, anh ta đá đá mấy cái vào chiếc xác kia cho đến khi đổ xuống. Rồi chẳng quan tâm, thản nhiên mà bước qua nó, tiến gần đến chỗ Vân Di, vắt cái đầu "bịch " một cái, thẳng trước mặt cô. Khóe miệng nhếch, mỉm cười tảo nhả hết sức lịch thiệp. Tần Mặc nhẹ nhàng nói.

"Ăn đi, Vân Di~ "

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (7)

Vị nam chính này! Có vẻ như bị mắc chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế về việc làm sao để cho cô ăn thịt người ấy nhỉ?

Tần Mặc nhướn mày chớp mắt suy tư, mặc dù đã khá khó chịu khi thấy Vân Di chưa đã động gì đến cái đầu người, nhưng anh ta vẫn ân cần quan tâm hỏi, giọng cực kì mềm mỏng "Vân Di, hôm nay người này không hợp khẩu vị cô sao?"

Sao... sao cái em gái nhà anh! Hợp thể beep nào được. Đừng nói câu đấy với cái mặt ngây thơ vậy chứ!

"Hay do cô không khỏe?" anh ta nói xong, bắt đầu luống cuống, lảm bẻm tự nói một mình "Có lẽ mình tìm ít thuốc quá chăng? Chưa đủ ham muốn ".

Vân Di "...(_ _).. " thật luôn?

"Được rồi! Hôm nay tôi sẽ ưu ái cho cô, sẽ giúp Vân Di ăn ngon miệng " Tần Mặc nhìn Vân Di không chút động tĩnh gì, chỉ trơ mắt ra ngó chăm chăm vào cái đầu, anh thở dài. Lôi từ trong túi áo ra một chiếc dao phẫu thuật sáng bóng, nhanh chóng mà " phẫu thuật " lấy chiếc não bên trong. Não người to hơn bàn tay, màu trắng, non mềm như đậu hũ, có gân đầy dây thần kinh cùng máu đỏ yên lặng nằm trên bàn tay đã sớm nhuốm máu của Tần Mặc.

Thật sự nhìn thấy cảnh đấy, tâm can Vân Di rất muốn lao vào để ăn, thậm chí muốn cắn nuốt luôn cả Tần Mặc. Nhưng cô biết mình sớm đã bị hình ảnh này làm cho buồn nôn muốn chết.

"Đấy!" Tần Mặc đưa não người đến trước mặt Vân Di, nhoen miệng cười rất tươi " Mau ăn đi! "...

" Tiểu Hắc, che giác quan lại cho tôi " Vân Di gấp rút liên lạc, nhận được tín hiệu trả lời của mèo nhỏ, cô lập tức thả người cuốn theo dòng chảy của bản năng. Con người Vân Di dần dần trở nên trắng dã mờ mờ đục đục, chẳng nhìn thấy nổi tiêu cự xa hay gần, những mạch gân xanh tím nổi rõ lên khắp người, ham răng nhe ra sắc nhọn có phần đáng sợ, cả người lao đảo đứng nhanh, vút nhanh về phía Tần Mặc. Xem ra... lần này nhất định không tránh được rồi....

Tần Mặc thỏa mãn chứng kiến cảnh Vân Di ăn hết não và thân xác của người phụ nữ kia, anh ta mặt mày giãn ra, hớn hờ, có phần nào tươi tỉnh.

Sau một lúc còng tay chân cô lại như cũ, Tần Mặc mới lôi một ống thuốc màu cam vàng, đó là thuốc đẩy lùi tạm thời virus mà anh ta chế tạo riêng cho Vân Di. Không quá khó để tìm được đường ven trên tay cô, Tần Mặc chậm rãi tiêm cho Vân Di chuyển dần thứ chất lỏng vào người cô. Xong xuôi mới đi chuẩn bị dọn dẹp mở hỗn độn này.

" Anh... thật đáng thương! "

Bước chân của Tần Mặc bỗng khựng lại, anh ta ngoái lại nhìn Vân Di.

Cô gái nhỏ chẳng còn cái dáng vẻ dọa người của zombie khi nãy. Cô thất thần ngồi quy xuống, bây giờ trông Vân Di giống y một người bình thường, tất cả các chức năng cũng như da, hàm răng, móng tay đều quay về như cũ, làm người khác khó đoán cô là zombie.

Chiếc váy màu trắng Vân Di mặc trên người đã mất hẳn đi màu tinh khôi vốn dĩ ban đầu của nó, nên giờ vô cùng nhàu nát, nhăn nhúm. Nay lại được một lần nữa nhuốm thêm một màu đỏ tươi của máu, cộng thêm việc tất cả chân tay đều bị xích lại nhìn cô rất khắc khổ và đáng thương. Mặt Vân Di khẽ gục xuống nên không biết rõ biểu cảm hiện giờ trên mặt cô là gì? Mái tóc đen nhánh mềm mại trước dần xuống hai bờ vai mảnh khảnh. Cảm tưởng hình ảnh của cô lúc này rất giống số phận cảnh liễu yếu ớt mong manh trước cơn gió lớn... không khỏi khiến người ta cảm thấy đau lòng mà chua xót, thương tâm.

Vân Di vẫn như cũ, cất lời nói, giọng đặc lạ đi, có hơi run run " Hành hạ tôi... Vốn dĩ chỉ mang làm trò tiêu khiển để thỏa mãn lòng báo thù của anh. Nhưng thật chất... " cô ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tần Mặc không hề có một tia sợ sệt nào, mà chỉ hiện rõ lên sự thù hận không che dấu. Khóe miệng Vân Di cong lên, khẽ bật ra nụ cười khẩy, tiếng cười phát ra nhẹ nhẹ.

" Tần Mặc... anh chẳng qua chỉ đang cố che giấu sự cô đơn của bản thân mà thôi! "

" Anh biết không? Tần Mặc! Anh còn thậm chí còn chẳng dám đấu tranh được nỗi sợ cô đơn của chính mình. Một kẻ hèn nhát ".

" Câm miệng! " Tần Mặc cả người trầm xuống, nhìn sơ qua cũng biết tâm trạng của anh đang rất tệ.

" Ha! Bị tôi nói trúng tim đen rồi phải không? " Vân Di cười sáng khoái, đưa ánh mắt lạnh lùng sang Tần Mặc.

" Tôi nói... Cô câm miệng lại! " Tần Mặc tức giận, vút một cái đã đến chỗ cô. Anh đưa bàn tay to khỏe bóp cổ Vân Di, nhắc người cô lên không trung. Đôi mắt xuất hiện chẳng chút những tơ máu. Sát khí tỏa ra nồng đậm, anh nghiêng chặt răng, rít từng hơi. Rất muốn một tay bóp chết gương mặt khiêu khích người con gái trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (8)

Tần Mặc vốn dĩ từ trước giờ đều là người hiếm khi bị ảnh hưởng hay chi phối bởi cảm xúc, hầu hết anh ta luôn giữ cho mình một cái đầu lạnh để suy nghĩ. Nhưng có một điều cảm kích đối với Tần Mặc là nói về quá khứ của anh.

Mà chủ thể khi đó lúc đó lại nhìn trúng Tần Mặc, điều tra rất rõ xuất thân của anh ta. Cũng như biết được quá khứ có chút tối tăm đối với Tần Mặc. Tuy nhiên, do cũng là điều Tần Mặc không muốn nhắc đến nên chủ thể chưa từng tự ý gọi lên hay động chạm đến vết thương trong lòng anh. Dù vậy, việc mà chủ thể tự ý điều tra Tần Mặc, anh ta hoàn toàn biết nhưng cố tình nhắm mắt nằm ngơ và tha cho chủ thể một lần phạm vào một trong những điều cảm kích của Tần Mặc..

Vì vậy, khi mà Vân Di nói bóng nói gió, lập tức Tần Mặc mới hiểu được ý của định cô đang ám chỉ chạm vào cái váy ngược của anh, chính vì thế mới nổi điên, mắt kiểm soát như vậy.

"Cô hẳn rất muốn chết?" Tần Mặc gầm lên, bàn tay siết chặt thêm chút nữa, trong mắt không hề chút nào gọi là lưu tình, chứa toàn sát ý ngàn ngút.

Tách!

Một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của anh, Tần Mặc có chút sững sờ, đơ người, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào mặt Vân Di.

Những giọt nước mắt long lanh như viên pha lê dễ vỡ, cứ thế lăn dài trên khuôn mặt kiêu diễm của cô, cũng không hề có dấu hiệu dừng lại. Vân Di nhìn thẳng vào con người Tần Mặc, qua đôi mắt anh phản chiếu thấy được vẻ mặt mãn nguyện cũng với đau khổ đan xen lẫn nhau của Vân Di. Tạo nên một biểu cảm gây ám ảnh khó quên cho người được chứng kiến.

"Anh... giết tôi? Thật sự... anh sẽ giết tôi chứ?" Vân Di vì bị siết cô nên lời nói phát ra có chút khó nghe, nhưng cô vẫn cố gắng cất cái giọng khàn khàn lên nói tiếp. Vân Di mừng rỡ, mỉm cười hạnh phúc, nước mắt vẫn không ngừng tuôn, mặt vốn thiếu không khí đã bị tái xanh lại. Cô tha thiết nói có chút không tự chủ mà lời nói hơi run run.

"Làm ơn... giết tôi đi. Tôi rất muốn chết... hãy giải thoát cho tôi, Tần Mặc. Sống mà không bằng chết thế này... tôi thà chết còn hơn".

Trong một phút ngây người, Tần Mặc liền tụt tay thả Vân Di ra, để mặc cho cô rơi tự do xuống nền gạch đất. Tiếng dây xích rơi leng keng va vào với nhau, tạo nên những âm thanh khó nghe giữa căn phòng yên tĩnh này.

Vân Di giờ phút này như cá gặp được nước, cô ho sặc sụa, tham lam hít khí qua thanh quản cho căng tràn phổi rồi lại thở ra, ngực phập phồng. Như thể mới biết cô đang khó nhọc tiếp nhận oxy vào một cách khó khăn đến dường nào.

"Chết? Cô nghĩ tôi dễ cô chết dễ dàng vậy sao? Vân Di " Tần Mặc phì cười, đẩy gọng kính lên, dưới chiếc kính ấy không tài nào che hết được đôi mắt đang ánh lên vẻ giễu cợt.

Tần Mặc phì phì bụi trên chiếc áo blu đã nhuộm chút sắc đỏ tươi, anh chỉnh lại găng tay của chính mình, lạnh lùng nhìn sang Vân Di, giọng trầm lạnh không chút ấm nào vang lên.

"Vân Di, cô phải sống để cảm nhận được cái sự phản bội đã hại mình như thế nào?".

"Tôi không phải chó trung thành của anh?" Vân Di ngồi quỳ, vẫn chưa hết thờ dốt, xoa xoa lại cái cổ đang in lằn năm ngón tay của Tần Mặc. Con mắt to tròn trừng lớn đá về phía anh. Nước mắt vẫn rơi lã chã.

"Chó sao? Vân Di à! Cô... thậm chí còn không xứng với cái tên đấy!" Tần Mặc che miệng, bật cười, điệu bộ khinh thường thấy rõ.

"Vân Di cô hãy nhớ, tôi nhất định sẽ cô sống không được yên ổn. Cả kể khi cô chết rồi, tôi cũng sẽ kéo cô từ địa ngục ngược trở lại... để tiếp tục câu chuyện của hai chúng ta " anh ta lộ ra một vẻ mặt đầy thâm tình, ôn nhu, khóe miệng nhếch lên, không thèm đưa mắt nhìn Vân Di thêm lần nào nữa, xoay người trực tiếp bước đi.

"Tần Mặc... có bao giờ anh tự hỏi... tôi... vì lý do gì đã phản bội anh chưa?" thấy bóng dáng của Tần Mặc sắp khuất sau cánh cửa, Vân Di chỉ nhẹ nhàng cười buồn đầy chua xót, nói lên một câu, ánh mắt xa xăm hướng về phía Tần Mặc.

Đứng là bước chân của Tần Mặc có dừng lại nhưng anh ta không nói lời nào, hừ lạnh, rất nhanh lảnh lảnh đậm đậm rời đi. Hiên nhiên lời nói của cô vừa rồi, cũng có được một phản nhỏ tác động đến Tần Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (9)

Sau khi Tần Mặc vừa rời đi, lập tức cái khuôn mặt nhăn nhó đau khổ, nước mắt tuôn rơi không ngừng vừa rồi của Vân Di biến mất không dấu vết. Thay thế vào đây chính là vẻ mặt đứng đưng thập phần lười biếng thường ngày của cô. Ngỡ rằng điều bộ đau thương khi nãy chính là ảo ảnh mà thôi!

"Kì chủ! Đau lắm không?" Tiểu Hắc biến ra từ không gian, hóa nguyên lại trạng thái của một chàng trai quân gia tuần tú, cả gương mặt toát lên vẻ lo lắng thấy rõ. Tiểu Hắc bước gần đến cô, nâng cằm Vân Di lên, xoay trái xoay phải, xem vết thương có nghiêm trọng hay không.

"Không sao! Chút vết thương vặt vãnh này không ảnh hưởng đến tôi đâu " Vân Di cười xòa, phẩy phẩy cái tay rất tùy ý " Hơn nữa... Tiểu Hắc! Cậu đã xử lý hết đồng não với " thức ăn " người ra khỏi thân thể cho tôi chưa?".

"Kì chủ yên tâm, tôi là hệ thống chuyên nghiệp tài ba mà, mấy cái chuyện nhỏ nhỏ này sao làm khó được tôi " Tiểu Hắc ngạo kiều, hất mặt lên trời, cái

mũi tường chừng dài ra chục mét.

Cô gật gù, bĩu môi, ừ thì đúng là con mèo nhỏ không làm cho cô thất vọng bao giờ thật. Nhớ lại từ này, thật sự người mà "ăn" hết thức ăn mà Tần Mặc bắt kia chính là robot thay thế linh hồn mà cô mỗi lúc hoàn thành nhiệm vụ rồi đi. Vân Di tặc lưỡi, rất may mắn là tiểu hệ thống Tiểu Hắc dễ thương ra tay giúp. Chứ thật sự, cô chẳng tài nào nuốt mấy "món ăn" đấy...

"Dễ chịu quá! Cậu đang làm gì vậy?" Vân Di thư thái, chớp mắt hưởng thụ, cảm nhận sự mát lạnh qua da ở phần cổ, truyền ra khắp thân. Đây cô ra khỏi dòng suy nghĩ, trở về với thực tại.

"Bôi thuốc cho kí chủ" Tiểu Hắc đáp, vẫn chuyên tâm vào công việc chính. Những ngón thon dài, nhẹ nhàng lấy một chút thuốc thoa lên vùng cổ đang đỏ au in hằn năm lốt tay Tần Mặc của Vân Di. Tiểu Hắc cụp mắt xuống, tất cả đều ánh lên vẻ lo lắng, đều đều nói "Lần này kí chủ phải cẩn thận, suýt chút nữa sinh mạng của cô đã bị Tần Mặc lấy mất rồi!".

"Biết rồi! Biết rồi! Bé cưng không phải lo. Tôi chỉ tính đo lường thử cảm xúc của Tần Mặc trên người mình mà thôi" Vân Di không nhin nổi vẻ mặt nghiêm túc của mèo nhỏ liền bật cười thành tiếng, vờn tay búng trán Tiểu Hắc. Vẫn là bé cưng lo lắng, quan tâm cô nhất.

Chàng quân gia nọ phùng má, nhúu mày, "xi" một tiếng, gương mặt có chút không vui "Tôi không còn là bé cưng của kí chủ. Đừng đối xử với tôi như trẻ con vậy".

"Ha ha, được rồi! Hắc Hắc giờ đã trở thành người lớn. Không còn nhỏ nữa".

Tiểu Hắc "... kí chủ, cái mặt đỏ gay đỏ gất nín cười đang phản bội lời nói của cô kia.

"A! Đúng rồi! Tôi tí nữa quên không hỏi cậu" Vân Di sực nhớ đến một chuyện, cô gấp gấp hỏi "Thể trạng cũng như khả năng của tôi, không thể nào nâng cấp hơn hiện tại sao?".

"Có thể!" Tiểu Hắc cất lọ thuốc để lại trong không gian, suy nghĩ rồi trả lời Vân Di "Kí chủ có thể tăng sức mạnh hay khả năng của mình bằng cách lấy não của zombie".

"Não của zombie?" cô nhăn trán, xoa xoa cằm nghĩ, lúc sau lên tiếng hỏi Tiểu Hắc "Trong não của zombie có phải là có một thứ gì đó phải không?".

"Đúng thế kí chủ! Trong não zombie chứa một loại gọi là tinh thể, có thể giúp zombie khác tăng sức mạnh. Nhưng điều khó ở đây là không phải con zombie nào cũng có, chỉ những zombie cấp hai hoặc cấp trên đấy mới có loại hạt tinh thể đấy".

Vân Di chép miệng, lại còn phân biệt cả cấp nữa à! Chắc! Thế giới này cũng lắm chuyện thật.

"Quên không nhắc kí chủ, thuốc đẩy lùi virus của Tần Mặc chỉ có hiệu lực tạm hai tiếng thôi. Lúc hết tác dụng cô sẽ quay về zombie như cũ".

Vân Di "..."

"Kí chủ cứ yên tâm, giác quan của cô, tôi đã khôi phục lại sau khi thuốc hết tác dụng. Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi quay trở lại không gian đây. Có gì kí chủ cứ gọi tôi".

"Ừ! Cậu quay về đi" Vân Di gật đầu. Cô cũng phải nên nghỉ ngơi một chút, đối đầu với nam chính hắc hóa thật tốn năng lượng a~

Tiểu Hắc đứng dậy, cúi đầu chào một góc bốn lăm độ, đúng tiêu chuẩn của người quân gia. Chớp mắt đã chẳng thấy đâu...

Vân Di ngáp dài, đưa dây xích ở tay nghịch tới nghịch lui cho đỡ chán. Cô hết lần bên này xong lại lần sang bên nọ, thần người nhìn lên trần nhà, lúc sau đảo mắt ra tứ phía. Cả người hăm hực nén cả mấy cục tức giận trong người mà không biết trút ở đi đâu.

Mẹ nó!

Tên Tần Mặc chết tiệt kia, anh ta đã mất hút luôn từ hôm tra tấn tinh thần cô, cũng tính ra đã được hai tuần rồi. Nếu cô mà không phải zombie thì cũng sớm bị thất bại nhiệm vụ đá về không gian vì lí do chết đói lãng xẹt rồi.

Vân Di thờ dài thườn thượt, ảo não. Tình trạng hiện giờ của việc công lược vẫn đang dậm chân tại chỗ, chẳng có tí suy chuyển nào. Thế này thì cô bao giờ mới hoàn thành nhiệm vụ đây. Lần này công lược thật gian nan~

Kết!

Tiếng mở cửa thu hút thính giác nhạy bén của cô, kéo Vân Di ra khỏi dòng suy nghĩ bồng bong trong đầu. Cô ngảnh đầu ra nhìn, nghi hoặc. Không phải trùng hợp chứ! Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (10)

"Chị ơi! Chị... không sao chứ?" một thân ảnh từ ngoài cửa di chuyển rất nhanh, thoát cái đã đứng trước mặt Vân Di. Bộ dạng rụt rè, khép nép, chiếc kính được vắt ra để lộ ra con mắt long lanh ướt át, chớp chớp liên tục, lén lén lút lút thỉnh thoảng nhìn trộm Vân Di. Mái tóc được hất lên gọn gàng để lộ ra vầng trán cao, hai tay bám vào chiếc áo blu, trông vô cùng đáng thương. Hình ảnh thực rất giống tiểu khá ái dễ thương, hoàn toàn vô hại, khác xa với hình ảnh đáng sợ thường ngày của Tần Mặc.

Chị? Cô á!?

Vân Di mắt tròn mắt dẹt, đờ như khúc gỗ, cứ thế nghệt mặt ra, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, nhìn chăm chăm vào người đối diện. Xem chừng bị biểu cảm của Tần Mặc dọa cho không thốt nên lời.

"Tiểu Hắc! Tần Mặc bị sao thế? Hay đây là anh em sinh đôi của anh ta. Nếu thế tại sao trong dữ liệu lại không có "Vân Di trong lòng kính ngọc không thôi, tuôn ra một loạt câu hỏi, đưa tay lên dụi mắt vì sợ nhìn nhầm. Nói thật là giờ cô vẫn không thể tin cái mặt đang đứng trước mặt cô thế này.

"Kí chủ! Nam chính không có anh chị em. Đây chính là Tần Mặc "Tiểu Hắc nhận được tín hiệu liên lạc của Vân Di. Nhanh chóng kiểm tra lại, xem trên bảng dữ liệu thì mặt xấu dần đi.

Tiểu Hắc bóp trán một hồi, bàn tay linh hoạt lướt trên những dãy kí tự khó hiểu trong bảng dữ liệu. Không ngờ lại có một số thứ vượt qua cả thông tin vốn có ban đầu của máy tính cung cấp. Xem ra, lần này bug hệ thống quá nhiều, nó phải làm việc nghiêm túc với hệ điều hành rồi. Nếu không kí chủ của mình sẽ nguy hiểm mất.

"Nhưng anh ta bị sao thế?" Vân Di dường như vẫn không tài nào có thể chấp nhận được hiện thực Tần Mặc thế này.

"Tần Mặc bị mắc một chức bệnh nữa, đó là đa nhân cách. Người mà cô nhìn thấy chính là tính cách đầu tiên của Tần Mặc, còn tính cách mà cô gặp lần đầu mới xuyên vào, chính là tính cách thứ hai. Kí chủ, tôi phải xử lí một số công việc, tôi ngắt kết nối trước đây!" Tiểu Hắc vừa linh hoạt sửa thông tin trên màn hình điều khiển, vừa kiên nhẫn giải thích cho Vân Di xong liền trực tuyến ngắt kết nối.

Ồ! Chờ đã nào! Tính cách anh ta là gì? Sao chưa thông báo đủ đã lặn mất rồi.

Vân Di thử liên lạc lại cho Tiểu Hắc nhưng hoàn toàn không được.

Vân Di "..."

Ok fine!

CMN!

Nam chính lần này sao có thể lăm bệnh tật khó chữa như thế! Không những vậy còn không thèm cung cấp thêm thông tin cho cô nữa chứ! Đâu xanh, cô cảm tưởng mình vừa bị một chậu cầu huyết hắt thẳng vào mặt. Cái này gọi là đen đủi đường.

"Chị à... Chị tại sao lại im lặng như thế?" Tần Mặc hồi lâu vẫn chưa thấy Vân Di lên tiếng, lo lắng lại cất giọng lên hỏi dợt nữa.

Khóe miệng Vân Di giật giật liên hồi, mặt xuất hiện ba vạch hắc tuyến. Nam chính này! Anh có thể đừng gọi lại tôi là chị nữa được không? Nếu tính tuổi thật, anh già hơn tôi đây! Với lại tôi vẫn không thể nào tiếp thu nổi cái vẻ mặt nẩy hồm trước suýt giết chết tôi, nay là bày ra cái dạng bán manh thế này. Thật sự là...vượt quá tầm tưởng tượng.

"Ngao...ô "

Vân Di "..."

Mẹ kiếp!

Lại "ngao...ô ", cho tôi nói tiếng người được không? Tôi thật sự nhớ tiếng mẹ đẻ lắm rồi!

Tiểu Hắc trong không gian "..."

"Chị... Chị hiểu tôi nói những gì đúng không? Chị thật giỏi! Chị khác hẳn nhưng kẻ tôi đã gặp trước đây "Tần Mặc nghe được tiếng Vân Di đáp mình, tính ra trông ra khá phấn khích vui vẻ.

Anh ta ngồi xuống, rất ngoan ngoãn khoanh chân lại, lén lén nhìn Vân Di xem biểu tình cô thế nào. Nhận thấy Vân Di rất nghiêm túc ngồi dậy, "ngao...ô " mấy tiếng, ý bảo mình rất chăm chú để tâm lắng nghe nhưng lời anh ta đang nói.

Lúc này Tần Mặc mới thở phào một hơi, ngượng ngùng sờ sờ mái tóc nâu đỏ của mình, bắt đầu lí nhí nói.

" Xin lỗi đã làm phiền chị giờ này! Nhưng thật sự lâu lắm rồi, tôi mới được xuất hiện... Tất cả đều nhờ có chị " Tần Mặc mỉm cười thật tươi chói lóa giống hết mặt trời, đuôi mắt cong cong hình bán nguyệt, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (11)

Vân Di thở dài đầy nản nề, nghiêng người tránh mấy ngôi sao lấp lánh từ Tần Mặc đang phi tới tập về phía cô. Nam chính tự dung thể này càng làm Vân Di bất an, lo lắng. Thà anh ta cứ như cũ, đâm ra lại dễ đối phó hơn.

Tần Mặc liếm liếm khóe môi hơi khô của mình, vẫn giữ nguyên nụ cười tỏa nắng rực rỡ như mặt trời mọc. Anh ta e thẹn cúi đầu xuống, hai tay chọc chọc vào nhau, đứng chuẩn kiểu bán manh. Tiếp tục nói.

" Thật ra, việc tôi đến đây gặp chị, " Tần Mặc " kia không hề hay biết. Thậm chí cậu ấy còn không biết là tôi xuất hiện cơ " Tần Mặc ngẩng mặt lên, cắn cắn môi, ánh mắt không dám nhìn thẳng đối diện Vân Di, toàn tìm cách lút xem biểu hiện của cô như thế nào.

Vân Di "... " trông tôi giống dọa người vậy hả? Được rồi, đúng là người ta là zombie thật, nhưng lão nương vẫn cô gái xinh đẹp, kiều sa có được không!

" Chắc tôi nói chị cũng chưa hiểu rõ đâu nhỉ? Để tôi giải thích rõ cho chị nghe..." Tần Mặc rụt rè liếc mắt sang Vân Di, hít một hơi, chuẩn bị một màn thuyết trình đầy công phu.

" Ngao...ô " tôi không cần giải thích đâu, đừng nói nữa. Vân Di gãy nays, cô không có rãnh đâu mà đi tâm sự nhá!

Nhìn thấy hành động của Vân Di như thế! Tần Mặc còn tưởng cô đang ra sức hoan nghênh anh ta kể. Mắt thấy Tần Mặc phấn khởi lên hẳn, anh háng giọng, rất nghiêm túc thật thà kể chuyện.

Cứ thế trong căn phòng đầy, một người một zombie nói chuyện với nhau. Tưởng chừng như tri kỉ lâu năm không gặp. Hàn huyền không biết mệt.

Vân Di sau một hồi nghe Tần Mặc kể chuyện trên trời dưới đất của anh ta. Cô có thể tóm gọn nội dung như sau, Tần Mặc mà đứng trước mặt cô chính là tính cách nguyên sơ đầu tiên. Do việc của gia đình có biến cố nên đã nảy sinh ra tính cách thứ hai, đó là tính cách hiện tại.

Tần Mặc dựa lưng vào tường, giọng có chút buồn buồn " Tôi không xuất hiện cũng được hai mươi mấy năm rồi, từ hồi tôi bảy tuổi cơ mà. Thật ra, bản thân tôi không có ham muốn. Chẳng qua do lời nói của chị hôm trước đã tác động đến cậu ấy, nên tôi đột ngột tôi mới bị cậu ấy đẩy ra ngoài trong vô thức như thế " anh ta thở dài, nghỉ một chút lại nói tiếp.

" Cậu ấy chính là vị cứu tinh xuất hiện để bảo vệ tôi. Chị đừng trách cậu ấy nhé! Cậu ấy thật sự rất lương thiện ".

" Ngao...ngao " Vân Di lập tức dựng ngón tay giữa, phản bác kịch liệt. Lương thiện... lương thiện cái beep. Mới hôm nọ anh ta vừa giết người con đang sống ngay ngoáy không thêm chớp mắt lấy một cái, thậm chí cái mạng của cô suýt cũng bị đe dọa rồi. Xin hỏi các hạ, lương thiện ở chỗ nào thế?

" Chị thắc mắc vì sao cậu ấy xuất hiện hả?" Tần Mặc ngó thấy Vân Di như đang giống như cố gắng biểu đạt ý cho anh ta hiểu.

Vân Di "... " cô nói vậy bao giờ? Từ đây đâu có trên xuất hiện trên mặt chữ.

Tần Mặc hít một hơi rồi lại thở ra đầy thoải mái khi đang hồi tưởng, nhớ về quá khứ. Ánh mắt neho lại đầy ôn nhu, nụ cười dường như càng đậm vị ngọt ngào hơn, hai bàn tay vô thức đặt lên ngực, cả người toát ra vẻ hạnh phúc vô bờ bến. Mặc dù biểu cảm Tần Mặc trông ra thì khá tốt đấy nhưng cô vẫn thấy sự khác thường bất ổn.

" Tôi kể với chị rồi đúng không? Gia đình tôi có một số vấn đề nho nhỏ ấy " Tần Mặc mỉm cười, đều đều nói tiếp.

" Tôi... đã giết bà ta, mẹ tôi. Ừm...cảm giác lúc đấy... thật tuyệt khi nhìn thấy dòng máu đỏ chảy ra từ thân thể bà ta. Cách bà ta gãy dựa, cầu xin tôi, trông mới đẹp làm sao! Cả tiếng la hét trước khi chết nữa. Tất cả đều sống động, một bức tranh tuyệt vời " Tần Mặc cười lên thích thú đến điên dại, anh ta đang đắm chìm trong hình ảnh quá khứ như đang hiện rõ mồn một trước mặt anh ta. Cả người run run lên vì kích thích, tay không ngừng nắm chặt ngực trái nơi đang có trái tim đập thành thịch liên hồi.

Vân Di quả thực là không lời nào diễn tả nổi, cũng chẳng tài nào mở miệng để nói lấy được câu nào. Lông chân, lông tay của cô đều vì biểu cảm Tần Mặc mà dựng đứng cả lên.

Bị bệnh!

Được rồi, cô quên mất rằng, tên trước mắt vẫn là nam chính bị biến đen. Mặc kệ là tuổi còn rất nhỏ, dù có thay đổi tính cách đến thế nào vẫn là một kẻ biến thái, bệnh hoạn hết chỗ nói.

Tần Mặc sau một lúc phấn khích quá độ, anh ta mới nhớ rằng Vân Di vẫn đang chăm chú nhìn mình. Lập tức thay đổi nét mặt. Tần Mặc ngượng ngùng bỏ tay xuống, sờ sờ tai, cười "hì hì" rất thân thiện với cô "Thật ngại quá! Lại để chị nhìn thấy vẻ mặt đầy của tôi rồi".

"Chị biết không? Từ lúc đó, cậu ấy đã xuất hiện thay thế cho tôi, giúp tôi đối mặt với những thứ đáng sợ. Cậu ấy chính là ánh sáng soi đường tôi" Tần Mặc nói với một giọng hết sức cảm kích, đá ánh mắt như sao sáng sang bên Vân Di.

Anh ta tắc lưỡi, đứng dậy, cúi gập đầu chào hết sức lịch thiệp "Haiz! Cậu ấy sắp tỉnh dậy rồi, đến lúc tôi phải rời khỏi đây. Dù sao cũng cảm ơn chị đã tác động cho tôi xuất hiện. Mong chị giữ kín chuyện này nhé! Tạm biệt, nếu có duyên chúng ta nhất định sẽ còn gặp nhau" Tần Mặc nháy mắt, cười cười rồi rời khỏi.

Vân Di trơ mắt ra nhìn đến khi bóng Tần Mặc đi khuất. Cô mới chép chép miệng hai tiếng, tốt nhất là đừng xuất hiện nữa. Tên này... thật sự còn nguy hiểm hơn Tần Mặc hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (12)

Vân Di rất không giữ hình tượng mà nằm nhào ra đất, bủn rủn, thở ngắn thở dài đầy não nề. Lại đưa mắt nhìn Tần Mặc ngồi ở bàn phía trước, đang bận rộn làm mấy thí nghiệm đáng sợ trên người đàn ông đang sống sờ sờ, giấy này phản kháng kia, đang chuẩn bị đưa lên bàn mổ để chờ chết.

Vân Di chắc một tiếng, đứng đung không tâm cho lắm. Cô mỗi ngày đều bị cảnh tượng Tần Mặc kéo lê một người đang sống xuống dưới nơi ở của cô, làm cho quá đổi quen thuộc.

Tiếp sau đó người sống ấy bị nhốt lại để tiến hành thí nghiệm điên khùng của anh ta. Chưa kể Vân Di còn nghiễm nhiên chứng kiến vô số lần mấy cảnh giết người như mổ heo của Tần Mặc, tính ra đã sớm bị chai mặt.

Vân Di lẩn qua lẩn lại, cuối cùng do chán, lại dang chân dang tay hình chữ đại, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Ngoài việc Tần Mặc thường xuyên tiêm virus vào người và truyền ít thuốc đầy lùi, hay cho ăn mấy món "thức ăn" không nuốt nổi kia. Cô thật sự rất rảnh đến phát chán, không có gì để chơi cả.

"Kí chủ! Nhìn tướng cô bây giờ thật xấu. Chẳng lấy nổi một hình tượng của con nhà tiểu thư đài cát. Quá xấu hổ!" Tiểu Hắc nhìn kí chủ qua màn hình hệ thống, lắc đầu đầy ngao ngán, không khách khí trực tiếp chê bai, lải nhải trong đầu Vân Di.

Kí chủ nhà mình thế này, thật bất lực mà! Chưa kể, kí chủ bắt đầu bật chế độ lười chẳng thèm đếm xỉa kế hoạch gì cho việc công lực cả.

Xùy! Xùy! Hình tượng gì nữa! Cô là zombie, zombie đấy. Điều quan trọng cần nói nhiều lần. Zombie không cần hình tượng, không cần hình tượng có biết không? Cũng không biết xấu hay liêm sỉ lẫn tiết tháo nào hết. Hơn nữa, chẳng phải cô cũng đã đầy hảo cảm từ âm chuyển về thẳng con số không rồi sao! Vậy cũng tính là tiến triển, bé cưng còn kiêu cái gì nữa?

"Chưa kể, Tiểu Hắc nàng có thấy ai là zombie vừa xinh đẹp, thông minh như trăm chưa?" Vân Di nhếch miệng cong cong cười đắc ý, hất mặt kiêu ngạo, đáp trả thẳng thừng lời nói của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc "... mặt kí chủ chắc dày như tảng đá rồi nên mới không biết ngại...

Tần Mặc để chiếc dao phẫu thuật xuống, xem lại một số chi tiết từ quả tim mà anh ta vừa thực hiện ca mổ trên người mà anh vừa bắt được. Trán khẽ cau lại không vui.

Hừm! Lại thất bại, đây rốt cuộc là kẻ thứ mấy không đáp ứng được dung dịch mới chế tạo này của anh rồi!

Vừa tiêm hai giọt dung dịch vào người, thịt và xương cốt đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng thối rữa, chẳng mấy chốc hóa thành đồng bầy nhầy. Còn không bằng người thanh niên trẻ hôm trước. Cũng may là anh đã kịp móc được trái tim còn đập của tên ấy, chứ không là lỗ vốn mất! Thật là... toàn một lũ người kém cỏi.

Tần Mặc ngả người ra đằng sau, nhắm mắt lại, thư thái an tĩnh. Bỗng cánh môi bạc khẽ kéo lên, cả gương mặt thoáng u ám nay đã sớm đã tràn đầy trong hưng phấn.

Không sao, quanh đây cũng còn rất nhiều kẻ để làm thí nghiệm. Bất dằn làm cũng chưa tính là muộn. Còn lũ phế vật không sử dụng này... Tần Mặc vừa nghĩ, vừa mở mắt liếc Vân Di zombie đang nghịch ngợm đằng xa... hay cứ vất tạm cho cô ta ăn cũng được. Đãi ngộ như thế cũng là quá nhân từ, tốt bụng cho cô ta hơn rồi nhì!

Nghĩ xong, Tần Mặc tươi tỉnh lên hẳn. Gã đứng dậy, tiến đến kho thuốc đông lạnh gần đấy, lôi ra hai ống dung dịch đầy lùi virus, lắc lắc mấy cái. Xong quay người, bước gần đến chỗ Vân Di...

Cô vui mừng, ngó trước ngó sau, nhìn Đông rồi lại nhìn sang Tây không biết chán.

Hít!

Haiz, không khí của mặt đất thật tuyệt. Đã bao lâu rồi Vân Di chưa kịp thấy ánh mặt trời, sao giờ cô thấy nó đẹp một cách lạ lùng như thế. Úi! Bên kia còn có cả nhà và cây cối. Mặc dù hơi tối tăm, nhưng không sao, như vậy cũng đủ để cô hạnh phúc chết mất rồi.

Tiểu Hắc "... " nó nghi ngờ kí chủ khi xuyên vào thế giới bị tiêm nhiều quá nên đầu óc thần kinh có chút vấn đề rồi.

" Sao? Hưng phấn đến thế à? " Tần Mặc xò hai tay vào túi áo blu, nho nhã, thông dong bước sau cô.

Vân Di "... "

" Tần Mặc, tôi sẽ rất biết ơn nếu anh không xích cổ tôi lại, rồi dắt tôi giống như cho chó đi dạo thế này " Vân Di ho một tiếng, nghiêm túc, cảm dây xích lủng lẳng đang đeo ở cổ. Ánh mắt lạnh băng chứa sát khí ngùn ngụt hướng về phía Tần Mặc. Hận không một phát nhảy lên cào rách cái bộ mặt vênh vênh của anh ta.

*** ***

Thân gửi các độc giả thân mến!

Các nàng đọc truyện xong nhớ ấn đề cử hộ ta. Nếu nhiều lượt đề cử, hứa thứ sáu sẽ bảo chương

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (13)

Tần Mặc tháo cặp kính ra, cất gọn ngay ngắn vào túi áo blu, mái tóc bị làn gió nhẹ thổi qua để lộ ra con mắt hẹp dài lạnh lùng, sắc lạnh. Xong xuôi anh liền kéo dây xích từ cổ Vân Di đi theo bước chân của mình, thẳng hướng siêu thị cách đây không xa. Xem chừng, không thêm để ý lời của cô nói vừa rồi.

Vân Di "..._..." anh ta lơ cô luôn kìa!

Vân Di nghiêng răng, hít ra hít vào áp chế lại cơn tức đang nghẹn ứ ở cổ, không tài nào trôi xuống được.

Mẹ kiếp!

Nếu không phải cô đang bị còng cả tay lẫn chân, nhất định sẽ cho anh ta mấy phát cào vào mặt, cho biết thế nào là lễ độ.

" Không đi?" anh ta ngoái lại đằng sau, nhìn Vân Di, bàn tay khẽ giật giật nhẹ dây xích ở cổ Vân Di.

Mây kiếm Tần Mặc nhướn lên, nụ cười mỉm vẫn hiện hữu trên môi. Dưới ánh nắng chiều dịu nhẹ của mặt trời, ngũ quan khôi ngô của Tần Mặc được nhìn một cách rõ ràng nhất. Trông anh ta bây giờ chẳng khác nào một chàng thư sinh hảo soái nho nhã, tốt tính chứ nào giống mấy kẻ giết người lấy làm thí nghiệm không ghê tay. Cảm giác sau lưng anh ta toát lên một vàng sáng hào quang chói lọi.

Vân Di lấy tay che mặt, buồn rầu. Được rồi, nam chính coi như anh lợi hại. Tôi vẫn không thể thắng được vàng hào quang kia của anh.

Cô khịt khịt mũi, cuối cùng ngoan ngoãn bước sau Tần Mặc, lằm lằm lùi lùi.

Anh ta gạt đầu, thực hải lòng với biểu hiện nghe lời của Vân Di. Quay người lại, cả hai cứ thế bước nhanh đến hướng siêu thị...

Dọc đường đi, Vân Di để ý mọi thứ xung quanh. Thế giới này giống như bị quay trở ngược về gần như thời đại nguyên thủy. Cỏ dại phát triển rất tốt, mọc ở khắp nơi, dài gần đến chiều cao đầu người của một phụ nữ trung bình. Bạn không thể nào biết được, dưới mấy luống cây kia sẽ có điều gì nguy hiểm đang định lao ra ngoài gây hại cho sinh mạng bạn. Chưa kể mấy cây bình thường cũng dần dà phát triển to lớn như mấy cây cổ thụ trong rừng sâu. Xem ra, virus của Tần Mặc có tác động khá tốt với cây cối thì phải?

Những tòa nhà cao tầng thì bị đổ vỡ, hoang sơ. Dây leo và rêu sớm đã trùm kín. Khắp nơi toàn là mùi của tử khí âm u, tiếng kêu ghê rợn của đàn quạ như đang chuẩn bị tập trung để xẻ mổ một thi thể nào đó.

" Sợ hả?" Tần Mặc liếc người phía sau, nhàn nhạt cất tiếng lên hỏi.

Sợ cái em gái nhà anh!

"Không sợ" Vân Di trả lời chắc nịch nhưng bước chân lại thành thực tiến gần thêm chỗ Tần Mặc. Nếu không phải do thuộc tính vì chủ thể thế này, mấy chuyện vật này sao làm khó được cô.

Ngó biểu hiện của cô, Tần Mặc chỉ cười khẩy lấy một cái "Tôi lại thấy hành động của cô lại trung thực hơn cái lời nói sáo rỗng đấy!"

"Nhưng không sao! Tôi hiểu mà. Loại con nhà tiểu thư đài từ nhỏ đã sống trong nhung lụa như cô... Ha ha... Sợ cũng phải thôi!" Tần Mặc cười châm biếm, thập phần muốn trêu chửi.

Vân Di cắn chặt hàm răng lại, nhìn nhục, không nói cũng chẳng thể hiện thái độ gì. Chỉ một mực cúi gằm đầu xuống, nhìn chăm chăm vào đôi chân trần dưới đất sớm đã rướm rướm máu vì bị cò cửa vào, đang xoa qua xoa lại với nhau bót cảm giác bị rát.

"Minh là một người tốt, không chấp thần kinh. Minh là một người tốt, không chấp thần kinh. Minh là một người tốt, không chấp thần kinh" Vân Di lập đi, lập lại trong đầu, để áp chế cảm giác đang hóa quỷ muốn giết người.

Tiểu Hắc "... " mong là kí chủ không giận cá chém thớt lây sang mình.

Không thú vị!

Tần Mặc hừ lạnh, không thèm quan tâm nữa. Trực tiếp kéo người lỏi đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (14)

Bước vào siêu thị, Tần Mặc rất thông dong lấy cái giỏ đựng hàng, đẩy quanh khắp siêu thị, xem từng sản phẩm một cách kĩ lưỡng rồi bỏ đồ dùng cần thiết vào trong.

Vân Di "... " nam chính, anh có ý thức được đây là mặt thế không vậy? Tại sao có thể thân nhiên không sợ tiếng động làm zombie kéo đến cơ chứ!

Mặc dù suy nghĩ vậy nhưng theo đánh giá cô, cái siêu thị này vẫn còn tốt. Nam chính có khác, vấp phải hạt cát cũng kiếm được đồ ngon.

Đồ đặc, thiết bị, gia dụng trong siêu thị này đầy đủ cả. Cũng có một chút đồ bị hỏng, nhưng không ảnh hưởng gì lớn cho lắm. Xem ra chỗ này khá lí tưởng cho người qua đường cung cấp lương thực cùng đồ cần thiết.

Sau khi một vòng, rút cuộc thì chiếc xe của Tần Mặc đã đầy. Anh bỏ từng chút đồ vào cái bao lớn, xong xuôi ném sang cho Vân Di.

"Cầm đi".

Vân Di "... "

Hóa ra cô ở đây là cái khuôn vác đồ cho anh ta đấy hả?

"Sao cô lại nhìn tôi như vậy?" nhận được ánh nhìn như dao đang đá về chỗ mình. Tần Mặc nhăn mày, có chút buồn cười "Tôi mang cô đi để mang đồ giúp tôi. Cô nghĩ tôi đâu có rảnh để dẫn cô ngắm phong cảnh hữu tình thế nào " anh ta ngán ngẫm, lắc đầu trông có vẻ tiếc nuối "Vân Di cô không còn là con gái rượu của ngài nghị sĩ đâu. Ý thức hộ tôi một chút về vị trí hiện tại của cô đi".

Vân Di lẳng lặng cầm túi đồ, vác lên vai. Ủ! Không sao! Chuyện nhỏ. Việc nhỏ này cô thừa sức làm được. Cô là người tốt mà, là người tốt đấy. Nên không chấp nam chính mắc bệnh thân kinh nan y khó chữa kia.

Tần Mặc thấy Vân Di từ đầu đến cuối chẳng thêm phản kháng hay chỉ nổi giận, chỉ "hừ" một tiếng khinh bỉ, quay người đi, tiếp tục công việc tìm một chút đồ cần thiết và đương nhiên đất có cái đuôi nhỏ Vân Di theo sau rồi.

"Kí chủ! Cẩn thận, quanh đây đang có một con zombie cấp bốn" giọng Tiểu Hắc gấp gấp vang lên trong đầu Vân Di. Trên mặt Tiểu Hắc tràn ngập lo lắng, những ngón tay linh hoạt di chuyển trên màn hình, cố gắng theo tiến độ di chuyển của zombie cấp bốn này để thông báo cho Vân Di.

Mặt cô đen dần đi, không phải xui xẻo thế chứ "Tiểu Hắc, bây giờ cậu có thể đẩy mạnh virus lên vào trong thân thể tôi được chứ? Nếu không e rằng tay không thể này sẽ rất vất vả đánh được nó".

Chết tiệt! Cấp bốn đấy, không đùa được đâu. Theo dữ liệu mà cô thu thập được, thế giới này cấp cao nhất của zombie chính là cấp sáu, nay lại chạm trán đúng với zombie cấp bốn mới bức chứ. Chả trách ở đây cô chẳng tài nào nhìn thấy nổi một bóng dáng của con zombie cấp một đâu cả. Hóa ra đều

bị con zombie cấp bốn này ăn thịt hết rồi. Nam chính ơi là nam chính, chuyên gia gây rắc rối cho thêm cho tôi.

Trong cốt truyện gốc, việc này vốn dĩ chưa từng xảy ra, vì đơn giản là do chủ thể đã sớm tự sát. Thế nên cốt truyện bây giờ sớm đã chạy thuận theo vốn tự nhiên, không theo một quy luật hay logic nào hết.

"Sao thế?" Tần Mặc tự dung thấy Vân Di đang đi đứng khựng lại, gương mặt bỗng chốc xuống sắc trầm trọng. Anh khó hiểu, hỏi.

"Sao trăng cái đầu nhà anh. Ở đây có con zombie cấp cao đấy. Mau trốn đi " Vân Di bực bội chửi tục mấy câu, chạy đến, kéo Tần Mặc vào cạnh một khu bán hàng gần đấy trước con mắt sững sờ anh ta vì động bạo dạn của cô.

"Tiểu Hắc, virus trong người tôi, cậu đã cho nó tái phát xong chưa?" mũi Vân Di nhạy bén phát hiện mùi hôi thối của xác sống càng càng gần. Đôi mắt đảo đảo quanh, tiện thể liên lạc với con mèo nhỏ ở không gian.

"Kí chủ... chắc chứ?" Tiểu Hắc nhìn số liệu, có chút do dự. Kí chủ mà bị một lượng lớn virus xâm nhập vào người, nhất định sẽ không chịu được. Lúc ấy, e rằng... tính mạng cũng khó bảo đảm.

"Ừ! Mau lên! Không còn thời gian nữa " Vân Di hít một hơi, nói chắc nịch, cô biết chuyện sẽ xảy ra với mình. Nhưng thật sự nếu không biến thành zombie, cô chỉ còn nước chết mà thôi.

Tần Mặc đứng sau lưng Vân Di, nhìn biểu hiện cảnh giác cao độ của cô cùng cánh tay nhỏ đang nắm chặt lấy tay anh. Trong lòng hơi trùng xuống, hừ, cô ta lại tính bày trò gì nữa?

Tần Mặc tính gạt phắt bàn tay ấy ra để bước ra ngoài. Anh không rảnh để chơi mấy trò trẻ con với cô ta. Tuy nhiên, Tần Mặc chưa kịp làm thì " ỳnh " một cái. Tiếng đồ vỡ loảng xoảng đồ đặc ở góc hành lang phía xa làm thu hút được thính giác của Tần Mặc, động tác của anh bỗng ngưng lại.

"Đến rồi!" Vân Di khẽ lắm bầm, tinh thần đầy đến mức cao độ nhất, thần kinh căng lên như dây đàn.

Do ko có lượt đề cử, cũng như cmt. Ta quyết định sẽ ko bảo chương nữa nha.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (15)

Chưa để hai người đợi lâu. Một thân ảnh to lớn xuất hiện, từng bước tiến gần đến chỗ Vân Di và Tần Mặc đang trốn, đoán rằng tên zombie này đã sớm đánh hơi được mùi của hai bọn họ. Zombie cấp bốn ấy chính là dáng hình của một zombie nửa thân trên là người, nửa thân dưới là nhện.

Trên gương mặt xám ngoét của zombie đã sớm bị thối rửa chẳng nhận thấy đâu là mắt, mũi. Dưới thân dưới nhưng mảnh thịt lờ ra từng mảng, lộ rõ nội tạng và xương. Cứ lừng lừng đưa ra ngoài mỗi khi nó đi chuyển.

"Anh... ngồi im đây đợi tôi!" Vân Di thấy nhân vật chính cuối cùng cũng chịu lộ diện, quay lại thăm thì với Tần Mặc với chất giọng khàn khàn vì sắp biến đổi thành zombie của mình.

Do một lượng lớn virus đang ồ ạt chảy vào người Vân Di, khiến cô có chút choáng váng đầu óc không còn được thanh tỉnh, mắt dần sự minh mẫn. Vân Di nhận rõ được sự biến chuyển trong cơ thể đang bị virus dần khống chế, móng tay dài ra một cách bất thường, làn da vốn trắng nhợt nhạt nay lại càng tái xanh hơn, con ngươi màu nâu dần dà có chiều hướng biến thành màu xám đục.

Vân Di hít lấy một hơi, cắn thật chặt môi đến nổi bật máu để lấy lại chút lí trí. Cô nhất định sẽ không để lũ virus tâm thương này có thể xâm chiếm được trí não của cô.

Vân Di nhanh tay gạt đứt dây xích ở cổ và tay, kiểm một số đồ đạc gần đấy che đi chỗ Tần Mặc đang ngồi.

"Ngao...ô " Vân Di kêu lên một tiếng, ý bảo anh nhất định không được đi đâu, đợi tôi giải quyết. Xong việc, cô không chút do dự vọt lên phía trước, bắt đầu tham chiến một trận chiến gay go.

Từ lúc Vân Di kéo anh vào một góc trốn, Tần Mặc từ đầu đến cuối không hề nói một lời nào, chỉ một mực im lặng và im lặng, để ý hành động dù là nhỏ nhất của Vân Di, muốn xem cô sau cùng định tính làm gì?

Phản chiếu qua đôi mắt Tần Mặc là hình ảnh của cô gái nhỏ gương mặt tràn ngập âu lo, mày cau lại, cánh môi mỏng khẽ mím chặt, mồ hôi trên trán bắt đầu xuất hiện nhưng vẫn kiên quyết nắm chặt lấy bàn tay anh không buông, như cố trấn an nói với Tần Mặc rằng "yên tâm, có tôi ở đây, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh".

Tuy biết là sắp có biến xảy ra nhưng ánh mắt Vân Di lại vô cùng kiên định, bình tĩnh đến lạ thường, chẳng có nửa điểm gọi là sợ hãi.

Cả người Tần Mặc thoáng chốc ngẩn ra, anh chưa từng bắt gặp một biểu cảm ở cô như thế này bao giờ, Vân Di bây giờ thật khác xa người mà anh quen. Vân Di, có thật là cô không? Vân Di... cô định mưu tính chuyện gì? Muốn tôi cảm động vì hành động của cô à? Ha ha! Cô nhầm rồi... cô có chết tôi cũng chẳng bận tâm.

Tần Mặc thờ hất ra một tia kinh hãi, ánh mắt bóng lóa lên đầy u ám, sát khí, khi nhìn chiếc dây xích bị cô giật phăng không do dự, mặc kệ cho bóng Vân Di đang ngày càng xa dần. Tần Mặc khỏe mỗi bạc khê cong lên một cười nhạt, trong lòng lạnh xuống.

Vân Di... Cô định trốn? Ha ha! Đừng hòng nghĩ mình có chạy trốn được tôi. Nếu thế chết đi cũng được, lúc đấy tôi sẽ mang xác cô về để tiếp tục hành hạ, cho cô biết xuống dưới cũng có thể cảm nhận đau đớn đến dường nào....

Vân Di lén lút đến gần khu thể thao gần đấy, lấy một sợi dây thừng cũng với một đoạn xà đơn làm gậy, ló từ trong người cô là một con dao nhỏ, đó là thứ đồ bao giờ cũng cô mang theo bên mình. Ngó thấy cũng đã đủ dụng cụ cần thiết, Vân Di rất kiên nhẫn chờ đợi tên zombie kia đang đến lại gần.

"Kí chủ! Bên trên" Tiểu Hắc vội vàng hò lớn, cố thu hút sự chú ý từ Vân Di, báo động liên hồi.

Vân Di nhanh chóng ngẩng mặt lên trần nhà. Đập vào mắt cô là con nhện zombie khổng lồ đang khè khè nhìn cô.

"Đã biết!" Vân Di gạt đầu, bình tĩnh nhảy lên tránh được hướng nọc độc mà con zombie vừa nhả ra về phía cô. Chất độc màu xanh vừa chạm xuống đất lập tức đã khiến đám đồ phía trước tan chảy, hết như một loại axi ăn mòn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (16)

Zombie cấp bốn rú lên một tiếng không hải lòng, nó nhảy từ trần nhà xuống, đi lòng vòng quanh chỗ Vân Di, trông giống xem thực lực con mồi của mình sẽ như thế nào.

Mất thấy zombie định tiến đến cắn cô, Vân Di vội vàng tránh đi, mặt hất lên khiêu khích đầy vẻ gọi đòn, ngơoi có giỏi thì đến bắt ta đi này.

Tiểu Hắc "...ㄱ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄱ..." sao nó thấy kí chủ như đang chơi trò đuổi bắt chứ chẳng giống đang đánh nhau gì cả.

Con zombie khề gằm gừ tức giận, nó dơ móng vuốt đen ngòm sắc nhọn hướng về phía Vân Di, hòng muốn xuyên thủng qua thân xác cô.

Ấy! Ấy! Người huynh đệ, đừng nổi nóng thế chứ! Như vậy là không ngoan.

Vân Di nghiêng người tránh né, sau đó lộn ngược về sau một cái, khớp xương cứng nhắc vang lên những tiếng "rắc rắc" giòn tan. Móng vuốt con zombie hiểm hiểm sượt qua trước ngực cô, cào vào khoảng không, theo quán tính chụp thẳng xuống nền nhà.

Ầm ầm!

Gạch vụn cùng bụi bặm văng tứ tung, sàn nhà lập tức xuất hiện mấy cái lỗ sâu hoắm, xung quanh có khe nứt giăng đầy như mạng nhện.

Vân Di nhân cơ hội bụi đang mù mịt, cô nhanh chóng tiếp cận gần đến con zombie ấy. Lấy sợi dây thừng bên hông, giăng lên, cuốn tám chân của nó lại, cô lấy hết sức bình sinh kéo.

Uỳnh!

Con zombie sẽ sòng soài dưới nền đất, rít lên những tiếng kêu chói tai, chân ngo nguậy cố gắng thoát ra.

Không ổn!

Vân Di nói thầm trong đầu, con zombie cấp bốn đang kêu gọi tất cả những con zombie ở gần đây, tập hợp lại. Như thế lại càng nguy hiểm hơn cho cô. Vân Di vội rút thanh sắt, nhảy lên thân con zombie, định sẽ một nhát xuyên qua bụng nó.

Tiếc rằng, như đoán trước ý đồ của cô, con zombie lật mình, phun tơ nhện hướng thẳng vào người Vân Di.

Vân Di vì sơ suất không để ý liền bị sợi tơ nhện của nó hất văng cả người đập vào thành tường cuối dãy hành lang. Chiếc tường bị lõm hẳn một chỗ, từng mảnh tường rơi ra loạt soạt, bụi mù mịt khắp nơi.

" Kí chủ! Tình trạng thân thể cô bây giờ rất tệ " Tiểu Hắc nắm chặt bàn tay, không một giây nào rời mắt nhìn. Nó cực kỳ lo cho tình trạng của Vân Di hiện giờ.

" Tôi ổn " Vân Di cất giọng an ủi Tiểu Hắc, lãnh đạm nhìn con zombie phía trước. Cô khó nhọc phun ra một búng máu, cô lấy tay lau sơ sơ qua vết máu ở khóe môi. Mẹ kiếp, là cô quá xem thường nó rồi. Lần này lão nương sẽ đối người thật nghiêm túc.

Sợi dây thừng không thể vững chắc giữ nổi con zombie khỏe mạnh này. Chẳng mấy chốc đã bị đứt, nó liền được thả tự do. Đang định hướng thẳng đến chỗ Vân Di để đánh trả thì không biết nó nghĩ gì đó lại quay ngược đầu trở lại.

" Kí chủ! Con zombie kia định đến ăn thịt Tàn Mặc để lấy thêm sức đấy. Cô mau ngăn lại đi " Tiểu Hắc đoán được hành động tiếp theo của zombie, liền lạc luôn với Vân Di. Thế trạng Vân Di lúc này làm nó không ngừng lo lắng, trong lòng hết như ngồi trên một đồng lửa.

Cô cau mày, lấy chiếc dao nhỏ, xé đi lớp tơ nhện đang bám dính trên người. Vân Di cúi xuống vợ vợi thanh sắt lao lên. Bà nó, con zombie chết tiệt kia, mấy quay lại đây cho lão nương, lão nương đây vẫn chưa chơi đủ...

Tàn Mặc nhàn nhạt liếc thấy con zombie sắp đến trước mặt mình, từ từ cho tay vào túi áo, lấy ra một lọ dung dịch. Thái độ chẳng mấy bận tâm, hết sức bình thản trước sự hùng hổ như vũ bão của con zombie kia. Ha! Đồ chơi mà anh chế tạo ra, quay đầu làm phản cắn chủ à? Thú vị! Đồ chơi này nên được phá hủy không nên giữ, làm hỏng con mắt của anh.

Con zombie gào lên một tiếng, hung tợn dơ hai chân trước định quắp Tàn Mặc để bỏ thẳng vào miệng ăn cho tươi sống.

Xoẹt!

Vân Di cắn môi, khẽ " a " một tiếng, cảm nhận cơn đau rất từ phía sau lưng. CMN, móng tay con nhện này đúng là lợi hại mà, đau chết lão nương rồi.

" Vân... Di " Tàn Mặc sững sờ, nhìn cô gái đang ôm chầm lấy mình, đem thân ra chắn cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (17)

Vân Di thở hộc hộc đầy khó khăn, máu đỏ thẩm từ phía lưng cô đang không ngừng chảy, ướt đầm chiếc áo cô đang mặc. Đầu óc càng ngày càng nặng trĩu, tầm nhìn dần cũng bị nhòe đi. Thân thể hiện tại đang chịu khá nhiều vết thương, nội tạng bên trong dập nát sáu bảy phần, xương sườn bên trái lẫn phải, tính ra cũng bị gãy mất vài cái. Chưa kể đến vết thương trên lưng đang bị ăn mòn dần do có độc từ móc vuốt của con nhện kia. Cứ kéo dài tình hình thế này, e không phải là cứ kéo dài thời gian này không phải cách hay.

Con zombie nhận thấy cơ hội đang nghiêng về phía mình, nó xông lên hung hãn nhắm vào phía hai người. Vân Di nén đau đớn, ôm chặt lấy Tàn Mặc, bay ra chỗ khác tránh được đòn tấn công trực diện của nó. Kéo Tàn Mặc vào góc khuất tránh ánh mắt của con zombie.

Tàn Mặc cứ thế ngăn người, ngốc lăng một chỗ không thốt nên lời. Hình ảnh của Vân Di lao đến cứu anh lẫn xúc cảm khi mà cô chạm vào người anh mà Tàn Mặc cảm nhận được, khiến cho tâm trạng của Tàn Mặc khẽ dao động. Đến cuối cùng, anh cũng không tài nào hiểu nổi, cô tự dừng lại có hành động liều lĩnh như thế. Chẳng phải cô ta căm ghét anh lắm sao? Đúng ra, cô ta phải mong anh chết đi mới phải.

" Ngao...ngao " anh không bị thương gì chứ!

Do ngôn ngữ bị bất đồng, Vân Di chỉ có thể truyền đạt ý mình bằng ánh mắt, mong nam chính có thể hiểu ý nói của cô được.

Tàn Mặc xem ra hiểu được mười mươi lời Vân Di, chỉ hừ lạnh, liếc sơ cái tay vẫn đang bám chặt ở cánh tay anh, ngoá qua vết thương của cô rồi quay đi, không thèm trả lời. Tính ra không để lời nói của cô vừa rồi để vào trong.

Vân Di "... (ㄟ ㄟ) ㄟ ㄟ ... " tôi vừa mới cứu anh đấy, nam chính đại nhân à! Anh có thể... thể hiện chút thành ý cảm động nho nhỏ với người vừa giúp anh có được không?

" Ngao...ô " Vân Di bất mãn kêu lên một câu, bĩu môi xem thường. Cô thả tay ra đang cầm cánh tay Tàn Mặc ra, đứng dậy, củng cố lại tinh thần, tiếp tục đánh nhau với con zombie đằng xa. Tiếng đổ vỡ của đồ đạc ngày càng lớn, mới biết được trận chiến đang gay go, đỉnh điểm như thế nào!

Tàn Mặc cảm nhận sự ấm áp của bàn tay nhỏ ở cánh tay mình thoáng chốc vụt mất, có đôi chút hụt hẫng. Đã bao lâu rồi, anh không biết được cảm giác người khác ôm vào lòng lại dễ chịu, an tâm đến như vậy. Mặc dù cái ôm đấy đến từ một kẻ đã từng phản bội, căm ghét anh đến tận xương tủy..

Thời điểm mà Vân Di hạ gục được con zombie, cũng là lúc cô cảm thấy đầu óc mình mơ hồ không rõ ràng, vết thương hiện giờ trên người cô nhiều vô kể. Chất độc như bắt đầu ăn sâu vào tiềm thức, thẩm thấu qua từng tế bào, cắn đứt từng tác thịt trên người cô. Cả người Vân Di giờ nhếch nhách toàn mùi máu, trông khá là thảm hại.

Vân Di gắng gượng rút dao ra, bỏ đầu zombie, lấy viên tinh thể màu tím từ não zombie nhện, cắt gọn vào trong. Cô lao đảo bước xuống từ người zombie, hướng đến gần chỗ Tần Mặc, mỗi bước đi đều xiên xiên vẹo vẹo không vững. Vân Di lấy móng tay dài nhọn của mình cấu thật chặt vào làn da tím tái nhợt nhạt, để con đau có thể làm cô tỉnh táo một chút, cô không cho phép mình ngất ở đây.

Vừa rồi lời triệu tập zombie nhện kia, chắc hẳn đã kéo không ít các con zombie khác đang đến. Thính lực nhạy bén của cô cũng phát hiện ra tiếng rú, ước chừng tầm hơn mấy trăm con zombie rồi. Vân Di nhất định phải mang Tần Mặc an toàn ra khỏi chỗ này. Cô sợ tình trạng của mình thế này nhất định sẽ không địch nổi mất.

Con người Tần Mặc co rút lại, nhìn người con gái toàn thân đều bị thương, đến đứng cũng khó khăn trước mặt, anh không thốt nói nên lời. Trông cô ta bây giờ thảm hại đến đáng thương, đầu tóc rối tung, mặt mày lem nhem toàn máu, trên người chẳng chỗ nào được lành lặn. Do... giúp anh sao?

"Ngao...ngao" Vân Di yếu ớt rên lên một tiếng, vuron tay nắm lấy bàn tay của Tần Mặc, kéo anh chạy, tìm đường thoát ra khỏi đây. Để mặc cho con mắt vô thức luôn dán vào bóng lưng mảnh khảnh cô, trái tim nào đó nhẹ nhàng lồi nhịp, mà chính mình chẳng hay biết....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (18)

Tần Mặc đặt Vân Di đang bất tỉnh nhân sự không còn chút ý thức nào nữa lên bàn thí nghiệm của mình. Anh xem qua tình trạng của cô, ánh mắt Tần Mặc tối dần, ẩn ẩn sâu bên trong chính là sự tức giận hừng hực đang nổi lên như bão. Trên trán nổi đầy những gân xanh, miệng lầm bầm chửi, tức tối đá mấy đồ vật gần đây. Tần Mặc nhanh chóng chuẩn bị dụng cụ, thuốc để tiến hành phẫu thuật cho cô.

Vân Di, tôi nói cho cô biết. Cô còn chưa trả hết đủ những gì đã phản bội tôi, tôi không có ý định tha cô đi dễ dàng vậy đâu. Cô có trốn xuống âm phủ, Tần Mặc tôi nhất định sẽ lôi cô về. Vân Di... không có sự cho phép của tôi, cô tuyệt đối không được chết.

Sau hơn một ngày phẫu thuật không nghỉ, tạm thời anh mới cướp được tính mạng cô ra khỏi tay tử thần. Khâu nốt vết mổ trên người cô, Tần Mặc thuận thực băng bó lại. Anh thở dài một hơi đầy mệt mỏi, tháo kính ra, Tần Mặc xoa xoa mí mắt đang mỏi nhừ của mình. Ngồi tạm vào chiếc ghế gần đấy, tần ngần nhìn người con gái giống như an tĩnh ngủ kia, không rời mắt, trong đầu chẳng biết đang suy nghĩ gì, đến lúc mệt thiếp đi lúc nào không hay.

Tiểu Hắc từ trong không gian hiện ra, liếc Tần Mặc ở xa, con người màu xanh dương lóe lên tia ghét bỏ. Nó quay đầu, bước chậm về phía Vân Di. Nhìn tình trạng của cô hiện giờ toàn thân thể toàn vết tím đen trên người, đã Tần Mặc băng bó cẩn trọng. Tiểu Hắc thoáng một tia đau lòng, xót xa. Nó đưa bàn tay về phía mặt Vân Di, gạt bớt vài sợi đang tóc xòa trên mặt cô, lộ lên gương mặt mỹ lệ có chút nhợt nhạt của Vân Di, thầm thì nói.

"Kí chủ! Có đáng không? Nhìn cô giờ thật xấu! Cô ra nông nỗi này chỉ vì nam chính thôi sao?" Tiểu Hắc cúi đầu, mái tóc đen cũng vì thế khẽ rũ xuống, che đi sự buồn bực đang hiện hữu trên gương mặt tuấn mỹ kia "...Đến mức sinh mạng của mình cũng không biết quý trọng".

Tiểu Hắc nén một tiếng thở dài, vung tay lên, trên không trung lập tức xuất hiện màn hình một dãy các thông số.

"Tình trạng của vết thương của kí chủ hiện tại là bao nhiêu phần trăm" Tiểu Hắc cất giọng lạnh lạnh lên hỏi.

[75%] âm thanh khô khốc của máy tính vang lên.

"Tiến hành chữa lành toàn bộ vết thương cho kí chủ" Tiểu Hắc di chuyển một số kí tự trên màn hình, trực tiếp ra lệnh cho máy tính.

[Xác nhận yêu cầu từ hệ thống.... Ting - Hoàn thành].

Tiểu Hắc nhận được thông báo từ máy tính, thu hồi lại màn hình, liếc Vân Di đang nằm bất động không có chút ý thức nào, lại thở dài một hơi nữa, lắc đầu, giọng an ủi, mặc dù biết cô chẳng thể nào nghe thấy "Kí chủ! Cô sẽ chóng khỏe lại thôi. Đừng lo nhé!" nói xong, Tiểu Hắc vội quay lại không gian xử lí việc đang chờ.

Vân Di mở mắt tỉnh dậy đã là một tuần sau. Cô cũng không ngờ mình lần này có thể bị thương nặng như thế, ngủ li đến hơn một tuần. Nhớ đến kí ức sót lại trước khi cô ngất đi, đó là cô đã dần thành công Tần Mặc thoát khỏi siêu thị, an toàn ở một đoạn cách đây khá xa.

Đúng như dự đoán của Vân Di, chỉ độc mấy phút sau, đàn zombie kéo đến ồ ạt, phải tầm mấy trăm con, bỏ nhào vào trong.

Có lẽ chất độc trong cơ thể đã ngấm, tác động mạnh đến cô, nên vì thế Vân Di choáng mà ngất đi. Trong tình trạng mơ hồ ấy, cô cảm nhận được Tần Mặc nhẹ nhàng bế cô quay trở về nơi trú ẩn của anh ta.

"Tỉnh?" giọng khàn khàn Tần Mặc do lâu ngày không nói, vang lên sau lưng Vân Di.

Còn một chương nữa là hết bão nha!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (19)

Vân Di quay đầu lại, đập vào mắt cô là hình ảnh Tần Mặc đang rất ưu nhã, phong lưu khuấy tách cà phê tỏa khói nghi ngút. Ánh nắng lùa qua ô cửa kính, chiếu vào người Tần Mặc làm anh toát lên vẻ ôn nhu, dịu dàng khó thấy. Anh ta dựa người vào thành tường, nhẹ nhàng mà đưa cốc cà phê lên miệng nhấp.

Vân Di "... ㄟ ㄟ..." cô đang sống dở, chết dở, thế mà anh ta có thể thần nhiên thưởng thức cà phê trong cái điệu bộ thư thái như vậy. Đồ không có cảm xúc, lương tâm bị chó tha.

"Muốn uống?" thấy Vân Di cứ chăm chăm nhìn vào mình, Tần Mặc nhướn mày, khẽ nhếch mép, hướng cốc cà phê về phía cô, trông rất cao thượng như đang chia sẻ đồ gì quý giá lắm không bằng.

"Không cần!" Vân Di không thèm khách khí, trực tiếp từ chối. Ai thèm uống tách cà phê đầy của anh. Ồ mà! Cô nói tiếng người rồi này. Không còn kêu "ngao.. ngao" nữa.

Tần Mặc "ồ" lên một tiếng nhẹ nhàng như đã hiểu, anh ta đặt tách cà phê lên bàn, lấy giấy tay từ túi áo, đeo lên, đến gần đến chỗ Vân Di. Rất bình thản vươn tay định cời áo cô ra.

"Anh... anh tính là gì?" Vân Di bị hành động của Tần Mặc làm cho dọa sợ, trừng mắt, cả người co rúm lại, hai tay ôm lấy thân thể, tránh cánh tay của anh ta đang tiến tới.

"Thay bằng" trán Tần Mặc nhăn lại, không vui, nhàn nhạt bồi thêm một câu "Tôi... không có hứng thú với thân thể của cô".

Vân Di "... mặt mày xuất hiện ba vạch đen xì. Này nhá! Nói gì thì nói thân hình này ba vòng đều đủ tiêu chuẩn của một mỹ nữ đấy, chỉ mỗi tội hơi gầy.

"Hơn nữa... Cô nghĩ ai thay bằng cho cô từ trước tới giờ" Tần Mặc biểu cảm không đổi, chẳng thèm đoái hoài đến ý cái mặt đen xì như đất nhọ nhôi của ai kia, một mực quyết tâm định lột áo cô để làm việc.

"Tránh ra, tôi tự thay được" Vân Di phản kháng, giật phăng cuộn băng gạc trên tay Tần Mặc, sống chết không chịu cho Tần Mặc sờ vào người mình. Danh tiết của cô a~

Cô ta ghét mình chạm vào đến vậy sao?

"Được! Nếu cô muốn... thế thì tùy cô" Tần Mặc thờ ơ hất ra, mày kiếm cau lại, khuôn mặt lúc này nhiễm một tầng sát ý, bực bội, lạnh đạm bỏ đi. Đúng là đồ không biết điều, uống công anh cứu cô ta. Lát nữa nhất định sẽ trói cô ta lại. Cho biết thế nào là phép tắc.

"Tiểu Hắc" đợi Tần Mặc đi khỏi, Vân Di vội vàng liên lạc với con mèo nhỏ.

"Tôi đây kí chủ" Chưa để Vân Di chờ lâu, bóng dáng nho nhỏ, lịch thiệp của chàng quân gia đã xuất hiện trước mặt cô "Xem ra tình trạng của kí chủ có vẻ ổn hơn rồi đây..."

Chưa kịp nói hết câu, Tiểu Hắc tự dưng thấy Vân Di vung tay, ném một vật thể gì đó bay về phía mình. Theo phản xạ, vội bắt lại, nhìn vật lạ trong tay, ngó người ra một lúc, mới thốt lên được "Cuộn băng gạc? Kí chủ! Cô đưa cho tôi làm gì thế?".

Vân Di vờ vờ tay, cười tươi "Lại đây, giúp tôi thay".

Tiểu Hắc "... ㄟ ㄟ..." kí chủ gọi tôi ra đây, chỉ để làm việc thế này thôi há?

"Sao lúc Tần Mặc bảo thay băng giúp cô, cô lại không nghe. Lúc đấy cô khí chất cao ngạo lắm cơ mà. Giờ lại gọi tôi là thế nào?" Tiểu Hắc lau nhàu. Mặc dù nói thế, nhưng chàng quân gia nào đó vẫn ngoan ngoãn bước đến gần chỗ Vân Di. Ngồi hẳn xuống, nhẹ nhàng tháo hết lớp băng cũ ở phía bụng Vân Di, cẩn thận sát trùng làm sạch vết thương một cách tỉ mỉ, tiếp đấy mới quấn một lớp băng mới.

"Xong rồi đây kí chủ" Tiểu Hắc thở phào nhẹ nhõm, lúc thay băng cho cô, nó chỉ sợ chạm mạnh vào vết thương của Vân Di nên động tác hết sức làm chậm rãi nhất có thể.

"Tiểu Hắc vẫn là đáng yêu nhất!" cô nhìn lớp băng mới được quấn hết sức tinh tế, thấy thực hài lòng. Vân Di miệng cười, không hết lời tán dương cực cung nhỏ.

Tiểu Hắc "xì" một tiếng, kí chủ không có tiết tháo. Nếu tôi không phải hữu ích cho kí chủ, chẳng biết cô đã tôi đi phương lai nào rồi.

"Đúng rồi Tiểu Hắc, cậu xem cho tôi mức độ hảo cảm của Tần Mặc giúp tôi. Việc anh ta đối xử với tôi lúc này, có vẻ cho một sắc mặt tốt hơn hẳn lúc trước thì phải!" cô xoa cằm, nhớ lại biểu hiện lẫn hành động của Tần Mặc, Vân Di gật gù dám chắc rằng, hảo cảm đã thay đổi.

"Kí chủ tinh ý thật. Mức hảo cảm Tần Mặc dành cho cô hiện tại chính là nhích lên một chút so với con số không. Chưa đến mức thích, mới gọi là cảm động mà thôi".

Vân Di "...". Fuck Your Mother, cô xả thân cứu anh ta, đến cái mạng nhỏ cũng không cần. Thế mà anh đã chỉ bó thí cho được một chút hảo cảm còn con vậy sao? Lỗ vốn rồi! Quá lỗ vốn rồi! Thiên a~ cô muốn đi giết người

Thấy Vân Di vô đầu, bứt tóc giận dữ. Tiểu Hắc rất ngoan ngoãn tránh xa một chút, nó không muốn làm bia đỡ đạn cho kí chủ xả giận đâu.

Bỗng Vân Di "a" lên một tiếng, vội lục lại quanh người tìm.

"Kí chủ! Cô tìm gì thế?"

"Viên tinh thể" Vân Di đáp, vẫn chăm chú tìm kiếm. Đâu rồi, cô nhớ là mình đã cất đi rồi mà.

"Nó chuyển hóa năng lượng. Thân thể cô đã tự hấp thụ viên tinh thể ấy rồi. Cô không phải tìm nữa đâu. Cấp zombie hiện tại của kí chủ là cấp năm" Tiểu Hắc đứng nghiêm túc, chấp tay ra đằng sau, đảo mắt qua Vân Di giải thích.

Vân Di "...". sao độc có mấy hôm cô ngất đi, lăm chuyển biến thể!

** **

Ta đăng bù chương hôm qua nha. Thế là hết bão nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (20)

Vân Di thở dài đầy ngán ngẫm, cô ngồi bó chân một chỗ, gác cằm lên đầu gối. Đưa mắt nhìn Tần Mặc vẫn đang hết sức chăm chú, tỉ mỉ hăng say làm công việc "giải phẫu" người như thường, xong lại ngó cái còng xích ở cổ tay mình, bặm môi chán nản.

Tưởng rằng lấy một chút hảo cảm của anh ta, cuộc sống sẽ đỡ bế tắc hơn. Ai ngờ đâu, khi cô tỉnh dậy được ngày trước, ngày sau đã nhốt xích cô vào như cũ. Được mỗi cái là lượng virus mà Tần Mặc tiêm vào người cô lúc trước đã giảm đi phân nửa. Nếu giả sử lúc trước là mười lọ dung dịch tiêm vào người, thì nay lại chỉ còn tám năm, sáu lọ trong ngày mà thôi. Chưa kể việc thức ăn cũng bớt hành hạ cô hơn trước, mặc dù là vẫn cho cô ăn nảo và thịt người nhưng lại hạn chế hơn. Lại nói thời gian cô được tiêm thuốc đẩy lùi virus cũng kéo dài nhiều.

Vân Di chép miệng, chán quá đâm lòi Tiểu Hắc ra buồn chuyện trên trời dưới đất cho bớt thời gian buồn chán đi.

"Tiểu Hắc! Tôi đề ý thế giới dạo gần đây, việc thông báo hảo cảm của nam chính ở thế giới cũ của tôi toàn là máy tính thông báo. Việc này không phải do cậu phụ trách sao?" sau khi buồn đưa lê bán củ đưa hành với cục cưng nhỏ. Vân Di mới sực nhớ ra một số chuyện cô định hỏi Tiểu Hắc từ trước, nên mới lòi ra chất vấn.

Vân Di thoáng nhận thấy một nét bối rối hiện lên trên khuôn mặt của Tiểu Hắc nhưng rất nhanh biến mất "Kí chủ! Tôi nghĩ hay là tốt nhất cứ để cho máy tính thông báo cho cô đi. Máy tính hiện lên dữ liệu cho kí chủ, việc đấy sẽ giúp cô dễ dàng nắm bắt được chuyển biến của nam chính dễ dàng hơn nhiều. Thật sự tôi gần đây với bên hệ thống điều hành đang dính một chút rắc rối. Sẽ khó hơn cho nhiệm vụ thông báo hảo cảm cuarm nam chính dành cho kí chủ rất nhiều".

Vân Di gật nhẹ đầu, ra chiều là mình hiểu "Nếu đã như vậy, mức độ hảo cảm của máy tính hiện lên cho tôi sẽ như thế nào?"

"Mức độ hảo cảm sẽ được chia thành bốn giai đoạn: có cảm tình, thích, yêu thích và yêu" Tiểu Hắc lướt tay trên màn hình trong không gian, hơi nhú mày một chút, rồi bình tĩnh giải thích cho Vân Di.

Cô "ò" lên một tiếng nho nhỏ, tặc lưỡi, vậy hiện tại hảo cảm của Tần Mặc mới chạm mức đầu tiên à. Vân Di nở một nụ cười nhẹ nhàng mà đầy phần nộ bên trong. Lặng lẽ lòi cái tên Tần Mặc chửi nghìn lần, chà đạp lên xuống. Hờ hờ, Tần Mặc anh đúng là kẻ keo kiệt, hảo cảm chẳng nhưng nhích lên chậm như rùa, đã thế độ hắc hóa còn chẳng thêm giảm nữa chứ. Lão thiên a~ rốt cuộc kiếp trước tôi tạo nghiệp gì mà ông nỡ lòng đối xử với tôi như con ghé vậy! Công bằng ở đâu!

Tiểu Hắc "... " hay tự luyện, bắt nạt và hay sàm sỡ nó có được tính không?...

Tần Mặc tháo bỏ đôi găng tay đầy máu dính nhầy nhựa lẫn cả thịt và một chút đông nội tạng người mà anh vừa thí nghiệm xong, lẳng lặng quăng vào thùng rác gần đây, cởi bỏ nốt chiếc áo blu màu xanh, cũng ném tất tần tật cùng chung số phận với đôi găng tay kia. Tần Mặc bước đến bên bồn rửa tay gần đây, lấy một chút bột diệt khuẩn, xoa đều hai lòng bàn tay, nhẹ nhàng rửa sạch hết nhưng vết bẩn còn bắn lên trên người.

Mặc dù bản thân Tần Mặc đang ở trong thế giới mặt thế, nơi mà đến thức ăn nước uống còn khó kiếm huống chi là để có được một bộ quần áo tử tế để mặc. Ấy thế mà, trên người anh ta bao giờ cũng sạch sẽ, thơm tho, không dính lấy một chút nào gọi là bẩn thỉu, chẳng có nửa điểm nào là khó khăn, tù túng. Cuộc sống của Tần Mặc giống như rất an nhàn và sống hưởng thụ qua ngày đoạn tháng.

Anh hong khô bàn tay của mình, vô thức đưa ánh nhìn vào người đang ngồi góc tường phía xa đang lấy ngón tay nghịch ngợm về bậy lên sàn, bộ mặt chăm chú những nét vẽ di chuyển theo ngón tay chẳng rời. Tần Mặc rơi vào trầm tư suy nghĩ, sau cùng vì không thể kìm được vấn đề nặng trĩu đang đè nén ở trong lòng bấy lâu nay, anh thở ra một hơi, tiến gần đến chỗ Vân Di.

" Vân Di ".

Nghe có người gọi, Vân Di ngẩng đầu lên nhìn, mặt rất đỗi ngạc nhiên, cứ thế tròn xoe mắt nhìn Tần Mặc " Anh bảo tôi?".

" Ừ " Tần Mặc tháo kính ra, xoa xoa đôi mắt cho đỡ mỏi, con ngươi đen nhánh liếc nhìn cô không rời, nhàn nhạt nói " Tôi có chuyện muốn hỏi ".

" Ồ! Anh lại muốn tôi làm gì cho anh đây. Muốn tôi nghe mệnh lệnh anh tự mình hành hạ chính bản thân, bắt tôi giết người... hay đơn giản muốn tôi ăn thịt người sống. Nào! Mau nói đi, tôi đều làm được cho anh. Tôi được anh huấn luyện cho thành thạo rồi!" Vân Di khẽ cong cong miệng lên, thả người thư thái dựa vào thành của chiếc lồng sắt nhỏ mà Tần Mặc đang nhốt mình bên trong, cô bật cười ha ha, đôi mắt toát lên vẻ trào phúng.

Vân Di trong mắt cô... hóa tôi vẫn luôn là người như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (21)

Vân Di chớp mắt nhìn về mặt đang trầm xuống của Tần Mặc, vẫn giữ nét cười, giọng nói như nửa đùa nửa thật " Tần Mặc, sao sắc mặt anh lại xấu như thế? Lẽ nào tôi nói gì phật lòng anh. Ấy chết, nếu đúng là như thế thì thật không hay rồi. Quý ngài nói đi, ngày cần gì ở tôi? Tôi sẽ dốc lòng phục vụ ".

Tần Mặc khó chịu, trên trán không tự chủ mà nhăn lại, anh lấy nút điều khiển từ trong túi áo ra, ấn vào nút đỏ ở chính giữa. Chỉ mấy giây sau, lập tức cái lồng sắt tự động mở. Tần Mặc rất nhanh đã đến trước mặt Vân Di. Anh mỉm cười ánh lên vẻ trìu mến ngọt ngào, vươn tay ra, nâng cằm cô lên, kéo sát gương mặt Vân Di gần với mặt mình, hai gương mặt cứ thế nhìn chằm chằm đối diện với nhau. Thấy cô có ý phản kháng, tránh ánh mắt không muốn nhìn anh, Tần Mặc siết chặt tay bóp cằm Vân Di, khiến cô khẽ kêu một tiếng nho nhỏ. Anh ép mặt Vân Di đối mặt mình, mắt đối mắt, quyết không cho cô đường lui. Lời nói mang tia hàm ý đe dọa, không hề hợp với gương mặt ôn nhu, dịu dàng kia.

" Vân Di, do dạo này tôi nói lòng cho cô. Cô nghĩ rằng mình bắt đầu có quyền, rằng mọi thứ xung quanh đều xoay chuyển theo cô đúng không?".

" Ha ha! Con mắt nào của anh nghĩ như thế? Chẳng phải từ trước đến giờ tôi vẫn luôn nghe theo sự sắp đặt của anh đấy thôi! Một người như tôi thì lấy cái gì mà được hưởng quyền lợi từ anh Tần " Vân Di nhún vai, coi đó là một điều hiển nhiên, cô vẫn rất ngoan ngoãn mà. Không phải sao?

Tần Mặc thấy dáng nhớn nhoe của Vân Di, cùng với câu " anh Tần " xa cách. Anh chỉ hừ lạnh, thả tay đang giữ cằm cô ra, bước chân chậm chậm ra khỏi lồng sắt rồi dừng lại. Tần Mặc không quay người lại, anh không muốn thấy biểu cảm đầy chán ghét hiện lên trên gương mặt của cô, chỉ lạnh lùng hỏi.

" Tại sao lần này cô lại cứu tôi? Không phải cô là người luôn muốn tôi chết nhất sao?".

Lần nào? Giúp anh ta thoát khỏi lũ zombie ở siêu thị á!

Vân Di dựa người vào thành sắt, đôi mắt lim dim buồn ngủ, trả lời có phần hơi mệt mỏi " Cứu người mà cũng cần có nguyên do? Tôi đâu có rảnh hơi mà phải nghĩ được mấy chuyện lật vật ".

" Tiểu thư chỉ biết ăn sung mặc sướng như cô, từ lúc nào lại có ý nghĩ cao cả, đầy tính nhân văn như thế? Cô Vân " Tần Mặc học nguyên lại cái cách xưng hô xa lạ của Vân Di dành cho anh. Tần Mặc phì cười mà đầy giễu cợt. Ý mỉa mai lời cô nói vừa rồi có thể thấy rõ trên mặt chữ.

Tôi cao cả, nhân văn là từ khi bắt đầu công lược anh đấy, nam chính đại nhân ạ! Nói thật nếu không phải vì phải ưu tiên lấy hảo cảm từ anh, tôi nhất định đã cho anh ra bã từ tám đời rồi nam chính thân yêu ạ!

" Nếu anh nghĩ như vậy thì chính là như vậy. Tôi nói gì thì cũng đâu thể xoay chuyển được định kiến của anh dành cho tôi đâu. Thế anh hỏi tôi làm cái quái gì?" lão nương buồn ngủ rồi, mệt mỏi với nhà anh quá! Xùy xùy, mau biến đi để bà đây còn ngủ.

Tần Mặc xì một tiếng không vừa lòng với câu trả lời của Vân Di, lãnh đạm rời đi, trước khi mất hút, còn bồi thêm một câu " Lần sau cô đừng làm mấy chuyện thừa thãi. Vân Di, đừng nghĩ như thế sẽ làm tôi cảm động, tôi chẳng muốn mang ân huệ từ một kẻ như cô. Nếu không có cô ở đây, tôi cũng tự lo liệu được "...

Vân Di chép miệng, nam chính đạo này nói nhiều thật đấy. Anh ta việc gì phải giải thích dài dòng với cô như vậy? Xem ra, tâm Tần Mặc cũng đã bắt đầu rục rịch biến chuyển rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (22)

Vân Di với lấy cốc nước ở gần đấy, đưa lên miệng tu ừng ực như lâu ngày chưa được uống nước vậy. Cô lau mồ hôi ở trên trán, thở gấp, mặt mày đỏ gay đỏ gấc, ngó sang cái mặt đang vô cùng hí hửng của Tần Mặc đang chăm chăm nhìn mấy thứ cô thu hoạch về cho anh ta, hận không thể một tay bóp nát cái gương mặt ấy ngay lập tức.

" Tốt! Lần này cô thu bắt được nhiều người hơn tôi tưởng. Ấn tượng lắm! Con số thậm chí còn tăng gấp đôi " Tần Mặc xoa xoa cằm, con mắt không giấu nổi sự thích thú, hưng phấn trong đấy. Lượng người như thế này đủ để anh ta có thí nghiệm hết một tuần.

Ấn tượng cái em gái nhà anh!

Mẹ kiếp!

Cô từ sau cái đột nói chuyện kia với Tần Mặc, nghĩ rằng tâm can của anh ta có thể thay đổi. Ai ngờ đâu, tiếp sau cái dạo đấy, nam chính liền lòi cô ra ngoài mỗi khi anh ta cần đến người để thí nghiệm... và đúng rồi! Không ai khác bắt người ngoài cô ra. Chưa kể, Tần Mặc rất khôn ngoan, mỗi lần như vậy đều tiêm thuốc virus và người cô để cô hóa thành zombie có thể dễ dàng thêm khát thịt người và cũng thực hiện mệnh lệnh của anh ta tốt hơn. Xong xuôi mọi việc Tần Mặc lại truyền lượng dung dịch đầy lùi virus vào người cô.

Tiếng chửi bới, tục tĩu hướng tới chỗ Vân Di ngồi không xa kèm theo đấy khóc lóc của của mấy người phụ nữ trẻ tuổi, chung số phận là đều bị trói lại cùng nhau. Những tiếng ấy kết hợp lại với nhau vang vọng, ồn ã khắp một căn phòng dưới tầng hầm. Ai cũng nhìn cô với ánh mắt tóe lửa hận, căm ghét kẻ mà vừa cướp đi sự tự do, đe dọa tính mạng của họ, muốn Vân Di lập tức biến ra khỏi thế giới này.

Xoẹt!

Một chiếc đầu của người đàn ông to tiếng nhất bay ra khỏi cổ, lẳng lẳng lẩn trên sàn nhà, đôi mắt tròn tròn chứa đầy những dây tơ máu chẳng chặt, miệng thì há hốc, biểu cảm ngạc nhiên vẫn còn hiện rõ trên mặt. Máu cứ thế phụt mạnh như vòi phun nước, bắn tung tóe ra khắp nơi như lên sàn nhà, tường và đương nhiên là không tránh khỏi mấy người xung quanh điều được tắm máu tươi một cách miễn phí. Thân xác của người đàn ông cứng đờ, chẳng mấy chốc đổ gục về phía trước.

Không khí bỗng chốc im lặng đến quỷ dị, bản thân tất cả những người xung quanh đây đến cùng cũng chưa thể tiếp thu nổi chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng chưa đầy được mấy giây sau, tiếng hét kịch liệt vang lên dữ dội, ai đấy đều mặt mày xanh lét, tất cả đều liếc nhìn giật đứt dây xích để thoát khỏi. Thậm chí có rất nhiều người đã bị chảy máu, xương cổ tay thì bị gãy do dùng lực quá mạnh tác động vào sáu bên trong. Phải biết rằng tâm lý của họ đang khủng hoảng thế nào.

" Câm miệng! Điếc tai chết đi được " chiếc dao bóng loáng, ước chừng bằng bàn tay của một người lớn, đang chảy từng giọt máu nhỏ đã thấm của tên đàn ông kia, đang nằm yên vị trên tay Tần Mặc. Anh ta mặt chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì trước cảnh hỗn loạn ấy cả, chỉ thờ ơ lúi tăm khăn tay ra, lau dao đi cho sạch sẽ. Khí chất âm lãnh như hóa thành thực thể, tầng tầng lớp lớp bao phủ lấy Tần Mặc, hung lệ tỏa ra từ tận trong cốt tủy, áp đảo hết những huyền ảo xung quanh. Lời Tần Mặc vừa nói khiến cho không một ai dám lên tiếng, ho he nói điều gì, sống lưng của mỗi người giờ phút này điều lạnh đến tủy, không kim được mà nổi da gà trước tên sát nhân đáng sợ này... Không! Không đúng, kẻ sát nhân trước mặt họ không phải người nữa rồi... là quỷ mới chính xác!

" Rất biết nghe lời " Tần Mặc gật gù, hài lòng với sự yên ắng quay trở lại. Anh ngoái đầu lại, quay về hướng Vân Di phía xa, hờ hững để kéo sự chú ý của cô " Bọn họ còn biết nghe lời hơn cô đấy, coi đấy mà học hỏi ".

Anh thích thì đi mà học, lão nương bận lắm, không rảnh đâu. Đồ trẻ con!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (23)

Vân Di dạo bước quanh cái lồng sắt nhỏ của mình để tập thể dục rèn luyện cơ thể một chút, tay chân đều không bị Tần Mặc còng lại khiến cô vô cùng thoải mái, dễ chịu.

Nhờ ơn việc chăm chỉ "bắt người" cho anh ta, cô được Tần Mặc thỉnh thoảng tháo dây xích, cho tự do hoạt động trong cái phạm vi chiếc lồng sắt nhỏ của mình.

"Kí chủ! Cô đang làm gì vậy?" Tiểu Hắc thấy Vân Di đi lòng vòng xung quanh làm những động tác khó hiểu, thắc mắc hỏi.

"Tập thể dục, rèn luyện sức đề kháng a~" vừa nói Vân Di vừa vươn vai lên, xoay trái rồi lại xoay phải.

"Kí chủ! Cô mà cũng có ngày mà nghĩ đến tập thể dục cơ á!" Tiểu Hắc tròn tròn mắt khi nghe Vân Di kể, như là điều gì bất bình thường lắm. Nó khịt mũi khinh thường, nhất định là hôm nay mặt trời sẽ xuất hiện ở hướng tây nha~

"Hừ! Cục cưng, chị đây rất chăm. Không lười!" Vân Di chu môi, không thèm chấp cái vẻ mặt khinh bỉ kia dành cho cô, tiếp tục công việc cao cả đang làm dang dở.

"Cô đang trong trạng thái zombie việc gì phải tập như thế? Cấp zombie của cô hiện tại cũng đã là cấp năm rồi! Đâu cần cố như vậy đâu" Tiểu Hắc mãi không thấy Vân Di không thèm đoái hoài đến mình, đành phải gọi thêm chuyện để nói.

"Zombie thì sao? Vẫn nên là đột phá khả năng của mình! Bé cưng, tôi có kế hoạch riêng" Vân Di nháy mắt với mèo nhỏ ở không gian, bật cười tỏ vẻ bí hiểm.

Tiểu Hắc "...kí chủ nhà mình lại bắt đầu bày trò rồi!

Mà Vân Di cũng phải công nhận rằng, sự khác biệt giữ zombie cấp một và zombie cấp năm là một đẳng cấp hoàn toàn khác. Mọi thứ đều chuyển đổi một cách chóng mặt. Tất cả như sức mạnh, thể lực, tầm nhìn, giác quan nhanh nhạy, xương cốt dẻo dai, đầu óc minh mẫn, thậm chí giọng nói còn có thể phát âm thành tiếng nói của người bình thường...v...v... tất cả đều được cải biến rõ rệt, bước sang một tầm cao mới.

Bản thân cô bây giờ được phần nửa "tiến hóa" như thế này là hoàn toàn hưởng lợi ích từ viên tinh thể mà cô kiếm được từ con nhện zombie kia. Chắc! Không trách được đám zombie thì nhau tìm giết được zombie cấp cao. Lấy được viên tinh thể, có thể bá đạo xưng vương, sai khiến được nhưng bọn zombie cấp thấp kiếm đồ ăn cho mình. Nếu không nghe có trực tiếp ăn thịt. Nói nom na có thể hiểu rằng kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Vân Di đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì bỗng chốc nghe thấy tiếng Tần Mặc chuẩn bị mở khóa lồng sắt, cô quanh lại nhìn.

Ayzaa, anh ta cũng giữ người có quy tắc giờ giấc đấy nhỉ? Luôn đến đúng giờ này để tiêm thuốc đẩy lùi virus cho cô. Thậm chí thừa sức rảnh rỗi còn gọi nhắc, tường thuật chi tiết tỉ mỉ lại những gì khi mà cô đang ở trạng thái zombie ăn thịt người như nào. Một kiểu tra tấn tinh thần điển hình mà Tần Mặc ưa thích dành cho Vân Di. Cô lắc đầu chán nản, haiz, bệnh thần kinh anh ta ngày càng khó chữa.

"Đang nghĩ gì?" Tần Mặc bước vào lõi lọ dung dịch ở túi áo ra, lắc qua lắc lại mấy cái, lấy ống tiêm hút hết chất dung dịch vào bên trong. Tiếp đến với cái nút công tắc gần ngay đấy, thoáng chốc chiếc xích như có nam châm thu hút cô tay và chân cô, còng hết tay chân Vân Di lại.

"Ngao... ngao" lão nương vừa mới được tự do mà. Phản đối! Phản đối! Mau thả lão nương ra.

Mặc dù là Vân Di có thể nói phát âm được tiếng người, nhưng cô quyết định vẫn kêu "ngao... ngao" như ban đầu. Tránh trường hợp nam chính nghi ngờ.

"Đừng ồn" Tần Mặc nhíu mày, hôm nay tâm trạng của anh không được tốt, tiến hành thí nghiệm hồng mắt ba người rồi, còn chưa tính mấy kẻ mà đang thù sức với thứ thuốc mới anh vừa chế tạo ra. Đám người này thật khiến anh thất vọng.

Tần Mặc tiến đến chỗ Vân Di, tìm đường ven rồi tiêm cho cô, động tác rất chuẩn và chính xác. Sau khi Tần Mặc truyền dung dịch vào người Vân Di, anh cất gọn đồ dùng, định sẽ lấy một chút máu của Vân Di về để thí nghiệm. Theo linh cảm của anh, con người Vân Di đang có sự biến đổi nào đó! Anh sẽ lấy mẫu máu đấy để kiểm tra.

"Anh không thấy chán hả? Suốt ngày làm mấy việc này, tôi thấy hơi ngán ngẩm rồi đấy!" Vân Di chép miệng, giọng hơi khàn, chốc cảm liếc thấy đôi tay linh hoạt của Tần Mặc đang lấy một số dụng cụ thí nghiệm. Đoán chừng, anh ta chuẩn bị làm thứ gì đó điên rồ trên người cô.

"Ý cô là sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (24)

"Việc anh hành hạ tôi, anh không thấy nó rất nhàm chán hay sao?" Vân Di nhún vai nhìn Tần Mặc đầy khiêu khích.

Anh ta dừng tay một chút rồi lại bật cười "Việc hành hạ cô là thú vui của tôi. Thú vui thì làm sao mà biết chán được! Vân Di ~ " Tần Mặc kéo dài tiếng khi gọi tên cô, giọng thấp phần châm biếm.

"Lẽ nào... anh Tần bắt đầu có cảm giác yêu tôi?" không thêm để ý thái độ của Tần Mặc dành cho cô, Vân Di mỉm cười ngả ngớn nói.

Lời nói của cô làm động tác của Tần Mặc bỗng dừng khựng lại, anh ngẩng đầu ngoái sang Vân Di. Bất gặp ánh mắt đông đưa ý cười dào dạt của cô, đang dần mất lên người anh không buông. Tần Mặc nhất thời tẩn ngẩn người, không biết nói lại lời gì.

Mãi một lúc sau, mặt anh trầm xuống, quay ngoắt đi làm tiếp việc của mình, lúc bấy giờ mới lạnh lùng lên tiếng "Bớt tự luyến đi! Kể zombie như cô, tôi sẽ không bao giờ thích chứ đừng nói việc yêu đương rồi tuếch kia!".

"Ồ! Thế sao?" Vân Di tặc lười, mặt nghi ngờ, lời nói có chút gian gian.

Tần Mặc hừ lạnh không thêm quan tâm đến Vân Di. Rốt cuộc tại sao cô ta luôn làm cho người khác cảm thấy chán ghét cô ta như vậy? Tần Mặc sau cùng cũng đã chuẩn bị xong dụng cụ cần thiết, đến lúc phải làm việc chính rồi.

Nhìn cái lồng sắt đang từ từ nhích dần lên, con ngui của Vân Di bỗng sáng đến lạ thường, thời cơ của cô đến rồi!...

Tần Mặc tiến vào trong để lấy máu, anh chưa kịp đưa mắt ngó chỗ Vân Di, thì chỉ thấy thoáng một bóng trắng lóe lên, lao vút đến chỗ anh. Ngay sau đó, Tần Mặc liền cảm nhận một lực đạo mạnh nắm chặt hai cổ tay, không chế cử động của anh. Thoáng chốc con ngui của Tần Mặc co rút lại, toát lên sát khí nồng đậm. Vân Di, cô đang tính âm mưu gì?

Bỗng gương mặt mỹ lệ của Vân Di đập thẳng vào mắt anh, khoe miệng cô cong cong hình bán nguyệt đang cười gian manh với anh. Khuôn mặt ấy bỗng gần sát đến trước mắt Tần Mặc, làm anh vì thế có chút ngớ người.

"Cô..." Chưa kịp Tần Mặc nói hết câu thì anh đã bị Vân Di chặn lời lại. Lực đạo cô tự dung tăng lên, rất khỏe. Áp chế cả việc định vung tay thoát khỏi của Tần Mặc.

Tần Mặc lập tức cảm nhận một thứ gì đó ấm áp, mềm mại đánh úp vào khoe môi anh. Tần Mặc cứ thế tròn xoe mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt phóng đại của Vân Di không chớp mắt lấy một cái, anh ngốc lảng một chỗ, rốt cuộc vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Vân Di cười thâm trong lòng. Chứng kiến được vẻ ngốc nghếch của Tần Mặc, cô phát ra tiếng cười nho nhỏ.

Vân Di nhẹ nhàng ma sát, mon trón cánh môi bạc của anh. Cô duỗi lưỡi ra định tiến vào bên trong khoang miệng của Tần Mặc nhưng anh cứ một mực cứng ngắc như khúc gỗ, bản thân còn đang để hồn lạc đến nơi nào, hoàn toàn không có một chút ý thức nào là mình đang được hôn.

Vân Di khịt mũi, bức bối vì không nhận được sự phối hợp của Tần Mặc. Cô không làm sao được nữa, quyết định cắn mạnh lên cánh môi Tần Mặc, thu hút sự chú ý của anh. Lúc bấy giờ Tần Mặc mới cảm nhận được vị đau rất ở bờ môi, theo bản năng liền há miệng ra. Bản thân lúc này mới nhận thức được rằng, mình đang bị Vân Di cưỡng hôn.

Cướp lấy cơ hội, không một chút nào do dự, Vân Di nhanh như chớp lập tức đưa lưỡi đình hương lùa vào bên trong. Lưỡi cô khuấy đảo bên trong khoang miệng Tần Mặc, nghịch ngợm kéo lưỡi của anh ra để trêu đùa. Vân Di hé miệng, nhẹ nhàng răng trắng đều của mình cắn nhẹ đầu lưỡi Tần Mặc, rồi dùng lưỡi mình cuốn lấy lưỡi anh, không cho Tần Mặc có ý định phản kháng, cự tuyệt. Mãi một lúc sau thấy Tần Mặc có chút yên phận, cô mới tạm thời tha cho chiếc lưỡi đang sưng đỏ ửng kia.

Chưa kịp anh hoàn hồn, Vân Di nhón chân, thả cổ tay Tần Mặc ra, vươn cánh tay đến, ôm lấy cổ anh, dùng lực kéo sát Tần Mặc vào gần với mình, tiếp tục phủ đôi môi đỏ yêu kiều của mình lên cánh môi anh. Nụ hôn Vân Di đầy tính nồng nhiệt, mãnh liệt, bá đạo khiến cho Tần Mặc lạc lối chỉ biết đắm chìm trong khoảnh khắc ngọt ngào ấy, không còn một chút tạp nham gì về ý định phản kháng.

Ánh mắt Tần Mặc trở nên mê mẩn, anh thu gọn hình ảnh khuôn mặt của cô vào sâu trong trí nhớ, tâm trí anh bây giờ chỉ duy nhất có một ý nghĩ hiện lên, đó chính là tận hưởng hương vị mà chỉ có Vân Di đem lại. Tim của anh không tự chủ mà đập liên hồi, nó như muốn xông ra xé toang lồng ngực để hòa cùng một nhịp với trái tim người con gái trước mặt. Quả thực... môi cô ấy... thật ngọt! Ngọt hơn bất cứ loại đường, hay loại kẹo nào anh đã từng nếm thử.

Hơi thở nóng rực của cả hai hòa quyện vào với nhau, cháy bỏng giống như một ngọn lửa lớn. Đến khi Vân Di cảm giác thiếu dưỡng khí không thở nổi, mới luyến tiếc tách rời khỏi môi Tần Mặc, kéo theo đây là một sợi chỉ bạc mê người.

[Ting: Chúc mừng kí chủ đạt được độ thích của Tần Mặc].

Nghe âm thanh lãnh lẽo của máy tính thông báo, môi Vân Di không tự chủ dương cao lên. Biết sớm kiểm hao cảm dễ thế này, cô nhất định sẽ hôn Tần Mặc thêm vài cái nữa.

Vân Di ngó mặt Tần Mặc đang ngẩn ngơ, cô bày ra bộ mặt lưu manh, lời nói có phần trêu chọc "Thế nào? Bị một con zombie hôn anh có cảm giác gì?

Nhưng tôi phải thử thực rằng..." Vân Di lấy ngón tay lau lau bờ môi đang sưng tấy, đỏ ửng của mình, cười giảo hoạt " Môi của anh... thật sự rất hợp khẩu vị của tôi ".

Nhìn động tác Vân Di, gương mặt của Tần Mặc bỗng nhiễm một sắc hồng, yết hầu không tự chủ mà trượt xuống vài cái. Anh ta thẹn quá hóa giận, quát " Cô... tốt nhất là cách xa tôi một chút. Nếu còn dám làm những hành động càn rỡ như thế, đừng trách tôi vô tình ".

Nói đoạn, Tần Mặc vội bước ra ngoài, không quên ấn nút khóa chiếc lồng sắt lại. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất có thể rời khỏi đây. Bàn tay cũng không có ý thức được là đang đưa lên sờ môi mình. Trong đầu hình ảnh nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi lại thoáng hiện lên như một thước phim quay chậm. Khiến ai đó cố gắng tỏ ra chán ghét, bản thủ nhưng tâm đã sớm quay lưng phản bội, lòng rồi rầm đến không thể gờ ra nổi.

Thấy bộ dạng bỏ trốn, chạy trốn chết của Tần Mặc. Vân Di không nhịn được phá lên cười rũ rượi, cô liếm khoé môi ướt át của mình. Trông Vân Di sáng khoái ra hẳn, tinh thần thập phần phấn chấn. Cô thư thái bước đến nằm lên giường, duỗi chân duỗi tay, vui vẻ huyýt sáo lúc sau lại ngâm nga một số bài hát chẳng rõ đầu đuôi. Nam chính đáng yêu, đây mới là sự khởi đầu của tôi dành cho anh, đó chỉ là màn dạo đầu mà thôi! Tần Mặc à~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (25)

Thời điểm mà Vân Di tỉnh dậy, đầu óc cô có chút mơ hồ, đau như búa bổ, chóiang váng vô cùng, đôi mắt mập mờ không rõ. Vân Di khó nhọc ngẩng đầu, chớp mắt để lấy tiêu cự, đảo tầm nhìn ra xung quanh, đây vẫn là chỗ mà cô đang ở, không có gì sai biệt cho lắm! Tình trạng hiện giờ của cô là con người, tại sao lại xuất hiện cảm giác lạ thường như thế? Mà chưa kể trong thể trạng zombie thì cảm nhận mọi thứ của cô vẫn là mức tuyệt đối, có chút vượt trội hơn người bình thường. Vậy rốt cuộc là thân thể của cô đang làm sao?

Vân Di cố lắc đầu mấy cái cho thanh tỉnh, chợt nhận ra rằng chân tay mình bị trói chặt cứng trong tư thế ngồi ép sát, không tài nào có thể cử động được, các hệ cơ trên người đều bị tê liệt, thậm chí miệng của cô còn đang dán kín bằng băng keo. Cả người hiện tại đang rơi vào trạng thái mơ hồ nhưng vẫn có được ý thức.

" Chị tỉnh rồi sao?"

Chị?!

Nghe được giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu tự dung vang lên, lòng mày Vân Di không nhịn được mà khẽ cau lại, dự cảm không lành đánh úp vào người cô.

Tần Mặc?

Không đúng! Giọng nói là Tần Mặc nhưng cái điệu lời nói lẫn khuôn mặt tươi như ông mặt trời vừa rồi nhất định không phải anh ta.

Thôi được rồi! Vân Di rất không muốn thừa nhận đâu, nhưng thật không may mắn người đang ngồi ung dung trên bàn thí nghiệm quan sát cô, mỉm cười kia chính là tính cách đầu tiên của Tần Mặc.

" Trông chị chẳng có vẻ ngạc nhiên lắm khi tôi xuất hiện nhỉ? Có phải chị mong được gặp tôi lắm đúng không? Nói thật tôi cũng nhớ chị lắm!" Tần Mặc cúi đầu, cười cười đầy ngượng ngùng, mặt hơi ửng đỏ, đưa tay lên sờ sờ sống mũi, chớp chớp mắt trông vô cùng dễ thương.

Vân Di "... " xin lỗi kẻ tự luyến! Lão nương không nhớ người đâu. Mau đi đi!

Thật ra bản thân Vân Di không quá khó để nhận ra hai nhân cách của Tần Mặc, cả hai đều có nét riêng không thể nào nhầm lẫn được. Nếu nói về Tần Mặc thường ngày, anh ta chính là một kẻ điên thực sự, máu lạnh vô tình, gây cho người ta có cảm giác rợn tóc gáy, âm nhu. Cái tên mà bao giờ cũng giờ giọng châm biếm và nhìn cô bằng nửa con mắt. Mái tóc lúc nào cũng được rũ xuống che vừa tầm mắt, cùng đấy là chiếc kính dày cộm giấu đi con ngươi đen nhánh lạnh lẽo. Kẻ mà lúc nào cũng được bao quanh khí của mùi tử thi, chết chóc.

Còn Tần Mặc ẩn giấu nghìn năm mới ra ngoài này, gã ta luôn luôn xuất hiện với bề ngoài sáng sủa, mái tóc lòa xòa trước mặt luôn được hất lên gọn gàng, để lộ ra gương mặt soái khí, con mắt đen trong veo không nhiễm bụi. Tính của Tần Mặc này thì khá vui vẻ, cảm tưởng lúc nào nụ cười cũng hiện hữu trên môi đầy sự chân thành, mang thêm một chút gì đó nhút nhát, ẩn ẩn ngọt ngào mà đáng yêu. Ôn nhu hiếu chuyện, cách ứng xử nhẹ nhàng, làm người ta không tài nào chán ghét nổi, chỉ muốn nâng niu yêu chiều.

Vân Di xì một tiếng khinh thường khi ngó thấy nụ cười tươi rói như hoa hướng dương của Tần Mặc tia về phía mình.

Hừ! Đây chỉ vẻ bề ngoài mà thôi! Đừng để hình thức đầy đánh lừa. Theo như cô đoán ngầm, thật chất gã ta còn âm hiểm và độc nhiều hơn cả Tần Mặc thường ngày. Ẩn dưới vẻ mặt tốt vô cùng kia, chính là một con quái vật thật sự, chỉ trực đợi thời cơ đến phá lồng giam ra để hại người.

Vân Di thờ dài não lòng, chung quy lại dù tính cách nào đi chăng nữa, cô có thể tóm gọn rằng Tần Mặc là một tên biến thái khó chiều, bị bệnh nặng về vấn đề thần kinh, một kẻ khó đoán và có máu cuồng SM!

Lại nói, cô thảm hại như hiện tại, chắc cũng là tác phẩm của kẻ đang cười tươi ở phía trước!

"Chị sao thế? Tại sao không nói chuyện với tôi?" Tần Mặc chớp mắt, cắn môi, hai tay bám vào nhau trông nom bộ như bị tổn thương nặng nề lắm!

Vân Di "..."

Nói cái beep! CMN! Anh trói tôi, lại còn bịt miệng, chưa kể tôi còn chẳng thể nào mà cử động nổi. Mẹ kiếp! Toàn là thành phẩm của anh đấy. Lão nương muốn làm thịt anh lắm rồi!

"Ừm. ừm" Vân Di kêu mấy tiếng, trừng mắt lườm Tần Mặc, cố gắng gượng dựa mong muốn các cơ trên người giãn ra để quay hoạt động trở lại.

"Chị... mặt chị như thế là sao? Hay chị không đón chào tôi" nụ cười của Tần Mặc bỗng vụt tắt, gã nhảy xuống từ chỗ bàn thí nghiệm.

Mặt Tần Mặc tối dần, mày nhăn thành một đoàn, gã đưa tay lên, cắn ngón tay đến bật máu, nghiêng mặt nhìn Vân Di, vẻ hoang mang lo sợ "Nè! Chị không thích tôi à? Tôi rất ngoan mà! Mọi người đều thích một người ngoan như tôi. Lẽ nào chị thực sự không mong tôi gặp chị?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (26)

Vân Di "..."

Có thể cho lão nương một phút bình yên không?

"Chị! Mau... nói đi! Tôi đang đợi cậu trả lời của... chị" Tần Mặc cứ thế cắn chặt ngón tay, day đi day lại, giọng run run. Khoảng cách giữa gã và Vân Di đã sớm bị Tần Mặc thu hẹp lại. Gã ngồi sụp xuống, con mắt to tròn dán vào Vân Di chẳng rời lấy một giây. Mặc cho cả bàn tay của gã đã sớm màu máu đỏ chói, nhưng có vẻ Tần Mặc chẳng mấy quan tâm, một mực chỉ đợi chờ câu trả lời của cô.

Tháo băng dính ra thì bà đây mới nói chuyện với nhà người được chứ! Mợ nó! Đồ thần kinh!

"A! Tôi quên mất chị bị che miệng thế này, chẳng trách chị lại chẳng thể nào nói chuyện được với tôi. Vân Di! Xin lỗi chị, là lỗi của tôi" Tần Mặc như sực tỉnh, ngó cái băng dính ở miệng cô, bỏ tay ở miệng ra, giọng cự kì ần ần, mỉm cười hối lỗi, ra chiều khá ái, đáng thương.

Vân Di "..."

Fuck Your Mother!

Vân Di lập tức dựng ngón tay giữa, người ngùn ngụt tỏa hơi thở nóng rực phẫn nộ, bùng nổ hết như núi lửa phun trào. Tiểu Hắc, trăm muốn giết nam chính có được không?

Tiểu Hắc "... kị chủ! cô là nữ nhân, sao cứ động cái là nói giết người là thế nào? Thật là chẳng ra dáng thực nữ gì cả.

Vân Di "... đồ con mèo vô tâm! Lão nương không cần người nữa!

Tiểu Hắc "..."

Băng dính nhanh chóng được Tần Mặc tháo ra, Vân Di cảm thấy thoải mái hẳn, cô mấp môi mấy cái, định cất lời lên nói thì Vân Di chợt nhận ra thanh quản của mình không thể nói lên được thanh âm nào, toàn phát ra nhưng từ "A.. a" nhỏ không rõ.

Vân Di "...ㄟ_ㄟ..." thật luôn!

"Chị có thể nói chuyện rồi! Mau mau nói chị thích tôi đi!" Tần Mặc hào hứng, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ cũ, khoanh chân đang hoảng, đối diện Vân Di. Con mắt cong cong hình bán nguyệt chứa ý cười, khóe miệng kéo tận mang tai, cả người không tự chủ đung đưa qua lại, nét vui vẻ thấy rõ trên khuôn mặt.

Vân Di cố bật hơi để ra tiếng nhưng không tài nào phát âm ra được, cô khóc không ra nước mắt. Đâu xanh, nhất định tên Tần Mặc chết tiệt này đã làm gì cô rồi. A a a! Bực quá đi mất!

"Chị... sao thế? Sao chưa nói... nói đi... nói thích tôi đi!" Tần Mặc đợi một lúc không thấy cô nói bất cứ một lời nào, bắt đầu hoảng sợ, con ngươi đen thoảng tia rối loạn, cắn chặt môi đến khi được nhuộm một màu đỏ tươi. Gã cò rụt người lại, hai tay ôm chặt lấy đầu gối giống việc bảo vệ bản thân, lăm lăm như tự thôi miên chính mình "Vân Di thích tôi... chị ấy thích tôi. Tôi là một đứa trẻ ngoan... ai cũng thích trẻ ngoan".

Vân Di bất gặp hình ảnh này, cô thoáng ngạc nhiên, tần ngần người mà nhìn Tần Mặc, cô không nói nên lời.

"Nè! Vân Di chị sẽ không giống họ đâu nhì? Chị khác họ... chị sẽ yêu thương và không bỏ rơi tôi như họ, đúng không?" Tần Mặc bỗng ngẩng mặt lên, đôi mắt hiện lên lo lắng và cầu xin xen lẫn ánh sáng nhỏ của sự tin tưởng yếu ớt. Rất giống ánh mắt thơ ngây, tội nghiệp của một đứa trẻ nhỏ.

Đâu đó sâu thẳm trong lòng Vân Di ẩn nấp tia đau lòng, tim cô khẽ thất lại. Tần Mặc! Rốt cuộc quá khứ anh đã trải qua những chuyện đau thương đến dường nào? Lại khiến anh tổn thương nặng nề vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (27)

Tần Mặc bỗng sững lại, gãi bất ngờ lấy tay che mặt, nở một tràng cười lớn "Chị... hóa cũng vậy à? Tôi cứ tưởng chị sẽ khác họ... nhưng tôi nhầm rồi! Vân Di, tôi không cần chị ném cho tôi ánh mắt thương hại như thế! Tôi không cần!" Tần Mặc gầm lên, ném đồ đặc xung quanh đầy vào người Vân Di, những tơ máu màu đỏ hằn lên trông thật ghê.

"Vân Di, tại sao chị lại xuất hiện? Tại sao lại kéo tôi ra khỏi vỏ bọc bảo vệ của tôi?" Tần Mặc gằn từng từ một, gãi nói tiếp.

"Sự tác động của chị đã làm" câu ấy "trở nên mềm yếu, làm thôi thúc tôi bị đẩy ra ngoài đến chính câu ấy cũng không biết. Vân Di, không biết chị sẽ thấy thế nào nếu chị biết được con người thật của tôi nhì? Hay chị tự nhìn đi..." Tần Mặc dứt lời, kéo ống tay áo blu vén lên cho cô xem.

Vân Di thấy cảnh tượng trước mắt, cô chỉ biết tròn mắt, kinh hách không thôi. Trên hai cánh tay Tần Mặc chằng chịt những vết sẹo, vết thương, có vết nông nông nhưng có vết sâu hoắm hoặc mờ nhạt không rõ. Tuy nhiên chung một tình trạng đó là chồng chất lên nhìn sơ qua cũng biết là vết thương tự gây ra và chúng có từ rất lâu rồi.

"Sợ không? Ghê tởm tôi không? Ghét không? Là tôi tự gây ra đấy, nó chính là cột mốc ghi nhớ thời gian hạnh phúc của tôi" Tần Mặc yêu chiều vuốt ve cánh tay mình. Mỗi lúc mới thả ống tay áo xuống, ngẩng mặt lên mới mỉm cười thân nhiên trước vẻ ngạc nhiên của Vân Di, như đoán trước đây là biểu cảm của cô sẽ dành cho gã.

"Vân Di! Nếu không chị không tự tiện xông thế giới của tôi, vô tư xáo trộn nó. Cỗ lễ giờ tôi không phải khốn khổ như bây giờ. Chị xem... chị đã làm tôi ra thành cái gì thế này. Mau trả tôi về như cũ đi!" Tần Mặc cúi gầm đầu xuống đau khổ, đưa tay lên vuốt rối tung mái tóc, đôi mắt liếc lên Vân Di chứa đầy cay nghiệt.

"Vân Di... tôi hận chị. Nếu đã không nói thích tôi... tại sao lại gieo rắc cho tôi hy vọng, làm đảo lộn tâm trí của tôi như vậy. Một lần là quá đủ rồi! Tôi... sẽ không để chị chà đạp lên cảm xúc của tôi nữa" Tần Mặc nói với giọng chắc nịch, rút một con dao thon dài từ bên hông của chiếc áo blu ra, gãi đứng dậy lao nhanh đến chỗ cô. Tần Mặc cười lên mãn nguyện, nhìn thẳng vào đôi mắt Vân Di như sắp trút bỏ được gánh nặng nào đó, nhẹ nhàng thăm thì.

"Vân Di... chết đi!"

Tần Mặc hành động quá nhanh khiến Vân Di không kịp trở tay, cô cứ thế trơ mắt ra nhìn mũi dao nhọn hướng đến mình mặc cho Tiểu Hắc ở không gian hò lớn cảnh báo.

Phập!

Chiếc dao chuẩn xác mà cắm một vết sâu xuyên qua phần bụng của Vân Di, cô khó nhọc phun ra một búng máu. Máu đỏ tươi bắt đầu từ bụng loang ra ngấm dần vào chiếc áo sơ mi trắng, hai màu tương phản gây ra kích thích thị giác, khiến ai đó trở nên hưng phấn vô cùng.

"Vân Di... đau không?" Tần Mặc ngó thấy khuôn mặt cau lại, tái nhợt của cô. Gãi cười lên khoái chí, nâng cầm cô lên, để gương mặt cô có thể đối diện với mình "Bằng này làm sao thám gì với nỗi đau tinh thần của chị đã gây ra cho tôi. Nào! Để tôi tiễn chị xuống địa ngục nhanh hơn một chút nhé!"

Nói rồi, Tần Mặc không chút lưu tình rút mạnh con dao ở bụng Vân Di. Cô "a" lên một tiếng đau đớn, máu từ khóe miệng chảy ra càng nhiều. Vân Di cắn chặt môi lại, mồ hôi lạnh đã sớm xuất hiện chảy dòng trên khuôn mặt mỹ lệ của cô.

[Ting - Cảnh báo: Sinh mệnh của kí chủ đang có nguy cơ tử vong đến 83%] âm thanh lạnh ngắt của máy tính vang lên như chuông cảnh báo trong đầu Vân Di...

Tiểu Hắc trong không gian, bàn tay sớm đã nắm chặt thành quyền nổi lên nhưng gân xanh của mạch kim loại. Nó chỉ biết trơ mắt nhìn Vân Di đang thoi thóp, cắn răng lại chịu đau.

CMN!

Tiểu Hắc nhện không được lần đầu tiên chịu tục. Nếu không phải máy tính tổng không cho hệ thống quân được phép can thiệp khi kia chủ công lược đối tượng. Nó nhất định sẽ không để kí chủ nhà mình chịu khổ như vậy.

Đúng rồi!

Chỉ là không được can thiệp thôi đúng không? Trợ giúp kí chủ công lược thì vẫn trong quyền hạn của hệ thống quân nhĩ?

Tiểu Hắc hít một hơi, gạt đầu với ý kiến của mình, vội vàng di chuyển nhanh trên thông số dữ liệu, thao tác gấp rút nhất có thể. Kí chủ, cô đừng lo tôi nhất định sẽ giúp cô! Vân Di, cô phải cầm cự đến khi tôi truyền tống giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (28)

Tần Mặc nhìn không rời con dao đang được nhuộm màu của máu đang chảy từng giọt tí tách rơi xuống nền nhà, gã như bị thu hút chính vào màu đỏ rực của nó. Tần Mặc cười tà nị, đưa dao lên liếm một chút, liếm mất sang Vân Di, cười khoái chí "Vân Di máu chị ngọt lắm. Vậy chắc nội tạng bên trong của chị sẽ tuyệt vời lắm nhĩ?".

Vân Di đau đến mức thiếu chút nữa muốn đánh người. Cô điều hòa lại khí thở, tránh việc thờ mạnh sẽ chạm đến vết thương sâu, máu cứ tiếp tục chảy không có dấu hiệu dừng. Không sao! Không sao! Vết thương thể này mới làm đầu óc cô thanh tỉnh lên được. Các cơ trên người cô bắt đầu có dấu hiệu hồi phục, chỉ một chút nữa thôi, Vân Di sẽ cố gắng thoát ra khỏi tình trạng như bây giờ.

"Vân Di chị đừng lo, tôi sẽ không để chị chịu khổ lâu hơn nữa. Tôi sẽ sớm giải thoát cho chị" Tần Mặc cười lên ôn nhu, mặt sáng bừng lên, lấp lánh sự chân thành.

Vân Di "...lão nương không nhận có được không?

"Kí chủ! Tôi đã kích hoạt virus trên cơ thể kí chủ rồi! Cô mau tìm cách thoát ra khỏi nơi này đi. Tần Mặc hiện tại đang hắc hóa hoàn toàn, cũng không chắc là anh ta sẽ làm gì với sinh mạng kí chủ. Cô hay là mau chóng rời ra khỏi đây. Sau đó chúng ta sẽ tìm cách công lược sau" Tiểu Hắc vội hiện lên với hình dạng con mèo nhỏ, bay vòng trước đầu Vân Di, một mực khuyên can cô.

"Bé cưng! Tôi sẽ không đi đâu"

"Kí chủ!" Tiểu Hắc bực bội gất lên trước sự cứng đầu của cô.

"Tiểu Hắc ngoan, Tần Mặc sẽ không gây hại đến tính mạng tôi" Vân Di vừa nói, vừa cố trấn an Tiểu Hắc. Cô nhanh chóng vịn cổ tay qua lại để làm đứt được sợi dây thừng.

"Không làm hại kí chủ? Vân Di, tôi hỏi cô, vết thương trên bụng cô bây giờ là tự dung có? Kí chủ cô làm ơn có thể chú ý đến linh hồn của mình được không?" Tiểu Hắc giận quá đến cười thành tiếng.

"Tôi biết cậu rất lo lắng cho tôi. Nhưng xin lỗi Tiểu Hắc..." Vân Di tháo được sợi dây, vươn tay đến ôm lấy thân hình cao khều của Tần Mặc vào lòng, mặc cho vết thương đang rỉ máu "...tôi không thể nào bỏ rơi được anh ấy! Tần Mặc bị sự cô đơn hành hạ lâu quá rồi! Anh ấy rất đáng thương".

Tần Mặc trong lúc không phòng bị liền lực mạnh kéo đi. Đồng tử của Tần Mặc co rút lại, gã cảm nhận sự ảm áp bao trùm lấy thân thể.

Hương thơm nhàn nhạt cơ thể cùng với mùi máu tanh của Vân Di kích phát điên cuồng ý niệm trong tâm trí gã, vương vấn quẩn quanh nơi chớp mũi của Tần Mặc khiến cho gã thoáng si mê. Những sợi tóc mai của cô nhẹ nhàng chọc vào gáy Tần Mặc làm cho gã có chút ngứa ngáy, đôi tay mảnh khảnh đang run run ôm chặt Tần Mặc, vượt nhẹ vồ về. Vân Di ho ra mấy ngụm máu, cô mới lấy lại được giọng nên có chút khàn khàn, Vân Di thều thào nói "Không sao... Tần Mặc anh cứ đâm đi... Nếu điều đó làm anh thoải mái... tôi không trách anh".

Tiểu Hắc nở một nụ cười buồn, liền quay lại không gian, ngắt giao liên lạc với Vân Di, cố gắng tập trung vào đồng dữ liệu được hệ điều hành tống giao lúc trước, gạt cảm giác mất mát sang một bên. Phải rồi! Nam chính vẫn luôn là quan trọng nhất, đến sinh mệnh của cô ấy, cô ấy còn chẳng cần... nó đến cùng cùng đâu là gì?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cường Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (29)

Vân Di xoa xoa lưng Tần Mặc, vỗ nhẹ nhẹ. Cô hiểu được, dưới cái vẻ mặt mặt gian tà, âm hiểm kia vẫn là một tâm hồn của tiểu hài tử, suy nghĩ vẫn chưa trưởng thành.

"Ồn rồi! Đừng buồn... tôi cho anh giết tôi... Thế nào! Điều đấy thỏa mãn anh chứ?" Vân Di dỗ dành, cô nhe răng cười còn khó coi hơn cả khóc, Vân Di đau đến xây xẩm mặt mày. E rằng cô không thể trụ lâu được nữa.

Vân Di cắn chặt răng, mặc dù thể trạng của cô hiện giờ là zombie nhưng zombie đâu có khả năng tự hồi phục vết thương đâu, cho dù cô có là zombie cấp cao đi chăng nữa. Sinh mệnh hiện tại của cô được máy tính thông báo, đang không ngừng tăng lên đến chóng mặt. Chưa kể cô đang khá hao tổn sức để giữ được cái tư thế này. Vân Di nuốt nước bọt, hít một ngụm khí lạnh, mong sao mình có thể cầm cự nổi.

Tần Mặc cứ vậy ngốc lẳng, đến chiếc dao bị tuột khỏi tay từ khi nào gã cũng chẳng rõ. Sao vòng tay của chị ấy ảm áp thân thuộc và an tâm đến vậy. Thậm chí người mẹ ruột thịt của gã còn chẳng đem đến cảm giác gần gũi như vậy. Gã muốn... muốn một chút nữa... một chút nữa thôi... cảm nhận được hơi ấm mà chị ấy đem lại cho gã. Trong sâu thẳm bên trong Tần Mặc, đầu đó bùng lên mong muốn chiếm hữu đang lớn dần, không thể nào có thể kiềm soát nổi. Mạnh mẽ đến mức đề đi sát ý muốn giết chết Vân Di.

Vân Di thấy đôi mắt mình mờ dần, ý thức mơ hồ, cô biết là mình sắp toi rồi. Cánh tay đang ôm Tần Mặc vô lực, trượt dần xuống, hơi thở trở nên hấp hối.

Thế đấy, lão nương sắp chết một cách lẳng xẹt, chỉ bị đâm xuyên qua một cái mà đã mất mạng. Bà nó! Thiên a~ lão nương cạch mặt ông.

[Ting - Cảnh báo nguy hiểm: Sinh mệnh của kí chủ đang có nguy cơ tử vong đến 96%]

"Vân Di? Chị à!" Tần Mặc nhận thấy bên vai mình nặng trĩu, bàn tay kia đang ôm gã kia đang buông lỏng từ lúc nào. Tần Mặc vội rời khỏi cái ôm, đập vào mắt gã là khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tím tái không lấy nửa điểm sức sống của Vân Di.

Đồng tử Vân Di giãn dần ra, hơi thở ra yếu ớt, thoi thóp đến bất thường. Mặc cho Tần Mặc có hò tên cô biết bao nhiêu lần nhưng Vân Di chẳng thể nào có thể trả lời nổi lấy một câu. Vân Di cố gắng hết sức có thể, bắt lấy tay Tần Mặc không buông như muốn nhắn nhủ điều gì đó đến Tần Mặc. Vân Di dường như nhìn thấy bóng dáng cục cưng Tiểu Hắc của cô ở phía trước mắt. Vân Di nén một tiếng bi thương, haiz, không biết hậu quả nghiêm trọng gì đang đợi cô đây...

Vân Di mơ màng mở mắt nhưng chưa được bao lâu thì lông mày cô nhăn lại. Con mắt nhắm tịt lại vì đơn giản chưa quen ánh sáng đột ngột xâm nhập vào mắt. Vân Di chép miệng, cảm thán. Ồ! Cô... vẫn chưa chết nha~ Số tốt thật!

Cô gắng gượng, lia tầm nhìn ra xung quanh. Ủ! Lần nào cũng thế, mỗi lần cô mở mắt ra, vẫn là căn phòng thí nghiệm quen thuộc này, cũng không có gì xa lạ cả. Chợt con người Vân Di dừng lại hình ảnh người đàn ông tuấn mỹ đang gác ngủ quên bên cạnh đầu giường cô nằm, trên mặt nét lo âu có thể thấy rõ ràng.

Vân Di "..._ _..." sao cô cứ thấy cảnh tượng thanh xuân vườn trường xuất hiện thoang thoang đầu đó quanh đây ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (30)

Vân Di đưa mắt sang chỗ khác, dời đi sự chú ý của mình tới Tần Mặc. Cô che miệng ngáp dài, xong ườn người, vờn vai một cái. Aydazz! Cô sao tự dưng lại quên bống mất bên cạnh mình còn có vị nam chính tài giỏi này cơ chứ! Mấy cái vết thương này đâu có thể làm khó được anh ta.

Bỗng mây đẹp Vân Di khẽ nhăn lại, cô hít một hơi lạnh. Vân Di vội cúi gập người, xoa xoa nhẹ chỗ vết thương có dấu hiệu xuất hiện màu đỏ tươi thắm qua lớp áo sơ mi trắng dài đang mặc.

Bà nó! Lão nương mới cử động một chút mà đã đau thế này rồi!

"Ngoan ngoan chút đi, cô đang làm vết thương mở rộng thêm đấy!" thanh âm lạnh nhạt đầy cảnh cáo của Tần Mặc vang lên, làm Vân Di giật nảy mình mà ngẩng đầu lên.

Tần Mặc vò vò mái tóc đỏ nâu của mình, tháo chiếc kính ra, anh day day mí mắt, ngồi thẳng dậy, lắc qua lắc lại cái đầu cho đỡ mỏi cổ. Đôi mắt hẹp dài liếc Vân Di đang tròn mắt ra nhìn mình.

Anh nén một tiếng thở phào nho nhỏ. Dường như hòn đá nặng trong lòng phần nào đã được quăng bỏ. Tâm trạng vì thế cũng tốt dần lên. Cuối cùng... thì cô cũng chịu tình! Vân Di!

Qua ánh nhìn, cô có thể thấy rõ được thần sắc thoải mái cùng nụ cười chân thành hiếm hoi xuất hiện trên khuôn mặt Tần Mặc.

Tần Mặc chép miệng, đứng dậy, xoay người tiến ra ngoài. Lúc sau quay lại với ly sữa nóng hổi còn tỏa khói nghi ngút rồi đưa cho Vân Di, cả người đều toát lên sự ôn nhu dịu dàng " Uống đi! Thấy trong người thế nào?".

Thấy ly sữa đang ở trước mặt mình. Hai bên thái dương của cô không tự chủ mà gật gật mấy cái.

Vân Di "... " nam chính tự nhiên thế này làm cô thụ sủng nhược kinh a~

" Sao thế? Không muốn uống?" Tần Mặc nhướn mày, vẫn giữ khư khư ly sữa đưa cho Vân Di. Khóe môi bạc dương cao, ý tứ rất rõ ràng " cô thử nói không xem, tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ ".

Tôi uống, tôi uống là được chứ gì! Làm ơn đừng có bày ra vẻ mặt muốn ăn đánh có được không? Lão nương hiện không còn sức lực nào để đi trêu chửi anh được nữa. Tha cho lão nương đi!

Vân Di bĩu môi, chẳng nói chẳng rằng, gật phất ly sữa trên tay Tần Mặc, uống hết một hơi. Đôi mắt trừng lớn, gườm gườm Tần Mặc, biểu thị như muốn ăn tươi nuốt sống sống anh.

Anh ta cười hài lòng, đón lấy cái ly rỗng từ tay Vân Di, đặt sang cái bàn bên cạnh đầu giường. Định lấy dụng cụ đo lại thân thể cho Vân Di.

" Tần Mặc! Tôi khuyên anh nên dừng mấy việc anh đang làm đi. Anh khiến cho tôi hiểu nhầm nghĩ rằng anh thích tôi đấy!" Vân Di nhẹ nhàng dựa người vào thành tường, mắt khép hờ đầy thư thái. Lời không nóng không lạnh, đều đều mà chậm chạp nói ra. Cũng chẳng đoán nổi cô đang suy nghĩ điều gì.

Động tác Tần Mặc khựng lại, anh ngoái đầu sang Vân Di, lòng bỗng chốc hơi trùng xuống, mắt một lúc mới lên tiếng, trong giọng nói có vẻ thăm dò " Cô... có phải biết tôi có đa nhân cách?".

" Biết!" Vân Di không giấu diếm, thẳng thắn mà gật đầu.

Tần Mặc nghe được câu trả lời của Vân Di có chút ngạc nhiên. Cô ta ấy thế mà cũng biết thật " Thế cô có thể phân biệt ai với ai không?".

" Có thể! Việc đấy đâu khó!" Vân Di nhún vai, mặt mày thoảng không vui. Rốt cuộc nam chính định nói gì? Lòng vòng từ nãy giờ, lão nương thật mệt mỏi.

" Vậy ý anh là gì?" cô không kiên nhẫn mà đi thẳng vào vấn đề.

Tần Mặc trầm hẳn, anh biết được cô gái đang ngồi phía trước không còn cái đầu óc suy nghĩ đơn giản như trước. Cô ta mưu mô hơn về ngoài của mình, hơn nữa cô ta rất biết cách thu hút sự chú ý của anh đặt trọn vẹn lên người cô ta. Vân Di, cô ta thay đổi từ bao giờ.

" Cô nhận được sát ý của nhân cách kia của tôi. Tại sao không biết đường mà tránh? Hại tôi một phen suýt mất đồ chơi mình yêu thích " câu cuối Tần Mặc bỗng cười khẩy lấy một cái. Người bỗng chốc tươi tỉnh hơn hẳn như ngộ nhận được điều gì đó mà lâu lắm mình đã từng quên. Phải! Cô ta vốn dĩ vẫn là món đồ yêu thích của mình, mất đi sẽ rất buồn tiếc. Thế nên mình mới ra tay cứu giúp cái mạng nhỏ của cô ta.

" Ai biết!" Vân Di tặc lưỡi rồi bật cười, không mấy bận tâm thái độ khinh khỉnh của Tần Mặc.

Dường như nhận thấy sự không vừa lòng của Tần Mặc trong câu trả lời vừa rồi của mình. Vân Di chống tay lên thành giường, tựa cằm lên, mặt nghiêng nghiêng, liếc mắt nhìn thẳng vào Tần Mặc mang theo chút tà mị, đôi môi hồng cong lên hình bán nguyệt, cả gương mặt như muốn mê hoặc đối phương chìm sâu vào trong đấy. Cô cất lên ngọt ngào mang chút trêu chọc, nói " Vậy lý do... là tôi vẫn còn yêu anh, có được tính không?".

[Ting: Chúc mừng kỉ chủ đạt được độ yêu thích của Tần Mặc].

Thanh âm máy tính khô khốc, vang lên thông báo truyền thẳng vào đầu cô. Vân Di ý cười lại càng đậm hơn.

Tần Mặc ngây ngốc một chỗ trơ mắt ngó Vân Di, mắt nửa ngày mới nuốt được lời nói của cô. Con người co rút lại, cả người bỗng tỏa ra khí lạnh đến thấu xương, bàn tay thoảng thấy đã nắm thật chặt, hiện rõ ra những khớp xương tay một cách rõ ràng.

Anh vươn tay kéo cổ Vân Di lại, để gương mặt đang nhón nhơ kia đối diện trực tiếp với mình. Tần Mặc gằn từng câu nói, tất cả đều phát ra mang hơi nồng đậm sự giận dữ lẫn châm biếm.

" Yêu tôi? Ha ha... Vân Di! Đừng cố tỏ ra là một người vui tính. So với việc nghe lời người ngoài khéo tôi còn tin hơn lời nói sáo rỗng của cô ".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (31)

Vân Di "... " có thật là độ hảo cảm của nam chính tăng lên không thể?

" Nếu anh coi đây là lời sáo rỗng, vì sao lại nổi giận như thế? " cô cúi xuống, thờ ơ liếc cổ áo bị anh siết chặt, cười cười, không hề tránh né sự giận dữ đang bùng phát của Tần Mặc. Vân Di điềm đạm gỡ bàn tay đang làm loạn ra, ngược mặt nhìn anh đầy thâm thúy " Lê nào... anh Tần đây thực sự để tâm?".

" Tôi... mới không thèm " Tần Mặc hừ một tiếng, đứng dậy. Chỉnh qua cổ tay áo blu, khoe môi của anh khẽ nhếch lên, giọng cay nghiệt " Vân Di! Cô sao có thể không biết xấu hổ khi tự nói ra như điều khiến người khác buồn cười như vậy nhỉ? Tôn nghiêm của cô rốt cuộc bị chó tha đi nơi nào rồi?".

" Biết sao được! Từ khi yêu anh Tần tôn nghiêm của tôi đều bị vứt hết rồi. Liêm sỉ là thứ gì? Tôi đây đều không biết " Vân Di trề môi, lông mày nhướn lên, nhún vai, lúc sau cười đến sáng lạn, coi như đây là điều hiển nhiên.

Tần Mặc "... "

Khuôn mặt anh càng ngày càng đen, vạ phần khó coi. Mặt cô ta sao có thể dày như thế!

Nói yêu anh ư? Chuyện này thật quá buồn cười đi. Vân Di cô cũng đừng quên chính cô là đã phản bội tôi đầu tiên. Một kẻ như cô mà cũng đừng mong tôi để vào mắt. Ngu xuẩn!...

Nhưng... Tần Mặc ngậy ngốc, đứng im lắng nghe tiếng tim đập mạnh loạn nhịp nơi lồng ngực. Vì sao nghe được câu nói của cô ta... mình lại phản kích như vậy?

Vân Di ngó ánh mắt đang dao động đầu tranh tư tưởng hiện rõ của Tần Mặc. Cô chép miệng, bậm môi, thở hắt ra, trong lòng biết thừa anh ta đang suy nghĩ gì. Tần Mặc anh sao có thể còn đa nghi hơn cả Tào Tháo vậy cơ chứ!

" Thôi nào! Anh đừng bày ra vẻ mặt như cô vợ nhỏ đang bị cầm sừng vậy chứ! Là một ông chồng, tôi thấy tội lỗi lắm có biết không?".

" Cô có ý gì?" Tần Mặc trợn mắt lên, giận dữ hằm hằm nhìn Vân Di.

" Ý ở trên mặt chứ " Vân Di chớp mắt, cười cợt trả lời.

" Hơn nữa, Tần Mặc tôi đã từng nói rồi! Anh... đã bao giờ suy nghĩ kĩ vì sao tôi phải phản bội anh chưa?" Vân Di bỗng trở nên nghiêm túc thu hết sự cợt nhả vừa rồi. Cô nhìn thẳng Tần Mặc, không có nửa điểm trêu đùa.

Anh liếm khoe môi khô, cầm kính thổi thổi mấy cái ở mặt kính rồi đeo lên, điều bộ khinh khỉnh " Tôi mà cũng phải suy nghĩ đến mấy lời nói lâm nhảm của cô à? Vân Di cô nghĩ cô là ai " Tần Mặc bật cười trào phúng, trừng mắt, gằn giọng " Vân Di! Đừng đùa! Tôi không có thừa thời gian dành cho cô ".

Hàng mi Vân Di khẽ rung rồi sụp xuống, trên nét mặt chứa nét bi thương lẫn thần thờ thấy rõ. Cánh môi đẹp cong lên tạo một nụ cười buồn " Phải rồi! Anh thật sự rất ghét tôi nhỉ? Tôi... thật sự trước giờ vẫn yêu anh ".

Choang!

Chiếc cốc trên bàn thoát bị ném vút mạnh đập vào tường vỡ vụn từng mảnh, cách gương mặt Vân Di một gang tay. Những mảnh vỡ lấp lánh như viên pha lê, bắn tung té ra khắp nơi. Một số còn sượt qua da của Vân Di, làm lún da trắng nhợt xuất hiện một màu đỏ tươi bắt mắt.

" Cầm miệng! Cô mau im đi cho tôi " Tần Mặc tức giận, cắn chặt răng, từng câu từng chữ như rít lên. Bàn thân không hề nương tay, lại một lần nữa bóp chặt lấy cổ Vân Di lôi lên, mặc kệ vết thương của cô đã sớm nhuộm đỏ cả chiếc áo sơ mi dài rộng.

Đề rồi anh ta cũng sờ khi chứng kiến đôi mắt kia đã sớm đỏ hoe, giọt nước mắt nóng hổi còn chưa khô trên gò má.

Tần Mặc thả tay ra, cười chế giễu " Vân Di cô biểu cảm như thế để cho ai xem. Xin lỗi nhưng quanh đây không có khán giả, chỉ có một mình tôi thôi. Và đương nhiên... tôi không có hứng thú với mấy trò hề của cô ".

" Tôi nói tôi thật sự yêu anh thì anh lại không hề tin. Còn khi anh nhìn thấy tôi đi cùng một người khác giới thì một mực gán cho tôi cái mắc là tôi phản bội anh. Tần Mặc! Tư duy của anh bị hỏng chỗ nào vậy.... Mẹ kiếp! Sau cùng tôi ở trong lòng anh là cái quái gì? Làm ơn có thể đặt một chút niềm tin lên tôi có được không?" Vân Di vừa lau nước mắt, vừa không nhịn được mà chửi tục, thập phần giống con mèo hung dữ đang xù lông lên, gầm gừ giống đang muốn chuẩn bị nhảy lên cào vào mặt đối phương mấy phát.

Xem chừng như cô đã bị nổi ám ức bao lâu đè nén, rốt cuộc cũng được xả ra một trận. Cả người và tinh thần phấn chấn hẳn lên. Tần Mặc! Lão nương hôm nay quyết định sẽ nói cho anh một trận ra bã thì mới thôi.

" Cô...! " Tần Mặc tần ngần ngời ra, cứng họng thấy mãi cũng không thốt lên nổi được câu gì. Đại não của anh còn đang mãi phân tích lời nói của Vân Di.

Ha! Niềm tin ư? Vân Di cô còn dám nhắc đến hai chữ " tin tưởng " với tôi. Nực cười!

Chưa chịu đường lui, Vân Di sẵn tới, học cách của Tần Mặc, kéo cổ áo blu của anh lại, để cho mặt tiếp mặt. Trùng mắt mà nói tiếp " Còn nữa! Tần Mặc, tôi nói cho anh biết. Anh nói là tôi phản bội anh, nhưng anh đã bao giờ thử đặt cảm giác của anh vào tôi chưa? Nghĩ mà xem, người con gái nào mà chẳng mong muốn có chuyện tình ngọt ngào với chàng trai mà mình yêu. Chưa kể đến con gái tính cách đa sầu đa cảm. Việc hay suy nghĩ là điều khó tránh khỏi ".

" Anh thì sao? Trong suốt quãng thời gian tôi yêu anh. Anh luôn lạnh nhạt, hờ hững với tôi. Hỏi xem.. Tôi không suy nghĩ tiêu cực sao được... Liệu anh ấy có thật sự yêu mình không? Hay thật sự thứ tính cảm chỉ là giả dối. Những điều ấy luôn lờn vờn quanh đầu tôi mỗi đêm.. Và tôi quyết định làm một phép thử ".

Vân Di ngừng một chút, cô phát ra tiếng cười nhỏ " Tần Mặc anh đoán xem.. phép thử mà tôi đặt trên người anh như thế nào?".

" Cô đừng tự cho mình là thông minh " Tần Mặc gạt tay Vân Di ra, tránh xa khỏi người cô. Ánh mắt trở nên tăm tối. Vân Di! Gan cô lớn đấy! Dám tính kẻ tôi.

Vân Di xoa xoa cổ tay hơi ê ẩm của mình, bình thần mà nói tiếp " Không ngờ rằng, kẻ tôi đặt hết tâm tư tình cảm lại là một tên tâm thần phân liệt... Anh bắt tôi hóa thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Sau đó còn trực tiếp hại tôi ăn thịt người bạn đã giúp tôi. Ngày ngày đều thúc ép bắt tôi ăn thịt chính những người vô tội kia. Chưa kể đến gia đình tôi hiện sống chết như thế nào tôi cũng không rõ. Tần Mặc! Tôi rất hận anh. Muốn tự chính tay mình giết chết anh " Giờ phút này trong lời nói cô ngập tràn thù hận, hận ý thấu tận xương. Bàn tay Vân Di vô thức cấu thật mạnh vào thân thể mình. Cô cắn môi nói tiếp.

" Nhưng... đến tôi cũng hận chính tôi. Anh đối xử với tôi tệ bạc đến như vậy... Tại sao tôi chẳng thể nào ngừng yêu anh được. Suy nghĩ và ý thức mơ hồ này lúc nào cũng đè trên người anh. Tần Mặc à! Không được rồi.. Tôi bị điên mất thôi. Tần Mặc! Chỗ này của tôi đau lắm " Vân Di ánh mắt cô sợ sệt mà liếc nhìn anh, giọng nói tha thiết vô cùng. Cô ôm chặt ngực trái của mình, cuộn tròn như muốn thu nhỏ người lại. Để cô giấu đi về điên cuồng lẫn đau thương không ngừng tỏa ra.

Tần Mặc im lặng, không nói lấy câu nào. Anh chỉ lẳng lặng mà nhìn người con gái đang không ngừng run lấy bầy, giống hệt như một kẻ mất trí không ngừng gọi tên anh, nước mắt giàn dụa rơi lã chã.

Cuối cùng Tần Mặc rút cuộc cũng chọn cách xoay người bỏ đi như trốn tránh khỏi những lời nói của cô, vẫn còn đang vang vọng ám ảnh vào trong bộ não của anh. Vân Di! Tôi... đã biến cô ra thành cái gì thế này. Tôi... đã làm sai?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (32)

" Kí chủ! Tần Mặc đi rồi " giọng Tiểu Hắc nhàn nhạt vang lên trên đầu Vân Di. Ngán ngẫm nhìn kí chủ nhà mình đang khóc quên trời quên đất.

Vân Di đang khóc ngon lành, nghe thấy vậy liền hé mắt đảo xung quanh. Xác thực là người đã đi, về mặt vạn phần bị ai thoáng chốc đã biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu. Vân Di lúc bấy giờ mới ngược con mèo nhỏ trước mặt, cười đầy khả ái pha chút gian tà.

Mèo nhỏ như đánh hơi thấy mùi nguy hiểm cận kề, định bay vút cao lên, tránh xa quanh phạm vi của Vân Di. Nhưng tiếc rằng cô lại nhanh hơn một bước tóm cổ Tiểu Hắc ôm vào lòng, ra sức mà vuốt ve bộ lông mềm mượt, sự thích thú và thỏa mãn hiện rõ trên gương mặt Vân Di.

" Cục cưng! Tiểu Hắc lâu lắm mới thấy bé cưng ở dạng mèo đấy. Thay đáng yêu!".

Tiểu Hắc "... kí chủ! Sự đáng thương, về mặt ngọc ngách của kẻ si tình vừa rồi của cô đâu rồi? Sao cô có thể lật mặt còn nhanh hơn lật bánh vậy cơ chứ! Và hơn thế nữa...

Tiểu Hắc cảm nhận bàn tay Vân Di đang làm loạn khắp phần trên cơ thể mình, mặt vốn đã đen nay lại càng biến đen hơn. Nó hắng giọng, lạnh lùng lấy phần đệm mềm ở chân mà cào cào vào lông bàn tay Vân Di. Lông trên thân mèo xù lên, đôi mắt xanh lam sáng lên nhìn cô đầy cảnh cáo " Kí chủ! Mong là cô bỏ cái tay đang sờ mó khỏi người tôi ra ".

Hành động của Tiểu Hắc vừa rồi giống như một mũi tên lao thẳng vào tim Vân Di. U... u... u! Moe quá đi! Mau.. mau đến chiếm lấy con tim yếu đuối của trẫm đi. Trẫm tình nguyện trao long thể và linh hồn này cho nàng! Cục cưng dễ thương.

Tiểu Hắc "... (≡_≡!)..." kí chủ! Cô có thể bớt biến thái cho tôi nhờ được không?

Tiểu Hắc lén lút thở dài, bàn tay nhỏ đang bí mật cố gắng đưa phần mềm phục hồi vào trong người Vân Di, để chữa trị vết thương của cô... Có lẽ... hình thể của nó như thế này... sẽ tốt hơn khi kéo ngắn khoảng cách với cô. Và... cũng không để cho nó có chút tạp chất gì đặt lên người kí chủ!... Mong là vậy...

Đám người thất thểu, ăn mặc rách rưới, run sợ, co rúm lại với nhau. Tất cả đều hướng đến chung một tầm nhìn duy nhất vào chàng thanh niên thư sinh mặc áo blu đang ra tay giết chết một lũ zombie, một chút cũng không lưu tình trước mặt. Tâm như đang chết dần bỗng sáng bừng lên ngọn lửa của hy vọng. Mạng sống của họ được cứu rồi! Ôn trời!

Tần Mặc sau khi thu một số mẫu vật trên người lũ zombie anh vừa giết. Quay đầu lại, mặt không chút cảm xúc nhìn đám người ăn mặc rách rưới đứng một loạt ở phía xa xa. Trên biểu cảm của họ tới anh như thấy một vị thần cứu thế.

Đôi lông mày hồ phách Tần Mặc nhíu lên, ý vị gì đều khó có thể thấy rõ. Thế này là sao đây, anh chỉ tiện tay thu mẫu vật thôi mà. Hừ! Có nên bắt luôn đám người lằng nhằng này về để thí nghiệm mới mẫu gen mới không nhỉ?

Haiz! Tần Mặc tặc lưỡi. Thôi bỏ đi, mấy người trong thí nghiệm của mình còn tâm chực người nữa. Chắc! Dừng hết thì lại đi bắt tiếp cũng không muộn...

"Chào anh! Chúng tôi là những lữ khách đang đến tập trung khu căn cứ A. Không may giữa đường gặp zombie, nhờ anh cứu giúp nên mới giữ được cái mạng này".

Đến lúc Tần Mặc chuẩn bị xách đồ rời đi thì một người đàn ông tầm tuổi trung niên trong nhóm người kia mới gọi giật anh lại.

Tần Mặc dừng lại, ngoái cổ ra đằng sau, con mắt hẹp dài nheo lại, mặt hơi nhăn lại khó chịu.

Lại chuyện gì nữa đây! Phiền phức quá! Đã tha cho đi rồi mà không biết điều. Còn có người đang chờ tôi về đây có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yếu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (33)

Cả đám lấm lét, cũng không dám thể hiện gì trước thái độ không mấy thiện cảm của Tần Mặc. Chỉ biết đưa ánh nhìn kỳ vọng vào người mà họ cho là giới thương lượng nhất.

Cũng chẳng trách họ lại lo lắng, hoang mang như vậy. Trong cái thế giới đâu đâu cũng rình rập nguy hiểm thì rất cần một người đủ mạnh có thể chèo chống, làm bìa đỡ đạn để cứu giúp họ.

Mà... người thanh niên trước mặt chính là một kẻ không tầm thường. Đây! Tuyệt đối đừng bao giờ để về ngoài thư sinh cao gầy của anh ta đánh lừa. Cứ thử nhìn cảnh anh ta đập chết hết ngàn đống đàn zombie này đến đàn zombie nọ thử xem. Đảm bảo những lời khen về về ngoài hảo soái và có phần giống tiểu bạch kiểm sẽ nuốt gọn vào trong bụng, nửa lời cũng chẳng dám thốt ra.

Không những thế, chỉ cần một liếc thoáng qua cũng có thể thấy bộ quần áo đang mặc trên người của anh ta chẳng thềm dính lấy nổi một hạt bụi bẩn. So sánh với bộ dạng tàn tạ của họ hiện giờ thì... quả thực giống như hai thái cực đối lập nhau vậy! Trực giác của bọn họ mách bảo rằng... người này chính là đui vàng to cỡ hiếm. Đi theo đảm bảo sẽ không lo miếng cơm manh áo mặc. Nhất định họ sẽ không ôm chặt lấy, quyết không buông.

Đội mãi không thấy Tần Mặc trả lời, chỉ một mực đứng im xỏ tay vào túi áo, thờ ơ mà nhìn bọn họ không thềm nói lấy một câu. Lâm Bằng trong lòng bầm bụng sốt ruột không thôi, ông ta cuối cùng đành mở lời nói tiếp.

"Cái này... thật sự đã cảm ơn cậu đã cứu lấy cái mạng nhỏ của chúng tôi".

Tần Mặc chép miệng, gật đầu, ra chiều hiểu "Đúng vậy! Đáng lẽ nên để mấy cái mạng nhỏ này bị zombie ăn thì đỡ ở đây nói làm nhảm".

Đám người có mặt ở đây "...chàng trai, lương tâm của cậu mất hết rồi hả?

Lâm Bằng mặt biến sắc, trên trán xuất hiện những vết nhăn xô lại với nhau, mặt thập phần khó coi. Ông ta cũng ngót nghét gần sáu mươi tuổi rồi. Ấy thế mà lại bị thằng trẻ ranh trước mặt nói lại không ra cái thể thống gì.

Phải nhin! Tương lại đang phải trông cậy thẳng oắt con này.

Lâm Bằng cắn răng, chỉ biết nhìn Tần Mặc mặt tỉnh bơ, cố ép ra một nụ cười cho là ôn hòa nhất, bình tĩnh mà nói "Thật ngại quá! Chúng tôi từ khi di chuyển từ chỗ ở đến giờ, không may là bị hết lương thực. Liệu không biết chỗ cậu có còn chút đồ ăn, có thể chia sẻ cho chúng tôi một chút? Thủ thực đã mấy ngày nay chúng tôi đã chẳng được ngậm nước hay thức ăn gì bỏ vào bụng".

Tần Mặc khước miệng hơi cong lên "Đủ tay, đủ chân không biết tự kiếm đồ mà ăn. Chưa kể... " anh dừng lại, hất cằm về phía mấy người trạc tuổi đôi mươi kia "Đám người trong đoàn cũng có nhiều người trẻ đấy thôi. Sao không biết tự lực mà tìm thức ăn. Được nuông chiều nhiều quá thành lũ phế vật rồi à?"

"Cậu!" Lâm Bằng tức đến nghẹn cổ, đòi nào ông chịu đưa đứa con cưng của mình đi làm mấy việc khổ sai như vậy. Chắc chắn mấy người kia có con

cũng vậy. Hừ! Đúng là kẻ keo kiệt, chỉ một chút đồ ăn còn con mà cũng bày đặt khó khăn như vậy!

" Thế nhé!" Tần Mặc cười tươi, vẫy vẫy tay, bước đi. Lát sử dụng ít dung dịch để thu hút đám zombie kéo đến, ăn hết mấy kẻ phiền phức này đi.

" Đợi đã... Cậu... cậu có muốn cùng tôi đến căn cứ của thành phố A không? Ở đây đảm bảo sẽ có những thứ cậu cần, dân rất đông nên lực lượng cực kỳ an toàn. Khả năng những đợt lớn zombie ồ ạt tấn công sẽ không phải lo " Lâm Bằng gấp gáp, tưởng chừng như miếng thịt ngon sắp vụt mất khỏi miệng, ông ta lại càng lo hơn nữa. Không được! Phải kéo cậu ta đi cùng với mình. Thôi đành chịu chia sẻ miếng bánh ngọt ở thành phố A với tên nhai ranh này vậy.

Nhiều người!

Bước chân Tần Mặc bỗng khựng lại, đôi mắt cong hình bán nguyệt, phát sáng đến lạ thường, nụ cười kéo dài đến tận mang tai, mùi hương phấn tỏa ra nồng đậm, người hơi run run.

Anh ta lắm nhảm tính số người mà mình có thể thu tóm. Đến hơn nghìn người chứ chẳng ít. Hà! Nghĩ đến thôi đã không nhịn được phấn khích rồi. Cũng được! Bao nuôi đám vô năng này một chút! Sau này sẽ thu lại lợi nhuận sau.

Chậc! Nói mới nhớ... lâu cũng chưa đưa cô ta ra ngoài. Nhân dịp này cho cô ta hít thở không khí cũng không tệ. Dự liệu xong xuôi, nụ cười của Tần Mặc càng đậm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (34)

Lâm Bằng đoán mình đã phần nào tác động lên được Tần Mặc, cứ nhìn biểu hiện động tác của cậu ta rồi biết. Quả này... nhất định sẽ không phải lo lắng gì rồi!

Lâm Bằng yên tâm, vuốt ngực thở phào một tiếng, rồi mấy giây sau gương mặt liền hiện lên vẻ đắc ý. Đây! Nhìn đi! Đâu ai có thể phớt lờ hay bỏ qua được lời nói đầy tính thuyết phục của ông đâu. Chẳng vậy, ông ta mới có thể lôi kéo một đoàn người đi theo để làm tay chân sai bảo cho mình. Làm gì dùng được tất cả mấy kẻ này một mực đi theo đoàn mà ông ta lập ra. Đơn giản vì nhìn thấy tiền đồ khi theo ông, một tương lai tuyệt vời!

Tần Mặc quay người lại vừa vặn bắt được khoảnh khắc vẻ mặt Lâm Bằng vô tình để lộ. Anh che miệng ho nhẹ vài tiếng, nén nụ cười coi thường và khuôn mặt ghét bỏ trước thái độ miễn cưỡng như đạt được mục đích của Lâm Bằng.

Haiz! Thế mới nói đám người chết não này hợp lý nên làm đồ ăn cho mấy con zombie. Chứ nếu đem về mà làm thí nghiệm... thú thực hổng hết cả thời gian quý báu của anh, thậm chí là rất tốn tay. Tần Mặc cũng có tiêu chuẩn lấy thí nghiệm đấy. Không hề lấy bừa nhé!

" Đi theo tôi!" Tần Mặc vẫn không có một chút thiện cảm nào đối với đám người kia. Giây tiếp theo, cất giọng trầm trầm, lưỡi biếng phun ra vài từ ngắn gọn.

Đám người nghe vậy, dứt khoát nhanh chóng đứng dậy, bước theo Tần Mặc. Cá nhân từng người ở đây, rốt cục cũng thả được gánh nặng trong lòng. Nghĩ đến sắp được ăn uống no nê, dường như ai đây đều đi nhanh hơn, tất cả đều mừng ra mặt...

Vân Di dạo bước quanh phòng, khám phá từng góc ngách, nhấc vài ống thí nghiệm xanh đỏ tím vàng của Tần Mặc lên chơi. Cô thích thú nhìn từng hạt khí nhỏ đang nổi lên bên trong dung dịch, lắc qua lắc lại hết sức nhiệt tình.

Tiểu Hắc "..."

" Kì chứ! Cô rảnh rồi quá nhỉ?" Tiểu Hắc chống cằm, khoanh chân chữ ngũ ngồi đằng xa, phồng má chu môi, thờ dãi.

" Đúng là tôi đang rất rảnh!" Vân Di nhún vai, thành thực gật đầu. Lại tiếp tục nghịch ngợm ống nghiệm- trò chơi mà mình mới phát hiện ra được, xem chừng nghiên cứu rất nhiệt tình.

Từ lúc Vân Di có tình đề lộ tính cách thực của mình ra ngoài. Tần Mặc đối xử với cô dần dà khác hẳn, anh ta chuyển biến theo hướng vô cùng tốt, thậm chí vượt ngoài sức tưởng tượng của Vân Di.

Tần Mặc anh ta không còn nhốt cô trong lồng sắt nữa, mà cho cô hoàn toàn tự do trong phạm vi rộng của phòng thí nghiệm. Thậm chí còn chẳng hề phòng cảnh giác cô như trước, chăm sóc của cũng rất tốt, dinh dưỡng đầy đủ và tất nhiên... là thức ăn cho cô là đồ ăn bình thường của con người rồi! Hơn thế nữa, Vân Di được Tần Mặc tiêm cho dung dịch đẩy lùi virus thường xuyên, nên trạng thái zombie xuất hiện đếm được trên đầu ngón tay.

" Kì chứ! Cô chắc với điều mình đang làm chứ?" Tiểu Hắc thấy Vân Di không có động thái, hay suy nghĩ gì đến kế hoạch mà cô đã phổ biến với nó. Đám ra tiểu shota nào đó còn gấp gáp hơn cả kẻ chủ mưu như cô.

"Hừm! Nàng cứ yên tâm, mọi chuyện cứ làm theo như trăm nói. Cứ theo kế hoạch mà thực hiện " Vân Di vươn tay nhéo nhéo cái má bánh bao của Tiểu Hắc, cười đầy tự tin.

Tiểu Hắc bĩu môi, mặc cho một bên má đang bị kéo không thương tiếc. Kí chủ toàn có những kế hoạch nguy hiểm, hại cho nó lo lắng không thôi...

" Kí chủ! Tàn Mặc xuất hiện. Tôi quay về không gian hệ thống đây!" Tiểu Hắc thốt lên một tiếng báo động, vội vàng biến mất.

Chưa kịp để Vân Di tiếp thu lời Tiểu Hắc, thì một giọng nói bất thành linh vang lên đằng sau lưng cô. Làm Vân Di giật mình suýt đánh rơi mắt lọ dung dịch cô đang cầm trên tay.

" Nếu cô có định trộn hai dung dịch đấy, nó sẽ gây ra việc biến mất hay bốc hơi một thực thể nào đó mà nó tiếp xúc. Không nghĩ là cô Vân lại rất biết chọn loại dung dịch đáng yêu này!" Tàn Mặc đứng sát bên cạnh Vân Di, ngó vào, cười cợt khinh khinh.

Vân Di "... được rồi! Cô công nhận là cô đã quên mất cái tính cách vạn phần ngại đòn của Tàn Mặc vẫn như cũ, không hề thay đổi. Chuyên gia của việc muốn ăn đánh.

" Anh không thể xuất hiện bình thường hơn được hả? Đúng là âm hồn không tan " Vân Di tặc lưỡi, dùng sức đập nhẹ thẳng hai ống thí nghiệm ngực Tàn Mặc, đến khi anh cảm thì mới cô thả tay ra, bước qua Tàn Mặc. Lấy một quả táo đặt ở bàn gần đấy, há miệng cắn một miếng to, nhồm nhoàm nói tiếp.

" Hai dung dịch đấy chẳng phải anh là người phát minh ra sao? Tôi chỉ tùy tiện chọn lấy vài thứ để nghịch mà thôi!".

" Ồ! Thế hả?" Tàn Mặc nhướn mày, nhếch miệng, liếc Vân Di đầy châm chọc " Tôi lại tưởng cô có hứng thú ám sát ai cơ đấy!".

Vân Di "...(#`Ⅲ')..." lão nương chính thức không thèm quan tâm đến anh nữa! Đồ thích đá đều!

Tàn Mặc cười cợt thích thú khi thấy Vân Di ngoảnh mặt quay đi, ngó lơ anh. Tàn Mặc đặt hai ống nghiệm trở lại bàn, thu hết về bốn cọt lại, nghiêm túc nói " Cô mau chuẩn bị một chút! Tôi dẫn cô ra ngoài ".

" Ra ngoài?" Vân Di nghe vậy, kích động không thôi. Phải nói là lâu lắm rồi cô không được ra ngoài. Không rõ nguyên nhân là cô không biến thành zombie để đi bắt người cho anh ta hay là lí do gì đi nữa? Nhưng đã lâu lắm rồi! Tàn Mặc không cho cô bước qua khỏi cánh cửa của phòng thí nghiệm, Vân Di chỉ có thể làm bạn với mấy bức tường.

Chắc chắn vào người thường đã sớm thành kẻ tự kỉ trầm trọng, may mắn là cô còn có cục cưng dễ thương luôn bên cạnh. Nói vậy cũng đủ để hiểu Vân Di đã rất lâu không được nhìn thấy ánh mặt trời rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thân Cường Yêu Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (35)

Vân Di lấy tay lau vội mồ hôi trên trán, ngồi phịch xuống hòn đá lớn ven đường gần đấy. Cô cúi gập người, ra sức đắp đầu gối cho khỏi tê, hơi thở ra phảng phất của sự mệt mỏi.

"Này! Uống nước đi " Tàn Mặc đưa chai nước cho Vân Di, thờ ơ mà nói tiếp "Đúng là tiểu thư có khác. Mới đi một chút đã bày đặt nghỉ ngơi ".

Vân Di "...ㄟ_ㄟ..." thật sự anh rất thích trêu lão nương nhỉ?

Hôm mà Tàn Mặc bảo cô đi ra ngoài, Vân Di cứ tưởng rằng như mọi lần, sẽ đi một lát rồi về. Không ngờ anh ta lại chuẩn bị rất nhiều đồ hành lý, một mực kéo cô đi luôn. Lại còn đồng hành với một đám người lạ nào đó mà Vân Di chưa nhìn thấy bao giờ.

Đoạn đường đi một mạch suốt ba ngày không nghỉ ngơi lấy một chút nào. Vân Di liếc đám người đang ngồi phía xa, mệt đến mức mắt cá không còn tí máu nào, bĩu môi. Aydzoo! Nam chính đại nhân lại định mưu tính chuyện gì đây?

Vân Di cũng chẳng khâm khá hơn được đám người kia là bao. Thân thể hiện giờ của cô sức cũng có hạn. Bị anh ta ép trong trạng thái con người thì làm sao có thể đi xuyên suốt bằng đây ngày mà không mệt được. Lão nương hiện đang bị biến là thuần người có được không? Là thuần người đấy! Hừ! Đồ thần kinh.

Càng nghĩ Vân Di càng hậm hực, giật phắt chai nước từ tay Tàn Mặc. Không thèm giữ hình tượng, cô ngửa cổ mà tu ừng ực chẳng mấy khách khí. Vân Di gùm gùm anh ta, ném chai nước trả lại, hắt mặt quay đi. Trục tiếp coi Tàn Mặc là không khí, không thèm đáp lời chế giễu kia. Tiếp tục công việc đâm bóp chân đang bỏ dở.

Tàn Mặc tận đáy mắt vẫn là ý cười chưa tắt. Anh mở chai nước mà Vân Di vừa vứt cho anh, không ngăn ngại mà uống hết sạch số nước còn lại bên

trong. Xong xuôi, lau miệng qua loa, mặt Tần Mặc toát lên vẻ thỏa mãn, anh ta cảm thán lấy một câu "Ngon!".

Đám người chứng kiến "... " ở đây còn có người đấy! Hai người làm ơn đừng coi bọn tôi là vô hình chứ! Chim chuột với nhau có thể ra chỗ khác không?

Đám lửa bập bùng nhảy múa, củi mục bị ngọn lửa gặm nhấm phát ra những tiếng tí tách, soi sáng một góc trong đêm tối. Mấy xiên thịt rừng được xử lý sạch sẽ gác bên trên đồng lửa, quét thêm một lớp gia vị, từ từ nướng. Chẳng mấy chốc, bề mặt miếng thịt ánh lên một tầng màu vàng ruộm, mùi thịt nướng ngào ngào, thơm lừng và quyến rũ tỏa ra khắp không gian, vương vấn, quán quýt.

Nhóm người ở đây cắn răng, đưa ánh mắt thèm thuồng sang chỗ Tần Mặc đang làm đồ ăn. Họ bị mùi hương của thức ăn làm cho mê mẩn, không tự chủ mà nuốt mấy ngụm nước bọt.

Phải công nhận rằng khi đồng ý đi theo Tần Mặc, họ thật sự được anh ta chu cấp đầy đủ số lương thực đủ để hành trang tiến bước đến căn cứ A. Tuy nhiên lượng thức ăn đấy vốn dĩ chẳng thể nào tự dung sản sinh ra được. Hơn nữa với số lượng người vừa đói vừa mệt thế này... thú thực là hết thức ăn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đám người già lẫn trung niên trong đoàn lắc đầu chán nản. Ấy vậy mà không thể hiểu nổi cậu Tần kia kiếm đâu mà nhiều lương thực như thế. Nhưng bản thân cậu ta lại quá keo kiệt, ngoài lúc bắt đầu xuất phát chia lương thực cho họ theo lời hứa ra, thì từ lần ấy cậu ta chẳng thêm đoái hoài gì đến đám người đi cùng này. Dù biết đây là mặt thế nhưng ít nhất thì cũng nên có chút tình người giữa người chứ! Đúng là không có nhân tính.

Chưa kể! Tần Mặc kia không hiểu trong đầu cậu ta nghĩ gì? Tự dưng còn lôi thêm một cô gái yếu ớt không rõ lai lịch đi cùng, thêm hẳn một miệng ăn. Không những vậy cô ta hết sức vô công rồi nghề, chỉ biết ỷ lại, trông cậy vào Tần Mặc.

Theo như quan sát kĩ lưỡng của bọn họ thì ngoài mặt Tần Mặc không thể cảm xúc gì nhiều, gương mặt lúc nào lạnh tanh. Thế nhưng thật sự bản thân rất dễ tâm đến cô gái theo cùng. Chỉ cần cô ta có biểu hiện như cần một thứ gì đó, cậu ta đều thâm lắng mà đáp ứng. Thậm chí việc mà họ thi thoảng được nghỉ ngơi thế này cũng nhờ phúc lợi cái nhân mảy mệ một nhỏ nhặt của cô gái có tên Vân Di kia.

Cảm tưởng rằng mọi sự chú ý và hành động của Tần Mặc đều xoay quanh cô ta. Thế đấy, cả mấy mạng người ở đây còn chẳng bằng lấy một cái cau mày.

Ừ thì... công nhận cô ta cũng có chút nhan sắc nhưng thời buổi nào rồi, chút nhan sắc này đâu có thể mài ra mà ăn được đâu. Đúng là người trẻ, càng trẻ càng thiếu suy nghĩ. Thiến cận! Quả thực quá thiến cận.

"Không sao! Đây có lẽ cũng là một điều tốt. Lợi dụng cô ta, tất có thể sai bảo được tên Tần Mặc ngu ngốc này " Lâm Bằng cất ngang những tiếng xì xào nhỏ nhỏ này giờ của mấy người trong đoàn. Ông ta mặt trầm xuống, lén đưa mắt nhìn Vân Di đang ngồi nghịch mấy hòn đá đặng xa. Cả người Lâm Bằng đều toát lên vẻ toan tính nhưng rất nhanh liền thu liễm vào trong..

"Ăn đi!" Tần Mặc để miếng thịt nướng nóng hổi trước mặt Vân Di, liếc nhìn cô đang bật cười khúc khích một mình. Tần Mặc nhú mày khó hiểu "Sao thế?".

"Không có gì! Chẳng qua đang bắt gặp có một số chuyện buồn cười " Vân Di thoải mái lấy một miếng thịt bỏ vào miệng. Cô thích thú cảm nhận mùi vị tuyệt vời đang hòa tan lấy vị giác của mình, lại tiện tay nhón thêm một miếng nữa. Hơn thế còn được ưu ái hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt của nam chính đại nhân, thật sự khiến cô cảm động không thôi.

"Anh muốn ăn không?" Vân Di hua hua xiên thịt nướng trước mặt Tần Mặc, đôi mắt đong đưa ý cười, cô nhướn mày nhìn Tần Mặc, gương mặt mỹ lệ giờ phút này đều vụn phàn ngả ngón.

Tâm trạng cô đang vui a~ Sắp có mấy trò chơi mới rồi! Lâu lắm không được hưng phấn như vậy.

Tiểu Hắc "... " mỗi lần kí chủ lộ ra cái vẻ mặt đấy, là y rằng sẽ mấy chuyện chẳng lành sẽ xảy ra.

Tần Mặc chăm chăm vào miếng thịt trước mặt, xong lại ngó Vân Di, anh ta hơi ngần người ra. Lúc sau mới hừ lạnh, bắt lấy cổ tay cô, há miệng cắn miếng thịt mà Vân Di đang cầm. Xong quay người bỏ đi chẳng thèm ngoảnh lại, để lại Vân Di thối mác phía sau.

Màn đêm u tối giống như một tấm rèm lớn, che giấu đi đôi tay đỏ ửng của vị thanh niên nào đó, cùng với lời nói thì thầm "Thịt lần này... ngọt! Lần sau sẽ làm nhiều thêm một chút ".

Lời tg

Xin chào!

Lại là ta đây! Sau khi lặn mất tầm hơi, không thấy mặt mũi đâu. Ta đã quay trở lại rồi đây!

Mong là các nàng mỗi lần đọc xong để lại cmt và đề cử để ta có động lực đăng truyện nha. Chứ không là mỗi lần đăng truyện mà không ai quan tâm thì buồn lắm ☐

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (36)

Tần Mặc lắc qua lắc lại ống nghiệm đựng máu đỏ sẫm trong tay. Mấy mẫu zombie đợt này chán quá, may ra được vài con nổi trội. Uống công anh đồ dung dịch thu hút zombie đến đây.

Anh ngó qua đám người đang không thở ra hơi, chỉ biết túm tụm vào nhau run rẩy, sợ hãi. Tần Mặc nhàn nhạt tặc lưỡi, ghét bỏ, dò mắt nhìn quay sang hỏi Vân Di "Ồn chứ!".

"Anh nhìn xem tôi có ổn không?" Vân Di khịt mũi, tiện tay bóp nát cái đầu con zombie đang gào ầm ĩ. Tùy ý lau vết máu đang bị bắn trên mặt. Hơi chết đi được. Phải kiểm chỗ rửa sạch cái đã!

"Không nghĩ rằng cô Vân lại có sức khỏe tốt đấy chứ!" Tần Mặc cười cợt khiêu khích.

"Cảm ơn anh Tần đã quá khen. Nhờ công anh bồi dưỡng cho tôi cả " Vân Di cũng mặt chẳng thêm so đo với anh ta. Lão nương là quân tử sẽ không chấp kẻ tiểu nhân.

Cô ngó ngang ngó dọc, thấy chiếc balo của mình nằm lẫn lóc đằng xa. Vân Di vội bước đến, kiểm bừa một bộ quần áo, phẩy phẩy tay với Tần Mặc "Tôi đi ra đây một chút".

"Đi đâu?" hai lông mày Tần Mặc cau chặt, cắt thật gọn đống ống nghiệm đựng máu zombie vào trong túi áo. Bước nhanh đến chỗ Vân Di, tóm lấy cổ tay của cô, sát khí hùng hực giống ngọn lửa nhỏ đang bùng lên như một đám cháy lớn.

"Đau! Anh bị sao vậy? Bỏ ra " Vân Di khó hiểu nhìn Tần Mặc, cô cố gắng gỡ từng ngón tay của Tần Mặc đang siết chặt cổ tay cô đến nỗi đỏ ửng một mảng.

Anh ta nổi điên cái gì?

"Tôi hỏi cô! Đi đâu?" thấy Vân Di có ý phản kháng, Tần Mặc gần giọng, lực đạo vì thế cũng mạnh hơn.

"Đến đi giải quyết việc cá nhân, cũng không được sao? Hay cũng muốn đi cùng tôi " Vân Di không kìm nổi mà tức giận, mặt bắt đầu xuất hiện mấy vạch hắc tuyến. Nam chính mắc bệnh thần kinh à! Anh có thể cho tôi quyền bình đẳng cá nhân tối thiểu của con người có được không?

Tần Mặc ngệt mặt ra, trong chớp lát nói lỏng tay, gạt đầu rất thần nhiên, nói "Tôi đi với cô".

Vân Di "...ㄟ_ㄟ..."

Mặt Vân Di đã đen nay càng biến đen hơn. Sĩ diện của bị chó tha đi đâu mất rồi! Anh Tần?

A a a! Bực quá!Ta muốn giết người! Đừng ai cản lão nương! Ta muốn hóa zombie để đi ăn thịt cái tên không biết xấu hổ trước mặt này.

Vân Di rút cuộc một lúc lâu sau cũng chào thua trước tính ngang hơn của của Tần Mặc. đành ngậm ngùi để anh ta theo cùng. Vân Di được Tiểu Hắc định vị sẵn cho một căn hộ ở gần đây, mà đồ trong đây vẫn có thể sử dụng được.

"Không được! Cậu không thể bỏ bọn tôi ở đây được. Nhờ đâu còn đàn zombie tấn công bất chợt lần nữa thì sao?" Lâm Bằng bám chặt lấy tay Tần Mặc, sống chết cũng không buông ra. Xong lại quay sang Vân Di nói "Cô gái! Hay cô nói gì đó với cậu ấy giúp tôi với!".

Hừ! Tôi trông có vẻ rảnh thế không? Lão nương chưa để lũ zombie ăn thịt ông còn may, nay còn tính xin giúp đỡ?

Thấy cô ngoảnh mặt quay đi, không đoái hoài đến mình, Lâm Bằng tức muốn nổ mồm. Nhưng lại nhớ đến cảnh Vân Di tàn bạo xé xác từng con zombie không chút lưu tình nào thì tất cả lời nói đều nuốt gọn vào trong. Cứ nghĩ cô ta cùng lắm chỉ là một bình hoa di động, ai ngờ rằng mạnh tiềm ẩn của cô ta lại khiến người ta kinh sợ như vậy. Quả nhiên, người bên cạnh thẳng thắn ranh này đều không tầm thường.

Mặt Tần Mặc lạnh tanh, hất mạnh tay Lâm Bằng ra khỏi cánh tay mình. Anh phui phui ống tay áo khoác, nhả mảy khó chịu như vừa bị một thứ gì dơ bẩn động vào.

"Tránh ra!".

Nói rồi bắt lấy tay Vân Di lôi đi, không thèm liếc đám người kia đến nửa con mắt.

Đám người Lâm Bằng không sao được nữa, đành ngoan ngoãn trốn tạm vào một căn hộ bỏ hoang gần đây, đợi hai người quay trở về...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (37)

"Anh mà dám nhìn lên, tôi móc mắt anh" Vân Di lộ đầu từ nhà tắm, lờ mờ Tần Mặc đang ngồi ung dung ngồi ghế cầm sách lật từng trang ở ngoài. Cô lớn tiếng đe dọa.

"Cô nghĩ cô thì có cái gì đáng để tôi để tôi phải nhìn lên" Tần Mặc bĩu môi, chẳng thèm ngẩng đầu, thờ ơ đáp Vân Di.

"Ồ! Thế à~" Vân Di kéo dài thanh âm cuối, cô cười châm chọc "Anh đang cầm ngược sách kia! Anh Tần".

Bàn tay Tần Mặc bỗng khựng lại, nét mặt anh ta có chút cứng ngắc "Đọc thế nào kệ tôi! Không cần cô quản".

Chặc! Nam chính bí quá định lấy thế cái cùn đây mà!

Vân Di đóng sập cửa lại, cô cười sáng khoái. Tiếng cười như mấy mũi tên đang ném thẳng vào Tần Mặc như đang muốn trêu tức anh.

Nghe tiếng nước chảy đều đều vang lên trong phòng tắm, Tần Mặc cuối cùng cũng chịu bỏ quyển sách lên trên bàn gần đấy. Anh tháo chiếc kính ra, vuốt gọn mái tóc đang lòa xòa trước mặt, cả người vô lực trượt dần xuống.

Tay đưa lên che mặt, Tần Mặc khẽ thở dài. Đạo này sức kiềm chế của anh kém vậy sao? Nghe thấy tiếng nước trong kia cũng có cảm giác hưng phấn rạo rực đến lạ thường. Tim lại còn đập nhanh mất kiểm soát khi ở cạnh cô ta nữa. Dường như muốn đem cô ta nuốt thẳng vào bụng vậy. Thậm chí là thích thú hơn cả mấy việc làm thí nghiệm nữa. Không phải tiếp xúc với cô ta lâu, anh cũng dần bị nhiễm virus từ cô ta đấy chứ?

Mẹ kiếp! Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra với anh thế này?...

Vân Di nhắm mắt, thư giãn trong bồn tắm, cảm giác như cô sống lại mấy chục tuổi vậy. Cũng may là lần này có đám zombie xuất hiện đột ngột nên mới tạo cho cô cơ hội để nằm trong nước mát, thanh thoi như thế này.

"Tiểu Hắc!".

"Kí chủ! Cho gọi tôi.... A! Kí chủ cô... cô" Tiểu Hắc cứ đứng lấp bắp một chỗ, mặt non nớt đỏ lựng lên, lông ngóng một hồi cũng bị tự giác đưa tay lên che mắt không cho mình nhìn nữa.

Hic! Kí chủ biến thái! Cô khóa thân xong lại gọi tôi? Sao không chọc mù mắt nó luôn đi.

"Kí chủ! Cô cố tình" Tiểu Hắc giận dữ, tí hí nhìn qua kẽ hở của tay, chỉ nhìn mặt cô. Chẳng dám đưa tầm nhìn xuống dưới, nó là hệ thống biết xấu hổ có được không? Kí chủ! Tôn nghiêm của cô ném đâu rồi?

"Aydzo! Cục cưng sao lại nghĩ như vậy. Trầm vì nhớ nàng nên mới gọi. Thật tổn thương mà!" Vân Di phá lên cười khoái chí, lưu manh nói tiếp "Nào! Cục cưng còn ngại nữa! Chẳng phải chúng ta vẫn ôm nhau ngủ suốt đây thôi! Che mặt làm gì, đành nào long thể của trầm sớm đã thuộc về nàng rồi, đúng không bé cưng?".

"Kí chủ..." Tiểu Hắc nghe xong mấy lời nói ám muội, phùng má, mặt lại càng đỏ hơn, báo hại mấy móc trong người nó đang chạy vượt công suất. Kí chủ xấu tính, đến hệ thống cũng không tha.

"Hừ! Nếu cô không có chuyện gì, tôi quay trở về không gian hệ thống đây" Tiểu Hắc xoay người, tính đánh bài chuẩn.

"Áy! Từ từ đã nào! Làm gì đi đâu mà vội" Vân Di gọi giật lại "Trêu cậu chút thôi! Mau xem hộ tôi tiến độ công lược đi. Máy tính mãi không động tĩnh gì. Tôi cũng hơi lo".

Tiểu Hắc thấy Vân Di nói vậy, liền xoay người ra đằng sau, búng tay một cái liền hiện ra màn hình thông số khó hiểu "Kí chủ yên tâm, độ hảo cảm của Tần Mặc vẫn tăng nhưng rất chậm".

Cô hít một hơi rồi lại thở ra đầy não nề, nam chính lần này đúng là khó khăn quá mà. Vân Di dựa vào thành tường, nghịch dòng nước trong bồn tắm, cả người trũng xuống. Cô đang không vui chút nào...

"Á! Kí chủ! Cô...định lại làm gì?" Tiểu Hắc tự dưng nghe ào một tiếng, tiếp theo là tiếng giọt nước tí tách rơi. Đoán chắc là Vân Di vừa mới đứng dậy khỏi bồn tắm. Kí chủ! Cô không được mạnh động.

"Tôi quyết định rồi!" Vân Di với chiếc khăn tắm gần đấy, cuốn quanh người. Ôm lấy bé shota Tiểu Hắc đang che mắt đứng dưới sàn, để gương mặt bé cưng đối diện mặt cô. Khuôn mặt Vân Di hết sức nghiêm túc, cô kiên định nói "Tiểu Hắc, chúng ta sẽ đẩy nhanh tiến độ kế hoạch".

"Cô chắc chứ?" Tiểu Hắc hơi bối rối đáp, nhận được cái gật đầu chắc nịch của Vân Di đành bất đắc dĩ nói "Được rồi! Theo ý của kí chủ vậy!" lần này

nó thật sự không muốn tán thành kế hoạch của Vân Di chút nào. Nhưng đây là sự lựa chọn của kí chủ, bản thân là hệ thống... nó sẽ giúp đỡ hết sức, tránh rủi ro cao nhất cho Vân Di.

Kí chủ! Làm sao đây... tôi... vẫn có chút... ghen tị với Tần Mặc.

Mai báo nha các tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (38)

Lâm Bằng vui mừng khi nhìn thấy căn cứ A phía trước, không còn bao xa nữa, cùng lắm là chỉ tầm chục cái bước chân nữa thôi. Sống rồi! Họ sống thật rồi!

Vân Di neho mắt lại, xong gật gù. Ồ! Cũng to chứ nhỉ! Căn cứ được đấy, thảo nào mà mấy kẻ này lại mạo hiểm chọn một căn cứ xa như vậy. Hóa ra đều có nguyên do của nó cả!

"Đi thôi" Lâm Bằng hào hứng, ông nắm chặt túi đồ trong tay, vững bước tiến lên phía trước.

Người trong đoàn, ai thấy đều mừng ra mặt, hận không thể khóc thật to, gào thét sung sướng. Vất vả mấy tháng trời, đối mặt với đói khát, lo lắng tính mạng bị zombie ăn thịt bất cứ lúc nào. Rốt cuộc thì họ cũng đến được nơi, hạnh phúc này chắc sẽ không bao giờ quên được.

Căn cứ A được xây kiên cố chắc chắn bởi hàng rào cao ráo, trang bị những hàng thép gai và lưới điện, hoàn toàn vững chắc. Cửa đi và cửa ra chỉ có một. Chưa kể khắp hàng rào căn cứ, đều có người túc trực trên cao thường xuyên, để cảnh báo nếu có điều gì bất thường xảy ra. Địa hình ở đây rất lý tưởng, chỉ cần có zombie xuất hiện thì đều có thể phát hiện được ngay. Xem chừng là nếu gặp phải đợt tấn công của zombie thì cũng không đến nỗi. Nói tóm lại là một nơi khá an toàn.

Sau khi xác nhận đám người của Lâm Bằng không phải là kẻ địch, người trong căn cứ A mới tiến hành gặp người đứng đầu để trao đổi. Vấn đề được Lâm Bằng giải quyết nhanh gọn, ông ta vội đi làm thủ tục nhập cảnh cho cả đoàn. Tiếp đấy từng người phải để người giám định kiểm xem trong người có ẩn chứa mầm mống virus zombie hay không? Lúc bấy giờ mới chính thức được vào trong, trở thành người dân của căn cứ A.

"Cô bị nhiễm bệnh rồi!" người canh gác ngăn cản Vân Di lại. Khi mà cô vừa mới bước qua cửa, chiếc đèn cảnh báo được trang bị ở cửa đang không ngừng kêu ầm ĩ. Bên giám định nhìn Vân Di không chút cảm xúc, mặt lạnh, trực tiếp nói "Yêu cầu cô ra ngoài, mong cô đừng làm khó chúng tôi".

Bằng đấy người trong đoàn đều tròn tròn nhìn Vân Di với ánh mắt không thể nào tin nổi. Tất cả mấy người còn lại đang đợi kiểm tra kia đều sợ hãi, tự động mà tránh xa cô ra. Giống kiểu như đứng thêm với cô giây nào là bị lây virus từ người Vân Di sang họ luôn được.

Vân Di chép miệng, nhiễm bệnh là cái gì? Lão nương vốn dĩ là zombie đấy! Sợ chưa?

Thấy Vân Di mãi chẳng thêm nhúc nhích, di chuyển hay có thái độ hợp tác gì. Người canh gác ở gần đấy không đủ kiên nhẫn, chĩa thẳng súng vào đầu cô, quát "Còn không mau cút đi. Muốn tao bắn nát sọ mày ra không?".

Tần Mặc mày cau chặt lại, mặt tối sầm xuống. Anh trừng mắt nhìn chằm chằm cánh tay đang dí súng vào đầu Vân Di. Chưa đầy nửa giây sau, cánh tay cầm súng của tên canh gác đã rời khỏi thân thể, nằm ngoan ngoãn dưới đất. Máu cứ thế bắn ra tung tóe khắp nơi. Thậm chí một số ít còn bắn lên cả mặt khuôn mặt lạnh nhạt mà không kém phần tuấn tú của Tần Mặc, làm gương mặt anh đặc biệt trông càng đáng sợ.

"Á á á...!" tên canh gác hét lên đau đớn, quỳ gục luôn tại chỗ. Cánh tay còn lại như muốn bịt kín để máu không chảy ra, tinh thần vô cùng hoảng loạn. Chẳng hiểu vì lý do gì mà mình bị mất cánh tay.

Tất cả người ở đấy còn chưa định hình được chuyện gì, một lúc sau nhìn thấy cảnh này đều bị dọa cho xanh mặt. Rất nhanh có những có những đầu ngọn súng chĩa vào Vân Di và Tần Mặc, cảnh giác cao độ. Vài người đám Lâm Bằng chưa được kiểm định chạy thật nhanh ra đằng sau nhóm bảo hộ, nhìn Tần Mặc và Vân Di như hai tên thù địch, coi như chưa từng có một chút quan hệ nào.

Vân Di tặc lưỡi, lắc đầu ngoa ngoán. Tần Mặc đại nhân à! Tôi cũng có thể tự tay cắt đứt tay tên đấy mà, đâu cần anh can thiệp làm gì. Đấy! Nhìn xem, người ta sợ anh rồi kia.

Tiêu Hắc lấy tay che mặt "... kí chủ! Sao cô có thể nói mấy lời ghê rợn đấy với vẻ mặt tình bơ vậy cơ chứ.

"Muốn chết hả?" nhóm trưởng đứng đầu quân canh gác ở đấy, đã sớm được lính mình báo cáo cho sự việc của Tần Mặc, thoát cái đã xuất hiện. Gã to con ấy găm lên từ đằng xa, trông có vẻ hung tợn lắm.

Tần Mặc khó chịu, xoay cái khớp cổ cho đỡ mỏi. Hừ! Mấy đám này phiền chết đi được! Giết hết cho đỡ điếc tai. Xong lát vào có thể chọn được mấy người có gen tử tế. Ủ hừ! Hay đấy, quyết định như thế đi.

Cái suy nghĩ đấy vừa lóe lên trong đầu Tần Mặc, con ngươi không tự chủ mà sáng lên, khoe miệng cong cong. Gương mặt bừng sáng đến quỷ dị. Lũ ngu ngốc~ Đợi ta.

Vân Di "... anh Tần! Ít nhiều gì thì anh cũng nên biết thu thích thú đáng sợ trên người anh lại chứ. Lão nương đứng cạnh anh mà không khỏi rùng mình này. Chắc, chắc~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (39)

Tần Mặc lấy ống tay áo lau qua máu bị bắn ở mặt, chiếc áo blu trắng quen thuộc của anh đã sớm bị máu tươi bắn lên, mất hết vẻ tinh khôi của nó. Làm người ta liên tưởng đến mấy bộ phim kinh dị hay xem.

Tần Mặc rất tự nhiên đứng chắn trước mặt Vân Di, che đi tầm nhìn của cô. Tình cảnh này khiến người ta nghĩ đến giống như gà mẹ đang che chở cho gà con vậy. Làm người ta không tự chủ mà cảm động và thốt lên rằng "Nhìn kia! Chàng trai kia vì cô gái ấy mà có thể quay lưng lại với sự sống của chính mình. Ngưỡng mộ quá! "

Cơ mặt Vân Di giật giật liên hồi mấy cái. Đây! Anh Tần! Anh không định coi tôi là đứa con nít đấy chứ? Còn nữa! Mấy kẻ hóng hớt trong kia, các người đều bị hình ảnh này đánh lừa rồi. Có biết không hả? Mấy kẻ đàn độn!

Tường Chính hất mặt ra hiệu về phía tên canh gác bị chặt đứt tay đang nằm quằn quại rên rỉ dưới đất, cho đám lính lội đi xử lý vết thương. Xong việc mới quay lại, trợn mắt, trông rất dữ dằn nhìn Tần Mặc, thoát cái đã lòi khẩu súng ngắn bên hông ra, bước đến gần, dí thẳng vào đầu anh.

"Bọn mày là ai? Sao dám đến đây gây rối. Nếu không đến để định cư thì cút! Ở đây không khoan dung mấy kẻ định phá hoại " thấy Tần Mặc tự dưng bật cười, Tường Chính nhủ mấy khó chịu. Gã có nói cái gì mà buồn cười đâu? Thế mà tên trước mặt lại cười như điên thế này. Mẹ nó! Thằng đàn bà này, mày dám giỡn mặt với ông.

Tường Chính vươn tay ra, tóm cổ áo Tần Mặc, gằn giọng. Bộ dạng khá hung hăng "Mày muốn chết?".

"Thôi nào!" ánh mắt Tần Mặc vụt lóe sáng, anh cười cười, chậm rãi mà vươn tay đến, nắm lấy cổ tay của Tường Chính.

Rắc!

Trong tức khắc, cổ tay của Tường Chính bị lật bẻ vượt ngược lại "Nhìn người từ này vẫn không biết rút ra kinh nghiệm gì sao?" Tần Mặc thả tay ra, ý cười tắt hẳn, thờ ơ nói. Trông vẻ mặt ngạo mạn, khinh thường của Tần Mặc, mười mười là ngứa đòn.

"..."

Vân Di không nói gì, cô rất muốn lấy tay che mặt. Nam chính à! Tôi thật mệt mỏi với anh mà!

Biểu hiện của Tường Chính không khác gì tên canh gác khi này là bao. Đầu há hốc miệng ngạc nhiên, tiếp theo là kêu la inh ỏi vì đau. Gã ta giữ khư khư bàn tay mình để tránh nó di chuyển. Đôi mắt Tường Chính đỏ lòm hẳn toàn tia máu, gã liên tục hét lên trong tức giận "Giết nó! Giết hết cho tao ".

Đám lính nghe lệnh, vội vàng hướng súng đến Vân Di và Tần Mặc mà bắn lia lịa. Thế là ngay trước công căn cứ A diễn ra trong cảnh hỗn loạn, tiếng hét và tiếng nổ súng vang khắp nơi, to đến mức kinh động cả người dân trong căn cứ A cũng có thể nghe thấy được.

Tần Mặc tặc lưỡi chán nản, thế mới nói mấy kẻ ngu ngốc này không nên sống. Rất chật đất đấy!

Anh lấy trong túi áo một lọ dung dịch màu xám, Tần Mặc thân nhiên đổ xuống nền đất, trước cả lúc bắt đầu nổ súng. Ngay lập tức chưa đầy một giây sau, dưới đất đã bốc hơi lên, tạo lấy một làn khói huyền ảo giống hệt một màn sương mù dày đặc. Tiếng báo động bên trong reo lên âm ỉ, tất cả đều được những người lính di chuyển vào trong, để đảm bảo an toàn.

"Bịt mũi lại " Tần Mặc thăm thi với Vân Di, liếc thấy vẻ mặt cô khi mà Vân Di vẫn đang tròn mắt ra nhìn đám khói, anh không khỏi có chút buồn cười " Cô mà không nhanh che mũi lại. Hít vào nó thì lát cô mất ý thức, tê liệt dây thần kinh, đình trệ hô hấp thì đừng trách tôi nhé!".

Vân Di "...(๖-๖)..." cảm ơn vì anh đã nói!

Tần Mặc ngó Vân Di ngoan ngoãn nghe lời thì rất hài lòng, nắm chặt tay cô kéo đi, đến một mỏm đá gần đấy. Ấn cô ngồi xuống để che đi ánh nhìn từ

cổng căn cứ A hướng đến.

Tiếp đây Tàn Mặc rất vui vẻ mà lời trong người ra một lọ dung dịch màu xanh lá cây đang sủi bọt khí bay lên. Lắc qua, lắc lại, anh ta cười đến quỷ dị, lăm bả lăm bả, nói " Bằng này đủ để thu hút mấy đàn to nhỏ đến đây rồi! Đến lúc đây hết chất thải, sẽ còn những kẻ tốt sống sót ".

Hà hà! nghĩ thôi cũng sướng run người!

Vân Di quan sát kĩ lưỡng từng hoạt động Tàn Mặc, cô không bỏ qua bất cứ thứ gì nhỏ nhất từ anh, kể cả là khuôn mặt biểu cảm của Tàn Mặc. Vân Di vội vàng liên lạc với Tiểu Hắc.

" Tiểu Hắc! Chuẩn bị tiến hành kế hoạch, thời cơ sắp đến! Khi nào tôi ra hiệu, cậu phải lập tức thực hiện luôn ".

Tiểu Hắc ở trong không gian, nhận được liên lạc từ Vân Di, tay đang chỉnh dữ liệu bỗng khựng lại. Về mặt cực kì do dự và bối rối, mãi lúc sau Tiểu Hắc ngập ngừng nói " Kí chủ...! ".

" Đừng lo! Ôn thôi " Vân Di biết cực cung đang lo lắng cho mình, cô hết lòng trấn an. Aydzoo! Bé cưng thế này, hỏi làm sao cô không yêu chết đi được.

Biết không tài nào có thể lay chuyển được ý định của Vân Di, mất một lúc Tiểu Hắc mới âm ừ đồng ý, trong lòng giờ thật giống khi ngồi trên đồng lửa. Kí chủ à! Bao giờ cô mới biết suy nghĩ cho bản thân cô. Có thể... đừng mạo hiểm vì nam chính có được không?..

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (40)

Tiếng zombie gào rú từ phía, vô vàn con zombie như bị thu hút, đổ bộ về phía căn cứ A. Trong căn A liên tục vang vọng tiếng la hét thảm thiết cùng với đó là âm thanh súng đạn chói tai, có vẻ gấp gáp lộn xộn.

Tình cảnh bây giờ của căn cứ đối với bất kì người bình thường nào cũng giống như một bức tranh kinh dị, máu me be bét, thịt người cùng não người văng tứ tung, nhân loại chẳng còn mấy ai sống sót.

Có mấy con zombie cấp thấp chỉ được chia một ít chén canh, đang ngồi xỏm hai chân sau, con mắt mờ trùng trùng, cầm những bộ phận cụt còn thừa lại, cắn ngon lành, thì thoảng vang lên những tiếng nhai xương ngấu nghiến.

Tàn Mặc ngăn người nhìn cảnh phía trước, cả cơ thể cứng đờ như đá. Đáng lẽ gặp tình huống này, anh phải phấn khích đến mức khoe môi không kìm được mà cười điên dại!

Đôi mắt anh vẫn chưa từng rời khỏi thân ảnh cô gái nhỏ đang lao lên phía trước hòa mình vào đám zombie, điên cuồng sát hại, cắn nuốt từng người, từng người một. Thậm chí còn giết chết bất cứ con zombie nào đang tranh giành thức ăn của mình.

Người cô gái ấy đều được nhuộm màu đỏ tanh tươi của máu tươi, đôi mắt trắng dã vô hồn, làn da nhợt nhạt nổi đầy những gân xanh, mất hết vẻ đẹp mỹ lệ vốn có. Giờ phút này, những gì thuộc về con người đều biến mất, thay thế thế vào đây là hình dáng của một con quái vật. Bản thân thì giống như đang hành động theo bản năng của một loài thú dữ.

Tàn Mặc cúi đầu, xoa xoa trái tim âm ỉ đau nơi lồng ngực, anh cau chặt mày lại. Sao nó lại gào thét đau đớn như vậy? Đau quá!

Khi Tàn Mặc vừa đổ lọ dung dịch thu hút, anh chưa kịp cảm thụ thú vui xem người ta vùng vẫy trong đau khổ, thì thoát một cái, bóng dáng của người đứng ở đằng sau lưng anh đã biến mất chẳng còn. Tàn Mặc khá hốt hoảng, đôi mắt lập tức đảo xung quanh tìm kiếm. Lúc phát hiện ra đã thấy Vân Di đang chạy nhanh lên phía trước như mất kiểm soát ý thức. Cô đã bị chuyển hóa thành zombie.

Nhưng... rõ ràng anh vẫn luôn tiêm thuốc đẩy lùi virus cho cô đúng thời hạn, không thể có chuyện thuốc không có tác dụng được... Vậy... sao cô ấy có thể chuyển hóa thành zombie được?

Tàn Mặc thần thò, ngẩng đầu nhìn Vân Di, anh trở nên hoang mang đến cực độ. Liệu đây... có phải điều anh muốn? Cô ấy trở thành thế này... trở thành một người mà anh không hề quen thuộc. Tàn Mặc ngồi sụp xuống, hoảng loạn đưa tay lên ôm chặt đầu, cả người run lẩy bẩy đến nỗi chiếc kính rơi lúc nào cũng không hay.

Tàn Mặc sợ! Lần đầu tiên trong đời anh mới biết đến cảm giác sợ hãi là thế nào. Cái cảm giác mà anh chưa bao giờ thấy ở bản thân mình.

Tàn Mặc nhớ Vân Di của trước đây, nhớ cách mà cô ấy cười, nhớ cách mà cô ấy trêu chọc anh, nhớ dáng vẻ linh động đầy sức sống của cô ấy. Nhưng Vân Di của hiện tại, dù anh có gọi khản cổ, cô ấy cũng không quay lại nhìn anh lấy một lần, cho dù chỉ là một cái liếc qua hay ánh mắt chán ghét, khinh thường. To lớn khiếp sợ tràn ngập trong tâm trí Tàn Mặc, linh hồn phảng phất như bị người ta tóm chặt lấy, cổ họng tắc nghẽn lại, hít thở không thông.

Vân Di... van cầu em... đừng như vậy. Rót cuộc em đã làm gì tôi thế này? Cho tôi uống thứ thuốc gì thế này? Làm sao tôi có thể bất thường như vậy, bất thường đến mức chẳng giống "Tần Mặc" nữa.

Tôi... là ai?

Tâm can Tần Mặc cào xé, nổi hói hận, thương tâm và sự sợ hãi lẫn tuyệt vọng như màn đêm thăm thẳm của vũ trụ, từng chút bao trùm mà nuốt chửng lấy anh, kéo anh vào vạn kiếp bất phục.

[Ting: Chúc mừng kỉ chủ đạt độ yêu của Tần Mặc].

[Ting: Hoàn thành nhiệm vụ chính - Công lược chiếm đóng tình cảm Tần Mặc].

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (41)

Trong căn phòng nhỏ, ánh điện sáng từ chiếc đèn tỏa ra một góc của phòng, những tờ giấy viết kín bị vứt loạn xạ, rơi lả tả dưới sàn nhà. Trên bàn cóc cafe đã nguội ngắt từ bao giờ, tiếng loạt xoạt viết giấy vẫn không ngừng vang lên trong không gian yên tĩnh.

Tần Mặc bực bội, dùng bút đỏ gạch đi số liệu mà mình vừa viết lên, đến nỗi rách luôn cả trang giấy. Anh nghiêng chặt răng, mặt cau mày có, tức giận bề gãy luôn cây bút trong tay, vỏ nát quển sổ rồi vứt đi, Tần Mặc làm bầm chùi.

" Mẹ nó! Lại thất bại, bằng này vẫn chưa đủ ".

Anh tháo kính ra, day day hai bên huyệt thái dương, vẻ mặt anh vô cùng mệt mỏi. Tần Mặc tựa người vào thành ghế, nhìn chăm chăm người nào đó đang ngủ say sưa, ngoan ngoãn phía xa, trong lòng áp lực cũng giảm đi phần nửa, lúc bấy giờ anh mới dám thả lỏng người ra, an tĩnh mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đã hơn một năm qua đi, kể từ lúc cô ấy bị biến hóa thành zombie. Tần Mặc đã thử tiêm liều lượng thuốc cao nhất để đẩy lùi virus, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, không có nổi lấy một chút biến chuyển gì.

Khi anh thử lấy một chút máu của cô để nghiên cứu, tìm hiểu nguyên nhân. Tần Mặc đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy virus ở trong người Vân Di phát triển mạnh mẽ đến mức vượt ngoài tầm kiểm soát của anh.

Nó gặm nhấm từng tế bào, ăn mất các giác quan cảm nhận của cô ấy, não bộ Vân Di cũng dần bị nó xâm chiếm. Thậm chí loại virus này còn kháng lại thứ thuốc của Tần Mặc.

Thế mà... bao lâu nay anh lại không hề hay biết.

Chắc hẳn cô đã bị nó hành hạ cả tâm hồn và thể xác. Ấy vậy Vân Di chẳng bao giờ than thở hay kể lể với anh lấy một tiếng, đều tự cắn răng mà chịu đựng, không dám nói lấy nửa lời... mà kẻ trực tiếp gây ra đau đớn cho cô ấy... lại là anh, người đã chế tạo ra loại virus kinh tởm này.

Vân Di... em rốt cuộc làm sao có thể chịu đựng một tên khốn nạn như tôi suốt một thời gian dài như vậy? Đến tôi còn thấy ghê tởm chính mình, vậy mà em... Vân Di... tôi... phải làm sao bây giờ? Em... có thể nói cho tôi... được không? Vân Di?

Tần Mặc cắn chặt môi, đưa tay lên che đi gương mặt tiêu tụy, anh vô thức khẽ nắm chặt tay lại, những khớp xương và gân xanh nổi lên rõ ràng. Vân Di, tôi sẽ khiến em bình thường trở lại bên tôi.. dù phải trả bằng bất cứ giá nào...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Thế giới 7 - Công lược tiến sĩ cuồng loạn (42)

" Ngào... ngào.. ngào ".

Tần Mặc bị tiếng ồn làm cho tỉnh giấc, vậy mà anh lại ngủ quên. Tần Mặc ngẩng đầu, lắc cổ qua lại cho thanh tỉnh, quay người tìm kiếm nơi phát ra tiếng ồn. Khóe miệng không tự chủ kéo cao lên, gương mặt ôn nhu dịu dàng đến lạ thường.

" Em đây rồi! "

Tần Mặc kéo ghế đứng dậy, tiến gần đến, anh cười tươi, ân cần hỏi " Em đói chưa? Đã muốn ăn chưa? "

Nhưng mặc cho Tần Mặc nói gì thì nói tất cả chỉ có lời " ngao... ngao " cùng tiếng dây xích va chạm với nhau loảng xoảng đáp lại lời anh.

Tần Mặc vươn tay, ôm chặt đáng người mảnh mai vào lòng, mặc kệ cho móng tay dài và nhọn hoắt đang hung hăng cào cào vào thân thể mình đến chảy máu. Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc sớm đã bị rối loạn, vỗ nhẹ lưng an ủi, giọng ăn năn cầu xin " Xin lỗi em, Vân Di. Tôi không muốn nhốt em lại như thế này, đợi tôi chế ra thuốc giải, em rồi sẽ trở lại như cũ ".

" Nếu tôi để em tự do, tôi sợ em sẽ bỏ tôi mà đi. Lúc đấy... tôi... thật sự sẽ không biết mình sẽ làm sao nữa. Cầu xin em tha lỗi cho sự ích kỉ của tôi. Vân Di... em hãy đợi tôi nhé! "

Như hiểu được phần nào, người đang ở vòng tay Tần Mặc, bỗng dưng không còn hung hăng như trước, chỉ là dùng móng vuốt cào cào như gãi ngứa ở lưng anh, kêu " ngao... ngao " rất ủy mị.

Tần Mặc thần người, cánh tay vì thế siết chặt thêm một chút. Anh cúi xuống, đặt lên đầu cô một nụ hôn, tim càng thất lại.

" Được rồi! Em chắc giờ rất đói phải không? " Tần Mặc hít một hơi, xốc lại tinh thần, con mắt cong cong dào dạt ý cười, buông Vân Di ra, Tần Mặc để cho mặt cô đối diện mặt anh, nói " Tôi cho em ăn nhé! "

Anh rất nhanh lấy trong người ra một ống tiêm dung dịch màu tím, chuẩn xác mà tiêm vào cánh tay mình. Sau khi truyền hết dung dịch ấy vào người, Tần Mặc mới lôi con dao phẫu thuật nhỏ ra, thần nhiên cứa thật sâu một vết thật dài trên cánh tay của mình. Máu đỏ tươi từ cánh tay xuất hiện từng giọt nhỏ li ti rồi dần dần chảy tong tong xuống nền nhà, tạo nên một vũng máu ngay dưới chân anh.

Vân Di ngửi thấy máu tanh, mùi hương ấy như xộc thẳng lên não cô. Vân Di mấy giây trước còn bình tĩnh, giờ phút này lại điên cuồng nhào đến muốn cắn xé Tần Mặc.

" Nào! Bình tĩnh, tôi sẽ cho em ăn mà " Tần Mặc nhìn Vân Di đầy yêu chiều, anh cắt dao phẫu thuật vào trong túi áo, rồi hướng cánh tay về phía cô, nói " Vân Di, em mau ăn đi "...

Liếc người đang nhai nhồm nhoàm, ngấu nghiến, cắn nuốt từng miếng thịt trên cánh tay mình, mồ hôi lạnh đã sớm toát đầy cơ thể Tần Mặc, gương mặt trắng bệch vì mất máu. Nhưng trông Tần Mặc chẳng có chút gì biến sắc, vẫn một mực ôn nhu, vuốt tóc cô liên tục cổ vũ " Ăn nhiều thêm chút nữa. Đạo này tôi dường như thấy em gầy hơn trước ".

Hơn một năm nay, từ lúc Vân Di thành zombie, anh vẫn luôn tự biến mình trở thành thức ăn của cô. Tần Mặc không muốn bất cứ thứ đồ tạp chất bản thủ nào làm hỏng vị giác của cô. Tốt nhất... cô vẫn ăn thịt của anh, đúng vậy... như thế là tốt nhất. Tần Mặc đã tự tiêm cho mình một loại dung dịch kích thích vị giác ăn ngon cho zombie vào người của mình. Chỉ cầu mong cô ấy có thể có chút ngon miệng là anh... cảm thấy hạnh phúc rồi. Bản thân anh... vốn dĩ chẳng quan trọng.

Vết thương trên người của Tần Mặc chẳng chịt đến đáng sợ nhưng anh lại chẳng mấy may bận tâm lấy chút nào. Nhìn cô ăn ngon lành, Tần Mặc thỏa mãn vô cùng.

Ha! Chút đau đớn nho nhỏ này đã thấm gì so với sự đau khổ của cô ấy khi ở bên cạnh anh... mãi mãi... vẫn chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Nam Thần Cuồng Yêu Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.